

Author of *The Captain of All Pleasures*

KRESLEY COLE

"Sexy and original!
Sensual island heat that
is not to be missed."

—Heather Graham

Would her heart pay . . .

THE PRICE *of* PLEASURE

Giá của đam mê

Kresley Cole

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mở đầu
Một
Hai
Ba
Bốn
Năm
Sáu
Bảy
Tám
Chín
Mười
Mười một
Mười hai
Mười ba
Mười bốn
Mười lăm
Mười sáu
Mười bảy
Mười tám
Mười chín
Hai mươi
Hai mốt
Hai hai
Hai ba
Hai tư
Hai lăm
Hai sáu
Hai bảy

[Hai tám](#)

[Hai chín](#)

[Ba mươi](#)

[Ba mốt](#)

[Ba hai](#)

[Ba ba](#)

[Ba tư](#)

[Ba lăm](#)

[Ba sáu](#)

Mở đầu

Nhật ký của Victoria Anne Dearbourne, 1850

Tháng Một 17

Hôm nay là ngày thứ ba chúng tôi ở đây. Mẹ, Cô Scott và tôi sống sót sau vụ đắm của con tàu Serendipity và trôi dạt trên con thuyền cứu sinh thủng đến một hòn đảo hoang đâu đó ở phía nam Châu Đại Dương. Gió ngưng hàng tuần liền và chúng tôi đã không thoát được mùa mưa bão đang đến. Mẹ bảo giống như chúng ta bị giữ chặt tại chỗ chờ cơn bão tới.

Khi những tấm gỗ bắt đầu gãy, bọn thủy thủ chạy nháo nhác – như lũ chuột, tất cả bọn chúng – để rời tàu và bỏ rơi chúng tôi. Một tên va vào Mẹ - và hẳn còn chẳng thêm do dự khi bà ngã xuống chiếc thuyền cứu sinh từ độ cao boong tàu. Lưng bà gãy và tay bà cũng vụn luôn. Nhưng bà mạnh mẽ, và tôi đã tin là nếu chúng tôi có thể tìm thấy sự giúp đỡ, bà sẽ hồi phục.

Chúng tôi chưa tìm thấy Ba. Tôi nhìn lên qua làn mưa và bọt nước và thấy ông đứng trên boong, ôm một đứa bé trong tay. Tia chớp tiếp theo nứt ra, và boong tàu đã biến mất. Liệu có sai trái không nếu tôi ước rằng ông đã bỏ những đứa bé đang kêu gào ở phía dưới lại và thoát đi? Bọn thủy thủ hèn hạ đã làm thế. Và tôi có ước gì thì cũng vậy thôi – ông không bao giờ bỏ rơi chúng.

Sáng nay chúng tôi nhận được sự tiếp tế trời cho từ biển cả. Mẹ thì thầm với tôi rằng chính bàn tay của số phận đã mang đến cho chúng tôi những món quà này, mặc dù Cô Scott bảo đấy chỉ là do dòng nước rút – chính dòng nước đưa chúng tôi tới đây (Mẹ bảo dù cô Scott mới chỉ hai mươi mấy, nhưng cô ấy rất tháo vát từng trái, và thế là tôi không biết nên tin theo ai nữa).

Cô Scott và tôi lôi lên bờ mấy cái rương, một thùng nước rất cần thiết, một mái chèo, và một số thứ khác. Trong số các cái rương, chúng tôi tìm thấy cái hòm của thuyền trưởng, bên trong là một cuốn ghi chép trống và một lọ mực. Cô Scott bảo tôi ghi chép thời gian chúng tôi ở đây.

Có thể cô ấy tin rằng nếu tôi bận bịu, tôi sẽ không nhìn thấy sự bất hạnh đang trùm lên chúng tôi. Nhưng tôi đã thấy, và cả khi tôi vừa chăm sóc cho Mẹ và viết, tôi vẫn thấy hai cái xác dạt vào cùng với các chiến lợi phẩm của chúng tôi. Biển cả đã làm những điều tệ hại, rất tệ đối với họ.

Tôi biết cô Scott đã kéo họ đến bìa rừng và chôn họ, bởi vì tôi thấy các dấu vết trên cát, và tay cô phồng giộp bởi cái mái chèo. Cô Scott mới chỉ ở với chúng tôi một thời gian ngắn, nhưng tôi biết cô ấy muốn tránh cho chúng tôi khỏi những điều khắc nghiệt. Nhưng tôi hy vọng cô ấy nói cho tôi biết có phải một trong những người chết kia là Ba.

18 Tháng Một

Đêm qua là lần đầu tiên Mẹ khóc. Bà cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng sự đau đớn đã quá mức chịu đựng. Mưa bắt đầu rơi lác đác và gió ào đến. Cô Scott tìm thấy những viên đá mài trên chiếc thuyền cứu sinh và cố nhóm lửa hết lần này đến lần khác. Việc này thật vô vọng, nhưng ít ra nó cũng làm cô ấy tạm quên tình cảnh hiện tại. Đến khi cô ấy quyết định bỏ cuộc và lăn ra ngủ ngay chỗ cô ấy quỳ nãy giờ, hai bàn tay cô đã rách rưới tan nát.

Mẹ bảo tôi phải giúp đỡ Cô Scott vì “cô ấy quá trẻ để lãnh trách nhiệm quan trọng đến vậy.”

19 Tháng Một

Tôi nhận ra tôi đã viết nhiều và lo rằng một quyển sổ không đủ, nhưng Cô Scott đoán là chúng tôi sẽ được giải cứu trước khi tôi hết giấy để viết.

Cũng trong ngày hôm đó, cô ấy tìm thấy một tấm bản đồ trong những cái hòm và cố gắng xác định vị trí của chúng tôi, và bảo tôi đi tìm củi trên bãi biển mặc dù chúng tôi làm gì có lửa đâu. Khi tôi trở lại, cả Cô và Mẹ có vẻ đã quyết định ở lại đây một thời gian nữa. Chắc chắn là chúng tôi đang ở xa sự văn minh. Mặc cho Cô Scott và tôi van xin, Mẹ bắt đầu không đụng đến phần của mình trong số nước ít ỏi còn lại.

20 Tháng Một

Đêm qua tôi mơ thấy Ba, thấy ông đang cười hớn hở với Mẹ và tôi, thấy ông kiên nhẫn dạy tôi câu cá hay cách buộc các nút dây. Tiếng cười của Ba thật tuyệt vời, giòn tan với bộ ngực rộng của ông, và ông rất hay cười. Ông yêu Mẹ đến mức như muốn nổ tung ra luôn. Cứ mỗi vùng đất mới chúng tôi khám phá, bộ đôi đó lại tìm kiếm các sinh vật, những con vật quái quỷ nhỏ bé chưa ai thấy bao giờ. Ông luôn thán phục khi Mẹ phác những bức vẽ giống y hệt chúng, mặc dù bà đã làm thế không biết bao nhiêu lần cho các bài viết họ công bố. Sau đó ông sẽ đặt các bức vẽ của bà xuống và quay bà vòng vòng, kẹp tôi dưới nách và tuyên bố ba chúng tôi là cái nhóm ngon lành nhất trong bán cầu này, ít ra là thế. Và rồi Cô Scott tham gia với chúng tôi, để dạy tôi cách ứng xử và phép tính, và để thành cặp bài trùng của mẹ. Mọi thứ có vẻ như hoàn hảo.

May làm sao, tôi dậy trước Mẹ và Cô Scott bởi vì tôi thức dậy trong lúc đang khóc sụt sướt. Tôi lau khô mắt, nhưng trong suốt cả ngày, khi tôi nghĩ đến ông, tôi lại cảm giác như sắp khóc đến nơi, môi tôi run rẩy và mặt tôi nóng lên, như những em bé mà tôi vẫn hay chơi cùng ở trên tàu.

Ngày nào Cô Scott và Mẹ cũng bảo tôi phải can đảm, nhưng hôm nay có vẻ họ còn kiên quyết hơn. Thế mà trong buổi chiều, Mẹ thức dậy và thấy tôi đang úp mặt trong hai bàn tay, khóc như một đứa bé, dù tôi đã mười ba rồi!

Tôi nói với bà tôi không biết liệu mình có đủ mạnh mẽ để làm tất cả những việc cần phải làm trên hòn đảo hay không. Tôi biết chúng tôi cần phải xây một nơi trú ẩn. Tôi cố gắng nhớ lại những gì đã học được trong lúc đi đó đi đây, nhưng bà và Ba luôn làm những việc nặng nhọc nhất trong lúc tôi chơi với bất cứ đứa trẻ nào chúng tôi gặp.

Mẹ bảo tôi đủ mạnh mẽ để sống sót ở đây. Mẹ bảo: “Nhớ này, Tori, kim cương được sinh ra nhờ áp suất.”

21 Tháng Một

Những vết cắt sâu trên tay cô Scott không lành mà sưng lên đến nỗi cô không co các ngón tay lại được. Tôi biết điều này nguy hiểm đến thế nào trong thời tiết này. Tôi không biết rằng mình có thể lo lắng đến thế. Vẫn không có dấu hiệu nào của Ba cả, nhưng tôi phải tin rằng ông đã thoát và thậm chí bây giờ đang đứng trên mũi một con tàu nào đó (to hơn cái tàu

Serendipity đáng ghét) và tìm kiếm chúng tôi.

22 Tháng Một

Tôi luôn mơ thấy thức ăn và nước uống vì giờ chúng tôi còn lại quá ít. Chúng buộc tôi phải nghĩ đến cách để kiếm cho ra. Cô Scott muốn đi sâu vào trong đảo để tìm một con suối hay hoa quả nhưng lại sợ để chúng tôi lại chơ vơ trên bãi biển hay mang tôi theo vào khu rừng tăm tối. Những âm thanh khi màn đêm buông xuống báo cho chúng tôi biết khu rừng đầy những sinh vật mà có lẽ chúng tôi không muốn nhìn thấy chúng.

Chiều nay, Mẹ bảo tôi ngồi bên cạnh. Bằng một giọng điềm tĩnh, mẹ bảo tôi có thể Ba không còn sống nữa. Những lời mẹ nói như cú giáng vào ngực tôi. Điều đó không thật chút nào, cho đến khi mẹ nói ra. Khi nước mắt tôi bắt đầu thôi tuôn ra, mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi và nói rằng, dù có thể nào chăng nữa, ông tôi sẽ tìm thấy chúng tôi. Bà chắc chắn rằng ông sẽ không ngừng tìm kiếm cho đến khi đưa được chúng tôi trở về nhà. Nhưng tôi biết ông đã quá già để đi xa như vậy. Mẹ khẳng định ông sẽ cử người đi thay ông.

22 Tháng Một, buổi chiều

Chúng tôi quyết định là tôi sẽ đi với Cô Scott. Tôi càng đói, khu rừng càng trở nên bết đáng sợ. Và tôi có một cảm giác không sao rũ bỏ được – một cảm giác nặng nề là có chuyện gì đó đang diễn ra. Tôi biết, và dường như có cả đàn kiến đang bò sau gáy tôi. Một điều gì đó khá tệ.

Tôi gần như muốn cười và những câu trên. Khá tệ. Còn có gì có thể tệ hơn tình cảnh của chúng tôi lúc này?

Tôi liếc về phía Mẹ và thấy bà thì thầm một cách vội vàng với Cô Scott. Mẹ tôi, người luôn nhạy cảm với cảm giác của người khác, đã không nhận ra rằng bà đang nắm chặt đôi tay đau của cô Scott. Cô Scott nhăn mặt trong lúc lắng nghe, nhưng không nói gì cả.

Có phải là tôi sắp mất cả ba lần mẹ không?

Đôi khi tôi cảm thấy như tất cả những nỗi sợ hãi và buồn rầu của mình được trói chặt bởi một thứ gì đó mỏng dính như đăng ten. Và thỉnh thoảng tôi muốn được xé tan những sợi dây đó, để vò đầu bứt tai và hét lên thật dài và to, và trở thành đáng sợ. Thế thì những thứ tôi sợ sẽ trở lại sợ tôi.

Chúng tôi tiến vào rừng lúc bình minh.

Một

Châu Đại Dương, 1858

Chuyến đổ bộ ngắn từ chiếc Keveral lên hòn đảo bí hiểm trước mắt anh làm thuyền trưởng Grant Sutherland nhớ lại cả cuộc hành trình khỉ gió: Dooley, thuyền phó, đang làm việc không mệt mỏi, đôi mắt linh hoạt của anh ta đảo khắp cả chiếc thuyền đổ bộ nhỏ này tìm những nguy cơ để chặn trước. Đội thủy thủ của Grant – rất cẩn thận khi ở bên cạnh thuyền trưởng của họ, tuân thủ các mệnh lệnh một cách nhanh chóng do họ sợ anh. Em họ anh, Ian Traywick, đầy phần chấn và lạc quan một cách quái gở về khả năng thành công của họ, sau bao nhiêu dậm và bao nhiêu hòn đảo họ đã đi qua.

“Tôi có linh cảm tốt về hòn đảo này.” Ian vỗ vai Grant, sau đó xoa tay lên bộ mặt lởm chởm râu của anh ta, nhằm xóa bớt những vết chần vẫn còn in hõng trên mặt. Trong suốt cuộc hành trình, Ian đã giúp cho đội thủy thủ bị chỉ huy bởi “một tên khốn lạnh lùng” bớt căng thẳng một chút. “Nhớ lời tôi nói đấy nhá, là hòn đảo này. Và anh đoán chắc tôi sai bao nhiêu, thì tôi cũng chắc chắn bấy nhiêu”.

Grant quắc mắt với Ian. Lý trí bảo Grant bắt đầu chấp nhận thất bại của mình – hòn đảo này đánh dấu sự kết thúc của cuộc tìm kiếm mệt mỏi và là hòn đảo cuối cùng ở quần đảo Solais. Sau bốn tháng đi biển chỉ để đến được Thái Bình Dương, họ mất ba tháng nữa để bới tung tất cả các hòn đảo trong dải đảo để tìm kiếm gia đình Dearborne, mất tích trên biển tám năm trước.

“Và nếu chúng ta tìm thấy họ hôm nay, “ Dooley thêm vào, vỗ đôi tay chai sạn để gây chú ý, “chúng ta có thể khẩn trương lên đường và tránh được vài cơn bão”. Người thủy thủ già đã tử tế đến hết mức có thể và không bao giờ trách cứ Grant, nhưng Grant biết anh đã nấn ná ở khu vực này quá lâu – đã vài tuần từ khi mùa bão bắt đầu.

Cả Dooley và Ian vẫn hy vọng họ có thể tìm thấy nhà Dearborne. Grant thì nghĩ hy vọng vào thời điểm này là một sự phung phí.

Và Grant Sutherland thì không bao giờ phung phí.

Khi chiếc thuyền đến gần hòn đảo và mùi đất ẩm cùng với rong biển át cả cái mùi mặn của nước, ý nghĩ của Grant chuyển về phía hòn đảo. Anh nhìn lướt ngọn núi, phủ xanh bởi màu lá, hay là khu vịnh xanh màu lục bảo được bao quanh bởi rặng san hô. Họ đã chèo thuyền đi tìm kiếm không biết bao nhiêu lần, và mỗi lần họ lại được chào đón bởi các kiểu thiên đường.

“Thuyền trưởng, anh thấy khu bắc bờ biển thế nào?” Dooley hỏi, chỉ tay về một bãi biển được bao giữa những mỏm đá nhô ra.

Grant xem kỹ bờ biển với bãi cát trắng tinh, nhận ra dòng biển chảy giữa các rặng san hô phía trước, và ra hiệu cho họ tiến lên.

Họ lại trở lại với tình trạng nhích từng tí một, và lại dừng lại sau mỗi nhịp chèo, Grant ngó xuống qua làn nước pha lê. Một con cá mập bò to tướng lượn lơ phía dưới họ. Chẳng có gì ngạc nhiên – cá mập ở khu vực này thì cả đống. Anh hy vọng đấy không phải cách gia đình kia kết thúc số phận của họ.

Có thể họ đã đến được một trong những hòn đảo này, chỉ để rồi chết vì thiếu thốn. Cũng chẳng khác hơn là bao. Grant biết rằng sự thiếu thốn tước đi sinh mạng của họ cũng như con mèo giết một chú chim bị thương, giỡn với nó, không dập tắt hoàn toàn hy vọng của nó cho đến phút cuối cùng. Tuy thế, cả hai giả thiết đều giả sử gia đình trẻ đó thoát được khỏi con tàu đắm. Có nhiều khả năng họ đã bị kẹt trong cabin của mình và chỉ biết nhìn nước biển tràn vào nhấn chìm họ.

Giống như tám đội tìm kiếm trước đó, nhiệm vụ của Grant là hoặc tìm thấy họ, hoặc xác minh được họ đã chết. Anh rất sợ cái lúc phải mang tin này về...

“Thuyền trưởng?” Dooley kêu lên với một giọng như bị nghẹn.

Grant ngẩng phắt đầu lên. “Gì thế?” Gương mặt gồ ghề của Dooley trở nên đỏ tía trước mắt anh.

“Anh không – anh chắc chắn không thể tin được điều này đâu. Kia kìa! Hướng tây nam nam.”

Grant dõi mắt theo hướng kính tiềm vọng của ông ta. Anh đứng bật dậy quá nhanh đến nỗi vài bàn tay phải níu lấy khung gỗ của con thuyền đang trông chừng. Anh không thể thốt ra câu nào.

Cuối cùng thì, bằng cách nào đó, anh thốt lên, “Tôi đến bị nguyên rửa mắt”

Một cô gái đang chạy trên bãi, như đang lướt trên cát.

“Phải cô con gái không?” Ian hỏi, khi anh ta cũng đứng dậy. Anh ta bóp vai Grant từ phía sau. “Nói với tôi không phải cô ấy xem nào!”

Grant hẩy tay anh ta ra. “Tôi... không thể nói chắc.” Anh quay lại phía đội chèo và quát, “Chèo đi nào, các vị. Nhanh lên!”

Anh suýt nữa thì hất bắn anh chàng thủy thủ nhỏ con khỏi cái mái chèo và tự mình chèo lấy khi anh thấy một thứ mà anh không dám tin vào mắt. Mái tóc tuôn ra từ dưới chiếc mũ rộng vành của cô và trải dài xuống lưng. Mái tóc vàng đến mức gần như là màu trắng, giống hệt như của cô bé trong bức ảnh mà ông của Victoria Dearborne đã đưa cho anh.

Càng tiến gần tới bãi biển, anh càng chắc chắn hơn. Anh đã có thể nhìn rõ hơn vẻ ngoài của cô – cặp chân dài vươn ra khi cô tăng tốc, một cánh tay thon thả đưa lên giữ lấy chiếc mũ trên đầu. Một cái eo trần nhỏ xíu. Trần hoàn toàn.

Victoria Dearbourne. Chắc chắn là thế. Đầu óc Grant vẫn chưa quen với ý nghĩ cuối cùng anh đã tìm thấy cô. Chúa ơi, anh sắp đưa cô trở lại Anh, vẫn còn sống, và rõ ràng là rất khỏe mạnh.

Họ bắt đầu tiến sát đến những con sóng gần bờ thì cô trông thấy họ. Cô dừng lại đột ngột đến mức, cát tung lên dưới chân cô và cuốn theo cơn gió. Cánh tay của cô như rũ xuống bỏ quên chiếc mũ bị cuốn tung đi.

Chiếc thuyền đã đủ gần để Grant thấy vẻ mặt hoang mang của cô. Anh cũng cảm thấy vậy. Trong gió, mái tóc hoang dại của cô tung bay sang hai bên, hay cuộn sau tai và tuôn xuống phía dưới như một chiếc cổ áo. Những ý nghĩ ào ạt đến trong đầu anh. Cô ấy từng là một đứa bé xinh xắn, nhưng mà bây giờ...

Trên cả tuyệt vời. Trần sức sống.

Cô ấy đang lùi lại.

“Đừng đó, cô bé!” Ian gọi. “Ở yên đi!”

Nhưng cô vẫn tiếp tục lùi lại – bỏ trốn – điều này làm sự tức tối thất vọng trong Grant sôi lên, anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy. “Cô ta không thể thấy anh trong tiếng sóng thế này

đầu,” Anh gắt.

Sau đó Grant chứng kiến một điều anh biết sẽ in mãi trong óc mình. Không chậm lại chút nào, cô quay người với sự nhanh nhẹn chóng mặt và lao ra phía xa họ. Anh chưa bao giờ thấy một người đàn bà nào chạy như thế.

Cô ấy chạy... nhanh như quỷ.

Và cô biến mất cứ như là cánh rừng đã nuốt chửng cô.

“Chúa ơi,” Ian kêu. “Đừng có bảo đây là thật chứ.”

Grant muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng nghĩ ra được từ gì. Sau khi khê nguyên rửa mặt một lúc, đội thủy thủ vẫn còn đang ngạc nhiên nhìn anh chờ đợi.

Không rời mắt khỏi chỗ cô biến mất, Grant nói: “Tôi sẽ đi mang cô ấy về”. Và ngay sau đó anh nhảy ra khỏi chiếc thuyền và lao qua những con sóng. Khi tới bờ, anh chạy còn nhanh hơn, thậm chí không dừng lại chút nào đâm cây cối và dây leo chằng chịt đầy đe dọa. Grant đến lối vào của cô và theo sau cô tới một con đường mòn. Anh có thể thoáng trông thấy cô nhưng không thể thu hẹp khoảng cách.

Bỗng, cô ở ngay trước mặt anh – cầm cái gì đó ở bên cạnh – đôi mắt đầy kiên quyết. Sau khi bốt ngạc nhiên, anh cố hít lấy một hơi để nói “Tôi... là... thuyền trưởng... Gr---“ Cơ bắp mỏng manh trên cánh tay cô chợt giãn ra; Grant nghe một tiếng vút. Một cành cây quật thẳng vào ngực anh, làm anh ngã ngửa ra đất. Anh gầm lên đau đớn, cơn giận dữ trào đến nóng bỏng và là anh tối sầm mắt khi cố gắng đứng lên. Anh quay đầu lại nhưng không thấy cô đâu nữa. Lần theo con đường mòn, anh chạy tấp tểnh vì đau, rồi bắt đầu tăng tốc. Tất cả những gì anh nghe thấy là tiếng tim đập mạnh cùng với hơi thở gấp rút của mình.

Anh không để ý gì cả, như đang đeo miếng che mắt, chỉ nhìn thấy bóng cô khi anh thu hẹp khoảng cách, gần như sắp với được cô. Ngay khi cô hiện ra và anh chuẩn bị lao tới, cô đặt tay lên một thân cây và nhảy tót ra phía sau. Giờ thì họ ở hai phía của cái cây to đùng. Anh chạy sang phải, cô cũng chạy sang phải. Anh đổi hướng; mắt cô nheo lại thách thức. Cô vờ chạy sang phải rồi phi sang trái, chạy vòng qua anh. Anh chỉ kịp vươn tay ra để tóm lấy cô.

Bắt được rồi. Anh muốn reo lên trong chiến thắng.

Rồi anh nhìn như không muốn tin ở mắt mình vào chiếc váy anh đang nắm chặt trong tay trong khi cô ngã về phía trước. Tiến vãi rách toạc và tiếng cô chửi anh quay tròn trong tiếng thở nặng nề của anh. Anh há hốc miệng thấy tấm vải cũ rách toạc một đường thẳng trên mép đùi cô lên đến hông cho đến khi rách hẳn ra. Và rồi cô lại biến mất. Khỉ thật. Khỉ gió thật!

Sự giận dữ bỗng biến thành cơn thịnh nộ. Anh lao đi nhanh hơn. Tóm lấy cô ta. Nói cho cô ta biết mình là ai. Đưa cô ta lên tàu. Khốn kiếp thật, chỉ phải tóm lấy cô ta thôi mà. Không khi trở nên mở mồm sưng mù khi anh chạy sâu hơn vào trong khu rừng. Những chiếc lá quất vào ngực anh càng nhay nhụa hơn.

Giữa màu xanh thẫm, phía bên kia dòng sông chảy xiết.

“Victoria,” anh gào lên. Ngạc nhiên chưa, cô ấy chạy chậm lại. “Tôi đến đây để cứu cô”

Cô xoay người và chạy vào một bãi trống. Đặt tay lên miệng, cô gào trả lại anh. Anh không thể nghe rõ cô vì tiếng nước chảy. “Quý tha ma bắt!”. Cô ta cũng chẳng thể nào nghe thấy anh nói lúc này.

Thấy rõ chẳng có cách nào vòng qua sông, anh chạy tới bờ sông và lao xuống, bơi một cách điên cuồng qua những dòng chảy cuộn xiết. Sặc sụa vì nước, gần như không thể thở nổi, anh lê thân hình to lớn lên bờ bên kia và lại chạy tới. Anh thấy cô ở trước mặt, nhưng khi anh tiếp tục cuộc chạy đua tuyệt vọng, anh biết rằng anh chẳng thể nào bắt được cô, chẳng có cách nào thu hẹp. Và rồi anh thấy, một cơ hội.

Cô ta đang chạy theo đường mòn – anh có thể phi tắt qua bụi rậm và chặn đầu cô. Anh rẽ sang trái, quơ mạnh bàn tay, anh đã rút ngắn khoảng cách.

Rồi, lạ lùng sao, anh nhìn thấy bàn chân mình - ở phía trên đầu. Ngay trước khi anh cảm thấy thân mình va mạnh xuống đất khi anh lăn nhào xuống một triền núi.

Ngay trong khi đang lăn xuống, không cách nào dừng lại được, anh biết ngay cô dẫn anh đến đây là có chủ đích. Anh mà bắt được cô thì... Anh lộn thêm một vòng nữa và rút phịch xuống, lưng đập xuống đất, cú đập làm anh nghẹn thở.

Trước khi anh có thể nhìn rõ trở lại, cô đã đứng bên trên, một cái gậy chĩa thẳng vào hông anh, ánh nắng qua tán lá ngời lên trên mái tóc cô. Cô nghiêng đầu: “Tại sao anh cố bắt tôi?”

Anh cố thở, cố nói, nhưng chỉ phát ra được những âm thanh khò khè. Anh có thể thấy cặp lông mày vàng óng của cô nhíu lại và đôi môi hé ra để hỏi “Tại sao?” một lần nữa, nhưng cô nghe thấy tiếng người của anh đang đến gần. Cô lại nhìn anh, đưa mắt khắp người anh, kỹ lưỡng, chậm rãi, cho đến khi cô nghiêng người lại gần và chế nhạo, “Lần sau anh còn muốn đuổi tôi, anh thủy thủ, tôi sẽ thả anh ngã xuống vực”.

Cô xoay người bước đi. Anh lăn người bò dậy và hít mạnh một hơi đầy, cảm thấy sự ẩm ướt từ cây cối xung quanh. Anh ho sặc sụa, đưa một tay ra, như muốn níu cô lại.

Nhưng cô không nhìn lại. Một con kỳ nhông bò ra giữa lối mòn, kêu phì phì về phía cô, các vằn của nó đổi sang màu tối đầy giận dữ. Cô phì trả lại nó và biến mất vào bức tường xanh của cây lá.

Dù cô rất ghét tỏ ra khiếp sợ, trái tim Tori Dearbourne như đau đớn vì sợ hãi khi cô giơ tay trên cao lúi mình vào đám bụi cây dày đặc, dày đến mức có cảm giác cô đang lội dưới nước. Cô có thể nghe thấy đám thủy thủ, nghe họ huýt sáo và cười ầm ỹ, khi phát quang đám cây bụi phía sau cô. Cô rùng mình. Giống hết cái bọn đến đây lần trước.

Không, ít ra bọn lần trước còn giả vờ thân thiện, giả vờ là cứu tinh, trước khi chúng tấn công một cách hèn hạ tởm lợm. Giờ đây, cái tên khổng lồ, với cặp mắt dữ tợn đó, còn không thèm đợi chiếc thuyền lên đến bờ trước khi hấn lao về phía cô như một con sư tử, rồi giơ móng vuốt xé tan quần áo cô.

Nỗi sợ hãi còn kèm theo cả lo lắng. Cô không được phép sợ hãi, và Chúa biết rằng cô lẽ ra phải miễn dịch với nó rồi mới phải. Số phận đã ném về phía cô đủ thứ, cái phần sợ hãi trong cô

lẽ ra phải rơi đầu mất rồi.

Ít ra cô đã không có vẻ khiếp sợ; không, cô chỉ lạnh lùng cảnh cáo rằng nếu hắn ta còn cố giở trò, hắn sẽ tự chuốc lấy phiền toái vào người. Cô đã hét lên cảnh báo rồi. Cô tự nói với bản thân đến chục lần là hắn sẽ biết điều.

Tất cả những gì cô định làm sáng nay là kiểm tra mấy cái bẫy trong ở khu nước nông. Một công việc đơn giản, thường lệ. Cô chỉ định ra mé nước và lại phi ngay vào dưới tán cây, tránh cái nắng thiêu đốt như người ta tránh mưa, và không hề chờ đợi bấy nhiêu kẻ góp mặt sau bao nhiêu năm...

Một cành cây bật lại quất vào đùi cô, làm cô choáng váng vì sức mạnh của nó, sự đau đớn cắt đứt mạch suy nghĩ của cô. Cô nhìn xuống và thấy máu tuôn ra từ vết quất, vấy cả vào phần còn lại của chiếc váy gai màu trắng. Khốn nạn! Cô có thể vá nó lại, nhưng cô không nghĩ miếng vải có thể chịu được một lần vảy vò nữa trước khi nó vụn ra từng mảnh.

Cố chậm lại, cô quay nhìn con đường vừa đi. Cô biết thừa để không để lại những dấu vết kiểu như vậy – cành cây gãy và giờ là máu trên những phiến lá. Sau khi hít một hơi thật sâu và bình tĩnh, cô tiếp tục luồn lách dưới những tán lá cọ cho tới khi tới được con đường dẫn đến nơi trú ẩn của họ. Mười phút chạy lên trên sườn dốc và cô đến trước một rặng lá chuối làm thành lối vào căn nhà.

“Có người!” Tori thở dốc khi cô lao đảo bước vào khu đất trống. “Bọn đàn ông và một con tàu!”. Cô gặp người, thở dốc, rồi ngồi bệt xuống. Đùi cô tì lên bắp chân lấm lem bùn đất. Không có ai trả lời. “Cammy?” cô gọi. Không gì cả. Cái chòi của họ, được đỡ bởi một cây banyan cổ thụ, hoàn toàn im ắng. Trời ơi, tốt nhất là Cammy đang ở trong đó. Tori đã yêu cầu cô ấy ở nguyên trong trại bao nhiêu lần rồi?

Và Cammy có lẽ đã nhớ nếu cô ấy không bắt đầu trở nên đáng sợ với một tốc độ đáng kể.

Lao tới cái thang, cô leo hai bậc thang tre một, rồi vội vã về phía tấm che cửa bằng vải bươm cũ. Cô hất tung tấm vải để nhìn vào trong. Trống không. Tori quay đi chỗ khác rồi lại nhìn lại, như vẫn chưa tin chắc vào mắt mình. Nếu chẳng may lần này Cammy lang thang xuống tận bãi biển thì sao?

Có tới hai con đường dẫn lên cái chòi nhỏ của họ trên sườn đồi, một kín đáo và một còn kín đáo hơn. Lúc này cô đã chạy suốt con đường đầu tiên, do đó cô lao ra con đường thứ hai. Được nửa đường xuống dưới, cô gặp Cammy đang ngồi dựa lưng vào một cái cây, hơi thở gấp gáp, gương mặt cô ấy nhợt như sáp, đôi môi khô ráp và nứt nẻ.

Tori lắc vai cô, và sau vài giây, Cammy mở mắt, nheo nheo vì chói nắng. “Mũ em đâu, Tori? Em có ra nắng không đấy?”

Tori cảm thấy nhẹ cả người, như có cơn gió thoảng qua. Thà Cammy mắng cô còn hơn là cô ấy ngủ như chết.

“Da em mịn thế kia, đáng ra em phải...” Cô ấy ngừng bật khi nhìn thấy cái chân máu me và cái váy ướt sũng, rách rưới của Tori. “Có chuyện gì thế?”

“Bọn đàn ông và một con tàu. Sau khi một gã khổng lồ đuổi theo em và xé quần áo em, em chẳng nhớ được cái mũ ở đâu đâu.”

Cammy mỉm cười như thể chuyện vừa rồi vẫn chưa lọt vào ánh mắt nâu lơ đãng của cô. “Giờ thì chúng ta chẳng thể quá để ý đến vẻ ngoài nữa phải không nào?” cô hỏi một cách mơ hồ.

Mơ hồ. Đúng là cách mô tả Cammy tốt nhất vào lúc này. Trước đây cô ấy là một người đàn bà sôi nổi, giống như màu tóc đỏ như lửa của cô, với trí tuệ sáng suốt và sống động. Giờ thì trông như cô héo hon cả đi, và sự minh mẫn lúc đến lúc đi thật khó lường.

Tori đếm thầm đến năm. Đôi khi, lúc Cammy có ánh mắt lơ đãng đó, Tori chỉ muốn lắc cô ấy thật mạnh. “Chị có nghe em nói không đấy? Chúng ta không chỉ có một mình đâu.”

Đúng lúc Tori tin rằng cô ấy không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì Cammy hỏi “Họ thế nào?”

“Cái thằng cha đuổi theo em có ánh mắt lạnh lùng, sắc nhọn nhất mà em từng thấy. Em phải thả hãn xuống dốc núi để ngăn hãn đấy.”

“Dốc núi?” cô ấy hỏi. “Ồ, chị muốn được xem cảnh đó quá đi mất.”

Tori nhú mày khi nhớ lại chuyện mới xảy ra đây và lẩm bẩm như tự nói với mình “Đúng là nếu bạn càng to lớn, bạn càng ngã đau.” Cô lắc đầu. “Lũ còn lại đang phát quang bụi rậm, chuẩn bị tiến vào.”

“Thủy thủ phát quang bụi cây.” Cammy run rẩy. “Lịch sự đang lặp lại...”

Cả hai lặng người khi những con chim gần đó chợt im bật. “Chúng ta phải về trại,” Tori thì thầm.

“Chị sẽ làm em chậm lại mất. Em đi trước chị sẽ theo sau”

“Sao thế, ồ vâng, em sẽ làm đúng như chị bảo” Tori nói và ghé vai vào dưới cánh tay Cammy để nâng cô lên. Thời gian trôi qua thật chậm, họ trèo lên theo con đường. Khi cần chòi hiên ra, Tori quan sát nó, thử nhín nó bằng con mắt của một người lạ. Sẽ thật quái dị nếu có đàn ông ở trại của họ, nhìn ngó vào cái chòi, đi qua đi lại chỗ cái bếp xếp bằng đá. Nếu người ngoài nhìn vào sự khéo léo đó, nó sẽ là minh chứng cho cuộc chiến sống còn lì lợm của họ. Tori biết điều này rất tệ với họ, nhưng cô gần như háo hức được thấy ai đó trầm trồ thán phục thành quả của họ. Sự kiêu hãnh chính là thứ sẽ hạ gục Tori, Cammy nói thế.

Tori không tin vào thất bại. Nếu có thì cô đã thất bại rồi. Thiên nhiên và Số phận từng hợp sức để ném về phía họ hết thử thách này đến thử thách khác, và cô cùng Cammy đã đánh bại tất cả. Họ vẫn sống và sống, và sẽ còn sống nữa. Không, chẳng có chuyện thất bại. Tori nhú mày với ý nghĩ của mình. Cammy nói rằng cô rất kiêu hãnh, nhưng Tori sợ rằng cô còn kiêu căng nữa cơ.

Nhưng thế thì, sự kiêu căng mang lại nhiều cái tốt hơn là cô e ngại.

“Họ di chuyển về hướng nào?” Cammy hỏi.

“Chẳng quan trọng” Tori cười và lạnh lùng. “Chắc chắn họ sẽ luôn nhằm hướng thôi”

Hai

Grant tập tễnh trở lại với thủy thủ đoàn của anh dưới tán lá rừng gần bãi biển, răng nghiến chặt vì đau, một tay anh vắt chéo qua ngực, bàn tay bóp chặt vai bên kia. Nước nhỏ giọt từ mái tóc trộn với mồ hôi trên trán để tìm đường vào mắt.

Bị chơi một vố. Anh vừa bị thế đấy. Những ý nghĩ lộn tung phèo trong đầu. Tại sao cô ta phải chạy chứ? Mà quan trọng hơn, cái quái gì làm anh đuổi theo cô ta như một con chó đuổi theo cỗ xe thể nhĩ, mà cũng khốn khổ chả kém? Tại sao, nếu anh phải làm lại, liệu anh có đuổi theo cô ta nữa không đây?

“Grant, có vẻ như anh gây sự nhầm với một cô gái hoang dại rồi,” Ian dài giọng. “Hiệp một thuộc về Victoria. Ồ, hay là không phải,” anh ta nói, mắt liếc miếng vải ướt sũng vẫn còn cuộn tròn trong tay Grant. Grant cảm thấy da anh nóng bừng lên trước khi anh kịp với lấy cái túi của mình từ chỗ Dooley và nhét miếng vải vào.

“Chúc mừng, thuyền trưởng, anh tìm thấy một người sống sót rồi!” Dooley reo, mặt ông ta nhả lại khi toét miệng cười. “Tôi biết anh sẽ làm được mà.”

Chẳng biết niềm tin không thể lay chuyển của Dooley đối với Grant ở đâu ra nữa, Grant cũng chịu.

Ian liếc về phía Grant. “À, nhưng mà chẳng phải là tìm thấy cô ấy mới là phần khó nhất sao?”

Grant đưa ánh mắt cau có về phía người em họ, rồi quát về phía thủy thủ đoàn, “Lấy thêm ít đồ dự trữ. Chỉ cần đủ cho một đêm thôi. Và đi kiếm thức ăn nhiều hết mức chúng ta có thể dự trữ cho chuyến trở về.”

Mặc dù Dooley có vẻ vui vì đã có việc để làm, lần đầu tiên các thủy thủ của anh tỏ vẻ do dự trước mệnh lệnh. Họ nhìn Grant với ánh mắt sợ hãi thường thấy, nhưng giờ anh còn thấy cả sự bối rối. Vị thuyền trưởng lạnh lùng vô cảm, người tôn thờ lý lẽ, đã lao theo cô gái như một con thú.

Grant quyết định nhắc lại. “Đi đi nào,” anh nói với một giọng hoàn toàn không có cảm xúc hay âm điệu gì hết. “Ngay lập tức!”

Anh gần như cười phá lên khi họ quay người và chuồn về đủ các hướng. Hầu hết thủy thủ đoàn của anh sợ thái độ điềm tĩnh của anh hơn là những lời nói nổi tiếng đao to búa lớn của Derek, anh trai anh. Cái đám náo nhiệt, sung sức ấy không thể hiểu được những người như anh. Họ nghĩ rằng sớm thì muộn một người lạnh lùng như Grant rồi cũng phải... nổ bùng ra thôi. Nước ngầm thì chảy sâu bên dưới, anh nghe họ thì thầm với nhau như thế đầy cảnh báo.

Ian khịt mũi. “Một ngày nào đó họ nhận ra là anh sẽ không cắt cổ họ trong đêm. Lúc đó liệu anh sẽ thế nào?”

“Về hưu” Grant hất đôi giày sũng nước và cái áo sơ mi te tua, và lôi quần áo khô trong túi ra. Sau khi thay đồ, anh tìm thấy Ian đang lấy một con dao rựa và một bình nước từ đồng dụng cụ.

“Anh đang trang bị cứ như là anh sắp đi với tôi vậy. Tôi nói cho anh rõ nhé – đây là một khu rừng rậm. Sẽ chẳng có chơi bời, có đồ uống và có đàn bà hợp với cái... khả năng đặc biệt của anh đâu.”

“Hiểu rồi, ngài thuyền trưởng” Ian khoác bình nước lên vai. “Nhưng tôi vẫn muốn đi. Tất nhiên là nếu như anh chấp nhận được bộ áo xấu xí của tôi” anh ta nói, rõ ràng là muốn nhắc đến vụ Grant bắt một thủy thủ trở lại quét nhựa đường thân tàu chỉ vì cái áo sơ mi của anh ta không cấm trong quần.

“Anh chẳng có gì chấp nhận được với tôi cả.”

Gương mặt của Ian hé ra nụ cười thỏa mãn trước khi anh ta quay người tiến vào chỗ hờ của bức tường cây cối dày đặc.

Grant khoác lên vai bình nước của mình và con dao rựa, thở ra một hơi dài, cố giữ kiên nhẫn hết mức. Trong lúc theo sau, anh tự nhắc mình rằng Ian đã hai sáu, anh ta trẻ so với tuổi hai sáu. Rồi anh tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh hết kiên nhẫn nổi.

“Rồi, thế anh đang tìm cái gì?” Ian hỏi.

“Dấu vết, vết chân, khu trại. Bất cứ cái gì” Grant trả lời cụt ngủn, hy vọng cắt đứt cuộc nói chuyện với Ian. Anh chẳng muốn nói chuyện – anh muốn suy nghĩ về chuyện mới xảy ra và sắp xếp lại vài giờ đồng hồ không thể tin được vừa qua. Anh lắc đầu, vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt được ý nghĩ anh đã tìm thấy cô. Hay là cô đã biến thành một con mèo hoang liều lĩnh.

Bị chơi một vố. Bị lừa, bị dắt mũi – theo nghĩa đen – và bị tấn công. Bởi một cô gái.

Anh chẳng thích những điều bất ngờ, căn bản là vì anh luôn phản ứng rất tệ. Anh thở hắt ra một hơi. Tập trung vào công việc trước mắt đi, Grant. Và công việc thực sự rất đơn giản khi anh tóm nó lại: Đưa cô gái lên thuyền.

“Anh có nghĩ hòn đảo này trước đây không có người không?”

Grant thở ra. “Tôi chịu. Hòn đảo này lớn hơn các đảo khác. Có cả một thành phố khỉ gió nào đấy ở đây đi nữa thì chúng ta cũng chẳng thể biết trước được.”

Ian đi chậm lại và quay người, vẻ mặt như suy tư. “Grant. Anh biết là tôi sẽ không bao giờ chỉ trích anh trước mặt thủy thủ - “

“Đúng, anh sẽ không.”

Ian vẩy tay một cách hờ hững. “Dù sao, cái gì ám vào anh hồi nãy thế? Tôi chưa bao giờ thấy anh cư xử kiểu đó. Cứ như anh bị ma nhập vậy.”

Anh nhăn mặt, mặc dù Ian nói đúng. Grant chẳng bao giờ làm gì mà không suy xét kỹ càng. “Tôi đã đợi quá lâu cho thời khắc đó.” Lời giải thích của anh nghe còn thiếu thuyết phục với cả chính đôi tai của anh. Đúng là anh cảm thấy như bị ma nhập. Sự thôi thúc bùng lên trong anh lúc đó và lần đầu tiên trong đời, anh làm theo chúng mà không đắn đo. “Tôi đã không đuổi theo nếu cô ta không bỏ chạy”

Ian liếc anh tinh quái. “Có thể anh giống anh trai anh hơn là anh tưởng đấy.”

Toàn thân Grant căng lên. “Tôi không giống các anh tôi. Tôi trầm tĩnh, và đứng đắn – “

“Tôi biết, tôi biết” Ian ngắt lời. “Anh đã làm chủ được bản thân. Anh có khả năng điều khiển và kiểm chế vô hạn.” Anh ta nghiêng đầu. “Hoặc là như thủy thủ của anh nói – anh loại bỏ tất cả ham muốn trong cuộc sống khỏi bản thân cho đến khi anh thành như một tảng đá.”

Grant đi chậm lại. “Họ bảo tôi như tảng đá?”

“Họ còn nói tệ hơn, nhưng tôi chỉ tiết lộ đến thế thôi”

“Thế thì im đi, Ian” Anh bước nhanh hơn.

“Nhưng chắc chắn hôm nay anh không giống tảng đá” Ian đuổi kịp và thành thật “Tôi rất vui thấy anh đuổi cô ta”.

Grant nhìn anh ta thật lâu với ánh mắt khó chịu. “Vì sao thế?”

“Anh cho thấy anh vẫn là con người. Lần đầu tiên anh không bị chi phối bởi lý lẽ lạnh lùng. Và có thể cô gái đó đã làm cho anh thành như thế.”

“Phần thưởng cho việc tìm thấy cô ta làm cho tôi thành như thế. Cái việc cô ấy là một cô gái chỉ là tình cờ thôi.”

“Và thực tế là cô ấy rất đẹp?” Anh ta nhướng đôi lông mày. “Ờ, tôi chắc anh làm cho cô ta sợ chết khiếp. Anh chẳng bé nhỏ tí nào. Ừm, chắc bây giờ cô ta đang rúc vào đâu đó khóc lóc đấy.” Anh ta chặc lưỡi. “Có một thứ mà anh chẳng học được từ dòng máu Sutherland của mình – cách cư xử với các quý cô.”

Grant cố không tỏ ra khó chịu. Như mọi lần, ông em họ đang nhử anh. Như mọi lần, anh cố kiềm chế không phản ứng lại. Cái tính bông bột, sôi nổi của Ian trái ngược hết mức với tính cách của anh, và nếu Grant không cẩn thận thì họ đã gặm ghè ăn tươi nuốt sống nhau bảy tháng rồi chứ không ít.

Một hành khách không mời, Ian đã chạy lên tàu vài phút trước khi họ rời London. Và phải đến trăm lần rồi, Grant hối hận vì đã để ông em họ vô tích sự, phóng đảng này ở lại trên tàu. Anh khẽ nguyên rửa và quan sát Ian ngó nghiêng các chú chim, vật một quả chuối và ăn một cách vui vẻ. Ian, với tất cả các lỗi của anh ta, với khả năng đặc biệt làm cho người ta khó chịu, với sự lười biếng, với... Grant tự ngắt dòng suy nghĩ của mình, tự thừa nhận rằng với tất cả những thứ đó, Ian vẫn như một người anh em. Nếu Grant được làm lại, anh biết anh sẽ lại lặp lại sai lầm, cho anh ta đi theo.

Khi chạy dọc theo bến cảng xuống cầu tàu nơi chiếc Keveral neo, Ian đã luôn phải ngó lại sau lưng, mắt mở to.

Lúc anh đang cố gắng loại bỏ ý muốn nhắc nhở Ian về cái thân phận hành khách đi tàu không trả tiền, cũng chẳng làm việc của anh ta, Ian bẻ các ngón tay “Tôi vừa nghĩ đến một chuyện – việc này có nghĩa là ông của Victoria chẳng hề điên chút nào.”

“Vài người trong chúng ta chưa bao giờ nghĩ ông ấy điên”. Đó là một câu trả lời không thật lòng. Grant đã từng băn khoăn về sự sáng suốt của ông Victoria. Edward Dearbourne, bá tước

già vùng Belmont, đã bị giới quý tộc và những người dính dáng đến nghề hàng hải khu vực London coi là điên khùng. Người ta còn có thể gọi một ông già như thế bằng từ gì nữa khi mà ông ta cứ mong ngóng gia đình mất tích của ông mãnh liệt đến mức ông ấy tưởng rằng họ vẫn còn sống sau từng ấy năm vô vọng? Ngay cả khi ông đã cho mở hết cuộc tìm kiếm thất bại này đến cuộc tìm kiếm thất bại khác, khắp vùng Nam Thái Bình Dương, tự làm khánh kiệt của cải của mình?

Grant đã biết nên gọi ông ta thế nào. Đúng.

Ít nhất là đúng về Victoria. Grant nhớ lại cuộc gặp đầu tiên giữa anh và ngài bá tước. Nước mắt ứa ra từ đôi mắt mờ của ngài Belmont khi ông ta phải kể lại câu chuyện về gia đình mất tích của mình. Không cảm thấy dễ chịu với cảnh mùi mẫn, Grant an ủi bằng những lời thật sáo rỗng. Cả ba người đã ra đi rồi. Tốt nhất là chấp nhận và sống tiếp thôi. Họ đang ở một nơi tốt hơn.

Nhưng mặc kệ mọi lý lẽ, người đàn ông đó vẫn tiếp tục tin. Grant nhăn mặt. Mặc kệ các lý lẽ.

Anh lắc đầu thật mạnh. Trực giác hay cảm giác chắc chắn của bá tước rằng gia đình ông ta vẫn sống không phải là lý do ông ta tiếp tục hy vọng. Grant biết ông già vẫn hy vọng bởi vì cái lựa chọn thứ hai là quá sức chịu đựng của ông ta...

“Thử tưởng tượng gương mặt ông già khi chúng ta mang cô ấy về xem. Ôi, gương mặt của tất cả mọi người ấy chứ.” Đôi mắt thường ngày uể oải của Ian đang hấp háy vì thích thú. “Thế mà tôi đã nghĩ chúng ta là những thằng ngốc chịu để một tên ngốc khác sai vặt”

“Chúng ta?”

Ian nhìn có vẻ bị xúc phạm. “Tôi tin là ở đây có anh, và tôi, thế nên là ‘chúng ta’”

Grant lườm và vượt qua anh ta. Suốt ba tiếng đồng hồ sau, anh luôn đi trước mở đường cho đến khi một vết phồng nữa lại tróc ra trong bàn tay cầm rửa ướt mồ hôi của anh. Anh rít một hơi qua hàm răng nghiến chặt. Khi Ian tụt lại càng xa hơn phía sau, Grant dừng lại, chống bàn tay máu me và lấm lem bùn lên một cái cây, dựa vào đó, mệt đến tận xương tủy.

Phía trong hòn đảo giống như một cái lò, chẳng còn những cơn gió thoáng và cát mịn. Ở đây, bùn và lá rụng trộn với nhau làm thành lớp nền nhầy nhụa, chỉ chực hút chặt lấy chân và thật mệt mỏi để nhích lên phía trước. Anh uống nước, cố để không tu ừng ực, cố ghi nhớ đường. Những vết xước dọc ngang khắp người và những vết phồng đầy bàn tay; một vết đỏ chạy ngang ngực anh.

“Grant à, đây không phải một cuộc đua đâu.” Ian thở phì phò khi anh ta loạng choạng đi tới. “Anh định đi hết hòn đảo này trong chiều nay đấy hả?”

Grant chẳng thèm đoái hoài tội nghiệp ông em họ của mình. “Tôi đã cảnh báo anh rồi.”

“Tôi không nghĩ nó lại...” Anh ta không nói hết câu, mắt mở to. “Tôi chẳng cảm thấy bàn chân mình nữa. Khỉ thật. Tôi chẳng thể cảm thấy bàn chân mình!”

Mặc kệ Ian vấp ngã loạng choạng và khi đã chắc là anh ta vẫn đi bằng hai chân, Grant cố quên cái thân thể đang nhức nhối của chính anh và tiến lên.

“Chậm lại đi nào, Grant” Ian cầu khẩn.

Anh quay nhìn người em họ. “Anh mà tụt lại phía sau, anh sẽ bị bỏ lại. Tôi hy vọng anh biết mình đang ở đâu.”

Ian liếc quanh một lượt những cái cây và dây leo với ánh mắt có thể gọi là hơi hốt hoảng. “Tôi không để ý vì tôi biết anh sẽ chú ý.”

Đúng hệt như mối quan hệ của họ vậy.

“Thế thì tốt nhất là anh theo kịp tôi”. Grant cố duy trì tốc độ một cách tàn nhẫn vì nhiều hơn một lý do. Anh đã tìm thấy Victoria, đúng thế, anh đã tiến thêm một bước đến cái đích của mình, nhưng anh còn muốn chắc chắn là cô ấy được an toàn. Giờ anh đã xem như cô nằm trong sự bảo vệ của mình. Thế nhưng ngay lúc này cô ấy đang một mình, một cô gái trẻ, mảnh mai – dù có dữ dằn – đang ở đâu đó trên một hòn đảo hoang dã đến mức có thể làm chùn bước cả những người đàn ông khỏe mạnh.

Qua một ngày, sự tức giận vì những trò chơi khăm của cô đã được thay thế bằng cảm giác tội lỗi khi nghĩ đến việc đuổi theo cô; nhưng sau bảy tháng – bảy tháng – cô ấy đã ở ngay trước ngón tay anh. Ngay lúc này đây, các ngón tay anh vẫn cong lên với ý nghĩ ấy. Rồi gương mặt cô ấy hiện ra trong đầu anh. Cái nhìn của cô ấy, sự hoang mang. Anh không muốn làm cô sợ, nhưng anh đã làm chính xác như thế.

Cô ấy đã trải qua đủ rồi – bao nhiêu năm thiếu sự tiện nghi của văn minh, và cả cha mẹ có thể đều đã mất. Tất nhiên cô ấy phải sợ rồi. Anh gần như có thể hiểu được tại sao cô lại làm cho anh ngã và suýt nữa mất đầu với cú quật của cô. Thật ra anh không hiểu lắm tại sao cô lại chọc anh với cái gậy đó và chế diễu anh, nhưng có thể cô ấy chỉ cố tỏ vẻ cam đảm thôi.

Họ tìm kiếm cho đến khi mặt trăng méo mó hiện lên trên bầu trời, rồi lách thếch trở về trại. Trước cái nhìn đầy tò mò của đám thủy thủ, Grant nói, “Chúng ta sẽ tìm thấy cô ấy ngày mai”. Giọng anh vẫn đầy uy quyền, nhưng có lẽ nó chẳng còn thuyết phục như bình thường nữa.

Khi Dooley lẳng xăng chạy tới đưa cho anh một cốc thiếc cà phê, Grant ngồi phịch xuống một cây cọ mọc ngang, thù người, và uống chẳng nghĩ ngợi gì hết. Cuối cùng, đến việc này cũng làm anh mệt mỏi. Quá mệt chẳng uống được nữa, Grant hất chỗ cà phê thừa xuống cát, và thu hết sức với lấy tấm vải nằm.

Anh trải nó ra dưới một khoảng hở của tán cây, và ngay cả sau khi mọi người đã ngủ, anh vẫn nằm nhìn ngắm những ngôi sao quá sáng trên cao, nghĩ đến những bước ngoặt vừa mới xảy ra với cuộc đời anh. Anh đã thực sự đã kiếm được khoản thù lao Belmont trả cho cuộc tìm kiếm, thứ cuối cùng mà ông ta có thể đưa ra: ngôi nhà. Khi bá tước chết, Grant sẽ thành chủ sở hữu gia trang rộng lớn nhưng đang xuống dốc của Belmont. Cuối cùng thì anh cũng có nhà riêng của mình, với người làm của anh.

Thế nhưng nhiệm vụ này có lẽ đã luôn có một ý nghĩa hơn thế. Ông của Victoria, với đôi mắt buồn rầu và sự cô đơn rõ mồn một của ông, đã bằng cách nào đó thuyết phục được anh rằng gia đình của ông có thể vẫn sống.

Grant chưa bao giờ thực sự cảm thấy như một người hùng, nhưng nếu họ thực sự vẫn còn sống đâu đó, anh muốn cứu họ. Và giờ đây, anh đã rất gần cái đích là ít nhất cũng mang được Victoria trở về. Cô ấy đã xoay sở sống sót. Và lớn lên, bằng cách nào đó. Nhưng cô ấy không thể như thế mãi. Cô ấy cần được cứu thoát dù cho cô ấy không nhận ra điều đó.

“Em đã có ý tưởng gì chưa?” Cammy hỏi. Cô ấy cắn quả chuối lần thứ hai, vỗ vỗ cái bụng hóp lại ra vẻ đã no, và xem như đã xong bữa sáng. Chẳng có gì khó hiểu tại sao chị ấy cứ liên tục sụt cân, Tori nghĩ. Xương cổ tay và xương đòn gồ lên dưới làn da cô ta, và gò má nhon hoắt trên khuôn mặt.

Quyết tâm bắt cô ta ăn nhiều hơn, Tori bước nhanh về căn chòi nhỏ. Sàn nhà bằng các tấm ván buộc lại kìm cột kẹt dưới chân cô. “Nhiều ý tưởng lắm. Nhưng chẳng có cái nào khả thi chị ạ. Em chẳng thể nghĩ ra cách để mình ra khơi bằng tàu của họ trong khi họ đứng trên bờ vò đầu bứt tai.”

“Thật là một giải pháp hoàn hảo!”

Tori nhướn mày nhìn Cammy. Thật may, Cammy chỉ đùa. “Chúng ta cần thêm thông tin về họ”.

“Ừ, nhưng nếu những người còn lại là người tốt thì sao? Nếu cái anh chàng đuổi theo em chỉ... say rượu thôi?”

Tori lắc đầu. “Không, hẳn ta hoàn toàn tỉnh táo”

“Thế thì một gã dở hơi chẳng?”

Cô mở miệng định nói “không”, nhưng lại nhớ đến đôi mắt anh ta. Mặc dù rất kiên quyết và xanh lạnh lùng như đá, chúng trông hơi có vẻ... hoang dại. “Nếu thế thì sao họ lại cử hẳn vào nhóm đi đầu?”

“Họ phát ốm vì để hẳn ta trên tàu rồi? Hay là họ đang định bỏ hẳn lại trên đảo?” Cammy mơ màng. “Có thể em đã giúp họ cũng nên!”

Tori ngồi xuống, khoanh chân trên tấm đệm rơm của mình. “Em nghĩ tất cả đều có thể.”

“Thế chúng ta xử lý việc này thế nào một lần nữa đây? Để họ bỏ mặc chúng ta lại hay mạo hiểm với khả năng họ có thể bắt chúng ta vì những lý do xấu xa?”

Tori cảm thấy cổ và vai cô như căng ra. Thật là một lựa chọn sống còn. Chỉ nhằm một bước... “Nếu em thấy một người đàn bà trên tàu, hay một đứa bé thôi, em sẽ thấy yên tâm hơn khi tiếp cận họ”

“Hoặc là một ông giáo sĩ chẳng hạn.”

Tori gật đầu. “Em phải xem xét họ kỹ hơn. Em sẽ lên xuống bãi biển”.

“Sao em không ở lại đây và dùng cái đó?” Cô ấy chỉ vào cái ống nhòm dựng ở góc chòi, dựng vì nó không thể thu gọn lại được nữa.

Tori liếc qua nó. “Cái món đồ cổ đó á? Miếng kính ở đầu đã nứt đến nửa rồi.”

Cammy cong môi. “Ừ, dù thế thì em cũng vẫn có thể nhìn tốt – chỉ là mọi vật bị nhân đôi lên thôi mà.”

“Bây giờ, họ không thể tìm thấy chúng ta trên này, nhưng nếu em dùng cái đó, mặt kính có thể phản chiếu ánh sáng.” cô cãi. “Và nếu họ nhìn thấy ánh sáng, họ có thể thấy em”.

“Đợi đến khi có mây và trốn trong bụi rậm ý”. Với Cammy, chủ đề này đã kết thúc. “Tori, ở lại đây!”

Và thế là vài phút sau, Tori đã bò trườn bằng bụng, chống khuỷu tay xuống đất, lưng vắt vào cái ống nhòm vỡ và thăm rủa Cammy sao lại tỉnh táo chẳng đúng lúc gì cả.

Cô xoay ống nhòm ra, chọn góc nhìn, cầm để trên mu bàn tay, và đợi một khoảng thời gian có cảm giác dài đến hàng giờ cho đến khi một đám mây bay qua. Nó cứ trôi chậm chạp như có ai gẩy gẩy nó bằng một ngón tay xấu xa. Và khi mặt trời đã bị che khuất hoàn toàn, Tori hướng ống nhòm xuống phía dưới, chuẩn bị chia mọi thứ cô thấy cho hai.

Trong thời gian đám mây che, cô chẳng thấy người đàn bà nào với váy áo tung bay trên tàu, cũng chẳng thấy những đứa trẻ chơi tung tăng xung quanh họ - cũng chẳng có bóng áo đen của tu sĩ – chỉ là một đám thủy thủ bình thường.

Trái tim cô chùng xuống. Cô biết rõ bọn thủy thủ lắm.

Tori hấp tấp quay người, trở lại khu trại, trong đầu cô loảng ngoảng những ý nghĩ. Cô thấy Cammy đang đóng cửa trên chiếc võng bên ngoài căn chòi, gần như sắp bị ru ngủ bởi những cơn gió biển.

“Chào em, Tori” Cammy vừa nói vừa ngáp. “Có bắt được con cá nào không?”

Một, hai, ba, bốn, năm... “Em vừa đi quan sát con tàu, chị nhớ không?”

Đôi mắt Cammy mở to, nhưng cô đã che dấu sự ngạc nhiên. “Tất nhiên!” Cô chuyển sang tư thế ngồi bằng một động tác thành thục. “Chị chỉ đùa thôi mà.”

Tori nheo mắt. “Cái chứng đăng trí lại trở nên tệ hơn à?”

Cô ấy thở dài. “Sao chị biết được? Nếu chị biết, thì rồi chị cũng lại quên mất thôi.”

Cammy đã từng kể về những lúc cô thấy lơ mơ, nói rằng chúng giống như khi người ta mới ngủ dậy buổi sáng, mất phương hướng. Và thường rất chóng qua đi. Thỉnh thoảng cô nghĩ đó là vì mình ăn phải thức ăn hỏng, lần khác thì do chứng bệnh nào đó.

“Tori, đừng để chị đợi nữa...”

“Chẳng có những thứ chúng ta muốn thấy chị ạ. Em không hiểu. Các thuyền trưởng và thuyền phó thường ra khơi cùng với gia đình họ cơ mà.”

“Có thể họ ở trong khoang”

Tori lắc đầu. “Các cabin sẽ giống như cái lò trong một ngày thế này. Ai có thể ra thì sẽ đều ra ngồi trên boong dưới những tấm vải dầu hết.”

“Họ treo cờ gì?”

“Union Jack (cờ liên hiệp Anh - nd)” Quốc tịch của họ chẳng nói lên cái gì. Nhóm thủy thủ trước đây cũng đã treo là cờ đó. Và Anh quốc sử dụng nhiều tội phạm làm thủy thủ cũng chẳng kém gì các nước khác. Tori ngồi trên một khúc gỗ được vớt lên. “Em đang nghĩ về cái giả thiết ‘những người còn lại là người tốt’.”

“Chẳng phải điều đó có nghĩa là chúng ta cũng phải tính đến giả thiết ‘những người còn lại là người xấu’ luôn sao?”

Tori gật đầu. “Em lo là chúng ta mong được cứu thoát quá, đến mức tự mình bào chữa cho họ. Em đã bị đuổi và bị xé vấy. Sự thật đấy. Chỉ có thủy thủ trên tàu. Cũng thật luôn. Em cũng chẳng nghe thấy họ trừng phạt cái tên đuổi theo em. Không, có vẻ họ còn thích thú là khác. Và hẳn ta không bị gửi trả về tàu.”

Gương mặt căng thẳng của Cammy đã cho thấy rõ nhận xét của cô ấy về đám đàn ông này. “Chẳng phải chúng ta đã có một bài học cay đắng sao? Chúng ta đã học đủ rồi.”

“Nhưng có thể họ có thuốc.”

“Thế em nghĩ họ sẽ đòi đổi lấy cái gì?” Cammy xoa xoa cái trán ướt mồ hôi. “Tha lỗi cho chị, Tori. Cái bệnh này ảnh hưởng đến tính khí của chị. Nhưng những người này rất có thể lại giống bọn thủy thủ trước đây.” Gương mặt cô hiện rõ vẻ kinh tởm. “Hoặc là giống như cái bọn trên tàu Serendipity sặc mùi cái thứ nước tiểu mà chúng dùng để giặt đồ. Ít ra bây giờ chúng ta được an toàn và không bị thiệt hại gì.” Giọng nói của cô nhỏ hơn khi cô nói, “Và chị thì giúp được gì chứ? Chị không biết mình có đủ khỏe để... để làm những gì cần thiết.” Cô tự vòng đôi tay gày gò ôm lấy người mình.

Tori cụp mắt xuống. Cô không thể trông đợi sự hy sinh của Cammy một lần nữa. Có Chúa mới biết, cô đã không chờ đợi điều đó ở lần đầu tiên. Khi Tori nhìn lên, cô cố tỏ ra bình thường. Và thất bại.

“Ôi, Tori, ánh mắt em nói hết rồi, chị có thể thấy rõ đầu óc em đang hoạt động. Chị biết em muốn – em cần – một kế hoạch chiến đấu.”

Tori nghiêng người về phía trước. “Như em thấy, chúng ta cần phải tìm hiểu xem họ là loại người gì. Giả sử họ tốt? Có thể họ tự coi mình là các quý ông người Anh? Ừm, một người đàn ông có danh dự sẽ không để mặc một quý cô lâm nạn. Bất kể chuyện gì xảy ra đối với họ.”

Cammy nhướn đôi lông mày đỏ vẻ quan tâm. “Nhưng một đội thủy thủ với những tên giết người thì có thể bỏ đi. Chị thích ý này. Nếu chúng ta có thể làm họ bỏ đi thì có nghĩa họ không phải loại người chúng ta cần ngay từ đầu.” Khi Tori gật đầu, Cammy hỏi, “Em có chắc họ sẽ không bắt được em chứ?”

“Không ai có thể bắt được em,” cô nhếch mép.

“Chúng ta đã từng sai lầm với ý nghĩ đó đấy”

Tori nhún vai. “Em lớn hơn rồi. Nhanh hơn nữa.”

“Em định như thế nào đây?”

“Chị có nhớ cái loại cây làm chúng ta nôn đến mấy ngày không?” Tori gõ gõ lên má. “Em nghĩ em sẽ cho thêm tí gia vị vào thức ăn của họ.”

Cammy đưa tay lên bụng một cách vô thức. “Đấy, đó là cái chị không bao giờ quên đâu. Cả tuần liền, có lúc chị đã muốn được chết quách.”

Tori ngồi phắt dậy, thở dốc khi chợt tỉnh giấc, tiếng con tàu Serendipity vỡ ra từng mảnh vẫn âm vang trong trí óc cô.

Tay cô đưa lên ngang mặt khi cô vừa nhận ra và cố gắng không lấy tay che đôi tai mình. Cô không nghĩ cô có thể quên được tiếng rên rỉ của con tàu và tiếng các tấm ván vỡ ra. Chưa bao giờ cô thôi mừng tượng sức mạnh khủng khiếp cần thiết để đập vỡ những tấm gỗ dày. Cô đưa tay lên mắt, quệt những giọt nước mắt vẫn còn đọng ở đó. May sao, Cammy vẫn ngủ say, vì trời cũng chưa sáng hẳn.

Dù cô đã thôi không gặp cơn ác mộng này bao nhiêu năm nay, đây đã là buổi sáng thứ hai liên tiếp nó ám ảnh cô. Cô luôn cố giấu Cammy nỗi sợ hãi đối với các con tàu, nhưng cô biết cô chẳng thành công. Khi họ nhận ra rằng họ sẽ không bao giờ được cứu thoát, Cammy đã nói, “Hãy nhìn vào mặt tốt. Ít nhất chúng ta sẽ không phải lo sợ gặp vụ tàu chìm nào nữa.” Tori tưởng là Cammy nói đùa, nhưng vẻ mặt cô thì rất nghiêm túc.

Thế là lại một con tàu nữa neo ngoài vịnh. Tori rùng mình và chui sâu hơn vào dưới cái chăn vá víu của mình, rồi cô mở mắt ra. Cô có công việc phải làm.

Ngay cả sau khi cô đã mặc quần áo và xuống trại của đoàn thủy thủ trên bãi biển, màn sương buổi sáng vẫn dày đặc và giúp cô dễ dàng lọt vào bên trong khi họ đang ngủ. Nhẹ nhàng, cô kiểm tra hết thùng chứa này đến thùng chứa khác, cho đến khi tìm được chỗ yếm mạch dự trữ của họ. Cô trút một bầu chất bột có màu lạ lùng vào trong, thọc tay trộn đều lên. Cô đập nắp lại và phúi tay, quăng cái bầu đi và lúi vào bụi rậm. Trong lúc cô quan sát, những người đàn ông thức dậy và bắt đầu chuẩn bị cho ngày mới, nhóm than, nấu nướng. Cô nhếch mép khi thấy vài người xúc cháo vào bát của họ.

Gã khổng lồ cũng dậy cùng những người khác, dù hẳn ta ngủ cách xa họ. Nhìn hẳn đứng ở gần xác nhận ấn tượng trước đó của cô – hẳn là người cao nhất mà cô từng thấy. Với đôi vai và bộ ngực rộng kia, hẳn còn là người to lớn nhất nữa.

Cô đã từng băn khoăn không biết có phải hẳn ta say, dở hơi, hay là, lạ trời không phải, thậm chí là thuyền trưởng của bọn họ nữa. Giờ thì cô biết rồi. Hẳn ta có cái vẻ của một người lãnh đạo in khắp cơ thể - ngực ưỡn, cái cằm vuông vắn nghếch lên hơi cao so với những người khác. Hẳn ta nhìn cứ như ai cũng sắp sửa gây ra lỗi gì đó, và hẳn cũng sắp nổi trận lôi đình đến nơi. Những thủy thủ, lần lượt, lượn xung quanh hẳn và cư xử thể như hẳn có thể tung ra nắm đấm bất cứ lúc nào.

Thay vì ăn uống cùng mọi người, hẳn nói gì đó với một người béo lùn với vẻ lo lắng, rồi xách lên tay một cái vali da và một con dao rựa, bước đi về phía mấy cái thác nước nhỏ. Cô từng theo đường đó để đến cái hồ và tắm, đi thoải mái dưới những tán lá chuối, nhưng hẳn ta thì

phải chặt chúng xuống bằng cái dao rựa để có thể đi qua.

Sao hắn ta không ăn gì? Cô nhúu mày, rồi lặng lẽ đi theo hắn tới một trong những nơi ưa thích của cô trên hòn đảo. Cảnh vật thật giống như vườn địa đàng với một cái hồ trong vắt, hơi tối bởi bóng râm và có những tảng đá phủ rêu quanh bờ. Hai cái thác nhỏ chảy vào hồ với những cột nước thẳng tắp.

Mắt cô mở to. Hắn ta đang cởi nút áo. Để tắm? Chúa ơi, hắn ta chuẩn bị... tắm. Cô cắn môi, rất muốn ở lại. Sao lại không chứ? Đây là hòn đảo của cô mà. Mình có thể thấy ngực hắn ta! Hắn là người xâm phạm lãnh thổ. Một cái ửng tuột ra. Thêm nữa, cô cần – rất rất cần – thêm sự hưng phấn. Trước khi họ đến, cuộc sống của cô đã trở thành một vòng lặp những công việc, công việc, công việc, tránh khỏi cái chết, công việc. Hừm. Hắn thật sự săn chắc, dù với kích cỡ như vậy.

Môi cô cong lên thành một nụ cười khi quyết định cô xứng đáng được nhìn một người đàn ông không quần áo! Thế nhưng khi hắn đã bắt đầu đến chiếc quần, hắn xoay người và cô chỉ thấy mỗi cái lưng hắn. Mỗi? Thế cũng đủ để trái tim cô đập nhanh hơn. Vai và phần lưng trên của hắn thật rộng, cuộn cuộn như được tạc nên, thuôn thuôn xuống phần cơ bên dưới. Cô nhận ra mình gần như trề môi hờn dỗi khi hắn lao người xuống nước.

Trong lúc cô trở mắt ra nhìn, hắn bơi đi bơi lại như thể cố làm dịu bớt sự đau đớn. Cuối cùng, hắn ta lội đến chỗ nông và đứng lên, rũ nước khỏi tóc. Hắn sẽ ra khỏi nước bất cứ lúc nào, cái anh chàng to lớn, không quần áo. Và khi hắn bước lên thật, cô đánh mắt mình lên gương mặt hắn, tránh không nhìn vào cái chỗ đó.

Hắn ta thật to lớn. Và thật, thật là... trần truồng.

Ngay khi cô nhận ra mình đang làm điều vớ vẩn, rằng cô được phép nhìn, hắn ta vớ lấy một tấm vải khô, che hết phần dưới cơ thể hắn.

Hàm cô há ra khi cô thấy hắn lau tấm vải lên ngực, lỏng tay hơn khi lau vệt bầm mà cô tạo ra, và đưa tay thấp hơn xuống bụng. Bụng hắn phẳng lì và rắn chắc. Cô nuốt khan, nhận ra các cơ bắp cuộn lên khi hắn cử động. Thật quyến rũ. Một dải lông đen bắt đầu từ dưới rốn hắn và chạy xuống dưới – cô muốn thấy nó chạy đến đâu, khi thật – nhưng tấm vải đã che mất rồi. Cô chưa bao giờ thấy tò mò và bức tức đến vậy. Bàn tay cô nắm chặt những cây cỏ nước xung quanh. Xê tấm vải ra. Thả ra, nào. Thả... ra!

Và hắn đã.

Miệng cô há hốc và trở nên khô khốc. Ngực và cổ cô đỏ rần và nóng bừng lên. Cô đã nhìn thấy đàn ông không quần áo trước đây – nhiều bộ lạc mà gia đình họ từng gặp cũng chẳng phải ý tứ gì cho lắm – nhưng lúc đó cô còn bé, và chỉ cười khúc khích thôi. Giờ, nhìn thấy hắn, tất cả của hắn, vừa làm cô cứng đờ cả người vừa hưng phấn cùng một lúc.

Quyền lực, sức mạnh và sự duyên dáng hợp với nhau làm một. Hoàn hảo. Cô đã đúng được bao nhiêu phần khi nói hắn... to lớn. Cô chẳng thể nhìn đi chỗ khác, cũng như chẳng thể ngừng thở. Ý nghĩ làm cô nhận ra rằng cô đang nín thở. Và khi cô thở, cô thở một hơi dài, tự thấy xấu hổ với bản thân.

Hắn nhanh nhẹn nhìn về phía cô. Mặc dù hắn chẳng thể nghe hoặc nhìn thấy cô, trái tim cô như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Cô bật dậy, làn da cô như đang trên lửa, rồi cô chảy như điên xuyên qua khu rừng.

Ba

Grant có cảm giác là anh vừa bị theo dõi trong lúc tắm.

Đúng thế, mấy đám cỏ bỗng lay động gần chỗ những cái thác, có thể do một con thú nào đó, nhưng anh nghi là không phải. Khi anh trở lại trại và nhìn thấy người của anh bò lê bò càng gần những bụi rậm để tổng bữa sáng của họ ra, anh đã chấn chấn. Ian dậy, nhìn cảnh tượng đó từ cái ổ của anh ta, và vừa ngáp vừa tuyên bố, “Hiệp hai thuộc về Victoria.”

Grant cũng kết luận như vậy. Cô ta đã làm trò này. Anh nghiêng rằng. Nếu cô ấy muốn biến chuyện này thành một cuộc thi gan, anh sẵn sàng tham gia.

Thật là một cách để bắt đầu ngày mới – bực mình, mệt mỏi, cơ thể đau đớn và mới đây lại bị một cô gái trẻ nhìn trộm. Chẳng biết có gì anh không sẵn sàng đổi để được trao vị trí với cô không, anh nghĩ, và bỗng đỏ mặt.

Ian đứng dậy, lết lại gần từng chút. “Chắc phải có chỗ nào đó trên người tôi không thấy đau.” Anh ta rên rỉ. “Chẳng biết là cái gì. Đợi chút tôi sẽ nghĩ ra.”

Grant hiểu. Ngay cả sau khi bơi, đầu anh vẫn đập dềnh như sóng. Và cái lưng của anh – anh đảm bảo có ai đó đã nắm vai anh và tặng anh một đầu gối vào xương sống trong đêm.

Ian đi cà nhắc quanh trại. “Dooley, anh có đồ ăn gì mà anh tin tưởng được không?”

“Không, ngài Ian, chưa có. Tôi không hiểu nữa. Có thể tại nước nhiễm bẩn. Hoặc là cái thùng chứa bị dơ.” Dooley trông có vẻ rất đau khổ khi nói câu cuối làm Grant muốn kể cho ông ta điều anh nghi ngờ. Rồi anh nhớ lại chuyện chị dâu anh kể về lúc chị ấy ở trên tàu của Derek. Hai tá đàn ông đổ lỗi cho chị ấy làm họ ngộ độc và kêu gào hàng giờ đòi cuộn chặt chị bằng dây chảo và ném xuống gầm tàu. Vì Victoria, anh phải để mặc Dooley chịu trận vậy.

Ian thông báo, “Grant, tôi sẽ đi với anh”.

Grant chỉ nhìn anh ta.

“Tại sao? Bởi vì tôi đang đói lả và đương nhiên là chẳng thể liều với bất cứ thứ gì ở đây. Do anh đã ra lệnh cho thủy thủ ở lại trại, đi với anh là cách tốt nhất.”

Grant khoác chiếc túi lên vai và không thể giấu một cái nhăn mặt. Sao cái của nợ này lại nặng thế sau có một đêm? “Nếu anh còn than phiền như hôm qua, tôi sẽ không chịu trách nhiệm với việc làm của mình đâu đấy.”

“Rõ rồi. Tôi sẽ không than phiền như hôm qua đâu,” Ian hứa khi họ bắt đầu khởi hành. “Tôi sẽ than phiền nhiều hơn hoặc là ít hơn một chút.”

Khi sắp đến giữa trưa và mặt trời xuyên qua tán lá thẳng từ trên xuống, Grant kết luận rằng

họ chẳng có nhiều cơ hội với Victoria hơn ngày hôm qua chút nào. Thực tế là, anh có cảm giác cô ấy đang chọc ghẹo anh - ở gần bên nhưng lại ngoài tầm với, đưa họ tới những con đường mòn qua những đầm lầy, hồ thụt, hay những lối cụt bị chặn bởi những tảng đá to đùng.

Một con ruồi đậu khế lên mặt Ian, anh ta tát vào má mình mạnh đến nỗi hằn cả bàn tay lên đó. “Con đó to quá trời,” anh ta lầm bầm. “Anh có biết những nhà thám hiểm luôn viết trong nhật ký của họ về những khu rừng và so chúng với đàn bà không? Đàn bà chẳng bao giờ thêm để ý đến nỗi đau khổ của anh? Tôi tin là thế đấy! Khu rừng này đúng là một con điểm thối.”

Grant không đồng ý. Không, họ chẳng để ý thì tốt hơn. Cánh rừng đùa bỡn với họ, làm họ ngạt thở, bảo vệ họ khỏi ánh nắng nhưng lại thu giữ hơi nóng để làm họ yếu đi. Grant không có thiên hướng làm một nhà thám hiểm. Chủ trương của anh là dùng hết cái năng lực đó đi xây dựng một căn nhà đầy đủ và thỏa mãn đến mức anh sẽ không bao giờ muốn rời nó. Anh thích được ở yên một chỗ, nếu nơi đó phù hợp, suốt đời luôn. Chẳng phải đó là mục đích của chuyến đi này sao? Để có được gia trang Belmont?

Anh bỗng đứng phắt lại trên con đường mòn, trước mặt là một con nhện to tướng. To hơn bàn tay anh, nó bò một cách lạ kỳ giữa các hình dạng hình học của chiếc lưới nhện. Anh khom người chui qua bên dưới và ném một cái nhìn nhắc nhở Ian. Vài giây sau, Ian rống lên một câu chửi thề.

Grant vội quay lại và thấy đầu Ian vướng trong chiếc mạng nhện, có dính cả con nhện nâu bụi bặm. Ian quờ quạng tháo lui, chiếc lưới và con nhện vẫn dính theo. Vừa hét, vừa quơ tay, vừa lùi, anh ta lúi vào một đám cây thấp, vào thẳng giữa một đám mạng nhện nữa, cả một đám đang lấp lánh dưới ánh nắng. Anh ta gào lên chói tai, tay vung như cối xay gió, quơ hết cả đám lưới nhện vào như là cố ý vậy. Cuối cùng anh ta ngã lộn xuống đất, người phủ đầy mạng nhện, vùng vẫy giật cục. Grant tới chỗ anh ta và phúi đám nhện đi.

“Chúa ơi, Grant,” anh ta nói, giọng đầy bức tức. “Sao anh không nói với tôi là có con nhện?”

“Nó to đến nửa foot – tôi không nghĩ là anh có thể bỏ qua nó. Hơn nữa, anh đã vượt qua được mọi thứ trên đường cơ mà.”

“Tất cả mọi thứ? Tôi chả thấy thứ gì cả!” Mím môi, Ian bốc tay xuống mặt đất bên cạnh. “Tôi chịu đựng đủ với cái mớ bông bong nguyên thủy này rồi! Tôi nói cho anh biết. Tôi nghĩ luôn, và anh thì có thể xuống –”

Grant rút dao ra và giơ lên. Ian mở to mắt. “Tôi không nói gì cả! Không phải tôi than phiền đâu!” Nhưng Grant đã vung dao, chém rách cái lá ở gần hông Ian.

Ở đó, trên mặt đất, ngay cạnh những ngón tay xò ra của Ian, có một vết chân.

“Buổi sáng thế nào?” Cammy hỏi khi Tori bước lên. Những dải lá cọ nằm rải rác trên sàn nhà xung quanh cô. Một nhánh cỏ xanh cài trên tóc cô ấy, chìa thẳng lên trên.

“Tụi thủy thủ đã được nếm mùi cuộc sống ở trên đảo,” Tori cười mỉm và nói. Nụ cười tắt đi khi cô thấy Cammy đang đan một cái mũ rộng vành, nhiều khả năng là cho cô. Cô cố giấu cái

nhấn mặt khi nhìn những chiếc lông chim sáng màu nằm vương vãi trên sàn, chuẩn bị trở thành lông cắm trên mũ. Cammy đang tự tìm cách giải trí, nhưng rõ ràng cô ấy không phải thợ làm mũ.

“Thế còn tên to xác? Hẳn phản ứng thế nào?”

“Thật buồn, chúng ta chẳng thể biết được. Hẳn không ăn.”

“Một tên say rượu dở hơi và không ăn?”

Tori cười khúc khích. “Em nghĩ thực ra hẳn là thuyền trưởng. Hẳn bỏ đi tắm.”

Một cái lông mày đỏ nhướng lên. “Tắm?”

Chết tiệt! Việc sắp xếp lại những cái lông theo màu sắc bỗng trở nên vô cùng quan trọng. “Hẳn đi về hướng đó,” cô nói một cách lơ đãng.

“À há”

“Ôi, thôi được rồi” Tori nói, ngẩng mặt lên. “Em đã theo hẳn ta tới những cái thác và nhìn hẳn.”

Mắt Cammy sáng lên. “Hẳn có cởi hết quần áo không?”

Tori mím môi và gật đầu, lại đỏ mặt.

Cammy thở dài, tỉ cầm vào lòng bàn tay. “Hẳn ta đẹp trai chứ?”

Tori im lặng, không biết làm sao để diễn đạt, rằng tim cô như ngừng đập khi cô thấy thân thể to lớn cường tráng của hẳn. “Người đàn ông đẹp trai nhất em thấy trong bao nhiêu năm.”

“ Bao nhiêu năm cơ á? Ừm, hôm nay em mới là người hay ho thì phải?” Cammy cầm một chiếc lông vàng sáng vào chiếc mũ đã hoàn thành. “Đi nhìn trộm đàn ông ở trường hợp với em lắm.”

Tori nhìn cô với ánh mắt chịu đựng, rồi đi qua phía bếp lửa. Cô bới một hòn than hồng lên và cho thêm bụi nhùi cô tìm thấy hôm nay. Vừa quỳ, cô vừa thổi vào những cành củi, cho thêm các cành to vào, và chỉ thoáng chốc, ngọn lửa đã cháy lên. “Chị có đói không?”

Cammy đặt chiếc mũ sang bên và ngồi lên một thanh củi gần bếp lửa. “Vẫn thế, không,” cô nói, đuổi người một cách lo âu về phía hơi ấm. “Chị đã bao giờ đói chưa? Chị quên tất cả mọi thứ về cái gọi là ngon miệng rồi, trừ cách viết từ đó ra.” Cô nhấn mặt. “Và cả cái đó cũng sắp đi luôn”. Cắn môi, cô cúi xuống để viết những chữ cái lên đất.

Tori nở một nụ cười háo hức. “E hèm, tối nay chị sẽ thèm ăn đấy. Em vừa tìm thấy một chỗ có nhiều khoai môn.”

Cammy nhìn lên hơi nhăn nhó. “Khoai môn. Thích thật.”

Tori thở dài khi cô đặt một củ khoai môn bẻ đôi và một con cá đã phanh ra vào chiếc vỉ nướng tự chế, cố quên đi hình ảnh của mứt, sữa, bánh nướng nhân thịt, và những quả táo ướt sũng nước mưa mới hái trên cây.

Dấu chân đưa họ tới một lối mòn được che giấu dẫn lên một sườn dốc. Khi họ trèo lên đến chỗ trống trên một bãi đất nhô ra, Grant thở mạnh thành tiếng. Trại của cô, nơi trú ẩn của cô ở đây. Anh quay một vòng nhìn ngắm tất cả các chi tiết.

Hai cái võng đan tay treo giữa các cây cọ và đung đưa trong gió. Một lò lửa nằm giữa bãi trống, với những viên đá xếp và củi xung quanh. Kết cấu căn nhà được kết hợp một cách khéo léo với những chiếc rễ của một cây banyan to lớn, với tường nhà là vải buồm căng trên những khung tre được gia cố. Một tấm phen vuông bằng cọ đan dày làm thành cái mái xiên, và một cái cửa với thanh song quấn những cây hoa nhài ở phía trước. Đây là một nơi vững chãi. Một căn nhà.

“Nhìn xem,” Ian thở ra. “Chúng ta có thể đoán là vài người đàn ông đã thoát khỏi con tàu đó.”

“Lần này tôi đồng ý với anh.” Grant thả chiếc túi tuột xuống đất trong khi tiến tới chiếc thang. “Canh chừng cái lối mòn,” anh ra lệnh, chỉ tay vào anh ta. “Đừng có để ai vượt qua chỗ anh.”

“Với bất cứ lý do gì,” Ian trả lời, và thoải mái ngồi xuống một trong hai chiếc võng.

Grant trèo một cách dứt khoát lên những thanh tre, nhưng chúng vẫn chịu được. Anh kéo tấm bạt cửa và nghiêng người để bước vào...

“Chị có nghe thấy gì không?” Tori hỏi, nghiêng ngó đủ mọi hướng xung quanh.

“Không, nhưng tai em tốt hơn tai chị.” Cammy thử đội cái mũ lên đầu và nhìn vào mảnh gương duy nhất của họ.

“Em nghĩ là em nghe thấy tiếng bước chân.”

“Chị không biết sao lại thế. Không ai có thể theo chúng ta tới tận trên này.”

Tori thả lỏng người và nằm xuống ổ rơm của mình, tự cong tay lên làm gối. “Chị nói đúng. Chúng ta đã đề phòng hết mức.”

“Nhưng có cần phải cẩn thận đến mức này không?” Cammy cắn nhần.

Tori nhặt một chiếc lông chim lên và rê rê nó trên mũi cô. “Con cáo luôn chuyển cái hang của nó.”

Cammy mím môi nhìn vách cái hang ẩm ướt quanh họ. “Chị nghĩ sẽ còn thỏa mãn hơn nữa nếu lừa được anh ta.”

Trống không.

Cô lại đi mất, vẫn lẩn nhanh như thế. Grant nhắm mắt lại một lúc lâu, cố kiểm soát sự bực bội, rồi mở mắt ra và tìm kiếm những quyển sách nằm rải rác trong phòng, chất đống khắp các

góc, và đều đã được đọc kỹ. Anh mở một quyển có vẻ ít mục nát hơn những quyển khác. Rất nhiều trang được đánh dấu và các ghi chú chép đầy bên lề.

Một cái lược màu vỏ trai nằm trên cái bàn xù xì thu hút sự chú ý của anh. Anh đi ngang qua đó, nhận ra cái sàn nhà rất chắc, dù dưới sức nặng của anh. Khi anh nhặt chiếc lược được đeo lên và lướt tay trên bề mặt trơn tru của nó, anh nhận ra một sợi tóc. Nó ánh lên màu trắng và vàng dưới ánh nắng hấp háy.

Một rổ các mảnh vải được gấp lại ở một góc, một cái rương lù lù ở góc khác. Anh cúi người xuống nắp rương và mở ra, những chiếc bản lề rỉ sét cố chống trả. Bên trong lại có thêm sách nữa, và trong số đó anh thấy một quyển nhật ký nặng trĩu, một dải vải buộc xung quanh.

Nhật ký của Victoria Anne Dearbourne, 1850

Dù cho đó là kiểu xâm phạm đời tư tệ hại nhất, Grant nhẹ nhàng mở nó ra, hy vọng tìm thấy cái gì đó giúp anh hiểu hơn về người đã sống sót và cách họ sống sót. Khi anh đọc các trang đầu tiên, anh cố để không quá say sưa chìm đắm vào đó – anh còn có việc phải làm – nhưng lần đầu tiên trong đời, anh không thành công. Anh xoa xoa bàn tay lên mặt, choáng váng với những gì đã xảy ra với gia đình này. Nó còn tệ hơn anh tưởng. Grant mới thực sự gặp bi kịch một lần duy nhất trong đời, thế mà cô gái trẻ này đã phải chịu đựng hết lần này đến lần khác. Khi cô ấy tự hỏi liệu có phải cô sắp mất cả ba lần mẹ không, như có cái gì đó bóp nghẹt ngực anh.

Quyển nhật ký cũng xác nhận nghi ngờ của anh về chuyện người cha đã không thoát khỏi con tàu. Dearbourne không chỉ là một học giả được biết đến, ông ấy còn nổi danh là một người đàn ông trọng danh dự. Thế nên việc ông ấy ở lại không có gì ngạc nhiên. Có nghĩa là không có người đàn ông nào thoát được lên đây? Anh lướt qua và đọc đến đoạn Victoria dự tính làm nhà. Cô ấy đã làm căn nhà này?

Anh lật lại gần đầu.

Khi chúng tôi trở ra từ trong bụi với nước và hoa quả, cười nói, sung sướng với những thứ tìm được, chúng tôi thấy mẹ nằm như đang ngủ. Nhưng lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi đến đây, những đường nét trên gương mặt xinh đẹp của bà không nhăn lại vì cơn đau.

“Victoria, mẹ em ra đi rồi,” Cô Scott nói với tôi. Mẹ đã nghỉ ngơi ở một nơi mà không gì có thể làm cho bà sợ hãi hay đau đớn nữa. Mặc dù tôi không bao giờ có thể kể cho Cô Scott, ngày hôm đó, tôi đã khao khát được đi cùng mẹ.

Anh nhẹ nhàng đóng những trang sách lại, mặt đỏ lên như thể anh vừa nhìn trộm ai đó. Mặc dù cảm giác đó không ngăn anh nhét quyển nhật ký vào lưng quần trước khi trèo xuống cái thang.

Victoria không ở đây một mình. Trừ phi Cô Scott cũng chết rồi, không thì trên hòn đảo này có hai người đàn bà.

Khi Ian nhận ra Grant đã xuống trở lại dưới đất, anh ta hỏi, “Bên trong thế nào?”

Grant không muốn thú nhận là nó rất ấn tượng. Lại nhìn cái chòi một lần nữa, anh trầm trồ biết rằng Victoria đã thiết kế nó. Anh xem kỹ cách những cái rễ cây banyan bao quanh cái kết

cấu và gần như đã ôm chặt cả sàn nâng, làm cho nó trở nên vững chắc hơn nhiều. Anh chú ý đến những vết dao cũ trên gỗ xung quanh những thanh dầm và nhận ra là cô ấy đã khoét những cái mộng để ghép những tấm sàn.

Tuyệt thật. Cô ấy biết rõ phải cắt đến mức nào để không làm chết cái rễ. Thật là một ý tưởng độc đáo – để cho tự nhiên làm thay việc của cô ấy. Sự chú ý đến từng chi tiết thật xuất sắc.

“Chắc chắn lắm,” Grant trả lời, và anh không nói quá. Anh nhặt cái túi lên và nhét quyển nhật ký vào trong.

“Từ giờ chúng ta sẽ ở đây chứ?” Ian dong đưa cái vông.

“Chúng ta quay trở lại bãi biển.”

“Trời sắp mưa đấy, và cái chòi có vẻ không bị dột.”

Grant lắc đầu. “Không, chúng ta quay lại.”

Ian nhìn thoáng anh với một cái nhìn thiếu kiên nhẫn và có phần bất phục, rồi đứng dậy tháo và chôm luôn cái vông. Grant bỏ qua và đi theo anh ta, dừng lại một chút chỉ để liếc nhìn lại lần cuối. Sau khi đọc nhật ký, anh biết Victoria là người đã ghi chú đầy các cuốn sách. Anh đã từng băn khoăn không biết cô ấy còn đọc được không, nhưng giờ thì biết là cô ấy đã nghiên cứu kỹ tất cả các cuốn sách đó. Trí thông minh của cô liên tục làm anh ấn tượng. Tất nhiên là trừ những lúc cô dùng nó để chống lại anh.

Khi họ lê bước vào trại, Dooley chào đón họ với cà phê và súp. Sau khi đã chắc chắn đồ ăn đảm bảo, Grant ăn, mà chẳng cảm nhận mùi vị. Sự đau nhức trong các cơ bắp càng ngày càng tăng làm anh chậm chạp hơn so với mọi ngày. Anh với lấy tấm vải đệm, trải nó ra và nằm xuống, từng inch trên cơ thể như kêu lên khi anh thả lỏng người. Mặc dù anh cố lắm mới có thể mắt nhắm mắt mở, anh bật ngọn đèn bão và lôi cuốn nhật ký ra.

Victoria khi là một đứa trẻ mười ba tuổi nhưng đã viết lách rất mạch lạc, khác hẳn với tuổi cô. Những câu chữ cô dùng để tả tang lễ của bà mẹ không hề sụt sướt ủy mị. Thực thế, Grant có cảm giác khi cô viết về cái chết của mẹ, cô không chấp nhận nó. Có một cảm giác ẩn sâu bên trong làm cho những câu chữ kia đọc lên như thể ai đó đang ghi lại một giấc mơ kỳ dị họ vừa mơ thấy đêm trước.

Màn mưa mờ mịt bắt đầu trút xuống, làm tắt ngọn lửa với những tiếng xèo xèo, và bắn lên những trang giấy giòn tan của cuốn nhật ký. Anh và thủy thủ đoàn không được chuẩn bị tốt cho việc dựng trại trên bờ. Anh có thể ra lệnh cho mang những tấm vải dầu lên bờ, nhưng thế có nghĩa là anh thừa nhận họ sẽ phải ở đây nhiều hơn một đêm nữa.

Chưa chắc. Anh lột cái áo khoác khỏi người để che quyển nhật ký.

...khi vừa nhìn thấy cánh buồm, chúng tôi vội vàng mặc quần áo tốt nhất và chạy ra phía mé nước. Các thủy thủ như không thể ngồi yên khi thấy chúng tôi, nhưng họ có vẻ lịch sự, thuyền trưởng của họ làm ra vẻ là một quý ông. Tối đó, quanh đồng lửa trên bãi biển, đoàn thủy thủ uống nhiều, và trở nên ồn ã.

Grant lật trang giấy, rất ngạc nhiên khi biết con tàu của anh không phải là chiếc đầu tiên đổ

bộ ở đây.

Ông thuyền phó ngồi cạnh Cammy – rất gần – và quàng một cánh tay quanh người chị ấy. Chị ấy cứng người lại nhưng có vẻ như không biết phải làm sao. Khi gã đàn ông đưa tay ra để sờ vào ngực chị, Cammy đã tát hấn. Cả đoàn bỗng trở nên yên lặng.

Tôi gần như đang ở giữa họ khi hấn tát lại chị, mạnh đến nỗi rằng chị va vào nhau và môi nứt ra. Tôi đỡ chị dậy và bắt mình phải bình tĩnh. Tôi bảo hấn rằng chúng tôi mệt rồi và sẽ gặp họ vào buổi sáng, và chúc hấn ta ngủ ngon. Chúng tôi quay người và chậm chậm bước đi. Ngay khi chúng tôi vào đến các bụi cây, một tràng tiếng kêu vỡ ra. Họ la hét và cười hô hố, và chúng tôi có thể nghe thấy họ chuẩn bị cuộc đuổi bắt và giành phần với nhau Cammy và “con nhãi”.

Grant căng người khi một tia sét đánh ngay gần đó, làm ngắt các câu chữ. Tiếng mưa vẫn róc rách, và ngọn đèn hấp háy. Anh nghĩ chắc lại có vài con côn trùng đến bám vào cái đèn, cho đến khi ánh sáng tắt hấn. Anh thả đèn lại, lông mày nhíu chặt. Khốn kiếp.

Hết dầu.

Anh có thể đọc bên ngọn lửa. Anh đánh mắt qua, nhưng than ướt hết rồi. Cứng cả người vì bức bối, anh đóng cuốn nhật ký lại cho vào trong một túi vải dầu. Anh kéo cái áo khoác và dựng cổ áo lên, cố ngủ. Một việc vô ích. Victoria đã sống, nhưng cô ấy đã phải sống qua những chuyện gì?

Chẳng có gì ngạc nhiên tại sao cô ấy lại sợ hãi đến thế khi anh đuổi cô. Anh xoa một tay lên mặt, lúng túng về những việc làm của mình. Anh muốn tìm thấy cô và đảm bảo với cô rằng anh ở đó để giúp cô. Anh muốn an ủi cô bằng cách tốt nhất mà một người như anh có thể.

Anh muốn đọc tiếp kinh khủng, chiếc túi có cảm giác như đang bốc cháy.

“Thế chiến dịch ra sao rồi?” Cammy hỏi sau đồng lửa lách tách. Dù bên ngoài ướt nhẹp và gió thổi ào ào, họ khá ấm cúng trong chỗ trú ẩn.

Tori ngả ra phía sau và đặt hai tay sau đầu. “Hôm nay hấn sẽ có chuyến tham quan lý thú đến hai cái hồ thụt ở phía tây. Và cho ngày mai, em đã tạo sẵn một lối mòn không dễ mất dấu, xuyên qua đám cây đước.” Cô hy vọng trông cô vẫn tự tin, nhưng sự thực là, cô cũng chẳng biết mình đang đi đúng hướng không nữa. Họ chẳng có vẻ gì sắp bỏ đi, hay là ở lại.

“Em còn có kế hoạch gì nữa?”

“Nào, nghe em nói hết đã trước khi chị phát biểu.” Tori nghiêng người và hạ thấp giọng, có vẻ như những gì cô sắp nói rất khó chấp nhận. “Em đang nghĩ là em sẽ -” Cô dừng lại. “Tại sao chị lại nhìn em như thế? Em chưa nói -” Cái nhìn khiếp sợ của Cammy là cô cứng người. “Có cái gì ngay sau lưng em à?”

Cammy chậm chạp gật đầu, thở dốc. Tori quay phắt lại, che cho Cammy.

Chỉ để đối mặt với một con rắn to đùng, khoang đen, ở gần đến nỗi hơi thở của cô có thể làm nó nháy mắt, nếu loài rắn có mi mắt.

Khi lưới của nó thè ra gần đến mức có thể chạm vào má cô, đến lượt Tori chu môi thổi một lọn tóc khỏi mắt mình. “Đây là lần cuối cùng đấy nhá, rấn. Cái hang này là nơi khô ráo của bọn tao, không phải của mày.” Cô vác con trăn nặng trĩch lên và mang nó ra ngoài mưa.

“Tori?” Cammy nói như muốn rít lên. Tori xoay người, con trăn vẫn tòng teeng vắt trên một bên vai. “Lần này em có thể mang nó đi xa hơn chút không, để nó khỏi bò ngay trở lại?”

“Được rồi, nhưng em không biết chỗ nào để thả...” Cô ngừng nói khi một ý tưởng chợt hiện ra. Vỗ nhẹ nhẹ vào cái lưng mập mạp của con rấn, cô nói, “Tao biết một người sẽ rất cảm kích khi có mày bầu bạn.”

Một tiếng sau bình minh ngày tiếp theo, Grant vẫn chưa lên đường, mà tiếp tục đọc, mê mải.

“Bỏ quyển sách phải gió đó xuống,” lan leo ra khỏi cái võng của anh ta. Cũng giống như hai lần anh ta phát cuồng trước đó, Grant mặc kệ.

...Tôi chưa bao giờ sợ hãi đến thế. Ngay cả trong cái đêm tàu đắm. Nhưng chúng tôi biết rõ hòn đảo hơn và chạy thoát. Tôi từng tìm thấy một mỗm đất với lối vào bí mật, như một cái môi bằng đất trời ra từ bức tường đá, và đưa Cammy đến đó. Chúng tôi rời cái trại ở trên cát và chuyển vào giữa những cái rễ cây banyan, giữa những con dơi đêm và các kiểu sinh vật. Tôi cảm thấy an toàn giữa cái cây cổ thụ to lớn, nhưng chúng tôi sắp hết thức ăn. Chúng tôi tranh cãi như chó mèo về việc ai sẽ ra ngoài, ai cũng muốn bảo vệ người kia. Cuối cùng tôi định sẽ đợi đến khi chị ấy ngủ, rồi bò ra ngoài trước khi trời sáng. Khi tôi tỉnh dậy Cammy đã đi rồi...

“Anh định đọc hay là đi tìm kiếm tiếp đây?”

Grant miễn cưỡng nhìn lên và thấy lan đứng ngay cạnh, chuẩn bị sẵn sàng cho một ngày. “Tôi tưởng anh hết chịu nổi rồi cơ.”

“Thà đi cho đến khi chân tôi rữa ra còn hơn là ở đây – “

“Thế hả, chúng ta hết rượu rồi?”

lan thậm chí còn chẳng thèm tỏ ra ngượng ngùng. “Gần như thế. Và chán muốn chết nếu không có nó. Hơn nữa, khi tôi tìm ra cái chòi, nó làm kích thích máu thám hiểm trong tôi.”

“Anh tìm thấy cái chòi?”

“Thế anh có tìm thấy nó không nếu không có tôi?”

Grant quắc mắt trước khi nhìn xuống những dòng chữ một cách thêm muốn.

“Anh không thấy tội lỗi khi đọc nhật ký của cô ấy sao?”

Phải, anh đánh vật với nó ở mỗi trang. “Tôi có thể tìm ra gợi ý về một chỗ trú ẩn khác.”

“Anh có thể thả cuốn nhật ký xuống và thấy cô ấy đang ngồi ngay trong chòi.”

“Cô ấy quá khôn ngoan để làm thế.”

“Thế à, anh biết rõ cô ta thế sao?”

Anh biết cô can đảm và lắm mưu và trung thành. Anh giờ cuốn nhật ký lên. “Tôi biết cô ấy.”

Bốn

Vừa quá nửa đêm, Tori bước vào trại của họ, bước chân cô thật êm trên cát. Cô kéo lê cái túi đan bằng tay của mình một cách nặng nhọc và rón rén đến gần cái bóng to lớn của vị thuyền trưởng, vẫn đầy vẻ đe dọa dù anh ta đang ngủ.

Khi cô đứng ngay cạnh anh ta, cô biết cô phải nhanh lên, nhưng cô thấy thỏa mãn một cách kỳ lạ khi ngắm anh ta dưới ánh lửa sắp tàn và ánh trăng đầy đặn. Đôi lông mày anh ta nhíu lại trong giấc ngủ, và một lọn tóc đùa giỡn trên mắt anh. Nếu cô khách quan, cô sẽ thừa nhận đây là một người đàn ông rất đẹp trai, với cái cằm khỏe mạnh và những đường nét như được chạm khắc.

Sau một lúc, sự thỏa mãn tan đi và sự tò mò muốn được chạm vào anh ta nổi lên. Không biết làn da của hắn có cảm giác ra sao nhỉ? Cô tự hỏi bởi vì cô đã thấy anh ta chổ cái hồ. Và cái hàm râu mờ mờ của anh ta? Có phải mặt anh ta thô ráp ở những chỗ mà mặt cô trơn láng? Một cách say sưa, cô nhích đến gần hơn.

Và đá đổ một cái đèn bão.

Cô căng người chuẩn bị chạy. Anh ta lồm bồm cái gì đó trong giấc ngủ, giọng nói lùng bùng trong cổ họng, rồi anh ta trở người, nhưng anh ta không tỉnh dậy. Cô thả lỏng người ra một chút, và nhận ra quyển sách nhét ở bên cạnh anh. Thả cái túi đang cọ quậy xuống, cô nghiêng người về phía trước, bắn khoắn không hiểu người như anh ta thì đọc sách gì.

Nhật ký của mình. Thằng khốn đang đọc nó. Cô kéo nó ra, trái tim đập thành thịch khi anh lại lồm bồm lần nữa. Những trang sách mở ra nơi anh đã đánh dấu, và cô đọc, cuốn nhật ký run lên trên tay cô. Chỉ mới như là buổi sáng hôm qua vậy, cô nhớ lại tên thuyền trưởng con tàu kia đang tấn công Cammy, nhớ lại sự giận dữ cô cảm thấy nếu hắn dám làm chị ấy đau. Tori gần như tối mắt vì nó.

Thế nhưng sau cái thử thách đau đớn đó, Tori biết rằng cô và Cammy sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để sống sót. Nhận thức đó đã làm cô mạnh mẽ. Nhưng cũng ý nghĩ đó có vẻ đã làm cho Cammy khiếp sợ và yếu đi...

Tori lắc lắc đầu thật mạnh. Nhớ lại lý do cô ở đây, cô xách cái món quà của mình lên và hướng nó ra khỏi cái túi. Khi nói đã cuộn tròn dưới cái chăn của anh ta, cô chạy biến đi, và nghe tiếng thuyền trưởng rống lên ở xa xa. Sau năm phút chạy tiếp, cô tự hỏi không biết có thể chậm lại một chút không.

Cho đến khi tiếng bước chân thành thịch nện trên mặt đất sau lưng cô.

Máu trên mặt cô rút đầu hết, làm cho nó trở nên mát lạnh. Bước chạy của cô trở thành nước rút khi cô guồng tay để chạy nhanh hơn. Hắn không thể bắt được cô. Tất cả những gì cô phải làm là chạy đến nơi có những cái cây đổ. Hắn ta quá to, để có thể chạy luồn bên dưới chúng.

Những thân cây nằm ngang lại quá cao để nhảy qua. Đến chỗ những cái cây. Vài giây sau. Cô đã nhìn thấy những cái cây.

Tất cả mọi thứ tối sầm lại.

Không khí chui hết ra từ hai lá phổi cô khi có một sức nặng ép xuống. Mắt cô hé ra và thấy người đàn ông to lớn đang cười trên mình.

“Đừng có nhúc nhích,” hắn ta nói, rồi nhíu mày. “A, khỉ thật, cô gái à, cô sẽ thở được ngay –”

Đúng thế. Cô thét lên.

Hắn có vẻ bối rối với tiếng gào của cô đến mức cô nghĩ có thể đánh hắn và lăn ra chỗ khác.

Cô cũng có thể lấy một hòn đá nện hắn.

Hắn tóm hay bần tay nắm chặt của cô và đẩy chúng lên quá đầu, đè hai cánh tay cô xuống trong khi cô giãy dụa bên dưới hắn.

“Khốn kiếp! Tôi muốn giúp cô.” Hắn ta thở cũng nặng nề như cô trong khi giữ chặt cô xuống. “Tôi đến đây để cứu cô.”

Cô lờm hắn. “Tôi không cần ai cứu, nhất là bởi những người như anh.”

Anh ta há hốc miệng cứ như là cái ý tưởng anh ta là kẻ xấu đã xúc phạm đến anh. Cũng đúng lúc đó, anh ta rời mắt khỏi gương mặt cô và nhìn cái tư thế của họ - anh ta đang cười lên người cô và cúi về phía trước để giữ chặt hai tay cô. Chuyển hai nắm tay cô sang một tay, anh ta nghiêng vai bên kia để nhìn xuống bộ ngực phập phồng của cô. Hơi thở anh ta phả ra. Anh ta chửi thề và lôi cô đứng dậy, bàn tay to dùng của anh ta nắm chặt hai cánh tay cô, và nhìn xuống cô bằng một cái nhìn làm cô như muốn xỉu.

Tất cả âm thanh như biến mất. Cô chưa bao giờ nhìn lên một người to lớn như anh ta. Cô đúng là ngốc khi đã không chạy nhanh hơn.

Gương mặt anh ta căng thẳng, như thể anh ta đang cố điều khiển sự giận dữ của mình. “Chỉnh lại quần áo đi.”

Cô kéo cổ áo mình lên, cố kéo chúng sát nhau hơn, nhưng có vẻ việc này chỉ làm anh ta giận dữ hơn.

“Thôi kệ đó,” anh ta ra lệnh. “Tôi có quần áo tử tế hơn cho cô ở trên tàu.”

Quần áo tử tế?... “Tôi không quay về tàu của anh. Tôi không biết anh là ai.”

“Tôi là thuyền trưởng Grant Sutherland. Tôi được ông cô cử để đưa cô trở lại nước Anh.” Anh dừng lại để xem phản ứng của cô và thấy cô nhướn đôi lông mày về phía anh. “Cô không tin tôi? Tôi biết tên cô là Victoria Dearbourne. Tôi biết tên cha mẹ cô.”

“Điều đó chẳng chứng minh gì cả.” Cô thêm vào với một giọng kinh tởm, “Trừ việc là anh biết đọc.”

“Đúng, tôi đã đọc nhật ký của cô,” anh ta nghiêng rằng, “nhưng việc đó không thay đổi thực tế

là tôi được cử đến đây vì cô.”

“Tại sao anh đuổi theo tôi?”

“Bởi vì cô quăng một con rắn vào giường với tôi,” anh gắt.

“Không, lần đầu tiên.”

Anh mở miệng định nói, rồi lại ngậm lại, trông có vẻ thực sự lúng túng. “Tôi không biết tại sao. Cô đã mất tích gần một thập kỷ, và cô đã ở trong tầm tay. Tôi không muốn để cô biến mất khỏi tầm mắt.”

“Nếu anh đã đọc nhật ký của tôi, thì anh cũng biết tại sao tôi khó có thể tin anh.”

Đôi lông mày của anh nhíu lại. “Đúng, tôi biết. Và tôi ước là tôi có thể có đủ thời gian cần thiết để giải thích với cô, nhưng chúng ta không có được sự xa xỉ ấy. Chúng ta sẽ nói chuyện trên tàu.”

Những câu này có vẻ khó khăn lắm anh mới nói được. Vẻ mặt người đàn ông này cho thấy anh ta không hay phải giải thích về việc làm của mình. “Tôi chẳng có gì cả ngoài thời gian.”

“Nếu tôi không cho tàu của mình ra khỏi khu vực này trước khi một cơn bão đến, tất cả chúng ta sẽ cần được giải cứu đấy.” Anh bắt gặp cái nhìn của cô. “Cô Scott đâu?”

“Anh không thực sự nghĩ là tôi sẽ nói cho anh biết đấy chứ?”

“Cô sẽ giúp đẩy nhanh một điều không thể tránh khỏi thôi. Bởi vì nếu cô ấy vẫn ở trên đảo, tôi sẽ tìm ra và đưa cả hai cô trở lại Anh.” Anh ta kéo cô về phía trại của anh một lần nữa. Cô mặc kệ, đợi cho anh ta nói lỏng sự cảnh giác. Khi có cái gì đó vọt qua lối mòn, thu hút sự chú ý của anh ta, cô nâng cánh tay đang bị anh ta giữ và đưa bàn tay anh ta lên miệng để cắn.

Tay anh ta kéo giật xuống. “Đừng,” anh ta nói với giọng đe dọa, “có mà nghĩ đến việc đó. Tôi khuyên cô không nên làm tôi tức giận hơn mức cô đã làm.”

Làm hấn ta giận? Cô mới là người nhếch nhác, bị hành hạ và đang điên tiết lên đây. “Không thì sao?” Cô hỏi lại thách thức.

“Không thì tôi cho cô một gối vào đấy,” anh ta nói hoàn toàn không biểu lộ chút cảm xúc nào, trước khi tiếp tục đi tới.

Chúa ơi, hấn dám lắm. Cô đã từng huênh hoang rằng hấn sẽ chẳng thể bắt được cô, thế mà giờ thì hấn đang lôi cô đi xềnh xệch. Cô phải có một kế hoạch. Nghĩ đi nào. Họ sắp đi qua cái hồ.

“Thuyền trưởng? Thưa ngài? Tôi bị đau.” Cô dựng lại và chỉ vào đùi. “Tôi phải rửa vết thương trên chân.”

Mắt anh ta mở to. Anh ta nắm phía sau đầu gối cô và nâng chân cô lên cao đến mức cô phải nhảy lò cò trên chân kia. Anh ta vén cái váy lên đủ cao để thấy đoạn đầu của vết cứa, rồi lại cao thêm nữa. Tori bắt đầu run rẩy nhẹ như là bị lạnh, nhưng cô chẳng lạnh tí nào. Da cô nóng bừng lên và trở nên nhạy cảm với những vết chai sần trên những ngón tay của anh ta.

Bỗng nhiên anh ta kéo cái váy xuống. “Cô bị cắt,” anh nói với một giọng khác với lúc nãy.

Bây giờ tiếng nói có vẻ lúng túng trong cổ.

Đúng là cô bị thế. Từ mấy ngày rồi, nhưng anh không thể biết được chỉ với ánh trăng thế này. Cô thề là anh ta cảm thấy tội lỗi. Cô hấp háy mắt và nói nhẹ nhàng, “Xót lắm. Tôi cần một chút nước.” Khi anh lưỡng lự, cô bồi thêm. “Nếu anh thực sự là người đến cứu tôi, đây là một cách khởi đầu tốt đấy.”

“Tất nhiên.” Anh ta húng hắng, và rồi nói với một giọng nghiêm túc, “Chỉ tôi đi đường nào.”

“Đi qua cái cây mít bột to, rồi rẽ vào cái lối bên trái.”

Một lúc sau: “Chẳng có lối nào cả.”

“Cái đó không phải cây mít bột.”

“Được rồi, cô dẫn đường.” Anh ta đẩy cô ra phía trước. “Nhưng đừng có thử làm trò gì đấy.”

Cô đi tiếp, hướng sang trái cho đến khi họ đến cái hồ mà anh đã tắm hôm trước.

Anh ta có vẻ đã lúng túng, nhưng cuối cùng đưa hai cổ tay cô sang một bên tay. “Tôi, ừm, không có miếng vải nào để rửa vết thương.”

Gã khổng lồ thực sự cảm thấy có lỗi. Có thể hẳn không đáng sợ đến thế. “Tôi bắn hết cả rồi. Từ lúc anh vật ngã tôi,” cô nhắc hẳn. “Tôi xuống đây.”

“Tôi nghĩ là không,” anh gắt. “Giờ thì rửa chân đi.”

Khi cô nhìn xuống hai tay, anh chợt thả cô ra.

Victoria ngồi bên mép nước, kéo váy lên và vốc nước lên vết thương. Grant nuốt khan thật mạnh. Anh biết, nước lạnh buốt và cô ấy rùng mình, thở ra một hơi dài. Tiếng nước thổi thúc cái gì đó sâu thẳm và làm anh cứng lên như thép.

Anh là một quý ông lịch sự, khốn kiếp thật. Nhưng trước hết anh là một người đàn ông, và bây giờ trong một khu rừng hoang, anh đang ở một mình với một cô gái xinh đẹp, mềm mại, trẻ trung, với quần áo mỏng như băng y tế. “Thế là đủ rồi.”

Cô xoay người để lườm anh, và chiếc váy cô lại kéo cao hơn trên đôi chân hơi dang. Cô ấy có cặp chân dài, thon, kéo dài đến bất tận. Một người đàn ông sẽ tưởng tượng. Đã lâu lắm rồi anh mới thấy làn da trơn tru trên đùi một người đàn bà...

Bằng cả nghị lực, anh quay mặt đi. Anh liếc thấy đôi tay mình đang run run.

Anh nghe thấy cô trườn xuống nước và quay lại. “Ra khỏi nước. Ngay lập tức!”

Bơi như thế cô sinh ra để làm vậy, cô lướt ra xa hơn.

“Tôi nói là ra khỏi nước ngay!” Anh không thể nhớ mình đã giận dữ như thế bao giờ chưa. Thế mà sao anh vẫn đang cương cứng một cách không thể chịu được vậy trời.

“Có vẻ là anh sẽ phải ra đây tóm tôi lại thôi,” cô chế diễu.

Đồ phù thủy nhãi. Trong vài giây, Grant đã lột đôi ủng và cái áo sơ mi ra. “Đến đây nào.” Anh căng người vì nước lạnh khi lội xuống. Tự nhắc mình không được bóp cổ cô. “Tôi nói, đến đây,” anh nghiến răng.

Cô cười khẩy và vẫy tay về phía anh, các ngón tay cụp cụp về phía bàn tay, cái kiểu vẫy chào tạm biệt của trẻ con. Anh sẽ bóp cổ cô. Từ từ. Cô chìm xuống dưới nước. Cái quỷ gì vậy?

Anh bơi ra chỗ cô vừa rời. Ngay cả với ánh trăng và nước thì trong vắt, anh cũng không thể thấy cô. Một phút sau, anh lặn xuống, quơ tay mò mẫm. Lại một phút nữa trôi qua. Đầu anh bắt đầu kêu thành thịch cùng với tiếng tim đập. Hết lần này đến lần khác, anh hít không khí và lại lặn xuống.

Rồi anh lại trồi lên một lần nữa, vừa lúc đang hít một hơi thật sâu, anh nghe thấy, “Nếu anh đúng là người như anh nói, thì chứng minh đi. Còn nếu anh không phải đến đây giải cứu, thì tốt nhất anh bỏ cuộc sớm đi, thuyền trưởng Sutherland ạ.”

Grant quay phắt đầu về phía bờ. “Cô,” anh hỏi với vẻ bình tĩnh bắt đầu lung lay, “đang làm gì với quần áo của tôi thế?”

“Tôi,” cô nhái lại giọng anh, “đang nhặt chúng lên.”

“Thả cái đám quần áo khốn nạn đó xuống”

“Rất sẵn lòng!”

Anh chỉ có một thoáng để phân vân trước lời nói của cô trước khi cô chạy biến.

“Khốn kiếp!” Anh hất một sợi tóc ra khỏi mắt. “Khốn kiếp, khốn kiếp!”

Ở đâu đó phía trên cao, cô nói, “Ồ, thuyền trưởng, tôi sẽ giữ cái áo của anh. Và một cái ủng.”

Anh quay phắt về phía giọng nói, nhìn thấy cô trên một mỏm núi nhô ra bên trên cái hồ. Sự sợ hãi bỗng chợt bò dọc sống lưng anh, và anh bắt đầu toát mồ hôi ngay khi ở trong nước. Cô ấy đứng trên cao quá. Nếu cô ấy trượt chân...

Anh chỉ có một giây suy nghĩ trước khi một cái ủng rơi tồm xuống, bắn nước tung tóe, cách đầu anh có vài inch.

Năm

“Một cái ủng khốn kiếp”

Grant quất mạnh vào các bụi cây cao gần đầu gối anh bằng một cái que cong queo. “Cô ta muốn làm cái quái gì với một cái ủng chứ?” anh cứ tự hỏi đi hỏi lại trong khi san bằng những bụi cây không may mắn ở xung quanh. Có thể việc đánh dấu đường đi sẽ giúp anh tránh phải đi loang quanh trên cùng một đường tròn như anh đã làm không biết bao nhiêu lần từ nãy đến giờ. Ý tưởng tuyệt vời của anh, lần theo cô từ cái hồ chỉ tổ làm cho anh thêm mất phương hướng.

Một lần nữa, Victoria lại trốn thoát khỏi tay anh. Cô ấy rõ ràng là đã nắm thóp anh rồi.

Nhưng điều này sắp thay đổi. Anh cần phải mang cô ta lên tàu, để có thể tiến thêm một bước trong việc đưa cô ta ra khỏi cuộc đời anh. Thật không may, cô ấy thật khêu gợi. Ngay cả với người biết kiềm chế như anh. Ngay cả khi anh muốn bóp cổ cô.

Cô ta có làn da mềm mại nhất anh từng biết. Và khi anh đứng cạnh cô, anh có thể ngửi thấy mùi hương thật sạch từ mái tóc của cô. Nhưng nếu ý nghĩ của anh không bận tập trung vào cái mùi hương tuyệt vời ấy hay là cái cảm giác mê mẩn của làn da cô, cô ta có thể đã không chạy thoát tối qua.

Anh vào đến trại sau bình minh, không có áo, một bàn chân bị cửa te tua, chiếc quần ướt sũng bó chặt lấy chân. Tất cả mọi người đều có một phản ứng. Sốc.

Ian thôi choáng váng trước tiên, và bắt đầu cười không thể kiểm soát nổi. “Tôi nhận ra là anh đã bắt được cô ta!” Cười rộ lên. Rồi bằng một giọng nói nhại tiếng của Grant, Ian nói, “Thủy thủ, áo của anh không cấm trong quần.” Anh ta làm bộ như nhận ra điều gì đó. “Ồ, nhưng anh không mặc áo!”. Lại cười rộ lên. “Một cái ủng, và có vẻ như quần anh đang ướt!” Anh ta cười hú lên. (chú này chơi chữ, nhưng ko biết dịch sao, T_T)

Với cặp mắt đang chảy nước, Dooley ít ra cũng cố để khỏi phá lên cười. “Thưa ngài, con rắn không có độc.”

“Tôi nhận ra cái đó rồi. Nào.” Anh cố gắng bình tĩnh lại. “Dooley, chèo thuyền ra tàu và lấy cho tôi thêm ít quần áo và một đôi ủng.” Anh thở ra và nói bằng giọng có vẻ ghê tởm, “và chuẩn bị để ở lại đây thêm vài ngày nữa.”

Trong lúc Grant đợi Dooley, tiếng cười của Ian bớt dần, chỉ để lại rộ lên. Anh ta cứ lặp lại cái vòng lặp ấy đến mấy phút trước khi cuối cùng cũng leo trở lại chiếc võng xoáy được – cái chỗ ưa thích mới của anh ta – một cọng cỏ đậu lười biếng trên môi.

Khi Dooley trở lại, Grant nhặt quần áo và thay, không thể đợi lâu hơn để cởi cái quần ướt ra.

“Thế nào. Anh đã nói chuyện với cô ta chưa?” Ian hỏi ngay khi Dooley và các thủy thủ ra khỏi tầm nghe.

Grant lấy đôi ủng cũ và kiểm bộ đồ đánh giày, quyết tảng lờ người em họ.

“À há! Anh đã.” Ian vội vàng ngồi dậy và dặng chân trên chiếc võng. “Cô ấy nói gì? Cô ấy thế nào?”

“Không phải việc của anh,” Grant gắt. “Đi chỗ khác đi, Ian. Quay về tàu đi.”

“Ồ, không, anh họ ạ. Mọi chuyện mới bắt đầu trở nên thú vị thôi.” Ian chuyển cọng cỏ sang khoe miệng và cười với Grant một cách dễ dãi. “Anh muốn cô ấy, phải không nào?”

“Đủ rồi đấy.” Grant quệt một nhát vào chiếc ủng bằng cái bàn chải đánh giày, nhưng cọ trượt hầu hết chỗ da, và làm tay anh đen nhẻm.

Ian vỗ đùi và cười khúc khích. “Tại sao tôi lại hỏi ư? Rõ ràng là cô ấy đã trói chặt được anh rồi.”

“Tôi không nói lại đâu đấy. Kệ xác tôi.”

“Thế là anh đã bắt được cô ấy và cô ấy trốn mất. Sự khôn ngoan của một cô nàng bé nhỏ, mang theo cả cái ủng và cái áo của anh! Tôi tin anh rồi, cô ấy thông minh.”

Cô ấy thông minh, được rồi. Trong cuộc chiến vừa nổ ra giữa họ, cô ấy thắng tất cả các trận – hay, như Ian vừa nói khẽ, “Hiệp ba thuộc về Victoria.”

“Anh biết không, tất cả chuyện này có thể sẽ tốt cho anh đấy. Làm anh thả lỏng ra một chút.”

Grant quắc mắt nhìn anh ta. “Tôi không muốn bị làm cho phải thả lỏng.”

“Quá cứng nhắc – đó là vấn đề của anh đấy.”

Grant nhìn người em họ của mình. “Anh có thực sự muốn thảo luận về các vấn đề của chúng ta không? Anh hãy tự giải quyết các vấn đề của anh trước khi quan tâm đến tôi.”

“Tôi chẳng thể làm gì cho đến khi tôi trở về.” Ian đưa hai tay lên. “Và tôi không thể trở về vì anh đã đi đến tận bên kia của thế giới!”

Grant không để bị khích. “Anh chạy lên tàu của tôi.”

“Thà lên tàu của anh còn hơn ở lại với cái lũ côn đồ đang đuổi theo tôi,” Ian kêu lên. “Hoặc ít ra thì tôi đã tin như thế. Tôi nghĩ anh chỉ đến Lục địa (châu Âu). Hay thậm chí là Mỹ. Chứ không phải châu Đại Dương.”

“Về cái lũ côn đồ ý,” Grant bắt đầu như sắp nói ra một bí mật. “Thông thường, chúng không đuổi theo anh nếu anh không nợ tiền chúng.”

Mặt Ian xịu xuống. “Tôi nghĩ tôi đã trả đủ. Thật sự là thế.”

“Anh nghĩ?”

“Vài người trong chúng ta không phải là pháp sư về tài chính.” Ian lườm anh với cặp mắt sắc, nhưng Grant từ chối phải cảm thấy có lỗi cho cái năng khiếu thực sự của mình.

“Nếu đúng anh đã trả đủ tiền, thì chắc là vì một người đàn bà,” Grant trả lời. Chẳng có anh chàng nào trong nước được các quý cô cưng chiều đến thế, và Ian cũng chẳng bỏ phí. “Có thể anh chồng bị cấm sừng nào đó đã phát chán vì phải chia sẻ rồi.” Ngoài cờ bạc, uống rượu, và nợ nần, Ian còn nổi tiếng vì những cú nhảy từ cửa sổ của những cô người tình đã có chồng của anh ta.

“Ít ra tôi cũng nhận lấy những gì người ta mời tôi,” Ian gắt.

Grant xỏ chân vào giày. Không, anh không hất váy của mọi cô nàng trong giới mời chào anh. Anh có lý do của anh. Và chẳng cái nào đáng đến Traywick hết.

Khi anh vớ lấy cái túi, Ian nói, “Đợi tôi với.”

Grant quay người, giơ một ngón tay lên. Cái nhìn của anh làm Ian dừng lại.

“Có thể hôm nay tôi sẽ để anh đi một mình.” Với cặp mắt cảnh giác, Ian lại ngồi vào chiếc võng.

Một lát sau, Grant đã rất mừng vì được đi một mình khi anh đi qua một lối mòn đầy rễ cây, lại nhớ lại những phút ngắn ngủi với Victoria và phản ứng lạ kỳ của mình. Nếu cô là một cô nàng trong giới, nâng váy lên mời chào, liệu anh có thể cưỡng lại? Anh sợ là không.

Trong chưa đến nửa giờ, anh đã cảm thấy hưng phấn vì cuộc đuổi bắt, rồi tức giận, rồi hừng lên. Nước lạnh chẳng thể làm ảnh hưởng gì đến sự cương cứng của anh – anh không biết có gì có thể - cho đến khi cô lặn xuống. Sự sợ hãi đã bóp chặt anh cho đến khi cơn giận dữ lại sôi lên.

Anh nhận ra sự thất vọng của mình khi mặt trời hoàng hôn khép lại một ngày nữa. Có thể cô ấy sẽ trở lại vào ban đêm. Khi cô trở lại để cho thêm bạn đồng hành vào cái ổ của anh, anh sẽ tóm cô.

Đêm đó cô không trở lại.

Anh biết là anh sẽ tóm được cô, thế thì tại sao anh lại cần được nhìn thấy cô ngay lúc này? Sự kiên nhẫn được thui rền của anh đâu rồi? Anh trai anh sẽ vừa cảm thấy buồn cười vừa phần chần nếu anh ấy có thể thấy ông em trai nổi tiếng là vô cảm của mình lúc này.

Grant nhìn lên những vì sao. Hình ảnh về một Victoria yếu đuối và ngọt ngào rõ ràng là đã tan tành. Cô ấy đã lớn lên thành một cô gái đầy sức sống, nhưng cô ấy vẫn nhỏ bé, chẳng cao quá năm feet rưỡi - ừm, nhỏ bé ít nhất là so với anh, và mảnh mai. Mặc dù anh đã cảm thấy sự mạnh mẽ tiềm ẩn trong cô, anh vẫn cảm thấy không yên khi nghĩ rằng cô đang ở ngoài kia, trong đêm. Ngoài đó một mình. Anh muốn bảo vệ cô, khi thật.

Và cứ mỗi giờ trôi qua, anh lại tưởng tượng đến cái cách cuốn nhật ký súc tích, sạch sẽ của cô bỗng trở nên lộn xộn và đầy lỗi khi tả vụ tấn công của gã thuyền trưởng đó. Grant nhớ rằng máu đã nhỏ xuống trang giấy khi cô ghi chép lại sự việc.

Gã đàn ông đã thấy cô Scott và tấn công, nhưng trước khi hắn có thể thực sự làm hại cô, Victoria đã phóng lên lưng hắn, cố gắng bóp cổ hắn một cách tuyệt vọng. Khi đọc những dòng này, Grant đã thầm cổ vũ cô.

Tên giết người hất bắn cô ra và một lần nữa quay sang cô Scott, nhưng Victoria lại lao đến vừa đá vừa cào. Khi anh đọc đoạn thẳng khốn đó tát cô bằng mu bàn tay, Grant nắm quyển nhật ký chặt đến nỗi những ngón tay anh in hằn vĩnh viễn trên lớp bìa ẩm.

Anh cảm thấy thật tự hào khi Victoria nhổ ra một bãi máu lên chiếc giày của gã, mặc dù anh khiếp sợ phản ứng của gã. Nhưng rồi Cô Scott đã ở sau lưng hắn, nện một tảng đá xuống...

Grant không phải một người dễ xúc động, thế nên cơn giận dữ anh cảm thấy đối với tên khốn kiếp kia làm anh phân vân.

Cả sự sợ hãi của anh nữa.

Anh đã thèm muốn Victoria, và không thể thôi so sánh mình với tên thuyền trưởng kia.

Chúa ơi, anh không có gì giống hắn hết. Grant không thể hiểu làm sao một người đàn ông lại có thể làm đau một người đàn bà hay đụng đến một cô bé.

Khỉ thật, Victoria chẳng còn là một cô bé khi đã hai mươi hai. Cô ấy mạnh mẽ - có thể tự lo

cho bản thân. Nhưng một phần khác trong anh phản ứng lại, rằng dù cô ấy đã lớn hơn, cô ấy vẫn ngây thơ lắm. Cô ấy mạnh mẽ, nhưng cô ấy vẫn rất dễ bị tổn thương.

Chỉ đến khi mặt trăng đã lặn xuống anh mới ngủ.

Cuối cùng, anh ta đã ngủ.

Trong khi Tori chờ đợi ở bên rìa trại, cô quan sát thuyền trưởng nhìn ngắm những ngôi sao, gương mặt anh ta lúc cau có, lúc giãn ra, rồi lại cau có. Cô từng bắn khoản tại sao cái sáng hôm nọ anh ta lại trải đệm ra ngay dưới khoảng hở của tán cây và nghĩ rằng hẳn muốn tránh không để bất cứ cái gì, hay bất cứ con gì rơi vào người. Nhưng giờ thì cô biết anh ta nằm đó để ngắm bầu trời.

Ý nghĩ này thật mâu thuẫn với hình ảnh của cô về anh ta như một vị thuyền trưởng khắt khe, đáng sợ, nhưng dù sao cô cũng đã nghĩ lại. Dù cô chẳng có kinh nghiệm gì hết, chẳng có gì để so sánh hay xác định xem một người đàn ông có hai mặt hay không, cô bắt đầu tin rằng anh ta đã nói thật. Anh ta đến để tìm họ.

Bây giờ phải làm cho Cammy tin. Sáng nay, khi Tori kể lại cuộc nói chuyện với thuyền trưởng Sutherland, Cammy nói rằng chị e hẳn đã lấy những thông tin từ nhật ký của cô. Tori thừa nhận là cô cũng đang lưỡng lự, một nửa cô tin rằng Sutherland nói thật, nhưng Cammy có vẻ lo lắng hơn về khả năng quyển nhật ký có nhắc đến cái hang.

Khi cuối cùng mí mắt của Sutherland cũng khép lại và sự nhô lên hạ xuống của lồng ngực anh trở nên sâu hơn và đều đặn, gió mạnh lên làm lay động những tán cọ và những con sóng trên bãi, như hòa nhịp với những cảm xúc không yên trong Tori. Cô tự vòng tay ôm lấy người. Tại sao hình ảnh anh ta nhìn lên những vì sao lại làm cái gì đó trong cô như dịu lại?

Chìm đắm trong suy nghĩ, Tori lê bước về cái hang và rất ngạc nhiên thấy Cammy đang thức.

“Em đã quyết định rồi,” Cammy nói, vươn vai. “Điều đó như được viết trên mặt em. Thế là, em nghĩ ông của em cho anh ta tới đây?”

Tori gãi tai. “Vâng.”

“Tám năm sau vụ đó?” Cammy ngồi dậy và ôm lấy đầu gối.

Tori ngồi xuống cái ổ của cô và lại suy nghĩ về câu hỏi đó, cứ như là cô chưa nghĩ đến nó cả năm mươi lần rồi vậy. “Em biết em không nên, nhưng em nghĩ anh ta đến vì chúng ta.”

“Em tin anh ta vì anh ta đẹp trai?”

Tori đỏ mặt và nhìn chăm chăm vào ngón chân mình. Cô thực sự đã đánh đồng hình ảnh chàng hiệp sĩ cứu tinh với cái thân hình to lớn đầy cơ bắp của anh ta, vẻ mặt đầy nhiệt huyết và quyết tâm, nhưng anh ta còn cho thấy một sức mạnh ý chí đáng kể mà cô chưa từng tính đến. Anh muốn cô ở trên con tàu đó. “Không, bởi vì anh ta có vẻ rất quyết tâm. Em có cảm giác anh ta đã cố gắng để tìm thấy chúng ta khá lâu rồi.”

“Có thể chị không tin anh ta, nhưng chị tin em. Nếu em nghĩ anh ta sẽ đưa chúng ta trở lại Anh, với chị thế là đủ.” Cammy kéo tấm chăn lại gần hơn. “Thử tưởng tượng được trở về sau từng ấy năm. Chị chẳng còn gia đình nào ở đó – đó là lý do chị cùng đi với ba mẹ em – nhưng chị nhớ nhiều thứ lắm. Trà Anh, ánh nắng dịu dàng, trà, những mùa không chỉ có mùa mưa và mùa khô, trà.” Cô mỉm cười, nhưng rồi gương mặt cô trở nên nghiêm trang. “Nhiều khi chị thèm được phóng ngựa qua những đồng cỏ xanh rờn đến chết đi được. Chị đã mong chờ điều này lâu lắm rồi. Rồi sau cái vụ đó, chị bắt đầu thôi nghĩ đến nó.”

Tori biết rõ cô ấy cảm thấy ra sao. Sau năm thứ hai ở đây, ý nghĩ được giải cứu cũng đã xa vời nhưng ý nghĩ mình bay được vậy. “Nếu cái anh Sutherland này nói thật, thì chúng ta có cả một cuộc hành trình dài chờ đón đấy.”

Cammy kéo đuôi tóc qua vai và vuốt ve. “Nhưng em sẽ được gặp ông em và ngôi nhà thực sự của em. Chị biết ba mẹ em đã luôn dự định sẽ sống ở đó khi hoàn thành các nghiên cứu của họ. Họ sẽ muốn em trở lại nơi quê hương bản quán của mình.”

Ký ức của Tori về ông cô chỉ là những chuỗi hình ảnh trong đầu. Cô nhớ ông vừa cười vừa nâng cô trên vai ông. Cô lơ mơ nhớ lại lần họ đã chôm một ít bánh ngọt trong bếp và ăn trong ngôi nhà cây ông đã làm cho cô. “Cammy, nếu chị đồng ý với em, em sẽ tiếp cận anh ta vào ngày mai. Nhưng em sẽ nói là – nếu chúng ta giương buồm rời khỏi đây, mọi việc phải theo ý chúng ta. Em sẽ yêu cầu chia cuộc hành trình thành nhiều chặng để đưa chị đến gặp một bác sĩ.” Những lời nói dứt khoát của Tori bị ngắt bởi những cái ngáp cô không thể kềm được. Cô không nghĩ ngủ lúc này là thích hợp với ý tưởng sắp được giải cứu, nhưng mí mắt cô thì cứ nặng dần.

“Em nghỉ chút đi,” Cammy khuyên. “Chúng ta nói chuyện sau.”

Tori sung sướng chui vào chăn, ngủ ngay lập tức. Cô chỉ ngủ vài tiếng cho đến khi trời sáng, nhưng thế là đủ để giấc mơ về vụ chìm tàu lại đến. Cô dậy, má ướm nhẹp, và thở phào vì Cammy đã ra ngoài. Cô rùng mình. Liệu cô có thể quên được cái đêm đó?

Cô thong thả bước ra và dựa lưng vào cửa hang, nhìn thấy Cammy đang ở khoảnh đất trống, cắt một quả xoài cho bữa sáng. Tori hướng mắt lên nhìn bình minh đỏ rực. Cô nhận ra ánh mặt trời chiếu lên những đám mây tạo nên những màu sắc rực rỡ và hít một hơi thật mạnh. Không khí như nặng hơn, thậm chí có vị ngọt, và nước ấm đến mức có thể làm cá chết. Nhưng, mùa bão biển luôn báo trước một cách rõ ràng trước khi nó thực sự hình thành. Cô bắn khoăn không biết những người đàn ông kia, ngồi trên một con tàu chỉ chực làm mồi cho những rặng san hô, biết được cái gì sắp đổ xuống đầu họ.

Cô khựng lại. Nếu cô nghĩ đúng về Sutherland, chúng sắp ập xuống đầu tất cả bọn họ.

Cơn mưa lại đổ xuống ầm ầm hôm đó, làm lồm đồm những con sóng cao vút trong vịnh. Một cơn gió nóng xuyên qua những cái cây. Họ sắp hết thời gian – không khí bắt đầu ngọt ngọt, cả nước nữa. Khu vực này sắp hứng một cơn bão.

Nếu Grant không ra khơi sớm, họ sẽ như trôi nổi trong một cái vạc đun.

Anh lại chuyển sự chú ý về cái bản đồ mà anh vừa phác qua về hòn đảo. Anh vuốt thẳng nó trên một cái hòm, cố điền thêm thông tin, nhưng trận gió làm việc đó trở nên không thể.

Anh nhìn lên bức bội. Ian đang nằm trong võng, đông đờ dử dội. “Ian,” anh kêu, “lại đây giữ cái này cho tôi.”

Ian ngồi dậy, kéo cái áo mưa vải dầu, và lê bước lại.

“Tôi cần anh giữ mấy cái góc.”

Ian đặt tay lên hai mép giấy. “Cái gì đây?”

“Đây là cách tôi sẽ tìm ra Victoria.”

Khi Ian gãi gãi thái dương anh ta và tấm bản đồ lại bay tung lên trước khi anh ta đè nó xuống lần nữa, Grant miễn cưỡng giải thích, “Chúng ta biết cô ấy đã dẫn chúng ta xa khỏi cái gì đó. Tôi đã vẽ một bản đồ của hòn đảo và đánh dấu những chỗ xác định mà ta đã tìm thấy dấu vết cô ấy – một cái lưới, một ngọn lao, những dấu chân rõ ràng – và so sánh từng thứ một để tính ra xác suất vị trí cô ấy ở.”

Ian nhìn Grant như thể anh vừa nói tiếng dân tộc. “Tôi tưởng anh chỉ giỏi cái loại toán có dính đến ký hiệu đồng bằng. Thế tóm lại cô ấy ở đâu?”

Grant chỉ vào một điểm cao độ trên tờ giấy. “Cô ấy đang trốn trên núi.” Anh ngược lên đỉnh núi phủ mây. “Tôi đã không nghĩ là cô ấy lại leo lên cao đến thế.”

“Có lý đấy. Đấy gần như là nơi duy nhất chúng ta chưa tìm.” Ánh mắt Ian hướng theo Grant. “Chúng ta lên đến đó trong ngày hôm nay nổi không?”

Grant quay về phía con tàu, nhận ra nó đang giăng cái neo dử dội, rồi nhìn bãi biển. “Chúng ta phải làm. Anh có thấy cái thuyền không?”

Ian hấp háy mắt vì mưa. “Nước biển đã rút xuống xa thêm khoảng mười feet kể từ sáng.”

Grant không thể giấu sự ngạc nhiên.

“Đúng thế, Grant, ngay cả tôi cũng nhận ra một số việc.”

“Thế anh có nhận ra bây giờ đáng ra phải có thủy triều không?”

Nụ cười hả hê của Ian biến mất. “Sắp bão à?”

“To lắm.”

Ian gõ nắm đấm xuống tấm bản đồ. “Thế thì đi thôi.”

Một giờ sau, họ lần theo dấu các vết chân trên cát và đất và đến một bãi trống. Một cái hang, đúng hơn là một khe nứt gần đỉnh núi, hiện ra.

Tiến vào trong, Grant thả một cái đèn bão, nâng nó lên như một cái khiên chống lại bóng tối. Thay vì sự ẩm ướt và những thạch nhũ anh tưởng tượng, anh nghĩ thấy hơi lửa. Một chút

sau, anh nghe thấy tiếng cũi lép bép. Niềm vui chiến thắng dâng lên và sự háo hức chạy dọc sống lưng anh, như có một người đàn bà đang rê móng tay của cô ấy trên đó vậy. Một góc quanh nữa...

Một người đang nằm bên trong như đã chết.

Sáu

“Cô ấy còn sống chứ?” Ian hỏi khẽ.

Grant gật đầu khi họ bước đến gần hơn. “Tôi nghĩ cô ấy đang thở.” Gương mặt người đàn bà xanh xao không thể tưởng, hơi thở cô ta dồn dập qua đôi môi nứt nẻ. Quần áo cô rộng thùng thình trên thân hình quá mỏng manh. Thế nhưng mái tóc cô ta lại đỏ rực như lửa, trông thật trái ngược với toàn bộ cơ thể.

“Cô Scott?” Grant nói khi anh cúi xuống vỗ nhẹ vào vai cô.

Cô từ từ ngồi dậy, như đang bị đau ở đâu đó, tay dụi dụi và nheo mắt lại. Có vẻ cô không ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông lạ ở ngay trước mặt. Thực tế, cô ấy còn rũ tóc ra, rồi cố vuốt chúng lại cho gọn gàng.

“Cô Scott, tôi được Ngài Belmont của đến để tìm kiếm gia đình Dearbourne.”

“Chỉ còn một người trong số họ sống sót thôi. Anh là ai?”

“Tôi là thuyền trưởng Grant Sutherland đến từ Anh.”

Cô nghiêng đầu về phía anh. “Tôi là Camellia Scott. Đến từ nơi nào đó ở Châu Đại Dương dạo gần đây.”

Ian cười khúc khích. Khi Grant lờm, anh ta thu nắm tay đưa lên che miệng và ho nhẹ. “Đây là em họ tôi, Ian Traywick.”

Cô nhìn anh ta từ đầu đến chân, hơi đỏ mặt, và vẫy vẫy ngón tay chào anh ta theo cái kiểu rất con gái.

Có cái gì giữa Ian và đàn bà vậy trời? “Cô có thể cho chúng tôi biết Victoria ở đâu không?”

“Tôi chẳng biết,” cô nói và phẩy tay một cách lơ đãng. Anh đưa mắt theo tay cô, và nhận ra những vết sẹo đầy trên các ngón tay và bàn tay.

“Cô có vẻ không quá thích thú khi được giải cứu.”

Cô nhún vai. “Tôi chẳng thể cảm thấy thích thú ngay cả khi nữ hoàng có đích thân đến hòn đảo này.” Cô nhìn chằm chằm xuống đất, như lạc vào trong những ký ức. “Tôi từng thấy nữ hoàng một lần trong đám rước. Bà ấy có cái mũ thật to và có thói quen cưỡi ngựa trên đồng cỏ mà tôi sẵn sàng đánh đổi cả bàn tay phải để --”

“Cô Scott,” anh chen vào.

Cô ngước lên. “Chúng ta vẫn có nữ hoàng chứ?”

Sự sốt ruột bắt đầu dâng lên trong Grant sau mỗi tiếng chớp nổ ra. Một cô gái hung dữ đã ngăn anh và đoàn thủy thủ tìm đến nơi an toàn và giờ thì cái cô bảo mẫu ngăn ngor này lại cũng cản trở anh. “Cô Scott-“

Ian nghiêng người lại gần, thì thầm, “Grant, cô ấy đã sống xa con người gần một thập kỷ rồi. Nhẹ nhàng một chút với cô ấy thì tốt hơn đấy.”

Grant ra hiệu cho người em họ xê ra và nói, “Nữ hoàng vẫn sống và mạnh khỏe.” Người đàn bà nhìn anh với con mắt trống rỗng như thể cô chẳng hiểu anh đang nói về chuyện gì. “Nào, giờ thì về chuyện Victoria. Chúng ta cần phải tìm thấy cô ấy và thuyết phục cô ấy rằng chúng tôi đến đây để cứu cả hai cô.”

“Tôi chắc chắn một cuộc giải cứu là thứ cuối cùng chúng tôi nghĩ tới. Nhiều khả năng là cướp biển hay hoạt động quân sự gì đó hơn.” Cô nhìn anh cong cớn, rồi nói một cách rành mạch, “Hơn nữa, các anh đến trễ quá mức.”

Grant cảm thấy như có lỗi, như thể anh đã có hơi chậm chạp. “Tôi dẫn đầu đội tìm kiếm thứ tám mà ông của Victoria, bá tước Belmont, cử đi. Rõ ràng không có đội nào từng đi xa đến mức này.”

“Thế thì đối với thế giới bên ngoài chúng tôi không còn bị xem như đã chết nữa. Ngạc nhiên thật,” cô nói với một giọng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên hết. Đôi mắt cô nheo lại. “Nếu Belmont cử anh tới, thì anh tả ngôi nhà của ông ấy xem nào.”

Anh lắc lắc cổ, rồi miễn cưỡng bắt đầu, “Khu trang viên làm bằng đá xám, bố trí như một số tám vuông với hai sân trong. Khu đất ấy rộng mênh mông, có đầy những vùng thấp và rừng cây, những quả đồi thoải thoải, và cừu.” Anh thở ra. “Giờ thì tôi đã mô tả đúng –“

“Ồ, tôi chả biết. Chưa bao giờ đến đó,” cô nói nhẹ tênh. “Tôi chỉ muốn biết tôi sắp đến một nơi như thế nào.”

Anh nghiêng rằng trong sự bức bối. Ian cười phá lên. Gió bên ngoài đã mạnh hơn. “Chúng ta sẽ đi hôm nay,” Grant gắt. “Nói cho tôi biết phải tìm cô ấy ở đâu.”

“Tôi chẳng thể nói cho anh dù tôi có muốn thế. Cô ấy từng đi hết cả hòn đảo này trong một ngày. Tất cả những gì tôi biết là cô ấy đang đi tìm một vị thuyền trưởng đẹp trai.”

Khỉ thật, chẳng được cái tích sự gì với bà này. Đợi đã... Đẹp trai? Victoria nói thế á? Grant cố kèm một cái đỏ mặt sung sướng không được chào đón. “Ian, đưa cô Scott về tàu. Bảo Dooley tự quyết định lấy cách xử lý tốt nhất trước cơn bão.”

Cô ngồi thụp xuống trở lại. “Lần đầu tiên tôi trở lại trên một chiếc tàu lại là giữa một cơn bão.” Gương mặt cô hoàn toàn không có cảm xúc. “Không thể đợi được.”

“Sẽ không đến nỗi tệ thế đâu,” Ian nói, khi anh nhẹ nhàng nâng tay cô lên.

Cô đưa ánh mắt về phía Grant. “Tôi không nghĩ mình được lựa chọn trong chuyện này?”

“Tôi có thể chắc chắn hơn về sự an toàn của cô trên tàu.”

“Nếu Tori trở lại và thấy tôi đi mất, anh sẽ gay go to đấy.”

Anh thẳng người lên. “Cảm ơn cô, nhưng tôi nghĩ tôi có thể xử lý chút bướng bỉnh của một cô bé.”

Cô nhìn anh với cái nhìn thương hại. “Đó sẽ là sai lầm đầu tiên của anh đấy.”

“Cammy, chị sẽ không bao giờ tin thời tiết –“ Victoria sững người khi cô thấy Grant đang ngồi bên đồng lửa. Sự căng thẳng trong cô như hiện rõ. “Chị ấy đâu?”

“Cô ấy đang ở cùng với em họ tôi và thủy thủ đoàn trên tàu Keveral,” Grant chậm rãi trả lời.

Cúi phắt người xuống, cô nhặt một gióng tre lên. Giọng nói cô run lên vì giận dữ. “Tại sao anh mang chị ấy đi?”

Anh từ từ đứng dậy, rùn thấp người, cố không tỏ vẻ đe dọa. “Tôi khẳng định những gì tôi đã nói. Tôi được cử đến đây để cứu các cô. Chúng tôi cần đưa cả hai cô lên tàu và rời khỏi khu vực này.”

Cô lắc đầu, không chấp nhận câu trả lời của anh, và hỏi lại, “Tại sao anh mang chị ấy đi?”

“Bởi vì tôi biết cô sẽ đi theo.”

Gương mặt cô căng ra. Cô muốn quật anh – anh có thể cảm thấy sự giận dữ nguyên sơ đang tỏa ra từ người cô. Những ngón tay cô trắng bệch ra trên gióng tre. Ngay lúc anh tin là cô sắp đánh, cô lao ra khỏi cái hang.

Anh vớ lấy cái túi và bật dậy theo cô ra ngoài, ngay lập tức phải giơ tay lên để che mắt. Mưa rơi, không chỉ là trào ra từ những đám mây, mà là lao xuống đập thẳng vào mặt đất. Những chiếc lá chuối rộng kêu lên rầm rầm dưới sức mạnh đó. Anh gần như đã mong chờ những cơn mưa dai dẳng của nước Anh thay cho sự tấn công này.

Chớp xé đôi bầu trời, không ngừng nghỉ, tia chớp này nổ ra ngay khi tia chớp khác đánh xuống đất. Những chớp sáng soi rõ thân hình Victoria khi cô chạy phía trước, đôi tay túm lấy các dây leo hay cây cối bên cạnh, cả cơ thể hoạt động để đẩy cô lao về phía trước. Cô vượt qua những tảng đá và cây đổ một cách dễ dàng, và với cả sự liều lĩnh phải nhờ rèn luyện mới có được. Grant theo sau, xoay ngang người, chân này sau chân kia khi trượt trên sườn đồi xuống cái chòi của cô.

Cô vội vàng phi quá căn chòi ra đến mép sàn, ngón tay chụm lại để trên trán, cố nhìn xuyên qua màn mưa ướt để tìm kiếm dấu hiệu của con tàu. Grant thấy cô lao đảo, và tưởng như nghe thấy tiếng thở của cô rít lên.

Bóng tối kín đặc trùm lên mặt biển.

Con tàu đã đi mất.

Bảy

“Con tàu đâu?” Victoria lao tới phía anh và đẩy hai bàn tay cô vào ngực anh. “Con tàu khổng lồ kia đâu?”

Anh nắm lấy hai tay cô. “Thuyền phó của tôi được lệnh bảo vệ Keveral. Họ đã ra khơi, tránh xa khỏi bãi san hô, để chuẩn bị cho cơn bão. Tôi đợi ở đây vì cô.”

Cô vịn tay mình thoát khỏi bàn tay anh. “Chị ấy đang ốm. Đây là lần đầu tiên chị ấy trở lại biển và anh đưa chị ấy ra đó giữa lúc giông tố thế hả?” Một tia chớp lóe lên soi rõ gương mặt sợ hãi của cô.

“Tôi nghĩ họ sẽ ổn thôi,” Grant hét lên trong tiếng gió. “Em họ tôi sẽ chăm sóc cô ấy.” Anh đặt bàn tay lên vai cô.

Cô giật lùi lại như vừa bị sốc, đôi mắt cô lạnh lẽo. “Đừng có động vào tôi,” cô rít lên. “Tôi cấm anh.” Anh giơ hai tay lên, lòng bàn tay hướng ra để cô thấy.

“Victoria, hãy tin tôi –” Tia sét đánh xuống gần đến mức tai anh như muốn vỡ, ánh chớp làm anh lóa mắt. Một tiếng hét xé tai xuyên qua tiếng ầm của cơn mưa như trút. Grant lao về phía âm thanh đó, chúi ống tay áo lên mắt, hấp háy như điên.

Victoria đã biến mất.

“Anh tử tế hơn người kia,” Cammy nói khi người đàn ông trẻ kéo tấm chăn lên tận cằm cô.

“Tôi cũng hay được khen thế.” Traywick cười, một nụ cười dễ chịu, quyến rũ. “Nếu cô cảm thấy thoải mái, tôi sẽ để cô ngủ.”

Gió gào thét bên ngoài con tàu, và cô nhìn anh vẻ mặt kiên nhẫn. “Khó lắm.”

“Dooley thừa khả năng giúp chúng ta tránh nạn,” anh vội vàng trấn an cô. “Tôi không muốn cô phải sợ hãi.”

“Tôi không sợ. Tôi chỉ ốm thôi –” Tori mới là người sợ các con tàu. Tôi chỉ không nghĩ là mình có thể ngủ khi cứ bị nhồi lên nhồi xuống như thế này.”

“Chúng ta có thể nói chuyện,” anh ta nói vẻ háo hức, và thêm vào với một giọng khe khẽ, “nếu cô không phiền.”

Cô nhồm dậy. “Hay đấy.”

“Tôi sẽ trở lại ngay.” Anh hỏi cô khi ra đến cửa, “Tôi mang thứ gì đến cho cô nhé? Trà hay cái gì đó để ăn?”

“Tr-trà, có phải anh vừa nói thế?” Thứ duy nhất mà cô cứ nhắc đi nhắc lại hàng đêm bên đồng lửa, và mơ về nó lúc ban ngày.

Anh cười. Nói từng từ một, “Nhiều hết mức cô có thể uống.”

“Anh pha được trong cơn bão như thế này sao?” cô hỏi, trái tim cô như đang trời lên cổ.

Traywick nhìn ra cửa sổ bên mạn tàu và nói, “Thế này đã là gì. Hãy đợi đến khi đại dương

thực sự nổi sùng.” Anh đi ra với một cái nháy mắt, và vài phút sau bước vào với một cái khay, bên trên là một cái ấm bốc khói, một đĩa bánh quy nhỏ, một chai rượu nhẹ và hai tách trà.

Anh đưa cô một tách trà và cái đĩa bánh, rồi tự rót cho mình một tách. Cô nhấm nháp và gần như thở hắt ra. Nóng như đang sôi, có cho thêm chút đường – đúng như cô thích. Mắt cô đảo lên.

Anh cười khinh khích. “Cô nhớ nó lắm, đúng không?”

“Hơn bất cứ cái gì. Ngoại trừ, có thể là ngựa. Thế chúng ta nên nói về chuyện gì nào?”

“Bất cứ cái gì cô thích. Cô là khách mà.”

“Hãy nói về thuyền trưởng của anh. Nói cho tôi biết anh ta là ai và tại sao anh ta lại tìm kiếm nhà Dearbourne.”

Traywick tiến đến cái giường đối diện và ngồi xuống. “Về các câu hỏi của cô: Là ai? Grant Sutherland, thuộc gia đình Sutherland giàu có ở Surrey và là thuyền trưởng của con thuyền xinh đẹp này. Đáng chú ý nhất, anh ta là anh họ tôi.” Anh đưa cái tách lên và nở một nụ cười ngạo nghễ bên miệng tách trước khi uống. “Còn tại sao? Bởi vì ông Victoria thuê anh ấy thực hiện nhiệm vụ này.”

“Sutherland là người tốt chứ?” Cô cắn một cái bánh quy. Có thể nó hơi bị ỉu; cô chẳng quan tâm. Nó ngon như mật vậy.

“Phải. Chắc chắn là thế. Anh ta sẽ bảo vệ cô ấy với cả mạng sống của mình.” Giọng anh không chút nghi ngờ.

Cammy thấy nhẹ người được phần nào. Đã thấy thoải mái hơn về chuyện đó, cô nhai bánh một cách lơ đãng và quan sát người đã mang trà đến cho cô và nhờ đó đã trở thành bạn thân nhất của cô. Chúa ơi, anh ta là một con quỷ thật đẹp trai. Anh ta có nét mặt đàn ông như được tạc nên, tóc đen với vài lọn màu cà phê, và có đôi mắt hổ phách linh động nhất cô từng thấy. Chắc anh ta phải để cả loạt những trái tim tan vỡ ở lại Anh.

Anh chàng thuyền trưởng rất đẹp trai, theo một cách mãnh liệt, gần như hoang dại, nhưng cái tên Traywick này thì hoàn hảo. Và cái cách anh ta trở nên thân quen với cô dễ dàng chứng tỏ anh ta thích đàn bà cũng như họ thích anh ta vậy. Cô liếc nhìn hai bàn tay trơn tru không có sẹo của anh ta. Rõ ràng anh ta chẳng phải thủy thủ. “Anh làm gì trên con tàu này thế?”

Anh ta uống một hơi dài. “Chuyện buồn cười lắm. Tôi cần phải rời thành phố nhanh chóng và chạy lên tàu, nghĩ rằng Grant chỉ đi một chuyến ngắn thôi. Và tôi kẹt ở đây từ đó.”

“Tệ thật.” Anh kể chuyện bằng một giọng hài hước, nhưng cô thấy mắt anh như tối đi. “Anh để ai đó ở lại sao?”

Anh ngước nhanh mắt lên. Sau một lúc, anh trả lời, “Đúng.”

“Và anh nhớ cô ấy lắm.”

Traywick nhìn chăm chăm vào cái tách như xấu hổ, nhưng trả lời với một giọng trầm trầm, “Tôi đã không biết người ta có thể nhớ một người đến vậy.”

Cammy có cảm giác cô mới chỉ thấy phần chóp của tảng băng, rằng người đàn ông trẻ tuổi này đang đau đớn khủng khiếp hơn cả cô có thể tưởng tượng.

“Cô ấy phải đặc biệt lắm.”

“Vâng.” Anh lại rút đầy tách của mình và đổi chủ đề. “Thế, cô nghĩ Victoria sẽ không phải ứng tốt khi phải ra khơi lần nữa?”

Cammy nhấp ngụm trà, rồi nói, “Không hề tốt.”

“Cô ấy chắc phải còn bé khi tàu đắm.”

“Mười ba. Cô ấy đã nhìn thấy con tàu Serendipity vỡ toác với ba cô ấy trên boong. Một thủy thủ đã đẩy mẹ cô ấy khỏi lan can và bà ấy bị gãy lưng. Tori mất cả ba cả mẹ trong vòng có vài ngày.”

“Chúa ơi, cô ấy chắc đã phải khổ sở lắm.” Anh nghiêng về phía trước, đặt hai khuỷu tay lên đầu gối. “Cả hai cô.”

Anh ấy trông rất thật lòng, cảm thông thực sự, và cô nhận ra mình đang hỏi, “Liệu anh có thể thành bạn của chúng tôi không?”

Khi chiếc thuyền nhô lên, anh vươn tay để nâng thanh chắn an toàn ở trên chiếc giường của cô. “Vâng, tôi rất muốn thế.”

“Tốt. Tôi cảm thấy chúng tôi sẽ cần có đồng minh trong những ngày tới.” Cô uống hết tách trà và đặt chiếc tách xuống cái giá bên cạnh. “Tori là một cô bé xinh đẹp. Anh có chắc có thể tin tưởng để Sutherland một mình với cô ấy?”

Anh lưỡng lự. “À, bình thường thì chẳng có vấn đề gì hết. Anh ấy cảm thấy có trách nhiệm với cô ấy – muốn bảo vệ cô. Và anh ấy nổi tiếng khắp nước Anh là một người trọng danh dự.”

“Bình thường thì thế?” Trái tim cô như chùng xuống.

“Tôi chưa bao giờ thấy anh ta cư xử như cách anh ta cư xử với cô ấy. Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy –” anh dừng lại như để tìm từ ngữ thích hợp. “- tôi chưa bao giờ thấy anh ấy thèm khát cái gì.”

“Ôi trời ơi”

Traywick tợp một ngụm nữa và nhìn lên trần nhà như thể đang nghĩ xem có nên nói với cô một chuyện gì đó. “Nói đi, nào!”, Cammy nói.

“Chuyện còn tệ hơn. Anh em nhà Sutherland - ừm, hai ông anh, khi họ tìm được người phụ nữ của họ, họ trở nên hơi điên điên một chút.”

“Thế rồi sao?”

“Một người đã có gia đình hạnh phúc. Người kia đã chết.”

Grant chạy như bay đến bờ vực, hơi thở anh như tắc nghẹn khi anh chẳng thấy gì ngoài bàn tay nhỏ bé của cô đang bầu chặt lấy đất, và các rễ cây, cố gắng như điên dại để níu lại. Anh lao ra phía cô bên bờ vực ngay lúc đất bên dưới chân cô sụt xuống, và vươn tay ra chụp lấy cổ tay cô. Tay cô tuột dần từng chút một khỏi tay anh.

“Cố lên, Victoria! Nắm chặt hai tay tôi!” Anh vươn tay xuống nắm khuỷu tay cô, liên tục cầu chúa sao cho chỗ anh nắm không sụt xuống luôn.

“Tôi không thể... giữ chắc được.” Đôi mắt cô mở to, van nài. “Đừng thả ra. Làm ơn...”

Ngay thời khắc đó, khi anh mắt anh gắn chặt với mắt cô, anh biết anh sẽ lao theo cô xuống trước khi anh chịu thả ra.

“Tôi sẽ không.” Anh lại cố gắng gấp đôi để nắm lấy cô dưới cánh tay. Anh càng nhích đến gần hơn, càng nhiều đất rơi xuống – dưới ánh chớp, anh có thể nhìn thấy những khối đất lớn vỡ vụn ra trên những tảng đá ở sâu hàng trăm feet bên dưới. Anh sắp ôm được cô rồi... Chỉ vài giây trước khi cô rơi xuống...

“Tôi nắm được rồi,” anh gào, hai tay quặp chặt bên dưới khuỷu tay cô. Anh đá một chân lên để ghìm chiếc ủng trên cao hơn, và lấy chân kéo cả hai người lên chỗ đất chắc chắn hơn. Lại một lần nữa, một cái ủng ghìm xa hơn về phía sau. Anh cứ kéo cho đến khi anh có thể lăn ngửa ra chỗ an toàn, kéo cô lên trên người anh.

Cô níu lấy anh một lúc lâu, hai tay cô bầu chặt vào áo anh. Anh vươn tay lên lau nước mưa và những giọt nước mắt âm ỉ đang tuôn xuống trên gương mặt cô.

Cô ấy đã suýt chết. Khi cô định ngồi dậy, tay anh vươn ra để ôm lấy phía sau đầu cô, luồn vào trong tóc. Cô ấy gần như đã... Qua màn mưa, anh ngắm kỹ gương mặt cô, tái nhợt, và đôi mắt dại đi của cô, như thể cố ghi nhớ thật kỹ, trước khi đôi tay anh đặt lên má cô và đặt đôi môi anh trên môi cô.

Anh hôn cô, kéo cô lại gần hơn, đặt cô trong vòng tay khi anh xiết chặt cô vào người anh. Đôi môi cô thật mềm, run rẩy. Miệng cô... ngọt ngào và đầy đặn...

Khi cô đặt hai tay lên ngực anh, rồi lần lên trên để nắm lấy vai anh, anh rên lên và hôn cô sâu hơn, đưa lưỡi sang cô, môi anh xoắn lấy môi cô như điên dại, hết lần này đến lần khác.

Mơ màng, anh cảm thấy cô đang gỡ ra, và anh tự buộc mình phải buông ra. Anh tự nguyện rửa đã làm cô sợ, đã ôm cô quá chặt trong ngực anh và hôn cô quá vội vàng. Đôi lông mày anh nhíu lại trong sự bối rối khi anh mất cô cứ đánh về phía gương mặt anh. Không rời mắt khỏi mắt cô, anh thấy vẻ bối rối của cô chuyển thành giận dữ. Cô đứng phắt dậy và lùi ra xa.

Nhưng quá muộn rồi. Nụ hôn đó – anh chưa bao giờ trải qua điều gì như thế. Anh nằm đó, choáng váng, trong khi cô đưa lưỡi liếm liếm chiếc môi dưới đầy đặn như thể vẫn chưa tin anh vừa mới hôn cô dữ dội đến vậy. Anh chửi thầm và đưa một bàn tay lên vuốt mặt, cố làm chủ bản thân, nhưng cuối cùng, thì việc đó chẳng ý nghĩa gì.

Dấu phong ấn đã bị mở. Sự tự chủ của anh đã bị xuyên thủng, dù chỉ trong chốc lát.

Và anh thích thế.

Chúa giúp bọn họ.

Tám

Tori run rẩy mạnh đến nỗi hàm răng cô đánh vào nhau lập cập. Chẳng có gì khó hiểu. Người bạn thân nhất của cô đã bị bắt cóc, cô vừa được cứu khỏi rơi xuống vực, đón nhận nụ hôn đầu tiên, và người đàn ông chịu trách nhiệm về tất cả những việc đó đang cố thử cởi quần áo cô.

Sau cú ngã, cô vội tiến đến chỗ cái thang, định làm ấm người. Và khi cô cứ trượt lên trượt xuống nơi những bậc thang trơn tuột, Sutherland đã ở phía sau, đỡ cô lên. Cô mệt rũ ra, cơ thể yếu ớt, và cô để mặc anh ta. Vào bên trong, anh ta quay lưng lại phía cô trong khi cô cố gắng lau khô và thay quần áo, nhưng đôi tay cô như muốn rời ra khỏi vai. Tấm đệm như mời gọi và thế là cô cuộn tròn thành một đống.

Anh tay xoay người lại ngay lập tức, quỳ xuống bên cạnh. “Ồ, không, Victoria, đợi đến khi người cô khô đã. Đến đây,” anh ta yêu cầu nhẹ nhàng và nắm vai cô, nâng cô ngồi dậy. Anh ta lấy vạt áo lau một vết nhem trên mặt cô.

Vẫn đặt tay trên vai cô, anh ta nghiêng sang phía đống vải trong góc và chọn một miếng để hút nước nhất. Anh ta nhẹ nhàng cuộn miếng vải vào tóc cô, vắt nước ra. Sao một người đàn ông to lớn lại có thể cư xử với cô một cách chăm chút đến thế?

“Cô cần phải thay đồ. Tôi sẽ không nhìn nếu cô để tôi giúp.” Giọng anh trầm, dịu dàng, và sâu. Như mê đi, cô để anh cởi phần trên, trong tâm trí cô nhận ra rằng anh thực sự đã không nhìn xuống dưới phần ngực cô. Nhưng người cô như căng ra khi anh ta cởi nút chiếc váy.

“Cô có thể tự làm không?”

Hay tay anh vẫn đặt trên hông cô. Rất ghét phải như vậy, nhưng cô biết rằng thật nguy hiểm nếu mặc quần áo ướt trong thời tiết này, cô lắc đầu. Đôi mắt anh không hề rời khỏi mắt cô khi anh kéo chiếc váy sũng nước xuống và nhanh chóng lau chân, tay và bụng cô. Để miếng vải lại cho cô che người, anh trùm một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình lên người cô. Cô băn khoăn không biết anh có nhận ra nó từng là của anh.

Anh không hề nhìn trộm cô, mà cư xử như một quý ông. Ngay lúc này. Thế mà mới trước đây một lúc anh đã hôn cô...

Cô run rẩy mạnh hơn khi nhớ lại, và anh nắm lấy cằm cô xoay cô ra nhìn anh. Cô không thể tập trung ánh mắt được. Có phải đôi mắt anh hiện lên sự lo lắng? Có phải gương mặt anh hốc hác vì mệt mỏi?

Anh đặt cô nằm xuống và kéo một tấm chăn cho cô. Ngay trước khi cô nhắm mắt lại, một trận gió thổi qua căn chòi. Nghĩ đến chuyện Cammy mắc kẹt trên một con tàu làm cô muốn khóc – hoặc muốn đánh anh. “Anh không nên chia cắt chúng tôi,” cô nói giọng bức tức. “Khi chị ấy đang ốm cỡ ấy.”

“Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau khi cô đã nghỉ ngơi.”

Mơ màng, cô nghe thấy mình nói, “Tốt nhất là chị ấy được an toàn. Vì lợi ích của anh đấy...”

Sau một lúc khoảng như vài giờ, cô trở mình. Hé mắt ra, cô ngạc nhiên khi thấy ánh sáng, và nhận ra anh đã mang vào một cái đèn bão đang lập lờ. Cô lén nhìn anh qua mớ tóc xõa trên gương mặt. Anh ngồi đó với một chân duỗi dài, chân kia co lên và một cánh tay tựa lên đó. Anh vẫn không rời mắt khỏi cô.

Lúng túng, cô ngồi dậy, vuốt tóc và vén ra sau tai. Ánh mắt của anh vẫn theo sát mọi cử động của cô.

“Cô cảm thấy thế nào?”

“Ổn,” cô trả lời cộc lốc, nhả mặt vì giọng nói khàn đặc của mình.

“Tôi nghĩ là cô có kha khá các câu hỏi.”

Cô ngồi quỳ lên gối, mặt hướng về phía anh, ngọn đèn bão sáng lên ở giữa bọn họ. “Tôi muốn hoàn toàn chắc chắn anh được ông tôi cử đến.”

“Bằng cách nào?”

“Hãy tả trang viên Belmont cho tôi.”

Anh nhìn cô nghi ngờ và hỏi với một giọng thiếu kiên nhẫn, “Cô đã đến đó chưa?”

“Tất nhiên.”

Anh thở ra và nói, “Người quản lý khu trang viên có tên là Huckabee. Có một con suối có đầy cá hồi chảy qua khu đất. Có một khu vườn hoa hồng có tường bao quanh ở phía nam cạnh khu nhà.”

“Thế là đúng ông đã cử anh đến,” cô thừa nhận. “Tại sao lâu vậy?”

“Tôi dẫn đầu cuộc tìm kiếm thứ tám. Những nhóm khác không đi xa đến mức này.”

“Tại sao lại là anh?”

Câu hỏi của cô rõ ràng làm anh hơi bất ngờ. “Belmont chọn tôi bởi vì ông ấy tin tôi. Tôi được mọi người xem là người nói là làm.”

Anh nói câu cuối cùng một cách miễn cưỡng, như thể anh rất ghét nói về bản thân mình. Nhưng anh bỏ qua một thứ mà cô rất rất quan tâm. “Một người đàn ông nói là làm? Được đấy.” Cô nhìn xéo anh. “Nhưng cái tôi muốn biết là anh có thể điều khiển tàu được hay không.”

Ngồi thẳng dậy, anh rành rọt, “Tôi chưa từng bị người ta than phiền.” Rồi như thể kiểm chế sự bức dọc, anh nói, “Tôi thừa khả năng đưa cô trở về. Anh trai tôi cũng là thuyền trưởng và tôi học được rất nhiều từ anh ấy. Trong bốn năm trước chuyến đi này tôi quản lý gia trang của anh ấy, nhưng trước đó tôi thường xuyên chỉ huy tàu.”

Cô cắn môi, chờ thêm thông tin, nhưng anh không hé thêm điều gì nữa. Đọc suy nghĩ của anh ta cũng khó như đọc một tảng đá.

Có vẻ anh hiểu nhầm sự im lặng của cô, bởi vì anh nói với một giọng nghiêm trọng, “Tôi sẽ

bảo vệ cô bằng mạng sống của mình.”

Cô nghiêng về phía trước, ánh mắt chạm vào mắt anh. “Đây cũng là những gì thuyền trưởng tàu Serendipity nói... và ông ta đã làm thế!”

Anh không có câu trả lời.

“Anh bảo vệ tôi khỏi cái gì?”

“Có thể khỏi ngã chẳng.” Khi cô đỏ mặt, anh nói thêm, “Belmont tin tưởng giao cho tôi làm người bảo hộ cô trong trường hợp cha mẹ cô qua đời.”

“Có phải vì thế mà anh cảm thấy anh có thể sai khiến tôi không?” Tori hỏi.

“Tôi đã được giao nhiệm vụ đó, đúng. Giờ cô thuộc sự giám sát của tôi.”

“Phần thưởng cho việc anh mang được tôi về là gì?”

“Belmont sẽ... đưa tên tôi vào di chúc của ông ấy.”

Anh ta đã lường lự. Phải chăng anh ta đã nói dối về cái di chúc? Di chúc? “Ông tôi ồm sao?” cô hỏi.

“Không, không,” anh khẳng định với cô. “Ít ra tôi không thấy thế.”

Cô thở ra, an tâm. Thật lạ lùng khi cô cảm thấy ngay lập tức nỗi lo lắng sợ hãi đến nhức nhối cho một người cô không hề gặp gần cả mười năm, dù cho người ấy là họ hàng ruột thịt duy nhất còn lại của cô. Khi cô thấy anh đang nhìn chăm chăm phản ứng của cô, cô vội hỏi, “Chuyển đi về Anh mất bao lâu?”

“Điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào những cơn gió mậu dịch. Chúng tôi đến được châu Đại dương trong vòng bốn tháng, nhưng trở về có thể mất lâu hơn.”

“Bốn tháng... Cammy sẽ không thể chịu nổi bốn tuần.”

“Khi tôi giải thích tôi là ai, Cô Scott rất vui vẻ lên đường, an tâm vì cuối cùng cô cũng được cứu.”

Khi nhận ra tầm cỡ của vấn đề, cô cảm thấy chóng mặt. “Đưa chị ấy lên tàu lần đầu tiên giữa một cơn bão.” Cô nhìn anh hoang mang. “Tại sao anh làm vậy chứ?”

“Tôi muốn cô ấy ở nơi mà tôi có thể đảm bảo an toàn cho cô ấy.” Anh nghiêng về phía trước. “Và tôi sẽ đưa cô lên tàu ngay khi họ trở lại.”

Cô nheo mắt. “Ý muốn của chúng ta đang đối đầu nhau đấy, thuyền trưởng. Tôi sẽ không đi xa quá New Zealand cho đến khi Cammy khá hơn.”

Rõ ràng đang cố nén giận, anh gắt, “Tôi không phải con ngựa quèn để đưa cô đi bất cứ chỗ nào cô muốn hạ cố ghé thăm-“

Một cành cây gãy gần đó và rơi xuống mái chèo, làm cô giật mình. Cô không thể tưởng tượng những gì Cammy đang phải trải qua. Mặc dù thực lòng mà nói, Cammy chưa bao giờ nói là chị ấy sợ những con tàu. Thế nhưng mà... “Anh thật là một tên khốn máu lạnh khi làm thế với chị

ấy.”

Ánh mắt anh tối lại và đầy vẻ nghiêm khắc. Giọng nói anh nghe thật tàn khốc khi anh nói, “Cô không phải người đầu tiên nói tôi như thế và cũng sẽ chẳng phải người cuối cùng. Dù sao đi nữa, việc đó là hợp lẽ. Nếu tôi đưa cô ấy lên tàu, tôi biết cô sẽ đi theo. Và tôi có trách nhiệm đưa thủy thủ đoàn của tôi ra khỏi đây.”

“Máu lạnh.”

“Lẻo mép,” anh nghiêng răng.

“Xuống địa ngục đi, thuyền trưởng Sutherland.” Cô nằm xuống và quay phắt lưng về phía anh.

“Thật là cách cảm ơn hay ho với người vừa cứu mạng sống của cô.”

Cô nói qua vai, “Anh không thể tưởng tượng được tôi sẽ nói gì nếu anh chưa cứu tôi đâu.”

Suốt cả đêm, cơn bão rung chuyển căn chòi, nhưng nó vẫn chịu đựng và che chở họ một cách hoàn hảo. Grant cố gắng để thức, tự nói rằng anh sẽ không ngủ một mình với người được anh bảo trợ trong phòng cô ta. Anh canh chừng cô, đúng như nhiệm vụ của anh.

Đến sáng, mưa yếu dần, Grant mệt mỏi leo xuống cái thang để xem có con tàu không. Khi anh nhận ra cái vịnh vẫn trống không, anh lê chân đến một vũng nước mưa cạnh chòi và chuẩn bị để cạo râu. Ngay khi anh vừa xong, cô đi qua, đã thay cái áo của anh ra. Gương mặt cô vẫn hồng hào sau giấc ngủ, và cơn gió nhẹ buổi sáng đùa giỡn với đuôi tóc và những mép áo xơ xác của cô.

“Con tàu vẫn chưa trở lại.” Giọng cô sống sượng.

“Chưa, chưa đâu.”

“Tại sao? Trời đẹp mà.”

“Cơn bão có thể thổi họ ra xa hơn. Nhưng đừng lo – điều này đôi khi vẫn xảy ra.” Nhớ lại cảm giác cô trong vòng tay anh đêm qua sau cú ngã, anh không thể hướng cái nhìn ra chỗ khác. Ngay cả khi cô nhìn anh với vẻ kinh tởm.

“Đừng lo? Anh giỡn hả? Tôi thậm chí không biết anh, nói gì là con tàu hay thủy thủ của anh. Tôi không biết họ có phải người tốt không. Tôi không biết liệu có phải họ đang chìm tàu đâu đó trong khi chúng ta nói không. Cứ mỗi phút con tàu không trở lại” cô mím môi – “là một phút tôi căm ghét anh hơn.” Cô giật lấy một cái giỏ đang treo trên sàn chòi và một cái mũ rộng vành, rồi lướt qua anh.

“Cô đi đâu thế?” anh hỏi.

“Tại sao anh có thể nghĩ là việc này có dính dáng gì đến anh nhỉ?” cô bật lại.

“Tôi chỉ cần đi theo cô nếu cô không nói cho tôi biết.”

Cô chậm lại và xoay người. “Chúng ta đã xác định rõ là anh chỉ có một phần hai cơ hội tóm được tôi.” Khi anh đến gần, cô nhìn soi mói anh một cách công khai, và như thể đã đánh giá

anh quá cao. “Tôi hoàn toàn có thể biến nó thành một phần ba.”

Hoàn toàn không báo trước, anh giật lấy cái giỏ tự đan của cô. Lòng mảy anh nhúu lại khi anh nhận ra miếng da từ cái ủng của anh.

Thực lòng mà nói, nó làm thành một cái quai xách rất tốt.

“Trả đây!”

Giơ cái giỏ lên cao để cô không thể với tới, anh mở nắp và thấy một con dao, vài lưỡi câu bằng xương, một loại dây gù đó mảnh và xơ. “Đi câu à? Nếu tôi có ý định để cô ra khỏi tầm mắt – tất nhiên tôi không định thế – tôi sẽ đi câu và để cô lại đây làm những việc ra dáng con gái hơn.”

Cô nháy lên và giật cái giỏ lại. “Chẳng hạn như?”

“Có thể là vá lại vài chỗ rách ở trên những vị trí không may mắn lắm trên người cô.” Anh liếc nhìn cái áo, với một vết rách chạy từ vai về phía ngực cô, bằng một cái nhìn sắc lẹm.

“Nếu tôi định để anh ra khỏi tầm mắt – tất nhiên tôi muốn thế từ ngày đầu tiên – tôi sẽ để anh lại đây và đi câu, bởi vì tôi câu giỏi hơn anh nhiều.”

Anh lắc đầu. “Sao cô biết? Tôi có thể là thợ câu lành nghề thì sao.”

Cầm cô ghẹo lên. “Bởi vì tôi là người giỏi nhất. Thế nên chẳng ai giỏi hơn tôi cả.”

“Victoria, cô sẽ học được rằng ở Anh, các quý cô trẻ tuổi thường không kiêu căng đến thế.” Anh nhăn mặt, và thêm, “Ừm, có thể họ như vậy, nhưng họ giấu điều đó tốt hơn.”

“Giấu sự kiêu căng.” Cô gõ gõ thái dương. “Rồi. Nhớ rồi. Giờ thì, chào.”

“Đợi đã.” Anh đặt tay lên cánh tay cô. “Có vẻ là cô sẽ muốn để tôi trong tầm mắt đấy.”

Cô lườm bàn tay của anh. “Tại sao? Nếu anh thực sự là một quý ông lịch sự như anh khoe khoang, thì anh sẽ không bao giờ bỏ đi mà không có tôi.”

Khốn kiếp, anh không khoe khoang. Đầu anh xoay chuyển để kiểm cái gì đó khích được cô. “Nghe này, cô muốn một số thứ nơi tôi – “

Mắt cô mở to. “Tôi chẳng muốn gì nơi anh hết.”

“Chắc không? Có thể tôi sẽ bị thuyết phục để dừng lại ở Cape Town, ngắt quãng chuyến đi để bạn cô kiểm một bác sĩ đấy.”

“Nếu tôi làm gì? Cho anh hôn tôi lần nữa hả?”

Anh cảm thấy mình đang đỏ mặt. “Việc đó... việc đó là một sai lầm. Nó sẽ không xảy ra nữa đâu.”

“Anh không thể biết là anh đúng đến thế nào về việc đó đâu,” cô nói đầy vẻ tán dương.

Chẳng nhẽ cô ấy cảm thấy tệ đến thế khi bị anh hôn? “Tôi đang nghĩ theo hướng là cô hợp tác với tôi, và ở gần tôi.” Cô thật dễ đoán. Cảm xúc của cô hiện rõ trên mặt. Anh biết ngay là cô

sẽ làm theo lời anh, bởi vì gương mặt cô xịu xuống.

“Anh phải thề chúng ta sẽ dừng lại ở Cape Town.”

“Tôi thề.”

“Tôi đồng ý, nhưng” – cô đứng trụ trên một chân và nghiêng hông với một dáng đứng thật hấp dẫn – “nếu anh cản trở tôi câu cá, cô sẽ bỏ anh lại. Và đấy không phải lỗi của tôi.”

Anh nhếch mép. “Đừng có lo về chuyện đó, Victoria.”

“Rồi xem,” cô giấu cột, rồi xoay người và tiến xuống một con đường dốc – Grant đi sát phía sau – cho đến khi họ đến bên một con lạch dưới bóng cây. Grant đã kiểm tra khu vực này của họ đảo và nhớ những cây đước rải rác bên mép nước. Giờ thì anh nhận ra những con cá chắc nịch đang phóng vun vút giữa những cái rễ cây và tiếng kêu nhức óc của lũ nhạn biển lượn vòng bên trên tán lá.

Có vẻ chẳng thêm quan tâm đến sự có mặt của anh, Victoria thả cái giỏ xuống, lôi một ngọn lao từ trong một thân cây mục. Rồi cô đến bên rìa nước, dừng lại để túm lưng váy lên và buộc gọn quanh eo.

Anh cố kìm không đảo mắt xung quanh để chắc rằng không ai nhìn thấy cô như thế này. Hầu hết chân – đùi cô – lộ ra. “Tôi chẳng thể hiểu nổi cô,” anh nói về bọc bội. “Cô chẳng thêm quan tâm đến chuyện làm điệu, nhưng quyết không thể rời cái mũ của cô.”

Cô nhún vai như thể anh đã nói trúng.

“Cô không thấy xấu hổ khi bị bắt gặp như thế này sao, với cái áo trong suốt của cô?”

Cô nhướn mày. “Anh nhận ra rồi hả?”

Anh đỏ mặt và nói cộc, “Trả lời câu hỏi đi.”

“Ừm, vấn đề nan giải đấy. Tất cả quần áo của tôi đều thế này hoặc còn tệ hơn, thế nên tôi có cần phải xấu hổ hơn không nếu anh thấy những gì anh đã thấy rồi, hay là tôi sẽ xấu hổ hơn khi anh thấy tôi đỏ hết cả mặt, lấp ba lấp bắp trong khi đằng nào tôi cũng chẳng thể làm gì được?”

“Thế tại sao cô không mượn đồ của Cô Scott?” anh hỏi có vẻ hợp lý.

“Và làm hỏng luôn quần áo của chị ấy trong khi tôi làm việc sao?”

Anh cau mặt bởi vì cô có lý.

Cô đã bắt đầu quan sát mặt nước, và vài giây sau, cô nâng cái lao lên và phóng nó xuống với một tốc độ khó tin, rồi đá vào đầu kia, giơ lên một con cá béo tròn. “Tôi không thỏa thuận làm nhà cung cấp cho anh đâu, thuyền trưởng,” cô nói trong khi gỡ con cá ra. Cô lấy một sợi dây buộc vào cái rễ cây gần đó và xâu vào mang con cá. “Nếu anh muốn ăn, tốt nhất anh bắt đầu làm việc đi.”

Khi anh lôi ra một ngọn lao khác từ cái thân cây, cô nhìn anh, nghech cằm lên thách thức.

Grant nhớ đến hình ảnh hai người đấu súng gặp nhau lúc bình minh. Nhưng với quần áo

mỏng dính của cô ôm sát lấy cơ thể và mái tóc sáng rực quanh khuôn mặt cô, rõ ràng anh đang yếu thế hơn hẳn về hỏa lực.

“Sẵn sàng chưa, thợ câu lành nghề?” cô hỏi, cười khẩy.

Tức là cô ta muốn so găng hả? “Luôn luôn.”

Tori đã xem xét kỹ thuyền trưởng và đoán chắc rằng dù anh ta can đảm, anh ta rõ ràng là rất khốn khổ trên hòn đảo này bởi vì nó đối nghịch với cách phong cách nghiêm trang của anh ta, những cái áo sơ mi phẳng phiu phát khiếp và những cái ủng bóng lộn. Anh ta trông nghiêm trang cũng ngang với độ vô tư thoải mái của Tori. Không, anh thuyền trưởng này không hiền lành; anh ta không hề dễ dàng phục tùng. Anh ta không phải là kiểu đàn ông phản ứng tốt với thất bại. Thế càng tốt khi cô cho anh ta nếm mùi cay đắng.

Dù tay cô có cảm giác chúng là những tảng đá gắn vào vai, cô nhất quyết không nghỉ. Anh ta bắt được con cá đầu tiên, rồi thêm một con nữa. Cô đâm thêm được hai con.

Sự bức bối hiện lên trên mặt anh ta và nét mặt càng ngày càng cau lại. Anh ta càng có vẻ tức tối, càng có thêm quần áo của anh ta bị lột ra. Đầu tiên, cái mũ to của anh ta, để anh ta không phải cứ gỡ nó ra mãi để quạt mồ hôi bằng mu bàn tay. Rồi đến cái áo. Rồi đôi ủng, để anh ta có thể lội ra sâu hơn. Cô thoáng phân vân không biết có phải anh ta cố tình làm cô mất tập trung – bởi vì việc đó hiệu nghiệm – nhưng nhìn cách anh ta chăm chú bắt cá, cô loại bỏ ý nghĩ đó.

Tori dùng mu bàn tay gạt mấy sợi tóc khỏi mắt và lén lút quan sát anh ta, nhận thấy cách cơ thể chắc nịch của anh ta chuyển động, rồi đứng yên trước khi anh ta phóng ngọn lao xuống. Ánh mắt cô chạy theo cánh tay dài của anh đang giơ lên cao khi anh ta vươn vai sau đó. Khi anh ta ngửa ra để chuẩn bị ngụp đầu xuống nước, các cơ trên bộ ngực màu đồng của anh ta co lại, và đôi môi cô há ra.

Tori nhú mày. Cô chưa bao giờ tự hỏi liệu cô có thể thích nghi với xã hội – cô chỉ đơn giản nghĩ rằng cô có thể làm tất cả những gì cần thiết với cô – nhưng giờ đây cô cảm thấy lưỡng lự. Cô bắt đầu nhận thấy có một lỗ hổng lớn trong kiến thức của mình, bởi vì có những câu hỏi mà cô không thể nào tìm thấy câu trả lời. Chẳng hạn như làm sao có thể vừa căm ghét một người đàn ông, lại vừa thấy dễ chịu hơn tất cả những gì cô từng biết khi chỉ đơn giản là nhìn anh ta? Những gì cô cảm thấy khi cô nhìn anh ta cử động – có phải đấy là sự hấp dẫn? Hay thậm chí là ham muốn, khi cô muốn đặt tay cô lên người anh? Tại sao cô lại cảm thấy say mê dù chỉ trong giây phút, nụ hôn của anh ta trong khi cô ghét anh ta đến vậy? Toàn những chuyện kỳ lạ, cô nghĩ và thở dài.

Khi anh ta bắt được một con cá nữa, Tori vội cố làm chủ ý nghĩ của mình, quyết giành chiến thắng. Họ đang hòa nhau khi cánh tay cô hoàn toàn không điều khiển nổi nữa. Thế nhưng anh ta vẫn tiếp tục, ngọn lao giơ cao, chờ đợi, chờ đợi. Con cá phải to lắm nên anh ta mới tốn nhiều thời gian đến thế cho nó. Cô nhún vai. Mặc dù về tổng thể cô có ít hơn một con cá, nhưng những con của cô vẫn to hơn. Cô sung sướng biết rằng họ đang thi về số cân, chứ không phải số con cá. Dù anh không có biết chuyện đó.

Cô lội lên phía trên con lạch nơi nước trong hơn, và cởi quần áo. Cô rửa ráy, giữ quần áo và vắt hết nước ra, rồi mặc lại đồ và dùng các ngón tay chải tóc cho đến khi gần khô.

Khi cô quay lại, cô thấy anh vẫn đang rình con cá, nhìn theo nó với tốc độ rất nhanh. Cô ngồi lên một cây cọ, gõ gõ móng tay vào thân cây, giấu môi thổi một sợi tóc ra khỏi mặt.

Đủ lắm rồi. Cô nhặt một hòn đá lên trên đường tiến ra mé nước, và ném nó xuống ngay trước mặt anh.

Chín

Ý chí. Đó chính là thứ có thể đánh bại con cá quỷ quái này. Cứ mỗi lần Grant căng người chuẩn bị phóng lao xuống, cái con quỷ lại bơi đi một cách tinh quái. Nhưng anh là một người kiên nhẫn và sẵn sàng rình con mồi hàng giờ nếu cần thiết. Cánh tay anh cảm thấy nhức vì phải giơ lên cao quá lâu, nhưng anh rất bướng. Và thế cũng đáng –

Nước bắn tung tóe lên mặt anh và con cá phi vút đi mất, cả hai đều là do cái hòn đá to dùng vừa chìm xuống trước chân anh. Răng nghiến chặt, anh nhìn về phía rìa tán cây, nơi Victoria tặng anh một cái cười khẩy chiến thắng. Gầm lên, anh phóng cái lao về phía mép nước, nơi nó cắm thẳng xuống, rồi xải bước về phía cô. Anh cứ bước thêm một bước, cầm cô lại ghéech lên cao hơn. Khi anh đứng ngay trước mặt cô và ném cho cô một cái nhìn từng làm cả những thủy thủ là tội phạm khiếp sợ, cô thậm chí không thèm nao núng. Cô không thấy sợ cũng như bị đe dọa bởi anh. Có lẽ cô nên sợ thì hơn.

Không nói một lời, anh chộp lấy cánh tay cô và tiến về phía mép nước.

“Không! Sutherlan,” cô kêu. “Tôi lau khô người rồi! Đừng!”

Chẳng có gì có thể ngăn anh quăng cô xuống nước. Trừ những giây cuối cùng, khi cô chuyển từ đắm thành thích vào ngực sang vòng tay qua cổ anh để xiết. Ngay khi anh hất cô ra, cô lôi cả anh theo xuống.

Anh trôi lên mặt nước, ho sặc sụa, gần như là đang cười.

Cô phun phì phì, gạt tóc ra khỏi mặt. “Ồ khốn! Anh sẽ phải hối tiếc...” Cô ngưng bật khi nhìn xuống ngực mình, đưa mắt theo cái nhìn chằm chằm của anh. Cái áo của cô bị xoắn lại và rách, gần như tuột khỏi vai cô, để lộ phần trên một bên ngực. Lốp vải sần sùi bám chặt lấy bên kia. Cô kéo cái áo ra khỏi ngực, nhưng nó cứ bám lại một cách ngoan cố, làm nổi rõ núm vú cương cứng của cô. Nhìn thấy chúng, tưởng tượng được chạm vào cô, miệng anh trên người cô... Sự ham muốn nổ bùng, cháy bỏng trong anh.

Tay anh nắm chặt khi anh cố sắp xếp lại những ý nghĩ và sự thôi thúc như muốn phá vỡ anh. Cả sáng nay anh đã nhìn cô, mắt dính chặt vào cặp chân dài và bộ ngực gần như trần trụi. Đường hõm trên lưng cô làm anh như muốn khuỵu xuống. Anh sẵn lòng đổi cả cuộc đời, anh biết chắc là thế, để được vuốt ve những đường cong ấy và đặt các ngón tay lên da thịt cô. Anh phải cố gắng như phát điên, để kiềm chế sự cương cứng gần như thường trực.

Và giờ thì cô dừng trước mặt anh gần như không quần áo. Anh bỗng bắn khoả không biết cô có bị anh làm cho xoắn xang như cô đã làm với anh không. Hơi thở của cô gấp gáp và mắt cô mở to, nhìn khắp vòm ngực anh và xuống sâu hơn, một cách bạo dạn, với vẻ trầm trồ.

Anh nghĩ, có thể ngay thời khắc này, cô ấy sẽ đón nhận nụ hôn của anh, có thể để anh cởi chiếc áo khỏi người cô và đưa tay anh lên bầu ngực. Victoria, trần truồng, ở dưới nước với mình.

Anh thở ra một tiếng khò khè trong cổ, rồi tự lôi người mình về phía bờ. Không chậm lại, anh nhặt những chiếc ủng và cái áo rồi bỏ đi thẳng. Anh đi tới đi lui trên bãi biển trắng tinh chói mắt, chỉ dừng lại để quăng chiếc vỏ sò xuống nước hoặc tưởng tượng con tàu của anh đang neo ngoài kia. Trước khi anh tìm thấy cô, anh chẳng hề vội vàng muốn trở về nhà. Còn giờ thì việc đó như là thứ duy nhất có thể cứu rỗi linh hồn anh. Victoria sẽ mất đi sự lôi cuốn của cô trong thế giới của anh. Cô quá thẳng tính, quá bạo dạn.

Anh nhìn mặt trời đang lặn xuống, sững sờ bởi những dải màu chạy ngang qua bầu trời. Chỉ ở đây anh mới có thể thấy cảnh tượng ấy – màu đỏ rực như máu chống chọi với màu cam, tía, và màu xanh của màn đêm đang tới, những màu sắc dữ dội như phản chiếu những cảm xúc điên cuồng của chính anh. Grant là người của sự tự chủ, và nếu cô hủy hoại sự tự chủ của anh, cô cũng hủy hoại anh luôn. Cô đã làm đảo lộn những cảm xúc trong người anh đến mức báo động. Đến mức nguy hiểm.

Chưa người đàn bà nào từng làm cho anh... thèm khát. Làm cho anh khát khao hơn cả anh có thể hay là sẽ khát khao.

Khi anh trở lại con lạch, cô đã đi, và thế là anh lại quay về trại. Được nửa đường lên chòi, anh ngửi thấy mùi nấu nướng. Chẳng có gì mùi có thể hấp dẫn đến thế. Mùi thơm càng đậm lên, và như một con thú, nước miếng anh tiết ra.

Anh thấy cô đang chuẩn bị những con cá họ bắt được trên đồng lửa, và kết luận rằng anh chưa bao giờ đói đến thế này trong đời. Sau khi đảo mắt một vòng quanh bãi đất trống, anh hỏi, “Chúng ta ăn bằng cái gì?”

Cô cười phá lên mà chẳng hề có vẻ trêu chọc. “Anh nghĩ là anh sẽ được ăn?”

“Dụng cụ để ăn đâu?” anh nghiêng răng.

Cô ném cho anh một cái thở dài vẻ chịu đựng. “Anh kiếm vô ích thôi. Hãy mừng vì còn có cái đĩa.”

Anh liếc xuống cái miếng gỗ mà cô gọi là cái đĩa, chất đầy cá trắng phau. Ăn cá bằng tay?

Victoria đã bắt đầu và tiếng cô chóp chép không giúp anh chống chọi thêm được. Cuối cùng, rồi thì cả nghi thức cũng bị quăng sang một bên, anh bốc miếng thịt vào mồm. Anh lim dim mắt trước khi kịp ngăn bản thân lại. Nó như tan ra trong miệng. Vị ngon, mềm, và mùi thơm quện vào không giống bất cứ thứ gì anh từng nếm. Anh thấy cô đang quan sát mình và đỏ mặt.

Họ chén sạch tất cả. Grant cố ăn cho giống với một người văn minh, nhưng cuối cùng, anh cũng chẳng thành công lắm. Anh vét tất cả thức ăn vào mồm như một con thú và vẫn còn thòm thèm. Victoria phải kéo mạnh cái đĩa đến hai lần mới lấy được nó khỏi tay anh và mang đi rửa. Hòn đảo này bắt đầu tác động đến anh rồi. Anh sẽ không - không thể - để cho nó làm vậy. Anh mạnh hơn sức hấp dẫn của chỗ này.

“Cô đang làm gì thế?” anh hỏi khi anh thấy cô vắt nước từ một loại quả gì đó lên những ngón tay. Cô không trả lời, chỉ ném cho anh nửa quả còn lại. Nó có mùi chua chua và át đi mùi cá trên tay anh.

“Anh có vẻ đã khá quen thân với mấy cái dụng cụ ăn,” cô cười ẩn ý và thả mình vào cái võng còn lại.

“Tôi không hiểu sao cô không đeo lấy vài cái. Tôi thấy cô đã làm được vài cái lưới câu bằng xương. Tôi biết cô có làm được.”

“Tại sao tôi phải phí phạm con dao – con dao duy nhất của tôi – để đeo một cái nĩa trong khi tôi có những ngón tay và ngón cái quay vào trong?”

Anh ngồi lên một khúc gỗ cạnh đồng lửa. “Bởi vì cô sẽ giữ lại chút gì đó của sự văn minh? Cô sẽ phải học nhiều thứ khi cô trở về đây.”

“Nếu tôi chưa quên thì sao?” cô hỏi. “Có thể tôi chỉ lựa chọn không để ý đến một số việc.”

“Như là?”

Cô thả một chân ra ngoài võng để đẩy cho nó đung đưa. “Chẳng hạn những thứ không thích hợp với nơi này. Ăn mặc như một quý cô, ví dụ thế. Chui vào trong ba trăm cân đồ lót – ngay cả nếu tôi có những cái đó – sẽ giống như tự sát. Anh phải thích nghi hoặc anh sẽ chết.”

“Đây không phải cách suy nghĩ văn minh.” Lấy một cành cây từ đồng củi, anh cời những viên than. Khi ngọn lửa bốc cao hơn, anh có thể nhìn rõ gương mặt cô. “Cô ở đâu không quan trọng – cô không thể đánh mất cách cư xử, cách ăn mặc. Nếu không, cô sẽ không còn là mình.”

“Và tại sao tôi phải muốn là mình?” Cô căng giọng và nhìn anh. “Nghe này, thuyền trưởng. Trong tám năm, chúng tôi nghĩ là cả thế giới xem như chúng tôi đã chết. Điều đó cũng có mang lại chút tự do nào đó.” Cô lại thả lỏng người. “Và dù anh có biết hay không, anh cũng đang bắt đầu thích nghi như tôi vậy.”

“Cô nói thế nghĩa là sao?”

“Cởi áo, cởi ủng –”

“Cô nhận ra rồi hả?” anh hỏi với cặp lông mày nhướng lên cao, và cô co tay lại trước ngực. “Tôi hiểu tại sao quần áo của cô lại giống như” – anh vẫy một tay về phía cái khăn cô mới buộc quanh ngực mình – “thế kia. Nhưng, có thể cô nên hơi đỏ mặt chút chẳng? Cô đã đủ lớn để biết về phép tắc khi cô đến đây.”

“Phép tắc?” cô bật ra. “Tôi phải gọi anh là Thánh Thuyền trưởng hay Thuyền trưởng Thánh đây?”

Grant cố giấu sự bối rối.

“Đúng, tôi đã đủ lớn để học cái đó. Nếu tôi từng được dạy cách cư xử đúng phép tắc. Khi tôi bé, mẹ tôi thường nói chẳng có gì cản trở tâm hồn của con người bằng những phép tắc. Bà có thể đã gọi anh là một tên thích ra vẻ và làm cụt hứng.

“Tôi không phải là kẻ làm cụt hứng,” anh cãi lại trước khi có thể tự ngăn mình. “Tôi theo các phép tắc bởi vì nó là xương sống của Anh quốc. Đó là cái phân biệt xã hội chúng ta với tất cả những chỗ khác trên trái đất.” Anh bới tay vào tóc và cố giải thích. Trong tất cả những điều mà cô ta hiểu sai hoặc cố tình không hiểu – chuyện này không nên là một trong những cái đó. “Những quy tắc về phép cư xử không phải tự dung nảy ra từ không gì cả. Chúng được hình thành sau bao nhiêu thời đại và được duy trì là có lý do của nó.”

Cô nhìn anh vẻ suy tư. “Đúng, tôi sẽ gọi anh như thế. Thuyền trưởng Làm cụt hứng.”

Anh lườm cô. Cô chả nghe một câu quái nào anh vừa nói hết. “Nếu bản ngã và phép tắc chẳng là cái gì với cô, tôi không biết liệu cô có muốn rời khỏi đây không nữa.”

“Chỉ bởi vì tôi không chạy xuống bãi biển để gặp anh không có nghĩa là tôi không muốn đi khỏi đây. Anh đã đọc quá nhiều truyện về người bị dạt lên đảo rồi đấy. Và tin tôi đi, họ kể sai toét. Có khi nào mà phụ nữ - người sẽ chẳng ai nhớ bởi vì họ bị coi là đã chết – lại nên chạy ra và chào đón những thủy thủ đã hàng tháng trời ở trên biển?”

“Thực ra, tôi nghĩ là cô đúng khi cẩn thận.” Anh nhìn chăm chăm vào đồng lửa, nghĩ đến cuốn nhật ký, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với tên thuyền trưởng. “Cô không viết về tên thuyền trưởng đó sau khi Cô Scott đánh hấn.”

Ngón chân cô tìm chiếc vớng đồng đưa lại. Cô ngồi dậy, thẳng người. “Bởi vì chuyện về hấn đã chấm dứt rồi. Hấn chết và chúng tôi để kệ hấn ở đó. Sau một ngày, thủy thủ đoàn của hấn không tìm thấy hấn, chúng sợ và ra khơi luôn.” Dáng ngồi của cô như thách anh dám chỉ trích cô.

“Cô có hối tiếc về cái gì không?” Anh hy vọng là không, nhưng sao một người đàn bà có thể không bị dẫn vật bởi những ký ức ác mộng và bất an chứ. Hấn đã tóm cô, đã làm cô đau, cô đã viết. Mình đã muốn bảo vệ cô ấy – muốn đánh hấn. Cứ như mình đã mất trí vậy.

“Hối tiếc? Tất nhiên. Tôi hy vọng đã không xảy ra tất cả những chuyện đó. Nếu không được, thì tôi muốn mình là người giáng táng đã xuống chứ không phải Cammy, để tránh chị ấy khỏi điều đó.”

Grant chẳng thể kìm đôi mắt mình không mở to ra, không tin nổi những lời cô nói. Bất kỳ người đàn bà nào anh biết đều sẽ vẫy tay chơi vơi, mong chờ sự giúp đỡ trong hoàn cảnh đó. Chẳng ai trong số họ có thể lao lên lưng tên ác ôn và cố gắng điên dại để xiết cổ hấn.

Và giờ, bao năm sau, Victoria lại mong muốn cô ấy là người ra đòn kết liễu. Grant nhìn cô chăm chăm, nhìn cái dáng ngồi ngay ngắn, ánh mắt trong vắt, và trong một lúc, anh như choáng ngợp trước cô. Anh hiểu và không hề muốn cô thay đổi những hành động, nhưng anh vẫn thấy bối rối khi ở bên một người đàn bà quá khác biệt so với những người anh biết. Anh ho khẽ và nói, “Tôi tán thành sự cẩn thận của cô. Cô đúng khi thận trọng. Nhưng những trò chơi khăm, tôi không thích cho lắm.”

Cô nhún vai và thả người xuống. “Lúc nào chúng cũng có vẻ thích hợp.”

Anh rất mừng chủ đề đã thay đổi. “Có vẻ? Tôi đoán cô là người dựa theo bản năng hơn là lý trí.”

“Rốt cục kết quả cũng giống nhau cả, có điều bản năng thì nhanh hơn.” Cô lại tiếp tục đung đưa.

Anh đã mừng. Còn giờ thì anh muốn tóm lấy cô mà lắc. “Bản năng thì giúp gì được cho cô khi cô muốn lập kế hoạch cho cuộc đời mình, hoặc muốn một cái gì đó khác hơn là những nhu cầu cơ bản?”

Cô nhìn anh cứ như anh vừa rớt xuống từ cung trăng. “Kế hoạch duy nhất của tôi là sống sót. Và tôi nghĩ nó cũng khá cao quý đấy chứ.”

Grant chẳng thể hiểu nổi cô. Anh có cả cuộc đời đã được lập kế hoạch sẵn. Một cách chi tiết. Anh sẽ mang Victoria về. Được thừa kế trang viên. Khi ông già qua đời, anh sẽ sở hữu khu đất và đưa nó trở lại thời huy hoàng trước đây. Sau khi anh đạt được điều đó, anh sẽ bắt đầu kiếm một cô vợ, theo cách anh làm tất cả mọi thứ - cẩn thận kỹ càng, không có tình cảm dính vào. Với một cơ ngơi như thế, Grant nghĩ anh sẽ hấp dẫn được kiểu đàn bà anh muốn – một cô dâu Anh với lối cư xử hoàn hảo và con nhà dòng dõi...

“Mục tiêu của anh là gì, Thuyền trưởng Làm cụt hứng?”

Anh nhìn cô với ánh mắt tối sầm. “Đưa cô về, rồi tự xây nên một mái nhà cho mình.”

“Anh không đồng ý với tôi vì tôi không có cả cuộc đời được vạch ra sẵn,” cô nhận xét trong tiếng thở dài. “Nhưng sao tôi có thể? Tôi chẳng biết cuộc đời mình sẽ như thế nào khi tôi trở về. Chẳng hạn, tôi sẽ sống ra sao ở Anh?”

“Ông cô sẽ chăm sóc cô cho đến khi cô cưới.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra với Cammy? Cô ấy chẳng còn gia đình.”

“Tôi chắc chắn Belmont sẽ cho phép cô ấy ở với cô cho đến khi cô cưới chồng,” anh chỉ ra một cách hợp lý.

“Rồi sao?”

“Cô hỏi nhiều quá, Victoria.”

“Tôi đang lập kế hoạch. Hơn nữa, đó là cuộc sống mới của tôi – tôi không muốn bắt đầu mà lại mù tịt về nó.”

Anh không thể tranh cãi về chuyện này. “Được rồi. Có thể chồng cô sẽ cho Cô Scott ở cùng như một người bạn với cô, hoặc để chăm sóc các con cô.”

“Có thể?”

“Nếu không, cô ấy có thể lấy chồng.”

“Đây là cách giải quyết tất cả mọi chuyện sao? Hôn nhân? Thật kỳ diệu làm sao trên đời này vẫn còn những người độc thân để mà chọn.”

Khi anh nhìn cô với anh mắt chẳng có vẻ gì là buồn cười, cô thở ra như vừa bị ngợp. Có quá nhiều chuyện cô phải nghĩ, và sự thông cảm trời dấy trong anh.

“Nghĩ thế này đi, Victoria. Cô sẽ cưới một anh chồng tốt. Cô sẽ có con,” anh nói với vẻ chắc chắn tuyệt đối. “Cô sẽ có bạn bè và gia đình.”

Trông cô dường như mơ màng trong một thoáng. Gương mặt cô dần ra. Anh đoán cô đã từng rất thích trẻ con. Chìm sâu trong suy nghĩ, cô lẩm nhẩm, “Những việc đó có thể xảy ra.” Anh không thể rời mắt khỏi cô. Khi một ngọn gió làm lung lay ánh lửa và những cuộn tóc cô, cô đứng dậy, nói lơ đãng, “Chúc ngủ ngon.” Lần đầu tiên, cô dường như không nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi hoặc kinh tởm. Cô bước khỏi cái vũng về phía căn chòi, chìm trong suy tưởng.

Ánh mắt kỳ lạ đó xoắn chặt lấy tâm trí của anh. Anh từng nghĩ cô là người dễ đoán, nhưng giờ thì anh cũng chẳng biết nữa. Anh trái tẩm nệm, tìm một chỗ hở của tán cây, và nhìn lên. Liệu cô ấy có thực sự nghĩ vậy khi cô nói về chuyện cả thế giới coi như họ đã chết? Liệu cô có thể thực sự rũ bỏ hết hy vọng được rời khỏi đây? Và nếu thế, làm sao cô ấy sống được với hiểu biết về tất cả những thứ cô ấy không bao giờ có thể có?

Ý nghĩ này làm anh day dứt. Nhưng giờ thì sẽ không như thế nữa. Cô ấy sắp trở về. Cô ấy sẽ có con, có gia đình, có bạn bè. Dù cô đã ở yên trong chòi, anh nói to để cô nghe thấy, “Victoria, tôi sẽ đưa cô trở về an toàn để cô có thể có tất cả những thứ đó.”

Sau một lúc, cô gọi ra với một giọng miễn cưỡng, “Dịch sang bên phải chút nếu anh muốn nhìn những ngôi sao.”

Mười

Grant tỉnh dậy khi giọt nước mưa nặng trĩu đầu tiên rớt xuống trán anh. Anh chửi thề khi theo sau nó là hết giọt này đến giọt khác, cho đến khi anh đã ở ngay giữa một cơn bão nhiệt đới. Anh đã từng nằm ngủ giữa trời mưa trước đây, anh tự bảo mình – anh chỉ cần phải chấp nhận hoàn cảnh. Nhưng cái đêm đó chẳng thể so với đêm nay chút nào, một phần trong anh cãi lại. Anh liếc về phía cái chòi, biết rằng trong đó rất khô ráo.

Ở chung với cô ta hoặc là ở ngoài. Anh đứng dậy nhưng không tiến lại gần, quyết tránh xa. Anh trú dưới một phiến lá, dựng cổ áo dậy. Cũng không quá tệ...

Khi anh bắt đầu thở ra nước mưa, anh chửi thề dữ dội và vớ lấy cái túi, tiến về phía cái thang. Anh rũ nước và vào trong, thấy cô đang cuộn tròn thoải mái. Có vẻ chẳng quan tâm gì việc anh bước vào chòi, cô còn chẳng thèm ngồi dậy.

Anh cởi cái túi ra, quỳ xuống và thò tay vào trong. Tất cả quần áo của anh đều ướt nhẹp. Anh ngồi phệt xuống.

“Tôi sẽ rất thích thú xem da anh thối ra do cái phép tắc yêu quý của anh.”

Anh thôi gãi cánh tay và lườm cô trong bóng tối.

“Chẳng có ánh sáng đâu.” Giọng cô có vẻ bức bối, nhưng thể đang nói với một đứa bé bướng bỉnh. “Phép lịch sự của anh sẽ được giữ nguyên vẹn.”

“Vấn đề không phải là lịch sự.” Ngủ với người được anh bảo hộ trong phòng cô ta. Không có quần áo của anh trên người. Tuyệt thật đấy.

“Thế vấn đề là gì?”

“Phép lịch sự của cô. Cô quay người đi để tôi cởi đám quần áo này ra nào.”

Với một tiếng thở dài chịu đựng, cô xoay người. “Nằm cái giường của Cammy ấy.”

Anh nhìn lên trần nhà trong lúc cởi quần áo, rồi nằm xuống trên tấm nệm được bên bằng cỏ.

Sự mệt mỏi của một ngày phủ lên anh ngay khi anh gối đầu lên cánh tay mình. Đôi mi mắt anh nặng trĩu không thể cưỡng lại nổi. Anh suy nghĩ lơ mơ: cũng không tệ lắm khi ngủ cùng cô ta ở đây... trong hoàn cảnh thế này, thỉnh thoảng cũng phải bẻ cong các quy tắc...

Grant được thấy một giấc mơ tuyệt vời nhất trong đời. Victoria cong người bên cạnh anh dưới tấm chăn, ngực cô thật mềm mại trong tay anh. Anh đặt tay lên bầu ngực còn lại, và trong sự ngạc nhiên của mình, anh cảm thấy ngón tay cô trên ngực anh, đang lần xuống dưới.

Hơi thở anh trở nên gấp gáp. Bàn tay anh khum lại quanh bầu ngực của cô – hơi ấm, sự mềm mại không thể tin được của làn da, liệu anh có thể mơ thấy sự hoàn hảo đến thế này không? Anh hé mắt ra, cũng đúng lúc mi mắt cô ngước lên. Yếu đuối và mềm mại sau giấc ngủ, cô hấp dẫn không thể cưỡng lại được. Có thể anh vẫn đang mơ... Nghiêng lại sát hơn và đặt môi lên môi cô, anh đưa ngón tay trên đầu vú cô. Cô thở hắt ra và hông cô ưỡn lên.

Khi anh tiếp tục hôn cô, đưa lưỡi quanh đôi môi, bàn tay cô đưa xuống để khám phá sự

cương cứng của anh. Anh rùng mình khi những ngón tay cô lướt qua cái đầu uơon ướt, và rên lên khi một móng tay trơn khê đưa qua cái gốc. Nếu cô cứ tiếp tục sờ và vuốt ve anh như thế, anh sẽ không kìm được. Anh muốn thế. Đã lâu lắm rồi...

Một luồng sáng ủa vào căn phòng. Grant cứng người. Cả người Victoria cũng căng ra.

“Không thể tin là tôi đã cười nhạo cái ý nghĩ coi anh là hình mẫu một quý ông Anh quốc thực thụ,” Ian cười to ở phía cửa. “Để tôi nói cho anh nhé, tôi thực lòng bái phục anh rồi đấy!”

Ian nghiêng người vào trong chòi, cười với Grant đầy hãnh diện.

“Cái quý gì thế này?” Dưới tấm chăn, bàn tay Grant vẫn đang đặt trên ngực Victoria, và tay cô nắm cũng đang chặt lấy anh. Đôi môi cô mím lại, còn răng anh thì nghiến chặt. Cả hai bật lùi khỏi người nhau. Cô nhanh hơn anh, và khi cô chuyển người, cả nửa cái áo của cô mắc lại trên cổ tay anh. Cô vội vàng giật lấy và khép nó lại, nhưng vẫn còn một đường mở hình chữ V chạy xuống đến cái bụng phẳng lỳ của cô.

“Ôi, nhìn đôi chim uyên ương kia.”

Chúa ơi, sự sỉ nhục cũng chỉ đến mức này mà thôi. “Xuống địa ngục đi, Ian.” Grant ném chiếc ủng của anh về phía cửa, đổ mặt khi nhớ lại tất cả những bài giảng mà anh nói với Ian. Anh đã tin tưởng tất cả những gì anh nói với anh ta, nhưng chỉ một tuần trên đảo đã làm hỏng cả một đời thận trọng. Có phải thực sự vừa rồi tay anh đã đặt trên ngực cô gái được anh bảo hộ?

“Địa ngục á? Đã đến đó rồi,” Ian thông báo. “Con bão đó thật là một con quái vật –”

“Cammy đâu?” Victoria ngắt lời. “Chị ấy có tệ hơn không?”

“Cô ấy hơi say sóng một chút, nhưng chúng tôi vượt qua ổn cả,” Ian nói. “Khi tôi đi, Cammy đang ở trong cabin của cô ấy, đọc sách ngẫu nhiên như cô ấy đã tấn công kho dự trữ trà của chúng tôi.”

“Cammy?” Grant chế nhạo cách anh ta sử dụng tên thân mật của cô gái.

“Đấy là cách cô ấy bảo tôi gọi cô.” Quay sang Victoria, anh ta nói, “Quý cô Victoria, tôi là Ian Traywick, em họ cái tên quý khổng lồ ở ngay đây.”

Victoria quan sát Ian với vẻ hoan nghênh. “Cảm ơn anh đã chăm sóc chị ấy. Tôi không thể nói cho anh biết tôi đã lo lắng đến thế nào.” Cô lườm Grant.

“Đó là niềm vui của tôi. Cammy là một quý cô tuyệt vời.”

“Đúng thế.” Victoria mỉm cười, rạng rỡ nhìn Ian như thể anh ta là một vị anh hùng nào đó thời xưa.

Hơi thở của Grant như rít lên. Anh đã thấy cô cười mỉa hay nhếch mép khinh khỉnh, nhưng nụ cười của cô... Răng cô hoàn hảo và trắng tinh, mắt cô sáng lên, và Chúa giúp anh, cô có một lúm đồng tiền như muốn hút anh vào trên má. Ngay cả Ian cũng như bị ngợp và nhìn về phía Grant chờ đợi. Giờ đây, với đôi má như nụ hồng sau giấc ngủ của cô, mái tóc cuộn lên với các lọn tóc trắng và vàng phủ xuống vai, cái khe trần trụi giữa hai bầu ngực – anh chẳng có gì để chống đỡ nổi những cái đó...

Liệu Ian có làm nổi ko?

Cái áo của cô đang mở. Anh đặt một bàn tay xòe rộng lên ngực cô.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt dữ dội, tát anh, rồi ngã sang phía khác.

Ian cố không cười phá lên.

Grant gắt, “Chúng tôi sẽ về trại ngay. Vì Cô Scott đang ở trên tàu, hãy bảo cô ấy chọn một số quần áo cho Victoria trong cái rương tôi mang theo.”

“Sẵn sàng phục vụ.” Ian nở một nụ cười cuối cùng và quay người đi.

“Ian?” Grant gọi. “Tôi có thể tin là anh sẽ không nói gì về chuyện này chứ?”

Ian xoay người và đặt một tay lên phía trái tim. “Anh làm tôi tổn thương đấy. Liệu tôi có thể phản lại sự tin tưởng không?” Anh ta thông thả bước đi, cười khúc khích.

Họ tiêu rồi.

Xoa xoa tay khắp mặt, anh cố kiếm chuyện gì đó để nói. “Cô đã sang giường tôi đêm qua.”

Cô nhìn anh giận dữ. “Không, anh đã sang giường tôi!”

Đúng là anh đã làm thế. Chúa ơi, vụ này thật khó xử.

Cô nhìn đi chỗ khác, trèm kín chắn, đầu gối co trước ngực. Anh bóp trán bằng một tay. “Tôi xin lỗi về chuyện này. Đáng lẽ nó không nên xảy ra. Và nó sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Cô phẩy tay. “Anh cứ nói thế mãi, và rồi anh lại sờ mó tôi, hôn tôi.”

Sự xấu hổ của anh chuyển thành giận dữ. “Tôi nhớ là cô cũng sờ mó tôi hăng hái chả kém.”

“Lúc đó tôi đang nửa tỉnh nửa mê!”

Anh cho qua lời nói dối của cô. “Tôi phải mặc quần áo.”

Lần này, thay vì chế nhạo những phép tắc, cô vớ lấy quần áo và chạy khỏi phòng.

Khi anh xuống, anh thấy cô đã thay đồ, nhìn chăm chăm về phía chiếc Keveral.

“Chúng ta đi hôm nay sao?” cô hỏi khẽ, như thể cô vẫn chưa tin được.

“Ngay khi thủy triều lên.”

“Và anh sẽ dừng lại ở Cape Town chứ?”

Anh lưỡng lự, bỗng muốn nói rằng cô không có quyền đưa ra các yêu cầu, nhưng cuối cùng anh trả lời, “Chỉ đủ lâu để Cô Scott có thể gặp bác sĩ thôi đấy.”

“Ra đi trong hôm nay,” cô lẩm bẩm lần nữa, gương mặt cô nhợt nhạt. Không rời mắt khỏi con tàu, cô nói, “Tôi cần phải lấy vài thứ trước khi đi.”

“Thế thì cô còn cả buổi sáng. Tôi sẽ đi cùng cô.”

“Không.” Cô lắc đầu. “Tôi muốn được một mình.”

Thật không may, Grant hiểu yêu cầu của cô là hợp lý, nhưng anh không muốn để cô ra khỏi tầm mắt. “Tốt thôi.” Cô ấy sẽ nghĩ là cô ấy một mình.

Anh để cô đi trước, rồi theo sau, chắc chắn là cô đã phát hiện anh nếu cô không đang buồn bã đến thế. Ngay khi anh chắc chắn cô đã phát hiện anh bám theo và cố tình la cà, chẳng làm gì hết, có thể là nói chuyện với mấy bông hoa, cô tiến vào một bãi trống.

Anh thấy cô quỳ xuống bên một cây thánh giá tạm bợ, đánh dấu một nơi rõ ràng là ngôi mộ của mẹ cô. Anh vẫn nấp, nhìn cô thì thầm trong nước mắt, và nhíu mày khi đôi vai nhỏ bé của cô rung lên.

Việc nhận ra anh đang đưa Victoria khỏi cái gì đã giáng một đòn mạnh vào anh. Cô không chỉ rời bỏ hòn đảo, hay là cả một cách sống.

Anh bắt đầu nghĩ đến cô như một phần thưởng, một cái đích, một mục đích cuối cùng. Giờ anh thấy cô, một cô gái trẻ đang đau đớn. Một người đang được anh chăm sóc, nhưng cô ấy đang e sợ.

Cô mở một cái hộp gỗ cũ đặt cạnh ngôi mộ, và từ trong, cô lấy ra một sợi dây bện có vật gì đó ở đầu, trông như một cái bùa hộ mạng. Khi cô đeo nó vào cổ, anh biết rằng cô thực sự sắp đi theo anh, và anh lặng lẽ rời khỏi nơi đó, để cho cô được riêng tư hoàn toàn.

Hai giờ sau, Victoria trở lại với một hộp kỷ vật và một bộ sưu tập vỏ sò sặc sỡ. Anh thấy cô bên rìa bãi cát, đang nhìn anh và đoàn người gói ghém cái trại với một đôi mắt lo lắng. Anh tập hợp những quần áo được gửi đến từ con tàu và đến gặp cô.

Cô nhìn chằm chằm cái bọc anh dúi cho cô với vẻ khó hiểu.

“Cô có nhớ-?”

“Tôi nhớ,” cô nói khẽ.

“Tôi sẽ ở đây nếu cô cần giúp đỡ.”

Như một cái máy, mắt vẫn nhìn về phía trước, cô bắt đầu cởi quần áo.

Anh xoay người. “Và tôi sẽ quay đi để cô được riêng tư.”

“Tôi xong rồi,” cô nói vài phút sau, giọng dứt khoát.

Anh quay nhìn cô, choáng váng bởi thứ anh nhìn thấy.

Sáng nay, anh đã bắt gặp nụ cười của cô. Sau đó, anh nhận ra anh chưa bao giờ bắn khoăn xem cô nghĩ thế nào về tất cả những chuyện này. Và giờ, một đòn nữa – mặc trên người một chiếc váy ban ngày màu xanh nhạt, cô trông giống hệt một cô nương, một cô nương thật trẻ trung, và sự xấu hổ của anh tăng thêm. Sáng nay, cái cách anh chạm vào cô... Việc đó thật khó tưởng tượng cũng như anh tưởng tượng nhìn thấy cô trong chiếc váy này.

Anh nhăn mặt. Cô có vẻ không thoải mái, mặc dù nó rất hợp với dáng vóc mảnh mai của cô, với những ống tay thẳng và một cái eo rất gọn. Một cái cổ còn to, cầu kỳ ở trên diềm cổ rõ ràng

làm cô thấy bức bối. Cô xé tuột nó ra, chỉ còn lại cái thân áo trơn tru, gọn ghẽ, và nhìn anh, như thách anh dám nói gì, nhưng anh nghĩ nó đẹp hơn nhiều. Cô chẳng cần những đồ trang trí kiểu cách.

Victoria nhìn ra phía con tàu và gương mặt cô có vẻ căng thẳng. Có cái gì đó ở cô, với ngọn lửa ở bên trong và lòng kiêu hãnh đáng nể, đã làm anh lay động. Cuối cùng anh đã hiểu mình bị sự mạnh mẽ của cô hấp dẫn. Và giờ thì sự yếu đuối của cô cũng hấp dẫn anh luôn? Có lúc nào anh không bị cô hấp dẫn chưa nhỉ?

Ngay cả khi cơ thể cô run rẩy, cô vẫn nghech cằm lên cao. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh không thấy tự hào về cô.

Tori nhìn chằm chằm nơi ở của cô, hiểu rằng cô có thể không bao giờ nhìn thấy nơi này nữa. Cô cảm thấy trống rỗng cũng như hòn đảo vậy, mặc dù chưa có gì thay đổi nhiều ở đây. Rốt cục họ vẫn chưa gói ghém xong đồ đạc, nhưng hòn đảo đã có vẻ thiếu sức sống. Thậm chí như ám ảnh.

“Victoria, đến giờ rồi,” Sutherland nói, giọng nói anh ta không có cảm xúc.

Không thể bước đi, cô ngạc nhiên khi anh bế cô lên, cho đến khi nhớ ra rằng phụ nữ luôn luôn được bế đi khi xuống nước. Sutherland vẫn luôn là một quý ông, bế cô với sự lịch thiệp vô cảm trái ngược với cảm xúc mãnh liệt của anh ta mới chỉ vài giờ trước đây.

Anh đưa cô cho người đàn ông nhỏ con ở trên thuyền, Dooley, như thể cô là một món đồ sứ dễ vỡ. Cô thẳng người dậy và lại chỗ ngồi. Vài thủy thủ nhìn cô với vẻ tò mò, vài người mỉm cười. Cô nghĩ Sutherland hình như đã lờ mắt với bất cứ ai nhìn cô, nhưng cũng có thể cô chỉ tưởng tượng ra chuyện đó.

Ở ngay bên cạnh thủy thủ đoàn của anh làm cô thấy khó ở, nhưng cảm giác đó bị sự ngăn ngại vì phải ra đi che lấp. Khi họ đẩy thuyền ra xa và các mái chèo bắt đầu rẽ nước, trong cô, hương hoa nhài nồng nàn dần biến đi sau bao nhiêu năm. Hòn đảo của cô nhỏ dần. Cô có thể thấy những đàn chim như những chấm nhỏ, bay lờ lững trên những ngọn cây, và những dòng thác như những sợi chỉ bạc chui xuống đất. Mặc cho tất cả những hiểm nguy và gian khổ họ phải đối mặt ở đây, quê hương của cô trông vẫn như một thiên đường.

Quá nhanh, họ đã đến chỗ con tàu. Sutherland nắm lấy tay cô, đỡ cô đứng dậy bên dưới cái thang khi họ khẽ lắc lư với những con sóng. Và khi cô đặt bàn chân trên nấc thang đầu tiên, cô xoay lại nhìn anh. Anh cũng trèo lên, ngay bên cạnh cô, giúp cô đứng vững.

“Không có gì phải sợ đâu,” anh nói chỉ cho cô nghe thấy.

“Tôi không sợ,” cô thì thầm với anh. Nhưng cô không chuyển động. Cô ghé cổ nhìn cái thang chạy dọc lên một bên mạn con tàu. Nếu một người ngã từ độ cao ấy xuống...

Anh vỗ vai cô một cách gượng gạo. “Đi nào, Victoria. Chúng ta cần phải đi.”

Sự tức giận làm cô quên cả sợ hãi. Sự lịch thiệp lạnh lùng của anh vì thủy thủ đoàn – để họ khỏi nghi ngờ là anh đã vượt ve cô suốt đêm – làm cô phát cáu.

Cô trèo lên dễ dàng, ngay cả trong cái váy khốn nạn của cô, với anh ở ngay bên dưới bên

cạnh cô suốt quãng đường lên. Cô quyết không nhìn xuống, và cuối cùng cũng lên đến boong tàu, bám chặt lan can như thể nó là sợi dây cứu mạng. Trong khi những người khác lên tàu và kéo chiếc thuyền lên, Grant đưa ra các mệnh lệnh.

Cô dừng lại, men theo con tàu, rồi ngồi thụp xuống khổ sở giữa một đồng váy áo. Tori ngủi thấy mùi những cánh buồm ẩm ướt và những sợi chèo bằng gai dầu, và những ký ức lại dồn về trong tâm trí cô như một bộ phim. Cô nhớ ông thuyền trưởng già của chiếc Serendipity đã nói với cô rằng từ giây phút con tàu xuống nước, nó đã bắt đầu rửa ra, bắt đầu chết.

“Nhổ neo.” Giọng Sutherland thẳng băng. Chết chóc.

Chưa được. Chưa được! Khi họ giương buồm và tiến về phía trước, cô cố rướn lên để nhìn hòn đảo của cô, nằm đó lặng yên và chắc chắn.

Sự chuyển động của con tàu, trườn đi bên dưới cô như một bờ đất nhày nhựa, làm cho bụng cô quặn lên. Cô nôn ọe nhưng chẳng hề thấy xấu hổ. Nước mắt nhạt nhòa trên mắt. Không thể kiểm soát được. Tori gần như cười phá lên trong hoảng loạn – bị xô đẩy khắp nơi như một con tàu trên biển...

Tất cả sự giận dữ và sợ hãi đều trôi dạt, như đe dọa sẽ xiết cô đến nghẹt thở. Cô nhớ lại nỗi khủng khiếp của cô và Cammy khi họ nhìn quanh trên hòn đảo đêm đầu tiên.

Không biết tìm nước ở đâu. Không biết tìm thức ăn ở đâu. Ngày tận số như phủ xuống nhận thức của họ khi Mẹ cuối cùng cũng ngã gục trước sự đau đớn – với tiếng rên thấp, tắc nghẹn như cổ kìm nén. Nhìn thấy tay Cammy bê vết máu vì những hòn đá mài khốn kiếp, cố nhóm lửa cho Mẹ. Nhìn thấy cái gì đó trong Cammy như biến đi khi chị ấy khụy xuống vào cái đêm ướt át, gió ào ạt và tối tăm đó, gần một năm sau, khi chị ấy thả tảng đá dính máu xuống cạnh cái xác bất động của tên thuyền trưởng.

Tori đưa tay lên sợi dây trên cổ, những ngón tay lần trong lớp áo để lôi ra chiếc nhẫn cưới của mẹ. Cammy đã tháo nó ra khỏi ngón tay đã chết của Mẹ bởi bà bảo chị làm thế.

Tất cả những ký ức hằn sâu trong cô như một suối nước bị đê lấp lâu ngày chuẩn bị nổ tung ra.

Tori từng bị đẩy vào một hoàn cảnh sống hoặc chết, và cô đã thích nghi được. Cô xoay người nheo mắt nhìn Grant. Người đàn ông này đang sử dụng cô để tiến xa, và làm thế cũng có nghĩa là lôi cô khỏi một cuộc đời và đẩy cô chúi sâu vào một cuộc đời khác.

Đến khi nào thì cô có thể tự điều khiển số phận của mình? Sự sợ hãi lẫn với giận dữ nóng đến như bỏng rát bên trong. Thật to, cô chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng trái tim mình đập.

Con tàu chồm lên khi cơn gió giật căng những sợi dây buồm, làm bên trong cô như lộn tùng phèo, và hòn đảo mờ dần ở đằng xa. Cô đứng dậy, lảo đảo đi tới, và vịn vào khoang thuyền.

“Victoria, Cô Scott sẽ dẫn cô tới cabin của cô,” Sutherland nói ngay sau lưng cô. Khi cô quay người nhìn anh, anh nhăn mặt. “Camellia ở ngay đây.”

Cô loáng thoáng nghe thấy anh nói. Trong đầu cô, cái miệng của anh chuyển động thật chậm chạp – chẳng có từ nào thoát ra. Mí mắt cô nặng dần và rồi cô xoay vòng vòng, cô có thể thấy

mặt trời ngay bên trên. Một tiếng thịch vang lên đầu đó cạnh cô. Cô nghe tiếng Cammy kêu thất thanh, và nhận ra một bên đầu cô đau không chịu nổi. Cô muốn khóc. Thuyền trưởng lại nói, lần này tiếng anh vang lên ngay bên cạnh cô, không ra lệnh mà cầu khẩn. “Victoria, làm ơn mở mắt đi.”

Khi cô cố mở mắt ra, cô thấy gương mặt anh thật căng thẳng.

“Cứ mở mắt đi nhé, cưng.”

Con tàu lại chồm lên, làm cô rên rỉ. Khi mí mắt cô lại hấp háy, anh bế xốc cô lên trong đôi tay. Lờ mờ, cô cảm thấy Cammy đang đánh vào người thuyền trưởng để đến cạnh cô, và anh càng xiết cô chặt hơn vào ngực mình. “Thế thì anh tự mang cô ấy đến cabin đi” - Cammy gất gỏng – “nếu anh không chịu thả cô ấy ra.”

Mười một

Cơn ác mộng đến dữ dội hơn trước. Lần này, những âm thanh gào thét của con tàu lung bùng trong tai cô. Bụng cô quặn lên với những cú trời lên hụp xuống đột ngột của mũi tàu. Tori mở mắt, tỉnh dậy, nhận ra cô vẫn đang ở giữa cơn ác mộng của mình.

Cammy nhìn xuống cô, một nụ cười gượng gạo hiện ra trên gương mặt xanh xao của chị ấy. Tori vội nhồm dậy, không thể giấu đi sự sợ hãi trên gương mặt. Xanh như tàu lá chuối? Giờ thì cô mới thực sự hiểu câu nói đó.

Tori ngồi dậy quá nhanh. Đầu cô như nhẹ bỗng nếu không có những tiếng đập thình thịch bên thái dương. “Cammy?” cô thều thào. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Em bị ngất xỉu và đập đầu xuống.”

Ngất xỉu? Cô á? “Ý em là, chuyện gì xảy ra với chị.”

“Say sóng.” Cô ấy cười giọng khàn khàn. “Ồm trên đảo, say trên tàu.”

“Chị đừng nói thế. Sẽ qua thôi mà.” Những câu nói lạc quan của cô chẳng giống với suy nghĩ của cô chút nào. Cammy rõ ràng đang rất khổ sở và chị ấy cần phải nằm nghỉ. Mặc dù con tàu vừa trời lên trên một đợt sóng, Tori đứng dậy và đi về phía chiếc chậu rửa.

“Em đang làm gì thế?”

“Cố tỉnh táo lại.” Khi con tàu lại chúi xuống, nước sánh ra khỏi chậu. Mặc kệ cái âm thanh ầm ĩ đó đi. Mặc kệ cái con tàu đang rung lên dưới chân mày đi.

“Em cần phải nghỉ ngơi!” Cammy nói dứt khoát.

“Em cũng định nói với chị y như thế.”

“Nhưng em vừa bị đau...” Những từ cuối cùng như bị nghẹn lại sau đôi môi mím chặt của Cammy. Mặc dù chị ấy có vẻ đã rất cố, chị vẫn phải bay đến phía cái xô và nôn ọe. Tori vuốt tóc chị, cố gắng tốt cùng để khỏi nhập cuộc. Chống lại cơn buồn nôn thật là một thử thách khổ sở. Mồ hôi ướt đầm, hơi thở cô trở nên đứt quãng, và cô phải nghiêng chặt rằng. Tori biết

rằng một khi đã chịu thua cơn say sóng, bạn sẽ không thể kèm lại được cho đến khi không còn chút hơi sức nào để cử động nữa, một tình trạng mà các thủy thủ gọi là một kiểu địa ngục đặc biệt.

Grant đã cố ở lại lâu hết mức anh có thể. Anh cũng không bỏ qua cái nhìn Cô Scott ném cho anh mỗi khi anh ghé qua cabin. Và với cái lý do anh là thuyền trưởng và có trách nhiệm với hành khách? Cô ta chỉ phẩy tay cho qua.

Đứng ngoài cánh cửa, anh nghe thấy hai giọng nói. Cuối cùng, Victoria đã tỉnh. Anh gõ cửa và nghe tiếng Cô Scott nói về bức bối, “Nếu anh ta còn ghé qua lần nữa...” Cô ấy gọi ra cho anh nghe, “Đi đi! Cô ấy ổn. Cô ấy tỉnh rồi.”

Khỉ thật, cái bà này. Anh không muốn Victoria biết anh đã ghé thường xuyên đến mức nào. Chỉ vừa khi anh chuẩn bị quay đi, Cô Scott rõ ràng đã đổi ý và gọi anh vào.

Anh chào họ bằng những cái gật đầu lịch sự.

“Tôi cần nói chuyện với anh, thuyền trưởng.” Cô Scott nói.

Victoria nhăn mặt với cô ta.

“Anh phải đưa Tori ra khỏi cái cabin này. Cô ấy sẽ ốm như tôi nếu như cô ấy ở lại.”

Mắt cô mở to. “Em không đi đâu –”

“Em sẽ,” Cô Scott nói với sự dữ dội mà Grant tưởng cô không thể có nếu chỉ mới ngày hôm trước.

“Đây là một tàu chở hàng,” anh nói. “Không còn cabin trống nữa.”

“Thế thì đưa cô ấy đến ở chỗ nào đó. Trong khoang tàu – tôi không quan tâm.”

“Victoria, đi với tôi,” Grant ra lệnh.

“Tôi đã nói là tôi không đi!”

Cô Scott đứng dậy, gương mặt cô nhăn lại như chuẩn bị nói gì đó.

Grant nắm lấy cánh tay Victoria. “Cô sẽ làm cô ấy bức mình hơn. Cô ấy không cần những chuyện này, từ phía cô.”

“Đúng thế,” người đàn bà nói ngắn gọn, trước khi lại cúi gập xuống.

Ian bước qua ngay lúc đó. “Có chuyện gì náo nhiệt thế?”

“Họ muốn tôi rời Cammy,” Victoria nói, lời nói của cô như một câu buộc tội.

“Để cô ấy không ốm theo luôn,” Grant thêm vào.

Ian xoay đầu để quan sát tình thế. “Đằng nào hôm nay tôi cũng đang định giúp Cammy giải trí một chút – cô biết đấy, kể cho cô ấy những câu chuyện hấp dẫn của tôi.”

Victoria nhìn chăm chăm lan một lúc lâu trong sự căng thẳng.

“Nghe anh ta đi, Tori,” Cô Scott yêu cầu. “Anh ta có một cái bụng bằng chì. Em có thể trở lại khi em đã ổn định chỗ mới.”

“Victoria, chúng tôi sẽ ổn,” Ian khẳng định với cô. “Tôi đã chăm sóc cô ấy trước khi cô lên tàu. Và nếu cô không khỏe, tôi sẽ phải chăm sóc cả hai cô.”

Như có vẻ đã nhận xét xong về anh ta, Victoria miễn cưỡng gật đầu, và lan vào phòng. “Cammy, chúng ta đến đâu rồi?”

Cô Scott nói lầm bầm, “Anh chuẩn bị kể cho tôi một trong những câu chuyện khoác lác của anh và tôi thì sắp mất toi bữa sáng.”

“Ồ, mới thế thôi à.”

Khi Grant kéo Victoria khỏi cái cabin, anh đẩy cô ra phía trước để anh có thể đóng cửa. Cô lùi lại. Nhìn xuống độ cao đáng kể xuống mặt nước làm đôi mắt cô đảo lên. Grant phải khẽ thề với cô anh sẽ đi giữa cô và cái lan can trong khi dẫn cô tới cabin của anh.

Khi đã ở trong, cô có vẻ dễ chịu hơn đôi chút và thoải mái quan sát căn phòng. Anh băn khoăn không biết cô nghĩ sao về nó. Chẳng có gì thừa thãi trong căn phòng có nội thất đầy vẻ nghiêm chỉnh này. Nó đẹp nhưng không màu mè, và tất cả mọi thứ đều có mục đích rõ ràng. “Có vẻ như Cô Scott chỉ bị say sóng thôi. Ian sẽ đảm bảo cho cô ấy cảm thấy dễ chịu,” anh nói.

“Tôi tin anh ta sẽ làm thế.” Cô thì thầm thêm vào, “Nếu không, tôi sẽ không bao giờ đi khỏi đó.” Khi cô xoay người về phía giá sách của anh, cô hít một hơi và vội tiến lại. “Đẹp thật,” cô thở dài. “Và nguyên vẹn.” Cô lôi cuốn đầu tiên ra, Robinson Crusoe, và nhướn mày lên. “Nghiên cứu?”

Anh đứng thẳng người lên. “Tôi phải quay lại làm việc. Tôi sẽ cho mang ít thức ăn đến khi cô thấy khá hơn.”

Cô trả cuốn sách lại chỗ cũ và gật đầu, nhưng anh chẳng có vẻ gì sắp đi. “Cô làm chúng tôi sợ quá,” anh chợt nhận ra mình đang nói. May sao, giọng anh vẫn bình thường. Anh hy vọng trông anh không quá mệt mỏi như anh cảm thấy lúc này.

Cô ngồi trên mép giường của anh, người đàn bà đầu tiên vào trong cabin này. “Anh lo lắng cho tôi hả?”

Đến mức tôi chẳng thể ngủ được. “Cô bị ngã khá đau.”

Khi cô rê các ngón tay trên tấm vải giường, những hình ảnh về cô ụa vào tâm trí anh, mặt đỏ rực vì khoái cảm và quần quai trong ân ái. Nhận ra anh thích cái hình ảnh cô nằm trên giường anh quá mức cho phép, anh cáo từ đi ra, và cố gắng vận hành con tàu.

Gần chiều tối, biển bắt đầu dữ dội hơn. Grant quay lại để lấy tấm áo mưa vải dầu và thấy cô đang ngồi thẳng đơ, hai nắm tay túm chặt tấm trải giường, mắt mở to và nhìn thẳng về phía trước.

“Victoria, lẽ ra tôi nên nói với cô, có một cơn giông ở phía trước chúng ta.”

Cô đánh ánh mắt sang anh. “Tôi chắc sẽ không tự biết được đâu nhỉ.” Giận dữ, cô đứng dậy và đi vòng quanh.

“Chẳng có gì phải sợ đâu. Tôi sẽ giữ cho cô được an toàn.” Cô không dừng lại, thậm chí không nhận ra những gì anh vừa nói. Có phải cô không tin anh? Có phải cô không nghĩ anh có thể? Ý nghĩ đó làm anh bực mình. “Cô cần can đảm lên. Đây là cơn giông đầu tiên, và nó sẽ không phải cơn giông cuối cùng, hay dữ dội nhất. Đơn giản là cô sẽ phải mạnh mẽ hơn.”

“Mạnh mẽ? Thế nếu tôi tự bảo mình phải mạnh mẽ, thì tôi sẽ mạnh mẽ hơn hả? Nào tôi ơi, giỏi toán lên đi nào.” Cô giơ hai tay lên. “Cũng chưa thấy giỏi hơn gì cả.” Khi anh nhìn mặt với cô, cô nói, “Sự thực là, tôi không muốn mạnh mẽ.”

Căn phòng dội lên và nghiêng sang phải, và cô ngã vào cái giường, bầu chặt lấy nó. Khi họ rơi xuống với một tiếng ụp nhúc rảng, cô rên lên. Anh hốt hoảng nhận ra nước mắt đang chảy xuống hai bên má cô. “Tôi phát ốm khi cứ phải mạnh mẽ rồi! Bây giờ tôi đang sợ chết khiếp lên đây!”

Trước đây, nếu một người đàn bà không vừa lòng và khóc, anh luôn nói, “Tôi sẽ để cô tự bình tĩnh lại.” Nhưng giờ thì anh không thể chịu đựng được cái ý nghĩ cô đang đau đớn.

Grant không phải hoàn toàn không có tình cảm, dù cho người ta có nói thế nào. Chẳng phải hôm qua ở trên boong, anh đã cố chống lại sự thôi thúc muốn được bế cô lên trên tay? Và thua? Mặc dù trên đài chỉ huy đang rất cần anh, anh nói, “Tôi sẽ ngồi với cô một lúc, nếu cô không muốn ở một mình.”

Cô lưỡng lự, rồi đưa tay ra một cách yếu ớt, cử động đơn giản như mời anh ngồi bên cạnh cô. Anh đến bên, và cô nhích lại gần hơn, nhìn lên anh với đôi mắt tràn ngập vẻ biết ơn.

Bằng một giọng trầm, điềm tĩnh, anh giải thích tất cả những nhịp điệu, tiếng kêu và sự rung động liên mạch. “Tiếng vun vút đó là của cánh buồm khi nó đón một cơn gió... Tiếng gõ đó là của một cái ròng rọc mà ai đó cần phải buộc chặt nó lại... Không, không, khi các thanh gỗ rên rỉ, như thế là tốt. Điều đó có nghĩa là chúng đang đàn hồi như chúng cần thiết phải thế.”

Trong một cú chúi xuống rất mạnh của con tàu, cô túm lấy bàn tay anh và thu cả hai tay cô về phía ngực. Một chốc sau, đầu cô thả trên vai anh và ở nguyên đó. Họ ở như vậy bao lâu, anh cũng không biết. Nhưng khi hơi thở của cô trở nên nhẹ và đều đặn trong giấc ngủ, anh đặt cô xuống và kéo một tấm chăn đắp lên người cô, và đi ra để chống chọi với cơn bão, tự làm bầm với mình về những lời hứa cần phải giữ.

Tori dậy, khác với đêm hôm trước. Thế là một cơn bão nữa lại không thể làm hại cô. Và đêm qua, vị thuyền trưởng đã cho thấy rằng, trong sâu thẳm trái tim, anh ta là một người tốt. Lần đầu tiên sau bao thời gian, và giữa bão tố, cô cảm thấy được an toàn. Anh thật to lớn và mạnh mẽ, và hoàn toàn tin tưởng vào khả năng mình có thể bảo vệ cô, đến mức cô cũng bắt đầu tin như vậy.

Những vụ tấn công, những cú ngã, những cơn bão – những tai họa liên tiếp xảy đến với cô,

và cô liên tục sống sót, làm cho cô có cảm giác là mình bất khả chiến bại. Lần này nó mang lại cho cô quyết tâm mới. Cô ngồi xuống trước cái rương mới của cô và kéo sợi dây ra khỏi cổ. Cô hôn chiếc nhẫn, nói lời tạm biệt lần nữa, rồi gói nó vào trong miếng vải và nhét nó vào góc rương, coi nó thực sự là báu vật. Mặc dù mẹ cô đã muốn cô có chiếc nhẫn, nó không phải của Tori để cô có thể đeo.

Cô chuẩn bị đứng dậy thì ánh mắt nhòe nước của cô bắt gặp cuốn nhật ký Sutherland đã mang lên tàu và để chung với đồ đạc của cô. Trông nó thật nặng nề - đầy những ký ức.

Khi có cái gì đó làm lòng bạn nặng nề, tốt nhất là hãy bỏ qua nó.

Cô lôi một trong những chiếc váy đẹp hơn trong rương ra, rửa ráy và thay đồ nhanh chóng, rồi bước ra để tìm thuyền trưởng, cuốn nhật ký kẹp dưới cánh tay. Mặc dù cô vẫn chưa thấy dễ chịu với con tàu, cô quyết không sợ. Cô leo lên đài chỉ huy, và thấy Sutherland đang nói chuyện với Traywick. “Thuyền trưởng,” cô nói sau lưng anh.

Anh quay lại, rõ ràng đang ngạc nhiên khi thấy cô. “Tôi không nghĩ cô đã dậy, càng không nghĩ cô ra ngoài boong.”

“Tôi muốn cảm ơn anh vì tối qua.”

Anh mở miệng, rồi lại ngậm lại. “Cô... tôi...”

“Đó là tất cả những gì tôi muốn nói,” cô ngắt lời. “Chỉ muốn cảm ơn anh thôi.”

Cô bước đi, còn Traywick thì chọc ghẹo gì đó và thuyền trưởng bảo anh ta xuống địa ngục.

Điểm đến tiếp theo của cô là cái lan can, cô ngó xuống lớp bọt biển trắng đang rẽ ra bên cạnh họ, nghĩ về bước ngoặt khó tin mà cuộc đời cô vừa rẽ sang. Cô được làm lại từ đầu, được lấp đầy nó tùy theo ý cô lựa chọn. Khi cô trở lại Anh, cô có thể là bất cứ ai. Cô có thể làm một cô gái sợ hãi, dúm dỏ vì những bi kịch của quá khứ, hoặc cô có thể trở thành một phụ nữ bất khuất, chấp nhận mọi thứ được ném về phía mình và thách thức cả số phận. Đôi môi cô cong lên. Ý cô đã quyết.

Với một cái nghech cằm, cô nhìn ra xa hơn. Đêm qua, đại dương đã sôi sục giận dữ. Hôm nay, mặt biển yên lặng trải dài bất tận. Và cô vẫn bình yên đứng đây. Cô cười mỉa với biển cả yếu đuối. “Tất cả những gì người có thể làm cũng chỉ có vậy thôi sao?” Chỉ với một động tác, cô quăng cuốn nhật ký xuống biển.

Tiếp theo là cabin của Cammy. Những bước đi dè dặt của cô đã trở thành hùng dũng trên sàn tàu. Tori lướt ngón tay trên lan can đầy thách thức. Đứng trước cabin, cô gõ cửa, rồi mở rộng cánh cửa lấy không khí, và lấy một chiếc giày mới, rõ là đau chân của cô để chặn cửa lại. “Chào buổi sáng.”

Cammy hé đôi mắt lơ dờ ra. Cô ấy nhìn mặt và ghềnh cổ để nhìn phía sau Tori.

“Em đến một mình?” Và khi Tori gật đầu, cô hỏi, “Em tự đi bộ đến đây?”

Tori đứng lên trên cái giường đối diện và mở một lỗ thông hơi trên trần. “Ừ hứ.”

Cammy há hốc miệng. “Thế là bây giờ em bắt đầu chạy rông quanh tàu rồi đấy? Chị đoán là

em đã cảm thấy khá hơn về một số thứ?”

Tori nhún vai và nói. “Em tin Sutherland sẽ đưa chúng ta trở về. Và em nghĩ nếu em phải chết vì tàu chìm, thì em đã chết từ lần đầu tiên rồi.” Cô quan sát Cammy và thấy cô ấy đã có vẻ bớt... xanh. “Chị cảm thấy thế nào sáng nay?”

“Chị uống ít trà và ăn vài cái bánh quy. Chị thấy khá hơn rồi.” Cố gắng, cô ngồi dậy trên giường. “Thế là em không còn giận vì thuyền trưởng đưa chị lên tàu rồi hả? Em có vẻ giận anh ta lắm cơ mà.”

Cô đỏ mặt, nhớ lại cách anh nắm tay cô đêm trước. Anh có một bàn tay thô ráp và cứng, nhưng anh đã chạm vào cô thật dịu dàng. “Lúc đó em nghĩ việc đó thật tàn nhẫn, nhưng anh ta có lý do của anh ta.” Cô hiểu thế nào là tìm thấy cái gì đó bạn muốn và dùng mọi cách bạn có thể để có nó. “Em đã hiểu anh ta hơn rồi.”

“Chị muốn em biết là anh ta rất lịch sự với chị.” Đôi lông mày của Cammy nhíu lại. “Ờ, trừ hôm qua, lúc anh ta cứ mò đến đây liên tục. Chị chưa thấy người đàn ông nào lo lắng đến thế.”

“Tất nhiên là anh ta lo lắng. Nếu có chuyện gì xảy ra với em, anh ta sẽ không được trả công.”

“Không phải thế. Traywick nói với chị rằng anh ta là một người rất tử tế.” Cammy hạ giọng và nói, “Sutherland có tình cảm với em.”

“Với em?” Tori hỏi về bối rối. “Ý chị là gì?”

Cammy mỉm cười. “Chị đã thấy anh ta phản ứng với cú ngắt của em trên boong. Anh ta sợ chết khiếp.” Mặc kệ Tori phản đối, cô hỏi, “Em không tự thấy thế hả?”

Anh đã hôn cô trên đảo. Hôn cô với sự khát khao cô chưa bao giờ tưởng tượng nổi, và vuốt ve cô... như thể chìm đắm vào cô. Cô cố ngăn một cái rùng mình. “Hầu hết thời gian, anh ta lạnh lùng và xa cách với em.”

“Traywick nghĩ rằng hai người sẽ hợp nhau.”

Đổi chủ đề, Tori nói, “Chị và Traywick có vẻ trở nên khá thân mật đấy chứ.” Cô nhướn một bên mày về phía Cammy. “Khá thân mật.”

“Bọn chị là bạn. Đúng, anh ta trông thật hào hoa và rõ ràng là rất hấp dẫn, nhưng anh ta còn trẻ.” Bằng một giọng vẻ bí mật, cô thêm vào, “Nói thật, chị thì luôn luôn thích những anh chàng già hơn.” Cô vuốt phẳng cái chần bên trên đùi. “Hơn nữa, trái tim anh ta đã bị lấy đi rồi. Hoàn toàn.”

Tori dựa người vào cái tường bằng ván. “Rồi, thế khi nào em có thể quay lại ở chỗ này?”

Cammy nhìn cổ như thể sắp phải nói ra một sự thật khó khăn. “Ừm, cái cabin này rất nhỏ. Nhỏ cho hai người, nhất là hai phụ nữ.” Cô vội vàng thêm, “Và Traywick hay ngồi trên cái giường của em khi anh ta đọc sách cho chị nghe.”

Thật không thể tin được. “Em bị cho ra rìa vì một tên bung trà sao?”

Cứ như họ vừa triệu tập anh ta lên vậy, Traywick đã hiện ra trước cửa. Anh ta mỉm cười với

Tori và cho qua câu nói vừa rồi. “Cô chắc đã khá hơn hôm qua rồi.”

“Tori thích nghi được,” Cammy nói về tự hào. “Đó là năng khiếu của cô ấy.” Cô liếc quyển sách anh ta mang theo. “Anh chuẩn bị đọc cái gì sao?”

Khi anh ta gật đầu, Tori đứng dậy để đi, nhưng Traywick nói, “Tôi sẽ không nghe lý do đâu, Victoria. Ở lại đi.”

Cô dậm dậm chân, rồi ngồi xuống rìa phía xa của cái giường. Như thể nhận ra sự e ngại của cô, anh ta ngồi phía cuối giường. “Thế hai cô vừa nói về chuyện gì vậy?”

“Trước khi chúng tôi nó về anh, chúng tôi nói về vụ Thuyền trưởng Sutherland đang mê tít Tori.”

Giờ thì đến lượt Tori há hốc mồm. Cammy nhún vai.

Anh ta ngửa ra sau và gác bàn chân lên giường Cammy. “Cũng là chủ đề ưa thích của tôi.” Anh ta cười với Tori. “Cô làm cho anh ấy chẳng biết trời biết đất gì nữa.”

“Tại sao anh lại kể chuyện anh ta với chúng tôi? Anh ta là họ hàng của anh cơ mà,” Tori nói về phật ý, rồi thêm, “Anh nên có thêm chút lòng trung thành.”

“Có thể không phải tôi chỉ đang buôn chuyện,” anh nói. “Nếu tôi có mục đích nào đó thì sao?”

“Và cái mục đích đó là gì?”

Anh ta lưỡng lự, rồi nói, “Lúc Grant đuổi theo cô – đó là lần đầu tiên anh ấy làm cái gì đó bột phát, kể từ khi anh ấy còn là một cậu bé. Điều đó chẳng có nghĩa gì cả, chẳng hợp lý chút nào, thế mà tôi lại nghĩ là chẳng có gì có thể ngăn anh ấy nổi.” Anh nhìn khắp người cô một cách bạo dạn. “Cô sẽ tốt cho anh ấy.”

Xấu hổ, cô vội hỏi, “Tại sao anh lại quan tâm đến chuyện này thế?”

Vẻ mặt hờ hững thờ ơ của anh ta biến mất. “Grant, cô em à, đang chết dần ở bên trong. Anh ấy là một người rất lạnh lùng, và trừ phi có gì đó thay đổi, hoặc là anh ấy sẽ dập tắt hết chút lửa còn lại trong lòng hoặc anh ấy sẽ sụp đổ thôi.” Đôi mắt anh ta xoáy vào mắt cô. “Tôi không muốn bị dính với anh ấy, dù theo cách nào chẳng nữa.”

Anh ta mở quyển sách và hắng giọng để đọc, cứ như anh ta chưa hề nói với cô cái chuyện làm cho cô run rẩy đến cả các khớp xương vậy. Và mặc kệ họ phản đối, cô vẫn xin phép đi ra, ý nghĩ cô tập trung cả vào Sutherland. Tori tin Traywick đã nói đúng. Bị kìm nén quá mức – đó chính là Sutherland lúc này, giống như một ngọn núi lửa.

Cô nhớ lại cái đêm anh hôn cô, nhớ cái cách đôi môi anh làm cháy bỏng đôi môi cô, cách anh nắm chặt vai cô, lời hứa hẹn đầy dữ dội trong mắt anh khi cô cố tách mình ra. Chúng đã hứa hẹn gì vậy?

Cô tự cho phép mình tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu cô không rời anh ra lúc đó, hoặc Traywick không xen vào giữa họ buổi sáng hôm đó trong cái chòi. Cô đã nói dối khi bảo rằng mình nửa tỉnh nửa mê lúc cô sờ mó anh. Lúc đó cô tỉnh như sáo, trái tim đập rộn lên với những đụng chạm mới mẻ, cố không thở hắt ra trước mỗi cảm xúc của làn da, những nụ hôn của anh

làm cơ thể cô như đau đớn...

Trở lại cabin của anh, Tori lục soát khắp các vật dụng, muốn biết thêm về anh. Cô soi mói thể này là lỗi của anh, cô tự biện bạch. Nếu anh ta chịu hé ra một chi tiết nhỏ xíu nào đó thôi, cô sẽ không bị buộc phải làm thế này. Hơn nữa, anh ta đã đọc nhật ký của cô – việc này là công bằng.

Hàng giờ liền, cô thoải mái lục lọi cái bàn của anh, lướt qua đủ các tài liệu hàng hải nhàm chán, và đọc một đồng thư cũ được xếp lung tung trong một ngăn kéo. Một là thư của mẹ anh cho thấy sự tin tưởng tuyệt đối của bà với Grant trong chuyến đi này: “Nếu họ còn sống, con, hơn tất cả những người khác, sẽ tìm thấy họ và đưa họ trở về an toàn.” Một lá thư khác của anh trai anh, Derek, mô tả tổng quát về chiếc Keveral, và tất cả các chi tiết về những thói quen và điểm đặc biệt của con tàu, với dòng kết một lần nữa khẳng định sự tin tưởng tuyệt đối với em trai anh ta.

Người đàn ông này đã bao giờ mắc sai lầm chưa? Gia đình anh ta không nghĩ vậy.

Cô tìm thấy hết ghi chú này đến ghi chú khác với những phép tính toán học không thể hiểu được, và xoay chúng đủ kiểu, cố đọc. Mỗi kết quả được đánh dấu với một ký hiệu đồng bằng. Tiền. Có thể anh ta đang túng quẫn nên mới nghĩ về nó nhiều như thế. Không biết mẹ anh ta có biết vậy không?

Cô nhặt quyển Robinson Crusoe anh ta miễn cưỡng mang theo, và đọc qua hết những ngày đầu tiên của Crusoe, khi ông ta sống bám nhờ vào con tàu đắm, lòi hết dụng cụ này đến dụng cụ khác, và cả hạt giống, đến mấy ngày liền. Được thế thì đã tốt.

Cô đặt nó lại trên giá, và quyển sách tiếp theo thu hút sự chú ý của cô. Địa lý vật chất của Đại dương, bởi Matthew Fontaine Maury. Bên trong có một dòng đề tặng: Chúc may mắn, Grant. Thân yêu, Nicole.

Thân yêu? Người đàn bà này là ai?

Và tại sao lông tóc của Tori lại như dựng hết lên thế này? Bởi vì anh ta có người đàn bà nào đó ở nhà, thế mà anh ta lại hôn cô và... đụng chạm cô, đấy là lý do! Bụng cô thắt lại. Nếu anh ta đã dính hôn thì sao?

Chắc là Traywick biết. Cô đã nghe thấy anh ta cười với các thủy thủ trên boong. Trên boong giữa đám thủy thủ. Nuốt vào lo lắng, cô mạnh dạn bước qua cái sàn tàu ướt nước biển đến nơi anh ta ngồi và quăng quyển sách lên cái bàn được gắn chặt xuống của anh ta. “Ai đây?” Cô giáng móng tay xuống tên cô ta.

“Cô phải bỏ ngón ta ra đã. Ồ, đó chỉ là...” Anh ta ngừng nói và thay vào đó lại hỏi, “Tại sao cô lại muốn biết?”

“Tôi chỉ thấy là nếu anh ta có ai đó chờ đợi ở nhà thì thật là ngạc nhiên.”

Đôi mắt hổ phách của anh ta gắn chặt vào cô. “Cô không cảm thấy hơi thất vọng đấy chứ?”

“Đừng có ngó ngán. Tôi phát điên lên vì anh ta đã... anh ta đã... Ồ, anh đã ở đó mà! Anh ta đã dễ dãi với tôi khi mà anh ta đang yêu người khác.”

“Đó là Nicole Sutherland - ”

Cô há miệng thở hắt ra. “Anh ta có vợ rồi!”

“ – vợ của anh trai Derek của anh ấy. Họ là bạn vì anh ấy đã giúp chị ấy và Derek hòa giải.”

Tori ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh anh ta. Vẫn còn một điều bí ẩn cần phải giải thích – sao cô có thể ghen chứ? Có phải vì Sutherland bắt đầu bớt làm cô giận dữ và càng ngày càng hấp dẫn cô hơn?

Cô nhìn lên và thấy thuyền trưởng đang nhìn cô và Traywick với đôi mắt sắc nhọn. Cô quay phắt mặt đi và vẫn còn đỏ mặt khi Dooley bước đến. “Quý cô Victoria, tôi rất mừng thấy cô ở đây. Tôi có thể lấy gì cho cô không?”

Tori cứng người và khịt mũi, “Không cần.”

“Chúng tôi ổn, Dooley,” Traywick thêm. “Cảm ơn ông.”

Dooley bỏ đi chỗ khác như một con chó đã quên rằng nó vừa bị đá.

Mặt Traywick nghiêm lại. “Cô có thể nên cho các thủy thủ của Grant một cơ hội. Tôi không biết cái gì làm cô lo lắng thế, nhưng những người này không giống như cô nghĩ đâu.”

“Như thế nào?” cô hỏi vẻ không tin tưởng.

“Làm việc cho Peregrine là một vị trí rất ngon lành. Họ chỉ thuê những người tốt nhất. Không thủy thủ nào được đưa ra từ nhà tù hay là bị lừa bởi một con nhân tình rồi tóm vào đó cả.”

“Tóm là sao?”

“Đó là khi một băng nhóm lừa hay bắt một tên khốn khổ nào đó lên một con tàu để làm việc trên biển. Grant tự đi thuê những người đàn ông có gia đình.”

“Tất cả những người này đều có gia đình?”

“Trừ Dooley – ông ấy góa vợ - có thể còn một hai người nữa, đúng thế. Việc này rất quan trọng với Grant và với vài người thì nó là vấn đề sống còn đấy.”

Trong khi Tori vẫn đang dao động vì thông tin này, Traywick nói, “Đừng hiểu sai ý tôi – họ vẫn nhộn nhạo và khoái uống rượu, nhưng cô nên xem cái khoang ở của thủy thủ. Các bức tường dán kín những lá thư của vợ họ và những thứ tương tự của bọn trẻ.”

Tori nhìn theo Dooley chạy lăng xăng khắp boong tàu, giúp đỡ tất cả mọi người, và cảm giác tội lỗi bỗng túm chặt lấy cô. Một người đàn ông góa vợ. Thế mà cô đối xử với ông ấy như một tên tội phạm tệ hại nhất. Cô thở dài, quyết định sẽ đối xử tử tế hơn với ông ta. Thực tế là, cô bắt đầu nhìn những người đàn ông xung quanh bằng đôi mắt mới. Cô từng nhận ra họ sạch sẽ một cách đáng ngạc nhiên, cả trong ăn nói cũng như ăn mặc, nhưng giờ thì cô còn nhận ra họ khá dễ chịu, chứ không cáu kỉnh gắt gỏng như những thủy thủ khác cô biết.

“Tuyệt thật.” Cô quay sang phía Sutherland, cũng nhìn anh vẻ khác biệt. Cơn gió thổi một

lọn tóc anh rũ xuống trán. Tại sao nó lại làm cô như muốn mỉm cười? Anh gạt nó ra một cách bực bội.

“Giờ thì cô đã ra được ngoài này, chúng ta có thể chơi bài,” Traywick nói sau lưng cô.

Cô không quay lại. “Vâng, có thể.”

Cô quá bận bịu nhìn ngắm thuyền trưởng, nên chỉ nghe loáng thoáng Traywick nói, “Hiệp bốn thuộc về Grant.”

Mười hai

Grant đã có thể chối bỏ rằng anh bị Victoria hấp dẫn, khi cô lo lắng, kiêu ngạo và giận dữ, nhưng sự tự tin và duyên dáng đã làm anh thất bại hoàn toàn. Cứ mỗi ngày trên biển, cô càng trở nên quen thuộc với con tàu, và sự tự tin của cô trở lại với mức độ đáng sợ. Cứ như cô hiện ra từ một vỏ sò, rũ bỏ cuộc sống cũ và sự sợ hãi như rũ bỏ một lớp vỏ. Rõ ràng, cô đã không còn oán giận anh nữa, và thường cảm ơn hoặc khen ngợi anh sau mỗi cơn bão.

Đến tuần thứ hai, trông cô đã giống như được sinh ra trên một con tàu vậy. Khi Cô Scott ngủ, mà thường là suốt cả ngày, Victoria học những bài hát trên biển từ Dooley và giúp ông ta sửa những cánh buồm bị rách. Khi họ câu cá, cô như phát cuồng lên với đủ các loài cá mới lạ.

“Bác chẳng thể biết bác sắp kéo lên con gì,” cô như nói không ra hơi với Dooley trong sự hào hứng.

Cô đã quen với quần áo mới, thỉnh thoảng thay đổi vài chỗ nếu cần thiết, và cô thường cười mỗi khi Cô Scott khá hơn, cười thoải mái khi các thủy thủ thi nhau pha trò. Cả thủy thủ đoàn cũng yêu quý cô.

Nhưng khi cô như tỏa sáng, thì Grant lại phải khổ sở vì thiếu ngủ - anh chiếm dụng cái cabin chật chội của Ian bởi em họ anh đằng nào cũng thường ngủ lăn lóc trên boong – và còn phải khổ sở hơn vì thiếu... cô.

Anh sẵn sàng đổi cả cánh tay phải để có thể được chạm vào cô lần nữa.

Ấy thế mà cô cứ suốt ngày ở bên cạnh Ian.

Sáng nay, khi họ đang chơi bài trên boong, Grant cố kìm sự ghen tuông, một cảm giác anh chưa bao giờ thực sự tin tưởng nó hiện hữu. Và giờ thì anh ghen tị khi người em họ của mình được ở bên cô, ghen tị khi anh ta kể những chuyện cười cô chưa từng được nghe.

Ghen tuông là một cảm giác của những tên bị cấm sừng. Không có chỗ trong trái tim của một người đàn ông vô tư.

Grant nhìn họ chằm chằm, nhìn như thể muốn tìm kiếm một cái gì đó. Mặc dù họ gần gần tuổi nhau, và hầu hết phụ nữ đều thấy khó có thể cưỡng lại Ian một cách khó hiểu, Grant không thể tìm thấy một chút xúu dấu hiệu của sự hấp dẫn giữa hai người. Thực tế, anh thường thấy Victoria nhìn anh trên đài chỉ huy.

Thế nhưng anh vẫn muốn phát điên khi nghe cô cười lớn bởi lan vừa nói cái gì đó.

“Tôi không muốn anh ở gần cô ấy nữa,” anh cảnh cáo lan khi Tori vừa bước ra mũi tàu.

“Hoặc tôi hoặc là thủy thủ đoàn. Và tôi phải thú thật, ngôn ngữ của cô ấy thật là sinh động cứ như...” Và trước cái quắc mắt của Grant, lan thêm vào, “Chẳng phải như anh nghĩ đâu. Ngay cả nếu tôi không toàn tâm toàn ý với một cô gái khác, Tori vẫn chỉ làm tôi nhớ đến em gái thôi.”

“Ai?” Grant hỏi với vẻ nghi ngờ. lan có ba em gái, chẳng ai gọi cho Grant nghĩ đến Victoria cả.

“Emma.”

“Emma?” Grant cười khẩy. “Con bé mới rời ghế trường học –”

“Nó mười tám rồi.”

“Anh cứ tránh xa Victoria ra,” Grant yêu cầu, giọng anh thật thấp. Khi lan nở một nụ cười tinh ranh với anh, Grant đứng thẳng dậy và bước đến đầy đe dọa trước cái ghế của anh ta. “Cô ấy là cháu gái của một bá tước. Tôi chắc anh cũng biết rõ thế nào là cư xử bất nhã với cháu gái một nhà quý tộc.”

Tự mỉm cười, anh ta nói, “Tôi chẳng biết thế nào là cư xử bất nhã với cả con gái của một nhà quý tộc.” lan nghiêng về phía trước và nói khẽ. “Hơn nữa, đây cũng là cái hay của những vụ ở ngoài biên giới, kiểu như thế này – sẽ chẳng ai biết cả.”

Grant lôi lan dậy khỏi cái ghế của anh ta bằng một tay, suýt nữa thì đấm một phát vào mặt người em họ bằng tay kia.

“Đừng có nhìn tôi như thế, anh giai. Tôi sẽ không đụng vào cô ấy.” lan chặc lưỡi. “Chỉ muốn thử mức nước thôi mà.”

Grant thả anh ta ra và thở mạnh. “Anh nghĩ đó là lý do tôi bảo anh để cô ấy yên? Bởi vì tôi muốn cô ấy?”

“Vấn đề là – cô ấy hoàn toàn là của anh. Tôi muốn bảo vệ cô ấy. Như một người anh trai. Tôi không muốn cô ấy theo kiểu kia.”

Grant đưa tay lên vuốt mặt. “Làm như tôi muốn vậy?” Chính anh cũng thấy giọng anh nghe đầy vẻ hoang mang.

“Khỉ thật, ông nội ời. Mở mắt ra đi nào. Tôi chưa bao giờ thấy anh như thế này cả.” lan vỗ vào lưng anh và xoay người đi. Anh ta quay lại nhìn Grant một lần nữa. “Tại sao anh phải cố chống chọi lại?”

“Tại sao?” Tiếng cười ngắn của anh chẳng có vẻ gì buồn cười. “Bởi vì tôi không muốn mình như thế này.”

Dooley đi qua sau đó và thấy đôi mắt Grant đang gắn chặt vào Victoria.

“Cái cô đó, cô ấy đang học những chiêu mê hoặc người ta và những cách cô ấy có thể sử

dụng chúng,” Dooley nói. “Cô ấy làm cả thủy thủ đoàn xoắn xuýt quanh ngón tay – chỉ bằng một nụ cười.”

Grant lẩm bẩm, “Chúa giúp cánh đàn ông ở Anh.”

Ian cười thương cảm với anh. “Anh họ à, anh tự cầu nguyện cho mình trước đã.”

Suốt cả đêm qua, Grant đã phải làm việc để đối phó với một cơn bão nhỏ nhưng lỳ lợm. Và đến khi nó yếu đi, anh lại làm những việc anh vẫn làm mọi sáng – điều chỉnh hải trình, kiểm tra con tàu, ra các mệnh lệnh, và ngắm Victoria – và không nhất thiết theo thứ tự đó. Cô đang đi đi lại lại, lờm lẩn, người đang đọc sách thay vì chơi với cô. Sự buồn chán như tỏa ra xung quanh cô.

Mặc dù trời trong, thời tiết lại lạnh buốt, nên anh quay về cabin của mình để thay quần áo ướt ra. Đến bên trong, anh treo cái áo khoác lên và đang cố gắng lột cái áo sơ mi ướt sũng ra khi anh quay lại để đóng cánh cửa. Nhưng Victoria đã vừa đi vừa nhún nhảy vào ngay sau anh.

“Cô nghĩ cô đang làm gì thế?” anh gắt. “Nếu cô muốn cảm ơn tôi vì trận bão đêm qua, thì không cần đâu. Đây là công việc của tôi.” Cô không trả lời, chỉ quan sát bộ ngực anh, làm anh cảm thấy không thoải mái. Cái nhìn trong mắt cô như nói rằng cô muốn chạm vào cái cô đang nhìn thấy. “Ra khỏi đây đi,” anh ra lệnh, giọng anh khàn khàn một cách khó hiểu.

“Nhưng mà tôi chán quá. Anh đã bảo anh sẽ bảo vệ tôi - ừm, thế thì tôi sắp tự đập đầu vào tường đây.”

Anh nhếch mép. “Tôi cần thay quần áo.”

“Chẳng có cái gì tôi chưa thấy cả.”

Cái đồ hỗn – Đợi đã... “Cô đã nhìn tôi ở chỗ các thác nước, đúng không?”

Như mọi lần cô không muốn trả lời câu hỏi nào đó, cô lờ anh đi, nhảy lên cái giường và quay mặt vào tường. “Được rồi, tôi sẽ không nhìn.”

Anh lưỡng lự, rồi vội rửa ráy và thay đồ. Khi anh xỏ chân vào đôi ủng, cô ngồi dậy, vớ lấy cuốn ghi chép dành cho thuyền trưởng của anh, và lại nằm phịch xuống chiếc giường.

“Tôi chưa cho phép cô đọc cái đó.”

Cô vẫn tiếp tục giở qua các trang. “Những ghi chép của anh thật kỹ càng, thật tỉ mỉ ở đoạn đầu. Nhưng sau hòn đảo, chúng không còn” – cô nhìn lên trần nhà, rõ ràng đang nghĩ từ để tả – “chính xác! Đúng, không còn được chính xác và kém cẩn thận.” Đôi lông mày của cô nhíu lại, cô xoay cuốn sổ theo chiều kim đồng hồ. “Thực tế là, một số mục còn chẳng có nghĩa gì cả.”

Anh giật nó khỏi tay cô, rồi quăng nó lên trên nóc một bộ tủ kéo nơi cô không thể với tới.

Khi anh quay người lại, cô đang ngồi trước chiếc rương của anh, tay thọc xuống dưới những lớp quần áo. Xăm soi, lúc nào cũng xăm soi. “Anh khó tập trung hả?” Cô hỏi mà không quay người lại. “Tại tôi, phải không?”

Con nhãi kiêu căng. “Đó là vì tôi vẫn còn mệt chết được.”

Cuối cùng, cô quay sang nhìn anh. “Anh có thể mệt. Đúng thế. Nhưng tôi thích cái ý nghĩ rằng anh không thể thôi nghĩ đến tôi, đến mức chẳng thể chú tâm vào việc gì khác.”

Cô nói trúng phóc. Cô lôi một cái áo sơ mi đã gấp lại ra, rồi vắt nó lên vai, như sắp lấy nó đi. Giờ thì anh hiểu chúng biến đi đâu rồi.

“Đi đi, Victoria. Và để cái áo lại.”

Cô nheo mắt lại khi cô đứng lên. “Tôi sẽ làm cho anh thích tôi. Đúng, tôi sẽ làm thế đấy. Thích tôi đến mức anh không thể chịu nổi.” Và thế là, cô uyển chuyển bước ra khỏi cửa, chiếc áo vẫn vắt trên vai – một hình ảnh của sự tin chắc hoàn toàn, chuẩn bị cho một cuộc chiến mà cô đã thắng ngay từ đầu.

Có chuyện gì xảy ra với mình thế này? Tori tự hỏi, bối rối vì cảm xúc của cô. Vừa mới đây, sự thôi thúc muốn được áp má vào bộ ngực ướt đầm của Sutherland, hướng môi cô về phía anh, làm cho cô gần như ngộp thở. Làm sao anh ta có thể hấp dẫn cô hơn cả trước đây chứ? Tori đã không nghĩ sự hấp dẫn của anh ta còn có thể tăng thêm. Thế mà dù thuyền trưởng có kiêu ngạo và đáng giận, cô vẫn thèm được chạm vào anh ta đến đau đớn. Cô muốn biết tại sao anh ta lại trang nghiêm, lại u ám đến thế. Cô muốn làm dịu những nếp nhăn giữa hai lông mày của anh.

Cô lắc đầu thật mạnh, và tìm đến cái chỗ ngồi quen thuộc của cô trên boong, ngồi ngẩn ngơ một lúc lâu. Khi anh nhìn cô sáng nay, khi ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt cô, cô thấy có một cái gì đó hơn thế ở trong anh. Chắc chắn cô đã thấy sự ham muốn. Ngay cả cô cũng nhận ra điều đó. Nhưng trông anh cũng như đang hoang mang...

Một tiếng bật tay vang lên cách trán cô chỉ một inch kéo cô ra khỏi dòng suy tưởng. Rõ ràng, cuối cùng thì Ian cũng đến bên cạnh cô.

Anh ta mở một bộ bài uýt của Đức cho hai người chơi. “Tôi thấy có vẻ giữa cô và anh họ tôi đang có sự tiến triển khá tốt?” anh ta nhận xét vẻ tung tung.

Cô cảm thấy làn da nóng lên. Có chuyện gì xảy ra với cô thế này?

Khi anh ta chia bài, cô đổi chủ đề. “Cammy nói với tôi mấy hôm trước là trái tim anh đã bị lấy mất. Tại sao anh không ở bên cô ấy?”

Anh ta thở ra thật mạnh trong khi xòe bài ra và xếp. “Tôi cần rời khỏi thành phố gấp, và tôi nghĩ Grant chỉ chuẩn bị đi Mỹ hay đâu đó. Chứ không phải vùng Nam Thái Bình Dương khốn kiếp.”

“Anh không đùa chứ! Anh bị kẹt trên con tàu này?”

Anh ta gật đầu. “Nhưng có khi thế này lại tốt hơn,” anh ta nói, đúng hơn là tự nói với mình. “Tôi mới hai mươi sáu – tôi không cần ổn định quá sớm thế này.”

Tori gấp bài của cô lại và vỗ tay vui vẻ. “Anh đang nghĩ đến chuyện cưới vợ?”

“Ừm, khi cô gặp đúng người – “

“Grant nghĩ sao về chuyện này?” Tori băn khoăn.

“Anh ấy không biết. Không nhiều người biết đâu. Anh ấy sẽ thuyết giảng cho tôi một tràng rằng tôi rất không thích hợp để làm một người chồng và gánh vác trách nhiệm của một gia đình.”

“Tên cô ấy là gì?”

“Erica,” anh ta thì thầm với một nụ cười buồn bã.

Tori cười thành tiếng trước sự si tình của anh ta. “Anh có nghĩ cô ấy đã gửi thư cho anh? Có thể khi chúng ta dừng lại ở cảng, anh sẽ biết cô ấy có viết thư không. Tôi cá là trái tim cô ấy đã tan vỡ bởi vì anh đi quá nhanh.”

Anh nhún vai.

“Cô ấy đang đợi anh ở London hả?”

Anh rút một quân bài và và cố nói với giọng thờ ơ, “Tôi không biết liệu cô ấy có đợi lâu thế không.”

“Ồ, Ian, anh tự đánh giá thấp bản thân mình – “

“Tôi cũng không chắc cô ấy có biết chuyện gì xảy ra với tôi không,” anh thú nhận, mặt anh căng thẳng. “Nếu cô ấy không nhận được những lá thư của tôi, thì rất có thể cô ấy nghĩ tôi đã biến mất. Hoặc tệ hơn.”

“Tệ hơn?”

Sự đau khổ lộ rõ trong đôi mắt anh ta. “Rằng tôi đã bỏ cô ấy.”

Tori hít vào một hơi. “Cô ấy có thể không biết sao? Cô ấy sẽ phát ốm vì lo âu mất.”

“Lo âu? Hoặc là bất cứ phụ nữ nào biết đến danh tiếng của tôi sẽ đơn giản nghĩ là tôi đã chuồn mất?”

Anh có lý, nhưng trông anh khổ sở quá nên cô nói, “Khi anh trở về, anh sẽ phải bù đắp cho cô ấy.”

Ian gật đầu lơ đãng. “Tôi chỉ muốn ở bên cô ấy. Cô có hiểu điều tôi nói không?” Anh nhìn ra phía biển. “Tôi chỉ muốn ở gần cô ấy.”

Và lại như hàng ngàn lần khác trong một ngày, ánh mắt Tori hướng về phía thuyền trưởng.

Mười ba

Từ lúc bắt đầu chuyến đi, Grant đã thường xuyên gửi lời mời các hành khách của anh tham gia bữa tối, như nghĩa vụ của một thuyền trưởng. Victoria và Cô Scott luôn từ chối. Ian thì không bao giờ bỏ một bữa nào. Và hôm nay, Victoria lại là người duy nhất nhận lời.

Grant đợi cho Victoria đi thăm cô Scott, rồi tiến về phía Ian trên boong tàu. “Anh có lý do gì

để không tham gia không?”

“Tôi muốn thế – rất ghét bỏ qua bữa tối – nhưng tôi mệt cả người đây.”

“Vì sao?” Grant hỏi đầy vẻ không tin tưởng.

“Mua vui,” anh ta nói khẽ. Khi Grant bước đi, Ian gọi, “À, nhân tiện đây, tôi nghe Victoria nói cô ấy sẽ rất thích nếu được tắm.”

Không quay người lại, Grant giơ một tay lên, ý nói Ian im miệng đi. Nhưng đến khi biến trở lại yên ả vào buổi chiều, Grant gọi Dooley lên đài chỉ huy và, như một thằng ngốc, nói, “Ông sẽ chuẩn bị một bồn tắm cho Quý cô Victoria chứ?”

“Bồn tắm ngòi?” Dooley hỏi.

Grant cố không đưa tay lên gãi gáy. “Không, đầy đủ.”

Dooley nhướn mày. “Vớ nước sạch chứ, thưa ngài?”

Khi anh gạt đầu, Dooley nhanh chóng đi thực hiện mệnh lệnh. Grant suýt nữa thì gọi ông ta lại. Tại sao anh lại phung phí vì cô thế này nhỉ? Bởi vì cô ấy muốn thế, đó là câu trả lời rất đáng lo của anh.

Căng thẳng một cách lạ lùng trong suốt cả ngày, Grant như thở phào khi cái thời khắc ấy cũng đến. Anh đứng đó khi cô xuất hiện bên bàn ăn, và hơi thở của anh bỗng trở nên gấp gáp. Trông cô đẹp tuyệt. Một bóng hình trong bộ váy lụa màu lục bảo và mái tóc sáng ngời được tết lại trên đầu. Cô cười với anh khi anh kéo ghế cho cô. Chúa ơi, anh thích khi cô cười với anh như thế.

Khi họ bắt đầu bữa tối, anh ngạc nhiên khi thấy cô biết rõ nên dùng dụng cụ nào và vào lúc nào. Nhưng cái cách cô sử dụng chúng... Những cái nĩa cà vào đĩa sứ lạnh canh ồn ào mỗi khi cô dùng. Cô cắt bơ quá mạnh cứ như cô quên mất nó mềm thế nào.

Có thể cô đã học được mọi thứ, nhưng không có đồ để thực hành, và kiến thức đã mai một. Cô cố điều chỉnh để cho bớt ồn ào, nhưng thế rồi thức ăn lại cứ trượt khỏi cái nĩa. Anh nhíu mày, không biết có bao nhiêu thứ đã bị quên mất. Cứ giống như người biết bắn cung, nhưng không được tập bắn với những mũi tên. Trượt mục tiêu là cái chắc.

Khi cô nhìn lên và thấy anh đang ngắm cô, cô đỏ mặt và đẩy cái đĩa ra, dù cô rõ ràng là đang rất đói. Cô lúc nào cũng đói, nhất là với những thức ăn mới lạ, nhưng tối nay thay vào đó cô lại uống rất nhiều rượu.

Sau khi một người phục vụ trên tàu dọn những cái đĩa, và sự im lặng ngọt ngào trùm lên họ, Victoria nói, “Thủy thủ đoàn của anh thật tuyệt.”

Anh gạt đầu, biết rằng mình có một thủy thủ đoàn ưu tú.

“Tôi phải tránh xa một số người, nhưng chỉ vì họ sẽ nói đến điếc cả tai tôi về con cái họ mất.”

Khi anh lại gạt đầu lần nữa, nhưng không thêm gì, cô lại cố mấy lần để bắt đầu một chủ đề

khác để lấp đầy sự im lặng: “Mùa yêu thích của anh ở Anh là mùa nào?” “Anh có chó không?” “Anh có thích chơi bài không?” “Con số ưa thích của anh là số mấy?”

Nhưng anh chưa bao giờ giỏi với những câu chuyện băng quơ. Anh trả lời, “Chưa bao giờ nghĩ đến,” “Không,” “Thỉnh thoảng,” và “Tôi chẳng có con số ưa thích.”

“Ồ,” cô nói, vẻ thất vọng hiện rõ trong giọng cô. Nhưng cô vẫn cố. “Số ưa thích của tôi là mười lăm. Tôi sẽ chia sẻ nó cho anh.”

“Tại sao lại là mười lăm?” anh bỗng thấy mình đang hỏi.

“Đây là tuổi của tôi khi tôi cuối cùng cũng làm cho căn chòi chịu được những cơn bão. Tôi chưa bao giờ phải dựng lại chòi từ đó.” Cô thở dài và rê móng tay trên miệng ly. “Mười lăm là một tuổi rất đẹp.”

Còn anh thì ngồi đây tự nghĩ về bản thân, lo lắng tương lai mình thế nào với những sự cảm dỗ kia khi Victoria ngồi thả lỏng trên ghế, cười với anh bằng đôi môi ướt đẫm rượu. Giờ thì anh nhớ ra cô đã bỏ lỡ những gì. Ở tuổi mười lăm, lẽ ra cô ấy phải đang hân hoan với những bộ váy áo mới cho người trưởng thành hay là nụ hôn đầu tiên trên má. Thay vào đó, cô ấy thấy mừng vì căn nhà của họ không sập xuống trên đầu.

“Lúc mười lăm tuổi anh thế nào?” Giọng cô có vẻ uể oải.

Giờ thì anh muốn trả lời, nhưng anh từng là đứa phá phách, làm mọi người xung quanh khiếp sợ bởi những trò đùa của mình. “Tôi nghiêm chỉnh và u ám, giống như tôi bây giờ. Tôi đi theo những ông anh trời đánh của tôi và học cách không cư xử giống họ.”

Khi cô cười khúc khích, lông mày Grant nhíu lại. Sao cô ấy có thể nghĩ những gì anh nói có tí nào buồn cười nhỉ? Anh đứng đắn và nghiêm túc. Để tránh trở thành bất cứ thứ gì khác, anh đã đưa những tính cách kia lên đến mức cực đoan và trở nên, ừm, nhàm chán. Anh chẳng có gì đáng buồn cười, thế nhưng ngay lúc đó, anh bỗng muốn trở thành người đàn ông theo kiểu Victoria thích.

Cô nhấp một ngụm rượu nữa. “Màu yêu thích của anh?”

“Xanh lục. Xanh lục là màu yêu thích của tôi.”

“Ồ, tôi cũng thế,” cô reo khê, và nghiêng người về phía trước, đặt cái ly xuống và chống hai khuỷu tay lên bàn. Thân áo của cô hở ra và để lộ phần trên bộ ngực. Anh xoa xoa miệng và cảm mình. Có phải anh tưởng tượng không, hay là chúng đã to ra? Trông cô đầy đặn hơn, trở nên mềm mại hơn, và với một người đàn ông phải chống chọi từng giờ để không đụng vào cô như anh, sự thay đổi này không được hoan nghênh.

Cô hồn nhiên liếm một giọt rượu đọng trên cái môi dưới đầy đặn, và sự ham muốn cháy bùng lên trong anh. Đề cô ấy ra trên cái bàn này. Đó là điều anh nên làm. Tất nhiên.

Anh đứng dậy cứ như cái ghế vừa làm anh bị bỏng. “Tôi sẽ đưa cô về phòng.”

Cô chớp mắt ngạc nhiên, rồi đứng dậy. “Anh ghét tôi sao?” Khi anh nhìn cô vẻ khó hiểu, cô thêm, “Anh không muốn ở gần tôi. Ngay cả bây giờ, cứ như là anh không thể đợi để đi khỏi đây

vậy.”

Anh cào ngón tay vào trong tóc. “Phức tạp lắm...”

“Anh không nghĩ là người như tôi sẽ hiểu được?” Giọng cô có vẻ chán chường.

“Không, không phải thế,” anh vội nói. “Có thể tôi thích cô theo một... một cách không thích hợp.”

Những ngón tay đang vịn vịn của cô bỗng dừng lại. “Ồ.”

Không, cô ấy sẽ không hiểu. Sao cô hiểu được, khi mà cả anh cũng không hiểu? Anh nắm cánh tay cô và đưa cô qua boong tàu nhày nhụa. Cơn gió thổi đám sương mù phủ lên người họ, nhưng anh muốn thế, hy vọng hơi lạnh có thể làm anh bình tĩnh lại. Trước cửa cabin, cô ngược nhìn anh qua đôi lông mi ướt và nhọn như đang quyết định điều gì đó. Hay là chờ đợi điều gì đó.

Tránh xa cô ấy ra. Đặt cô ấy ra khỏi tầm với – ra khỏi sự cám dỗ. “Thế thôi, chúc cô ngủ ngon.”

“Vâng, cảm ơn anh vì bữa tối.”

Anh thẳng người dậy. “Ngủ ngon nhé, Victoria.” Anh đóng cánh cửa lại sau lưng cô nhưng không bước đi, mà dựa lưng vào bức tường, như thể vừa bị choáng váng. Cô không thể quyến rũ anh hơn thế, và anh muốn cô với sự mãnh liệt làm chính anh hoảng sợ.

Anh không tưởng tượng sẽ đặt cô nằm xuống và ân ái với cô. Anh tưởng tượng mình sẽ ăn tươi nuốt sống cô, làm cô lên đến đỉnh bằng đôi môi của anh trước khi đè chặt đôi tay cô trên đầu và chồm lên cô một cách dữ dội. Nếu anh buông xuôi, anh sợ anh sẽ làm cô đau đớn trong sự ham muốn tuyệt vọng của mình. Anh cố quên đi sự cương cứng của mình, đang rất nhạy cảm dưới những lớp vải quần áo, và lắc đầu để xóa tan cái hình ảnh cô đang trần truồng và quằn quại bên dưới anh.

Cho qua sự sợ hãi, anh biết anh không thể có cô trừ phi anh cưới cô. Anh thử liệt kê tất cả những cách họ có thể làm cho nhau thất vọng nếu chẳng may họ cưới. Một cái danh sách thật dài, chắc chắn thế. Khi anh hứa với Belmont anh sẽ tìm thấy Victoria, anh không hề biết rằng anh đang tự làm hỏng đời mình. Và cả cô nữa.

Grant nhìn lên những ngôi sao. Vị trí của chúng đều sai hết cả.

Tori đã chắc chắn là anh sẽ hôn cô. Ngay cả lúc này, tim cô vẫn đang đập dồn trong ngực. Mặc dù thất vọng vì anh không làm thế, cô không thể bức tức được. Đầu tiên là vì rượu làm cô hưng phấn. Hơn nữa, cô nhận ra là ít nhất anh cũng muốn hôn cô.

Như đang mơ, cô lôi chiếc váy ngủ ra khỏi chiếc rương và tháo đôi dép ra. Tất cả những việc làm thường ngày đều trở nên nhỏ nhặt nếu so với sức mạnh của cái cảm xúc cô vừa trải qua. Những ngón tay cô đưa lên để cởi chiếc váy – mấy cái nút đâu rồi? Khỉ thật! Đằng sau lưng! Có khi Cammy vẫn đang thức. Cô mở cửa và thấy thuyền trưởng đang dựa lưng vào tường, nhắm mắt.

“Thuyền trưởng?”

Anh mở ngay mắt ra. “Cô đi đâu vậy?”

“Tôi vừa nhận ra tôi không thể cởi cái này.” Cô vấy tay chỉ cái váy. “Tôi định nhờ Cammy giúp.”

“Cô ấy đã lên giường rồi.”

“Ian vậy.”

Trong chớp mắt, anh đã đẩy cô vào trong cabin, đá sầm cánh cửa lại sau lưng. “Cô sẽ không để cho em họ tôi giúp cô cởi đồ.” Giọng anh đầy khốc liệt.

Anh ấy ghen? Hay đây lại là một sự vi phạm phép tắc nữa? “Thế thì chỉ còn có anh thôi.”

Anh xoay cô lại và tháo những chiếc nút, đầu tiên thật nhanh, rồi chậm dần, như thể anh bắt đầu thích thú với việc đó. Chiếc váy sớm tuột ra, và cô phải giữ thân áo áp vào ngực, nhưng rồi anh lại không động đậy gì một lúc.

Ngay khi cô vừa định nói gì đó, cô nghe anh lẩm bẩm một câu chửi thề. Rồi cô cảm thấy lưng ngón tay anh đưa nhẹ trên cổ cô. Mi mắt cô nhắm lại, và cô gần như lão đảo vì sự đụng chạm nhẹ nhàng. Đầu cô nghiêng sang một bên như đón mời anh. Và khi anh ấn đôi môi ấm áp lên da cô, cô run lên.

“Mịn quá,” anh thì thầm khi anh quét đôi môi xuống vai cô. “Da em mượt mà như đồ sứ vậy.” Cô rên khẽ với lời nói của anh và dựa người vào anh. Cánh tay rảnh rỗi của cô đưa lên vòng quanh cổ anh. Như được mời gọi, bàn tay anh luồn vào dưới thân áo và úp lên bầu ngực cô. “Vâng,” cô thở dốc sung sướng. Phải chăng cuối cùng anh cũng chỉ cho cô biết nhiều hơn?

Anh nâng bầu vú cô, khẽ bóp. Chúng như căng ra và nặng hơn dưới hơi nóng từ bàn tay thô ráp của anh. Khi anh kéo cánh tay còn lại của cô quanh cổ anh, chiếc váy trôi tuột xuống sàn nhà, chỉ còn lại chiếc áo lót trong suốt trên người cô. Đôi môi anh lại lướt đi một lần nữa, hai bàn tay chạy khắp hai bên người cô, nắm chặt lấy hông cô rồi lại quay lên hai bầu vú, dừng lại trên đôi nhũ phong và vân vê chúng thật nhẹ nhàng. Đôi mắt cô như trĩu xuống khi cô nhìn những ngón tay anh xoa bóp cô dưới ánh sáng của chiếc đèn bão.

Cả người cô rung lên khi những ngón tay anh lướt trên bụng cô và xuống dưới đùi trong, và cô sợ rằng đôi chân cô không thể đứng vững lâu hơn được nữa. Cô khao khát được chạm vào anh. Ngay lúc này đây, những ngón tay cô đang ngo ngoáy dữ dội trong tóc anh.

Anh đặt môi lên tai cô, và cô cảm thấy cơn khoái cảm tràn đến, làm cô nhũn ra. Cô xoay người lại và nhìn lên đôi mắt anh, đôi môi anh.

“Victoria, anh không thể làm thế này với em được,” anh lùi lại, những câu chữ như làm anh đau đớn. Nhưng rồi anh với tay ra nắm lấy eo cô và từ từ kéo cô lại gần. Cô không đợi – cô tự dúm người mình về phía trước, rơi vào lòng anh, vòng tay quanh cổ anh để kéo mình sát lại hơn nữa.

Anh hôn cô thật dữ dội, đưa lưỡi sang phía cô, như muốn dọa cho cô sợ mà thôi đi. Nụ hôn

đầu tiên của họ trên đảo, cô đã choáng ngợp và thụ động. Lúc này cô mạnh dạn đưa lưỡi ra quẹt lấy lưỡi anh. Anh rên lên với đôi môi cô.

“Làm ơn đi,” cô thì thầm, nhưng cô không biết mình đang cầu xin điều gì. “Grant...”

Anh sững người, rồi bước lui, như thể anh vừa thoát khỏi cơn choáng váng.

Grant. Đó là lần đầu tiên cô gọi tên anh. Đã bao lần anh hình dung cô nói lên từ đó? Tưởng tượng đôi môi cô thốt lên nó khi anh tiến vào trong cô? Nó thật thân mật, quá mức thân mật giữa anh và cô gái này. Anh phải nhớ kỹ điều này.

Không. “Không.” Anh cố thở chậm lại, cố để không nhìn thấy sự khao khát hiển hiện của cô.

Anh gần như... anh suýt nữa đã làm tình với Victoria Dearbourne. Với Quý cô Victoria, người đang nhìn anh lúc này đây với đôi mắt mở to và đôi môi mọng lên vì nụ hôn của anh.

Anh vẫn muốn thế.

Grant vội quay lui khỏi cô. Những hậu quả. Danh dự. Lòng tin. Đầu anh cứ lặp đi lặp lại những từ đó cho đến khi anh có thể lại điều khiển được hơi thở và sự cương cứng đến đau đớn của mình. Khi anh xoay mình về phía cô, cô đứng đó trong chiếc áo lót, run rẩy.

“Grant, tại sao?”

Grant biết cô đang hỏi “Tại sao không?” Chỉ cần vài giây, anh có thể gọi cô đến bên anh, gọi cô bước đến với sự hủy diệt của họ, một cách tự nguyện. “Bởi vì anh đã thề sẽ bảo vệ em – chứ không phải phá hỏng cuộc đời em. Em thuộc sự bảo vệ của anh và anh cần phải bắt đầu ghi nhớ điều đó!” Anh vẫn đang chống chọi với sự thôi thúc muốn được đè cô xuống.

Anh cần phải để cô ra khỏi tầm mắt của anh – tầm với của anh. Anh sầm sập bước khỏi cửa xuống boong tàu, những bước chân vang lên thành thịch. Anh đã thề bảo vệ cô. Và cứ làm như lời thề của anh còn có ý nghĩa gì không bằng. Khỉ thật, anh được mọi người nhìn nhận là một người đàn ông chính trực và trọng danh dự. Nhưng khi anh phải đối mặt trước sự ham muốn với Victoria, cả hai thứ đó như biến mất không chút vết tích.

Điều đó có nghĩa mình là người như thế nào đây?

“Trông cô cứ như từ khi lớn lên đã quá quen với việc ở trên tàu vậy, thưa cô nương,” Dooley nói khi ông ta lôi chiếc buồm Tori mới vá xong đi chỗ khác. Ông ta gấp nó lại, cất đi, rồi phải phải tay trong khi quan sát khắp con tàu, rõ ràng đang tìm thêm việc để làm. Ông ta quyết định đi chặt lấy nước sạch từ những thùng nước mưa đầy ụ bởi cơn bão sáng nay. Địa ngục đối với Dooley cứ như là niềm vui bất tận của ông ta vậy.

Cô mỉm cười khi nhìn quanh cái khung cảnh nhộn nhịp. Cô đã quen với cuộc sống trên biển, và tin tưởng hoàn toàn vào thuyền trưởng.

Khi Dooley bước đi, ánh mắt Tori lại bị hút về phía Sutherland. Anh có vẻ rất uy nghiêm khi anh đứng trên đài chỉ huy, mắt hướng ra phía biển. Thủy thủ của anh thì thấy lớp vỏ lịch thiệp, sức mạnh và sự tự chủ của anh. Tori đã nhìn thấy con người bên trong anh với những ham muốn, sự mãnh liệt và khát khao. Cô khó có thể tin vị thuyền trưởng nghiêm nghị đang đứng

kia lại chính là người đàn ông đã hôn và đụng chạm cô trong cabin của anh chỉ mới một tuần trước đây.

Sau cái đêm đó, anh đã trở nên cộc cằn với cô, nhưng cô lại càng say anh hơn. Không rời mắt khỏi anh, cô tưởng tượng ra cuộc chiếm đoạt gần như không tự chủ nổi của anh, cái cách những cơ bắp săn chắc của anh căng lên quanh cô. Khi anh lùi lại, cô nhận ra họ đang ở trước một bước ngoặt. Tori hiểu ra rằng lúc đó chỉ cần cô lại gần anh, chỉ chạm vào anh chút xíu thôi, ý chí của anh sẽ sụp đổ. Nhưng cô cũng bắt đầu nhận ra rằng sau đó anh sẽ rất khổ sở. Và cô cũng bắt đầu quan tâm đến anh đủ để chuyện đó trở thành một vấn đề.

Nhưng cô đã quá gần gũi với thân hình đó, đã thấy từng inch một trên đó, và sẽ thấy nữa. Ngay cả nếu điều đó có giết chết cô. Tori có một kế hoạch, và nếu tất cả đều thuận lợi, cô sẽ có anh. Cô nghĩ có thể đàn ông mới là người nên theo đuổi, đó là điều thường xảy ra. Nhưng cô đã quen với việc nhìn thấy những thứ cô muốn và làm việc để có nó. Cammy từng gọi cô là người giải quyết vấn đề. Và không có Grant là một vấn đề.

Khi cô biết anh ở trên đài chỉ huy và không thể dễ dàng bỏ đi, cô sẽ đến gần anh. Cô sẽ mang cà phê đến nếu trông anh có vẻ mệt hoặc nước trong những ngày nóng hơn.

Và nếu cô có khi nào do dự, nghi ngờ rằng cô không thể làm anh hôn cô lần nữa, thì những giây phút nằm trên giường anh lại thôi thúc cô tiếp tục. Cái đêm đầu tiên cô ôm ghì chiếc gối của anh vào ngực, khao khát anh, mùi hương của anh làm cô muốn phát điên, và từ đó, không đêm nào trôi qua mà cô không nhớ lại những gì họ đã làm, nhớ cách anh chạm vào cô, nhớ những thứ mà cô ước rằng mình có cơ hội để làm lại. Mỗi giờ, cô lại như cảm thấy được anh ôm trong lòng. Có cái gì đó sẽ phải sụp đổ...

Tiếng của Grant lôi cô ra khỏi sự mơ màng khi anh ra các mệnh lệnh để lợi dụng cơn gió mới. Như bình thường, thủy thủ đoàn của anh tuân theo một cách nhanh nhẹn và chính xác. Grant không cười, nhưng cô biết anh hài lòng, như một người đã gieo hạt và được nhìn thấy một cánh đồng ngô xanh mướt.

Việc này thật thú vị, nhưng cũng thật khổ, và thế là cô đi thăm Cammy và thấy chị ấy đang thức.

Tori nhảy lên cái giường trống, và nói, “Em định sẽ đến và đọc cho chị nghe cái gì đó, bởi vì lan đang làm việc.”

Cammy cười khinh khích. “Thôi, không cần đâu. Ian đâu rồi?”

“Em nói thật đấy. Anh ấy nói bây giờ chúng ta đã khá hơn, anh ấy sẽ sử dụng ‘tài năng đáng kể’ của mình để tìm hiểu về con tàu.”

Cammy nhướn đôi lông mày, rồi nói, “Còn Sutherland. Anh ta thế nào?”

Tori nhìn xuống và vuốt ve chiếc váy của mình. “Vẫn cộc lốc với em như thường, em nghĩ thế,” cô lẩm bẩm.

“Ý em là gì?” Cammy chậm chậm hỏi.

“Em không định làm anh ấy giận, nhưng anh ấy thật bảo thủ cứng nhắc, gần như em phải

trêu tức anh ấy. Tất cả những em muốn làm dạo gần đây là chọc tức cái vẻ mặt cau có ấy và làm anh ấy nổi khùng.”

Cammy nhìn cô bằng con mắt nghiêm khắc. “Và em định làm thế bằng cách nào?”

Tori cười. “Hôm qua em mới nhận ra là mình đã mặc vừa ngực áo của một số cái váy. Nên em tìm đến anh ấy và thông báo cái tin tốt đẹp đó.”

“Tori!”

“Chị nói giống anh ấy ghê. Nhưng thật đấy, anh ấy là người có thể hiểu rõ sự thay đổi này bởi vì em bắt gặp anh ấy nhìn vào đấy suốt. Em nói rõ với anh ấy, nhưng anh ấy chỉ nhìn chăm chăm vào cái áo của em, rồi cau có với em, cho đến khi anh ấy gọi Dooley đến để thay vị trí anh trên đài chỉ huy.”

“Em không được làm thế,” Cammy mắng. “Anh ta không phải chồng em. Và như thế là không đúng đắn.”

Cô băn khoăn không biết có nên nói cho Cammy lý do thực sự cô muốn trêu người Grant hay không, rằng cô nghĩ có thể cô bắt đầu yêu anh, nhưng rồi cô quyết định không nói nữa. Chưa được, đợi đến khi cô có thể sắp xếp lại cái mớ bòng bong cảm xúc của mình đã. “Chị từng nói anh ấy có thể có cảm tình với em. Chị thực sự tin thế chứ?”

“Nếu chị phải đặt cược, thì đúng thế. Nhưng chị không biết việc này có phải là việc hay không. Anh ta trọng danh dự, đúng. Nhưng bất cứ người đàn ông nào cũng có giới hạn của anh ta.” Cammy xoắn hai bàn tay lại. “Em có nhớ lần mình nói chuyện về những gì xảy ra giữa đàn ông và đàn bà không? Ừm, có thể anh ta đang cố làm điều đó với em.”

Chẳng phải họ đã sắp sửa làm tình trong cabin của anh sao? Tori tất nhiên không muốn dừng lại. Khi anh bỏ đi, một sự khát khao trống trải tràn ngập trong cô. Cô hiểu rằng cô muốn biết đến sự đam mê mãnh liệt đối với Sutherland. Cô đơn giản hóa tình huống đó thành những sự kiện. Cô muốn anh; anh không muốn cô.

Còn giờ thì Cammy lại tin anh ấy có thể muốn.

“Chị nghĩ anh ấy muốn” cô nhìn quanh, rồi nói khẽ - “làm tình với em?”

Cammy dẫu môi. “Đừng có hưng phấn thế! Em phải cưới đã rồi mới được làm chuyện đó.”

Tori nghĩ có thể cô sẽ rất vui lòng trả cái giá đó... chỉ cần anh làm nốt cái việc họ đã bắt đầu.

“Tori, hãy cẩn thận. Và nhớ là – giữa tình yêu và ham muốn có một sự khác biệt. Sẽ là thảm họa nếu em và Sutherland lẫn lộn giữa chúng.”

Mười bốn

Như một sân khấu lớn bằng đá, Núi Table đứng sừng sững sau lưng Cape Town.

Khi chiếc Keveral từ từ tiến vào khu cảng sầm uất và Grant ra các mệnh lệnh cập cảng, Victoria tiến đến bên anh, đôi mắt cô long lanh vì thích thú. Khi anh hoàn tất công việc, cô nói,

“Tôi nghĩ anh là người chỉ huy quá khó tính, nhưng giờ thì tôi biết tại sao rồi.”

Anh biết cô đã nhìn thấy thủy thủ đoàn nhếch nhác trên những con tàu khác, quần áo họ thật dơ dáy. Người của Grant làm việc với cả vẻ tự hào.

“Ian từng nói làm việc cho Hãng vận tải biển Peregrine là một công việc đáng mơ ước.”

Hừm, Ian nói thế đấy. “Đúng thế. Ngay cả với một chỉ huy khó tính như tôi.”

Cô cười, tự nghĩ anh đang trêu cô. Khỉ thật, biết đâu anh ấy trêu cô thật.

“Con tàu của anh ấn tượng nhất ở đây. Bên cạnh cái đám thô kệch kia, nó như... như một hình mẫu lý tưởng.”

Anh thích vì cô nhận ra điều đó; anh ghét vì cô đã nhận ra.

Cô thở dài, hướng sự chú ý tới những chú hải cẩu đang chơi đùa giữa những con sóng và trên các tảng đá khổng lồ xung quanh. “Nơi này thật ngoạn mục, cái cách ngọn núi ôm ấp thành phố. Anh có nghĩ mình nên đánh thức Cammy dậy?”

“Không nên, cũng như không nên đánh thức Ian, tôi nghĩ thế. Camellia cần nghỉ ngơi và tôi thì cần tránh xa khỏi Ian một chốc.”

Cô mỉm cười và gõ gõ cánh tay anh. “Em muốn mua kẹo khi ở đây. Đủ để em ăn no căng cho tất cả các ngày trong tuần.”

Grant cười.

Cô tóm lấy một sợi dây trên đầu và đu người ra ngay trước mặt anh. “Và khi anh ở đây, anh có thể mua hoa cho em.”

Sự thích thú của anh biến mất. “Victoria, sẽ chẳng có hoa đâu,” anh hứa, giọng nhuốm vẻ bực bội. “Tất cả những gì xảy ra đêm hôm nọ là một sai lầm.”

Vẫn nắm sợi dây, cô bước lùi vài bước. “Em không cảm thấy đó là một sai lầm.”

Anh chỉ lườm cô.

“Đúng thế, một ngày nào đó anh sẽ mang hoa cho em, và anh sẽ nói với em rằng anh thấy em thật xinh.”

Anh sẽ không bao giờ nói cô xinh. Có thể anh không tự thú nhận nhiều chuyện, nhưng không thể chối cãi rằng cô là một phụ nữ đẹp tuyệt vời. Anh thở ra. “Victoria, cô thật là một sinh vật rất rất kỳ cục.”

Cô cười với anh và thả sợi dây ra. Nhưng cô khẽ thì thầm, khẳng định với anh, “Một ngày nào đó, thuyền trưởng.”

Thật là gan lì.

Nhưng khi họ tiến gần đến bến, anh thấy sự bất an hiện ra trên mặt cô lần đầu tiên sau hơn một tháng. Hình ảnh của sự vắng mặt làm cô quá choáng ngợp. Đương nhiên tất cả mọi thứ đều khô khốc, đình tai nhức óc nếu so với hòn đảo êm đềm của cô, các màu sắc như nhòa đi.

Khi họ cập bến, sự hoang mang càng hiện rõ hơn trên gương mặt, khi những âm thanh và mùi bắt đầu trở nên rõ rệt.

Anh và mọi người đã quá quen với mùi bến cảng, nhưng cái mùi ấy ảnh hưởng với cô nhiều hơn thế nhiều. Cái mùi hăng hăng của thức ăn Malai lượn lơ trên đầu họ, trộn lẫn với mùi triều xuống và mùi cà phê. Nhưng như anh đã có thể đoán trước, cái vẻ hoang mang của Victoria sớm trở thành vẻ tò mò háo hức. Anh có thể cảm thấy cô muốn xuống tàu đến mức nào, để đi thăm thú khung cảnh mới xung quanh, và vì anh phải đi làm việc với chức trách cảng, anh quyết định sẽ để cô mua bán linh tinh tại một số quầy đồ ăn bên mé nước ở gần đó.

“Cô có thể ghé mấy cửa hàng ở dãy đầu tiên. Nhưng đừng có đi xa. Có ít tiền đây-”

Cô đang loay hoay ngó nghiêng trong sự thích thú, thậm chí còn không nhìn anh, rõ ràng đang quyết định xem đi đâu đầu tiên. Rồi cô hiểu ra anh vừa nói gì. “Ồ, em không thể lấy của anh cái gì hết. Anh đã làm quá nhiều rồi.”

“Đây,” anh khẳng khẳng, túm lấy tay cô và ấn tiền vào đó. “Ông cô gửi cô chỗ này.”

Gương mặt cô sáng lên. “Nếu thế... Anh có biết đã bao lâu rồi kể từ khi em mua cái gì đó không?” Cô nhìn xung quanh các quầy hàng đầy hàng hóa đủ màu sắc. “Em muốn mua tất!” Quay lại phía anh, cô nói, “Nhưng em không nhớ lắm về tiền bạc. Chỗ này đáng giá bao nhiêu?”

“Tôi thách cô tiêu hết được.” Cô cười và vươn tay ra nắm chặt lấy tay anh, nghĩ rằng anh đang trêu cô, trong khi anh nói rất là nghiêm túc.

Sau đó lúc anh gặp lại cô, anh nhận ra cô đang vác một cái túi nặng trĩu chứa đầy thứ gì đó rất ngọt và rất là dính. Cô khẳng khẳng bắt anh thử, và không chịu thôi cho đến khi anh chấp nhận. Anh lúng người và cười hất ra. Đó là một thứ hỗn hợp của kẹo cứng bọc đường, mứt gừng, và si rô bạc hà. Chắc hẳn cô đã dọn sạch lọ kẹo của một cửa hàng nào đó. Với cái tốc độ Victoria đang thưởng thức chúng lúc này, cô sẽ sớm phải hối tiếc cho xem.

Khi cô đánh thức Camellia dậy và giúp chị ấy chuẩn bị để đến chỗ trọ trên đất liền, ba người bắt một cái xe rất đẹp chạy xuống các con phố bụi bặm đến một khách sạn mà Grant vẫn nhớ trong một lần đến đây dạo trước.

Không rời mắt khỏi cảnh vật, Camellia hỏi, “Thế là anh đã từng đến đây rồi?”

“Vâng, vài lần,” Grant trả lời một cách lịch sự, cứng nhắc.

Victoria nói, “Có vẻ anh không thích Cape Town.”

“Tôi không thích. Chẳng có trật tự gì cả.”

“Thế thì em đoán là em sẽ yêu nó lắm.” Anh quắc mắt với Victoria, việc này có vẻ chỉ làm cho cô khoái chí hơn.

“Ồ, tôi thích cái khách sạn kia,” Camellia nói, chỉ tay về phía một cái khách sạn phong cách Hà Lan duyên dáng với hoa đại mọc khắp xung quanh. Những tòa nhà trắng là phong cách chủ đạo ở Cape, nhưng các kiến trúc kiểu tân cổ điển của Anh vẫn rải rác đây đó.

“Không, chúng ta đi tiếp.”

“Tại sao?” Victoria hỏi. “Không đủ kiên cố cho anh à?”

Cô và Camellia cười rinh ríc, và anh lườm họ. Như để chuộc lỗi vì đã trêu chọc, Victoria đưa thêm kẹo cho anh một cách nghiêm trang. Cô đã chọn xong đâu là thứ ưa thích của anh.

Anh đưa họ đến một khách sạn bề thế, phong cách hoành tráng. Không được duyên dáng bằng, rõ ràng thiếu đi cái không khí kia, nhưng an toàn hơn. Anh thừa nhận “an toàn” là một khái niệm có tính tương đối ở Cape Town, nhất là sau khi trời tối. Thành phố này không phải tự nhiên được biết đến là “quán rượu của biển”. Nó hoàn toàn có thể là một thành phố không có kỷ cương, nguy hiểm, dù có bao nhiêu ngôi nhà tráng lệ điểm xuyết cho nó đi chăng nữa.

Như đã đoán, Camellia không đủ khỏe để ra ngoài, nhưng cô khẳng định bảo Victoria đi thăm thành phố. Grant muốn kiểm tra lý do gì đó để không phải dính với cô cả ngày, nhưng anh sẽ rất giống một tên khốn nếu từ chối một phụ nữ đau ốm.

Thế là anh đưa Victoria vào trung tâm thành phố và dọc trên bến nước, nhưng nhận ra váy áo của cô khác với của những cô gái cùng tuổi và địa vị. Chẳng có gì ngạc nhiên – quần áo anh mua cho cô đã cả năm nay rồi, và rõ ràng là thời trang đã vọt lên trước họ trong thời gian đó. Cô cần quần áo mới, và anh đoán đây là trách nhiệm của anh. Victoria rất thích thú đi mua sắm, choáng ngợp trước những cửa hàng sang trọng, đặc biệt là khi anh đã vờ đảm bảo với cô anh sẽ thanh toán hết với ông cô cho những thứ cô mua.

Rồi anh lại tự mắng vì đã chi tiêu cho cô. Cô mặc gì cũng đẹp, và như anh đã chắc chắn, cô là cô gái làm cho quần áo của cô đẹp lên chứ không phải quần áo làm nên con người cô. Với các chất vải, màu sắc khác nhau – cô vẫn đẹp tuyệt vời khi mặc tất cả mọi thứ. Chắc cô đã nhìn thấy anh mắt thán phục của anh khi cô mặc thử một chiếc váy buổi tối cắt sâu, bởi vì cô hếch một bên hông lên, và nói đầy châm biếm, “Em cá là anh có thể đã quên em gần như đã trở về thời nguyên thủy khi anh tìm thấy em.”

Đôi môi của anh hé ra một nụ cười để rồi lại biến mất khi người chủ gian hàng nói rằng bà ta mới nhập từ Pháp các loại thời trang mới nhất về đồ lót. Đúng là thứ anh cần nghĩ đến bây giờ – Victoria chẳng mặc gì ngoài mấy miếng vải mỏng dính. Anh đã thấy cái đó rồi, và may mắn mới sống sót được.

Anh có thể nghe cuộc nói chuyện của họ trong phòng thay đồ khi người mặc đồ giúp Victoria xỏ cái “sự quyến rũ mới từ Paris” vào. Những câu hỏi của Victoria nào là “Thế là tôi buộc cái này vòng qua đây rồi xuống đây?” rồi thì “Chị không nghĩ thế hơi chật sao?” đã làm anh toát mồ hôi, nhưng đến khi cô nói, “Có thể nhìn xuyên qua nó luôn!” thì những ngón tay anh trở nên trắng bệch trên thành ghế.

Đòn kết liễu rốt cục cũng đến, khi Victoria lo rằng cô không thể cởi những thứ đồ lót này ra. Người bán hàng nói đầy hóm hỉnh, “Khi cô mặc cái này, thì cô không phải là người lo đến vụ đó.” Grant nghi cô ta đã nói câu cuối cùng to hơn để anh nghe thấy.

Cuối cùng, Victoria xuất hiện trong một bộ váy đi dạo màu xanh hoàng tộc với một cái mũ thêu màu trắng. Với một nụ cười thích thú, cô nhắm mắt và rún người trong chiếc váy, như thể cố làm quen với những thứ ở bên trong. Anh đứng bật dậy khỏi chiếc ghế để trả tiền.

Những cái váy ban ngày và buổi tối, găng tay da, áo ấm cho chuyến đi lên phía bắc, những cái mũ, khăn lông casomia, dép sục, và một đồng hộp chứa những thứ anh không thể nhớ nổi đang được xếp hàng để mang đi. Anh đã sắp xếp để những thứ cô cần cho ngày hôm sau được mang đến khách sạn, chỗ còn lại, bao gồm cả những chiếc váy may đo, được đưa thẳng lên tàu trong vòng hai ngày sau đó. Anh cũng thu xếp để một thợ may đến chỗ Camellia vào ngày mai.

Victoria không thể thôi vuốt ve cái túi xâu hạt cườm cầu kỳ anh mua cho cô hoặc thôi xòe ra gặp vào chiếc quạt vải được vẽ lên, cho đến khi người bán hàng lôi chúng khỏi tay cô. Anh thấy ái ngại khi cô có vẻ miễn cưỡng phải rời chúng ra. Nếu cô phản ứng với Cape Town thế này, cô sẽ kiệt sức khi anh đưa cô đi mua sắm ở London mất. Anh nhăn mặt.

Anh sẽ không gặp gỡ cô, hay là đưa cô đi mua sắm gì hết, khi họ đã về đến nhà. Thật lạ lùng sao anh lại cảm thấy chắc chắn thế, khi mới chỉ một lúc trước đây anh đã quyết định trăm phần trăm là sẽ đưa cô vào một khách sạn và dùng răng xé tan cái “sự quyến rũ” kia ra.

Khi anh đưa cô về khách sạn, cô nói, “Thế là đã xong cuộc thử sức với sự văn minh đầu tiên của em. Em làm tốt chứ?”

Anh dựa lưng vào cửa. “Cô biết thừa cô làm tốt thế nào, và tôi sẽ không phải là người giúp tăng thêm cái tính tự tin đáng ngạc nhiên của cô đâu.”

Cô cười phá ra và đôi môi anh cũng cong lên, nhưng cuộc nói chuyện sớm trở nên kém thoải mái. Không, anh là người không thoải mái với cô. Anh cố chào tạm biệt thật nhanh, chúc Camellia nhanh khỏe, và quay về tàu.

Đêm đó, anh cố hết sức để ngủ trên chiếc giường trong cabin cũ của Ian. Anh không muốn lấy lại cái cabin của mình, biết rằng nó sẽ làm anh nhớ cô, và anh đã đủ khổ sở để không chạm vào cô rồi. Nhưng anh không thể ngủ được. Nếu phải nói thật, anh thề là anh nhớ con nhóc đó. Khi tiếng chuông vang lên báo phiên canh tiếp theo, Grant chuyển sang cabin của anh.

Một ý kiến tồi.

Ngay khi anh nằm xuống chiếc giường, anh ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng phảng phất của cô trên những tấm chăn và ngay lập tức thấy hưng lên, mạch đập nhanh và mạnh. Sẽ chẳng có ngủ nghề gì rồi.

Cô đã mơ gì khi ngủ đây trên giường của anh? Với một phụ nữ rực lửa như Victoria, có thể cô đã trần trọc, quần quai, mơ thấy những cảm xúc mãnh liệt và cố kềm nèn dục vọng.

Hoặc cô đã không kìm nén nó...

Anh nhảy khỏi chiếc giường như phải bỏng. Victoria tự thỏa mãn. Anh rùng mình trước hình ảnh mà anh vừa nghĩ tới, và chú lính nhỏ của anh giật giật đầy thèm khát. Anh đang nghĩ gì thế này? Chính đây là lý do anh phải tránh xa cô. Bởi vì anh đã bắt đầu hình dung ra những thứ quái quỷ đáng ra phải được dấu chặt trong sự tưởng tượng hoang đại nhất của anh.

Tiến về phía bồn rửa mặt, anh hất nước lên mặt, nhưng khi nhìn vào gương, anh khó có thể nhận ra người đàn ông đang nhìn chăm chú vào mình. Tóc anh ta quá dài. Mặt anh ta quá rám nắng. Và lần đầu tiên trong gần chục năm, anh không cạo râu trong suốt cả ngày.

Anh cần một người đàn bà. Ngay khi ý nghĩ đó xuất hiện, anh đã xua nó đi. Nếu anh nuôi dưỡng ý nghĩ đó, anh sẽ lao đến khách sạn của Victoria và lôi cô đi với anh. Ngay cả một người đàn ông sắp chết đói cũng sẽ không ăn cát sau khi anh ta đã nếm thứ đồ ăn tuyệt vời nhất. Anh có thể chống chọi với nó. Anh ngồi trên một cái ghế gập xuống sàn để ngủ, hiểu ra rằng anh có cơ hội ngủ được ở đó nhiều chẳng kém bất cứ chỗ nào khác. Và sau một khoảng thời gian tưởng như vô tận, anh thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, một tiếng gọi to đánh thức anh dậy. “Tin nhắn cho ngài Ian Traywick trên tàu HMS Keveral!”

“Tôi đây,” anh nghe Ian trả lời với một giọng ngái ngủ.

Grant xỏ chân vào ủng để đi xem ai gửi tin nhắn cho Ian và thấy anh ta đang ghi lại tin trả lời. Ian đưa nó cho thằng bé đưa tin, nhưng phải xin Grant một đồng xu để cho thằng bé chuyển đi.

“Đưa tôi xem cái thư nào.” Grant vớ lấy lá thư anh ta vừa nhận và đọc lướt.

Vị bác sĩ Sutherland sắp xếp sẽ đến đây ngày mai và tôi không muốn Tori ở đây khi tôi gặp ông ấy. Hãy đến và đưa cô ấy đi đâu đó một ngày. Camellia.

“Anh trả lời thế nào?”

“Tôi viết để bảo Tori chuẩn bị đi picnic.”

“Anh nói vớ vẩn thế hả.” Anh cầm chặt tờ giấy. “Chẳng phải anh cần chui vào cái nhà chứa nào đó à?”

“Tôi chịu được lâu đến thế rồi, tôi có thể đợi đến khi trở về.” Anh ta nghiêng người tới và vỗ ngực tự hào. “Dành cho một cô gái đặc biệt.”

Ian thỉnh thoảng lại gợi ý về cô gái bí ẩn này suốt chuyến đi. Grant cảm thấy Ian có vẻ muốn nói về cô ta, nhưng anh không hỏi thêm. Grant thì giúp được gì chứ? Anh là người cuối cùng nên cho anh ta lời khuyên về đàn bà.

Ý nghĩ Ian và Victoria ở với nhau cả ngày làm ruột Grant rối tung lên. Anh có thể giao cho Ian làm việc gì đó, nhưng anh biết tại sao Camellia lại muốn được riêng tư – để cô ấy có thể nghĩ ra cách tốt nhất nói cho Victoria biết về bất cứ kết quả nào vị bác sĩ chẩn đoán.

Khỉ thật. “Tôi sẽ đón cô ấy vào buổi sáng.”

“Anh nói sao cũng được. Tôi đã hứa đưa cô ấy ra bãi biển. Anh phải đi sớm đấy.”

Buổi sáng hôm sau khi Grant đến khách sạn, Victoria vừa mới xuống. Cô thật hấp dẫn với chiếc váy xanh thẫm anh mua cho cô, với mái tóc vấn cáo trên đầu và đội một chiếc mũ nhí nhảnh rất hợp.

Anh không biết anh sẽ phải làm sao nếu cô tỏ vẻ thất vọng vì thấy anh đến thay cho Ian. May sao, cô không như thế. Cô có vẻ vui hơn.

“Grant! Anh đưa em ra ngoài hôm nay hả?”

“Tôi, ừm, định nói cho cô biết là Ian sẽ không đến.”

“Nhưng anh sẽ đưa em đi chơi?”

Anh sẽ cảm thấy giống như một thằng tồi nếu anh từ chối cô. Anh tự nhắc nhở mình rằng có thể cô nhớ bãi biển. “Tôi sẽ hộ tống cô, đúng thế. Ra bãi biển.”

Cô reo lên và khoác tay anh. “Tuyệt vời,” cô nói.

Anh cố không quá căng thẳng bên cô, cố không quá thích thú với sự đụng chạm của cô. Mùi hương cô thật ngon lành, giống như mùi hương đã bao vây anh trên chiếc giường của mình.

Họ đi bộ ra chuồng ngựa và anh kiểm được hai con, và dù cho Victoria chẳng cố tình làm gì để gây sự chú ý, tất cả những con mắt đàn ông đều dồn về phía cô cứ như những tia nước sắp dồn thành giọt. Cô không nhận ra điều đó, nhưng tiếng cười phấn khích và cử động uyển chuyển của thân hình cô như tỏa ra sức hấp dẫn. Victoria một cách vô tình làm cho đàn ông tưởng như cô là một người đàn bà muốn được làm tình. Và họ đáp lại.

Grant đáp lại cô.

Victoria mà được thả ra ở London? Anh không thể tưởng tượng nổi những hậu quả.

Xua đi ý nghĩ đó, Grant tháo dây buộc con ngựa của cô, rồi bước tới giúp cô lên yên.

“Em tự làm được,” cô nói vẻ cong cớn trong khi vớ lấy dây cương trong tay anh, dẫn con ngựa về phía cái bậc lên yên.

Anh lưỡng lự, nhưng khi cô xua tay xùy xùy đuổi anh đi, anh bèn trèo lên một con ngựa thiến màu hạt dẻ. Cô thì chẳng làm gì mà chỉ đứng nhìn chăm chăm vào con ngựa của cô. Khỉ thật, lẽ ra anh phải nghĩ tới vụ này chứ. “Cô không được dạy cưỡi ngựa?”

“Tất nhiên em được dạy chứ!”

Anh nhìn cô vẻ không tin.

Cô gạt phắt mấy sợi tóc khỏi mặt. “Em chỉ nghĩ ngựa thì nhỏ hơn chứ. Với cả mắt nó cũng hiền hơn mắt con này.”

Grant như muốn kêu lên. “Sao mắt nó lại không -? Thôi bỏ đi. Tôi chẳng cần biết. Nếu cô không cưỡi ngựa được, chúng ta không thể tới bãi biển.”

Vẻ hốt hoảng hiện ra trên mặt cô. “Không, em – em sẽ nhớ ra.”

Cô suýt suýt con ngựa, rồi, sau vài lần cố gắng, cũng lên được trên yên – người nghiêng một cách đáng cảnh giác sang một bên, váy cô bị vướng vào cái gì đó và dúm lại trên một bên đầu gối, nhưng lại trù lên cái yên. Tay cô ghì chặt dây cương, cô cố nhích vào đúng vị trí, nhưng con ngựa bắt đầu khó chịu rồi cuối cùng không thể điều khiển nổi nữa. Con ngựa cái đó nhảy dựng lên, rồi tiến về cái cọc gần nhất để gạt Victoria xuống.

“Grant!” cô kêu lên thất thanh.

Anh cũng chẳng biết cô đang cười hay đang khóc. Anh kéo cương cho con ngựa của anh đến

gần cô. Ngựa của cô ủi ngang vào con của anh. Cả hai con ngựa rống lên về phía nhau cảnh cáo.

“Ôi, vì Chúa.” Anh vươn tay sang và, túm lấy cô phía dưới cánh tay, nâng cô lên khỏi con ngựa của cô vào ngồi trên đùi mình bằng một động tác nhanh gọn. Anh vớ lấy sợi dây cương buông thông của cô và huýt sáo gọi thẳng bé ở chuồng ngựa đến dắt con ngựa của cô về. Cả người cô rung lên vì cười.

“Ôi, chúa ơi. Anh có thấy em không? Chẳng phải đấy là thứ nhộn nhất-?”

“Xuống đi.”

Mặt cô xị ra và cô đặt một tay lên ngực anh. “Cho em thử lần nữa. Làm ơn mà!”

Grant thở ra thật mạnh. “Xuống đi, và tôi sẽ giúp cô lên ngồi sau lưng tôi.”

Và chỉ thế thôi, gương mặt cô lại sáng lên. Cô tuột xuống, giơ ngay tay lên để được nâng lên lại. Anh cố giấu nụ cười, túm lấy một cánh tay, và giúp cô lên ngồi phía sau. “Ôm chặt lấy tôi.”

Cô xiết chặt tay quanh người anh và ngả đầu cô vào anh. Anh có thể chắc chắn anh cảm thấy cô mỉm cười phía sau lưng mình.

Mười lăm

Grant ngả người lên trên tấm khăn trải, mặc cho mặt trời buổi chiều sưởi ấm gương mặt anh. Anh vẫn còn no bởi bữa trưa với gà tây nguội, pho mát và táo – mặc dù họ đã bỏ qua hai chai rượu đã chui sẵn vào trong cái giỏ, rõ ràng do âm mưu của Ian.

Anh thấy thật thỏa mãn khi quan sát Victoria khá phá bãi biển, chạy trên cát, rút lui lại trước những con sóng tràn vào bờ hoặc sẫm soi những vỏ sò một cách đầy say mê. Thực tế là, thời gian ngày hôm nay trôi quá nhanh. Anh rất ghét phải tách cô khỏi chỗ này, nhưng họ cần phải về. Anh đứng dậy, vươn vai, và thu cái khăn lại. Một cơn gió mạnh đã nổi lên và tất cả dân địa phương đã bắt đầu về lại thành phố. Anh nhìn dọc theo bãi cát, cả hai hướng, không một bóng người.

“Cô đi giày vào và thu xếp đồ của mình đi,” anh gọi. “Chúng ta phải về.”

Khi cô vẫy vẫy tay và lờ anh đi, chăm chú quan sát cái gì đó dưới nước bên dưới chân cô, anh khẽ chửi thề, rồi quay lại chỗ con ngựa để chuẩn bị.

Chiếc giỏ rơi phịch xuống đất. Chẳng có con ngựa nào cả.

Sau khi chạy bươn bả khắp bãi biển, tìm kiếm, anh nhận ra phương tiện di chuyển của họ đã đi mất tiêu, và – anh đoán – nó sẽ chẳng quay lại. Thốt ra một câu chửi thề rất tục, anh quay lại chỗ Victoria.

“Nó đâu rồi?” cô hỏi, tay đặt lên trán và nhìn khắp bờ biển.

Anh gãi tay vào tóc. “Mất cắp chẳng? Tôi chẳng biết.”

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?”

“Chúng ta có thể đi bộ về.”

“Nếu anh nghĩ đây là cách tốt nhất.” Có vẻ cô chẳng thích thú gì với viễn cảnh này. Họ đã mất hai giờ trên địa hình đầy đá sỏi để tới đây. Cô liếc xuống đôi giày trên tay. Cô lại phải khổ sở làm quen với chúng nữa rồi.

Họ cũng sẽ phải đi bộ qua một khu vực của Cape Town mà anh không muốn mạo hiểm chút nào sau trời tối. Họ tổng một người đẹp mà không có vũ khí. Anh thầm chửi. Đúng là cách hay để bảo vệ cô.

Nhưng khi anh đứng trước sự lựa chọn thứ hai - ở một mình với Victoria cho đến khi người trong thành phố quay lại vào buổi sáng - anh thực sự đang xem xét khả năng ấy. Thà cô lang thang trên bến cảng có khi còn an toàn hơn là ở một đêm với Grant.

“Có mấy cái chòi tắm ở bãi bên kia. Chúng ta có thể ở lại đó đến khi ai đó quay lại.”

Victoria thở phào nhẹ nhõm. “Cảm ơn anh! Em hoàn toàn không trông đợi việc chân em tan tành.” Giọng cô đầy sinh khí. Thậm chí, cô có vẻ còn vui thích trước tình cảnh này, anh tự hỏi không biết có phải chính cô đã tháo dây con ngựa không. Anh nheo mắt. Liệu cô có thể làm thế không?

Anh nhặt cái giỏ của họ lên, rồi dẫn cô đi qua kè đá ngăn giữa hai bãi. Vì thủy triều đã lên, họ phải lội qua, và những con sóng đánh lên đến quá hông cô, nhưng cô vẫn dẫn tới.

Grant nhận ra ba cái chòi đầu tiên trong dãy chòi đủ màu sắc đã bị khóa, trừ cái thứ tư, cánh cửa mở ra dễ dàng. Khi anh dắt cô vào, cô vấp phải cái váy ướt nhẹ của mình.

“Cô không sao chứ?”

“Có một lý do tại sao phụ nữ không nên mặc tất cả những thứ này,” cô nói giọng vui vẻ, mặc dù cô đang run cầm cập.

“Cô phải cởi nó ra.” Anh nhận ra giọng mình không vui vẻ gì lắm khi đưa ra đề nghị đó.

“Sutherland?” cô nói khẽ.

Anh thở ra thật mạnh. “Quay người lại, tôi sẽ tháo nút cho.” Cô xoay người và vén tóc lên. Mỗi nút áo lại làm lộ thêm làn da mịn như kem, điểm nhẹ những giọt nước. Hai bàn tay anh run run khi anh hoàn thành nhiệm vụ. “Xong rồi.” Giọng anh thật thấp.

Cô đứng và tuột cái váy khỏi người. Lần này anh không quay đi nữa. Anh cư xử giống như tất cả đàn ông sẽ làm khi phải đối mặt với một phụ nữ hấp dẫn đang cởi đồ, ngưỡng mộ cô ta, thèm muốn cô ta. Khi cô chỉ còn mặc chiếc váy lót, anh cố nhìn đi chỗ khác để tìm cái gì đó ấm áp cho cô mặc. Thứ tốt nhất anh tìm được là một chồng khăn đã được xếp lại. Anh đưa cho cô vài cái. “Cô lau khô đi.”

Cô gật đầu và cầm lấy những chiếc khăn, lau khô chân và bụng. Anh không hề rời mắt khỏi cái công việc kín đáo của cô trong lúc anh kéo đôi ủng ra, quẳng chúng vào góc, và cởi chiếc áo sơ mi ướt sũng để lau khô ngực. Mặc dù khó chịu, anh quyết định vẫn mặc nguyên cái quần. Grant ngồi trên sàn nhà chật chội, tựa một cánh tay lên đầu gối, và cố không nghĩ đến tình cảnh

lúc này rằng anh đang ở một mình với một Victoria gần như không quần áo.

Cô quần một chiếc khăn quanh vai, trái tấm chắn của họ xuống đất, và ngồi xuống cạnh anh. Cô lục trong chiếc giỏ của họ và lấy ra một trong hai chai rượu.

Anh ném cho cô một cái nhìn nghiêm khắc, nhưng khi cô không mở được nắp, anh giúp cô, và thậm chí cùng uống. Họ ngồi vai kề vai, chuyền chai rượu qua lại, giống hệt những người mà vì anh muốn tránh họ mà phải ở lại đây.

Sau khi dốc chai lên lần cuối cùng, cô cất nó đi, rồi chúi xuống và dúi đầu vào dưới cánh tay anh. Anh nâng cánh tay lên, không hiểu cô đang làm trò quái gì, và khi anh vừa làm thế, cô liền chui vào nằm dưới cánh tay anh luôn.

Anh cứng người, nhưng rồi cũng thả cánh tay xuống vòng quanh người cô. Cô ngả đầu trên ngực anh. Và việc này có cảm giác thật tự nhiên. Thật thích hợp.

“Em thích nghe tiếng trái tim anh. Nó đập thật mạnh mẽ và đều đặn. Chờ chút, nó đập nhanh lên rồi.” Cô ngước lên và mỉm cười.

Một cảm giác như là định mệnh ập đến. Họ đang ở trong một cabin, cách biệt với phần còn lại của thế giới. Định mệnh, số phận, hay là Victoria đã bày trò để họ ở đây với nhau tại một nơi biệt lập. Grant mệt mỏi rồi, quá mệt mỏi phải chống lại những gì mà giờ đây với anh là không thể tránh khỏi.

“Anh sẽ hôn em chứ?” cô thì thầm với anh.

Có người đàn ông nào trên trái đất lại chống lại điều này không? Sao phải cố chứ? Ian từng hỏi anh như vậy. Grant đã trả lời anh ta, nhưng giờ, khi hơi thở mềm mại của Victoria đang mơn trớn trên ngực anh, anh sẽ bị nghiền rửa nếu anh có thể nhớ ra chuyện đó.

Cô quỳ lên trước mặt anh và nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh. Trước khi anh có chủ định, tay anh đã đưa lên vuốt ve đường cong trên má cô, và với một chút đụng chạm của anh, với sự gắn kết khê như hơi thở, đôi môi cô hé ra và đôi mắt cô nhắm lại. Cô run rẩy và bộ ngực cô như vươn ra trước mặt anh, nhũ phong cộm lên dưới chiếc váy lót ẩm ướt.

Anh rên nhẹ trong cổ và lướt ngón tay cái trên môi cô. Chúng thật mềm mại và ướt, anh quỳ trước mặt cô và thay thế ngón tay bằng đôi môi mình. Cô thở dốc trong miệng anh, âm thanh đó làm cho sự cương cứng của anh vụt lên ở phía dưới với một sức nóng tràn ngập. Bụng cô mơn trớn anh, áp vào cái vật đang cứng lên như thép của anh.

Rồi Grant đưa tay ra sau gáy cô, lưỡi anh quét tới trước, vội vã, như muốn trừng phạt cô vì đã làm anh ham muốn cô đến mức này. Anh gạt sợi dây đeo trên vai cô, để lộ ra bộ ngực, và đưa cả hai tay lên vú cô, cô miết lưỡi mình vào lưỡi anh. Cô lại rên lên lần nữa, và những ngón tay cô vuốt nhẹ lên ngực anh, rồi lần lần xuống trên người anh. “Chỉ cho em đi,” cô thì thầm bên môi anh khi tay cô đưa vào trong quần anh để tìm lấy khối thịt đang căng ra, rồi nắm lấy nó.

Rồi. Giờ thì anh nhớ rồi... ở sâu thẳm bên trong, anh thực sự chưa bao giờ muốn chống lại nó cả.

Có cái gì đó – khóa kĩ bên trong anh – bật tung. Với một tiếng kêu đầu hàng, dữ dội, anh kéo

bàn tay háo hức của cô ra và đặt cô nằm xuống, kéo hai chân cô về phía mình, dang chúng ra.

“Grant?”

“Em muốn anh dạy em hả? Anh sẽ chỉ cho em một thứ mà anh nghĩ em sẽ thích.”

Anh lật dần chiếc váy lót lên phía trên chân cô, bầu lấy hai đùi cô và cúi xuống về phía cô.

“Em không biết –“

Anh như gằm lên giữa hai đùi cô, “Anh biết.” Nhưng anh cảm thấy sự do dự của cô vẫn còn tiếp tục. “Em có tin anh không?”

“Nhưng em tưởng anh sẽ - “ Cô dừng lại. “Vâng,” cô khẽ thì thầm. “Em tin anh.”

Giọng anh thật hoang dại. “Vậy thì hãy để anh hôn em.”

Cô chuyển hai bàn tay đang giữ chặt khuôn mặt anh, luồn các ngón tay vào trong mái tóc anh. Anh lại rên lên, và rồi, giống như anh đã mơ tưởng hàng tuần liền, anh hôn lên đám cỏ vàng óng, chậm rãi nếm cô, lướt xung quanh chỗ đó. Cô hét lên trong khoái lạc, rồi thở dốc.

Mùi vị của cô đưa anh đến một trạng thái ham muốn vô hạn, nhưng anh cưỡng lại ý muốn leo lên trên người cô như một con thú dữ đang đói. Anh dùng ngón tay mở rộng cô hơn cho cái miệng tham lam của anh, đưa lưỡi về phía cô, lưỡi căng ra trong cô.

Anh lờ mờ nhận ra cô đang kéo anh lại gần cô hơn trong khi anh tiếp tục liếm và thưởng thức, gằm gừ với cô trong sự bức bối bởi dường như cô vẫn chưa cởi mở hoàn toàn với anh. Anh đẩy tuốt chiếc váy lót của cô lên ngang hông và đẩy chân cô dang rộng hơn. Cô thở dốc. “Grant!”

“Tin anh đi,” anh nghiêng rằng trong lúc nắm chặt đùi cô, đặt nó lên vai anh. Sẽ chẳng còn gì ngăn cách giữa anh và hương vị của cô trên đầu lưỡi. Bằng một lực mạnh hơn, anh siết lấy phần nở ra ở phía sau cô để nâng cô lên. Anh đã từng mơ thấy những đường cong của cô, căng mịn nhưng vẫn đầy đặn, và bây giờ chúng như hòa quyện một cách hoàn hảo với những ngón tay đang xòe rộng của anh.

Cô túm lấy hai vai anh, tóc anh, ôm lấy khuôn mặt anh và càng trở nên ướt hơn dưới đôi môi anh. Thân thể cô bắt đầu run lẩy bẩy, hai chân cô quặp chặt quanh anh khi cô gần đến đỉnh.

“Ôi, Chúa ơi,” cô bật ra trong tiếng thở hổn hển. “Grant, đừng dừng lại. Làm ơn –“ Khi cô thốt lên từ đó, khoái cảm trào đến, với một sức mạnh thật nhanh, hồi hả làm anh phát hoảng. Lưng cô cong lên và hông cô nảy ngược, ấn cô sát về phía đôi môi anh hơn. Vẫn đầy tham lam, anh xiết lấy cô cho đến khi cô mềm nhũn ra, nằm lơ mơ trên tấm chăn trải bên dưới họ.

Anh thử liều cử động, và suýt nữa thì phun ra khi chỗ đó bị đè vào chiếc quần. Anh chắc hẳn đã rên lên đau đớn bởi vì cô lại quỳ lên trước mặt anh, trần truồng và vẫn đang run rẩy, áp ngực cô vào ngực anh và đặt tay lên người anh. Anh thật gần.

Cô tháo chiếc quần của anh với những ngón tay thật nhanh nhẹn. Rồi không hề do dự nắm lấy anh, những ngón tay xiết chặt quanh anh. Anh rùng mình trước bàn tay của cô và suýt nữa thì phun trào ngay lập tức. Anh đang ở đây trên cái giường tạm bợ của họ, quỳ trên hai đầu gối,

cái quần gần như đã tuột ra.

“Đừng chạm vào anh. Việc này lẽ ra chỉ dành cho em thôi.”

“Anh thực sự nghĩ em có thể dừng lại,” cô thì thầm, “không cảm thấy anh lúc này nữa sao?”

Anh rên lên. “Em không hiểu-“

“Thật cứng, thật nặng.” Cô nhìn chăm chăm vào anh như bị bỏ bùa. “Tất cả những gì em muốn trên đời là chạm vào anh.”

Cô vuốt khắp chiều dài của anh. Sự thôi thúc giải phóng đã trở thành một áp lực khủng khiếp. Chẳng có gì có thể ngưng nó lại. Không còn tự chủ nữa...

“Đừng nhìn, Victoria,” anh bật ra. Như thể nó sẽ đỡ kỳ quái hơn nên cô không nhìn anh. Liệu hình ảnh hạt giống của anh trào ra có làm cô sợ không? “Đừng nhìn anh...”

Không, cô rất can đảm. Câu hỏi đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Dễ tổn thương. Cô sắp nhìn thấy lúc anh yếu đuối nhất. Cô đã làm chủ anh chỉ bằng những ngón tay lướt trên làn da đang co giật của anh.

Cô kéo anh lại gần và đặt môi lên cổ anh. Lưỡi cô đưa ra, và hơi thở cô phả trên da anh. Đôi tay anh chộp lấy vú cô, bóp chúng, nâng chúng lên, và cô là người rên lên khi anh cảm thấy cơn co giật bắt đầu.

Khi sự giải phóng chạy xuyên qua anh, anh kêu lên với sức mạnh của nó. Hung bạo. Phóng nó ra khoảng không giữa họ trong khi anh uốn hông bên tay cô. Anh không yếu đuối. Cô làm cho anh cảm thấy như một vị thần.

Vài giây sau, họ cùng nằm xuống, đầu cô đặt trên ngực anh. Mặc dù trắng đã lên, sáng một cách khó tả, và những dải sáng màu trắng trào qua những khe hở, anh ngay lập tức ngủ thiếp đi.

Mười sáu

Sau khi tỉnh dậy, Grant vẫn nằm nhắm mắt, cảm thấy thỏa mãn hơn bất cứ lúc nào. Cơ thể anh ấm áp một cách dễ chịu, tất cả các cơ đều như duỗi ra sau bao năm. Anh hé mắt ra. Có phải anh đang không mặc quần áo không nhỉ? Không, anh đang nằm trần như nhộng dưới ánh nắng mặt trời rơi vào, và Victoria đang gối đầu lên ngực anh.

Anh căng cả người khi những ký ức ứa vào trong đầu, những hình ảnh thật phần khích về những việc họ đã làm. Anh chưa bao giờ cảm thấy sung sướng đến vậy với một người đàn bà khác. Chưa bao giờ có thể tưởng tượng được chuyện ấy lại có thể như đêm qua. Và thậm chí anh còn chưa ân ái với cô.

Đôi lông mày anh nhíu lại. Không, anh không ân ái với cô, không như cách cô đáng được hưởng, với những câu nói ngọt ngào và những nụ hôn say đắm. Anh đưa một tay lên mặt. Thay vào đó, anh đã để cho cô dùng tay với anh cho đến khi anh hết chịu nổi. Sự ghê tởm trào lên

trong anh. Ghê tởm chính bản thân anh. Vì những hành động của anh. Vì đã làm tổn thương Victoria dù cho chính cô không nhận ra điều đó.

Hành động của anh với cô thật tệ hại, và tất cả những gì anh nghĩ đến lại là lần tiếp theo anh có thể thưởng thức cô. Anh đã đúng về bản thân mình. Một khi anh đã đi quá giới hạn, với anh thế là hết. Anh không còn là con người đó nữa, và anh hẳn không biết liệu anh có thể lấy lại tất cả những gì mà anh đã phải cố gắng cất lực để có được.

Anh nghĩ về các anh trai của anh, về cách họ không tự chủ được bản thân. Sau một đêm với Victoria, anh nhận ra hai điều. Anh đã đánh mất sự kiềm chế. Và anh nghĩ anh chưa đủ ăn năn hối hận về việc này.

Rõ ràng cô cũng chẳng hối tiếc lắm, vì khi tỉnh dậy, cô thở dài đầy anh phúc bên cạnh anh. Và khi anh không động dậy, cô ngồi dậy và chiếc khăn dùm lại quanh hông cô. Tóc cô rối bời đầy hoang dại và đôi má cô đang đỏ hồng. Sự thực là, trông cô đáng yêu hơn bất cứ lúc nào. Được vuốt ve một cách kỹ lưỡng thật là hợp với cô. Cô vươn tay trên đầu như một chú mèo trong nắng, bộ ngực cô cũng vươn cao lên cùng lúc với cử động đó.

Chờ đã... “Em bị thâm tím kìa.”

Cô nhìn xuống và thấy những vết thâm lờ mờ trên ngực. Cô nhún vai và nhìn khắp cơ thể anh, toàn bộ thân thể anh, với một nụ cười thỏa mãn trên gương mặt. Chính lúc đó trông cô có vẻ như chưa được thỏa mãn chút nào.

“Victoria, anh đã làm em đau.” Một cách vô tư hết mức, anh chạm vào ngực cô. “Anh có thể thấy vết các ngón tay anh. Nó không đau chứ?”

Cô cắn môi và lắc đầu. “Chẳng đau chút nào. Và em còn hơi thích nó nữa... một bản đồ nơi những ngón tay anh đã đi qua.” Nghe như cô vừa khẽ gừ lên những từ cuối.

Liệu việc này có thể tệ hơn nữa không? Anh đã quá xấu hổ vì cách anh đối xử với cô. Anh đã để cô vuốt ve cho đến khi anh phun cả ra đất. Anh đã thỏa mãn cô bằng cái miệng của mình. Anh đã làm với cô những chuyện mà anh thậm chí chưa bao giờ làm với một cô gái làng chơi.

Cô kéo góc cái chăn đang phủ trên đùi anh, và Chúa giúp anh, anh lại căng cứng lên rồi. Khi cô nghiêng về phía trước, anh xoay người để nhìn cô, biết rằng cưỡng lại cái điều anh vẫn đang khao khát ghê gớm lúc này là vô ích. Bất kể anh đang khổ sở vì hổ thẹn đến thế nào. Anh lại sắp bắt đầu cái sự điên cuồng ấy một lần nữa...

Họ sống người khi nghe tiếng trẻ con nghịch nước ở đâu đó rất gần. Đôi mắt Victoria mở to, và cô lập cập đứng dậy mặc bộ quần áo ướt và đầy cát vào người. Anh làm theo, rồi thu dọn cái chòi nhỏ, cuộn tấm chăn ố đầy những thứ của anh. Dù đang là mùa hè, họ vẫn ra khỏi cái chòi mà không có ai nhận ra. Không ai thấy anh quăng cái chăn vào một sọt rác.

Họ nhận ra thủy triều đã xuống, và dễ dàng đi bộ sang bãi biển bên cạnh. Ngay lập tức, Victoria kêu lên, “Ồ, nhìn kìa, Grant!” Cô chỉ ngón tay về phía con ngựa của họ và vỗ tay đầy sung sướng.

Ngay lúc anh nhìn thấy một người dân địa phương đang dắt con ngựa, tìm kiếm chủ nhân

của nó, anh chợt nhớ ra. Chính anh, tay nắm dây cương, đang dắt con ngựa đến chỗ một cây gỗ dạt vào bờ. Victoria, hứng thú với bãi biển, đang cúi xuống để tháo đôi giày ra ở phía trước anh, rồi cô quay người lại để vẫy anh xuống nước với một nụ cười mê hoặc và hai cánh tay giang rộng. Anh, thả rơi sợi dây cương, và đi theo như một con ngựa đực chạy theo nàng ngựa cái...

Anh nguyên rửa sự ngu ngốc của mình suốt quãng đường trở lại khách sạn, mặc kệ Victoria riu rít đầy hạnh phúc và cố không phản ứng lại với mùi hương của tóc cô khi cơn gió thổi nó ra phía trước bên vai anh. Ít nhất trên lưng ngựa, anh không phải nhìn thấy cô với trong dáng vẻ đầy ham muốn, mới mẻ. Nhưng khi họ xuống ngựa trước cửa khách sạn, anh thấy mặt cô đỏ hồng lên và đôi môi cô căng mọng.

Những người đàn ông đang đứng lơ vơ trên các bậc lên xuống nhìn cô chằm chằm với sự thèm khát rõ rệt. Victoria thì vô tình không hề nhận ra. Một trong số họ huyết sáo, và cô quay lại nhìn với một nụ cười vẻ không hiểu. Tiếng huyết sáo của hắn ta trở thành một tiếng xì xì của hơi thở giữa hai hàm răng.

Grant ném cho hắn một cái nhìn như nói rằng anh sẽ giết hắn nếu hắn đến gần hơn.

Anh ta đáp trả, “Khỉ thật, sắp à. Không cần phải muốn xin tí huyết bọn tôi chỉ vì tôi ngó một chút đâu.”

Một người khác thêm, “Tôi cá anh chàng không biết chia sẻ là gì đâu. Chúng ta có cần dạy cho hắn cách không?”

Giọng Grant trầm xuống với cơn thịnh nộ như không kiềm chế nổi. “Tôi không chia sẻ cái gì là của tôi.” Những người đàn ông lui lại như thể anh vừa nhe răng ra với họ.

Tưởng tượng bàn tay của người đàn ông khác trên người cô, cơn giận sục sôi lên trong anh bởi ý nghĩ đó... Sự lạnh lùng khét tiếng của anh đâu mất rồi? Anh cảm thấy mọi thứ thật rõ rệt. Cô mang lại cho anh nhiều khoái cảm hơn cả anh có thể mơ thấy, và anh đã mất tự chủ. Hoàn toàn. Nếu anh đánh mất sự kiềm chế, tại đây, lúc này, thì sao? Tất cả sẽ trôi tuột đi, tất cả những gì mà anh đã phải vất vả lắm mới chế ngự được sẽ sụp xuống hết.

Giờ đây anh giống hệt thứ mà anh ghê tởm suốt bao năm: một người đàn ông không thể điều khiển những thói xấu của mình. Và cô là một trong những thói quen không tốt mà anh bắt đầu thấy nghiện. Giờ thì anh nhận ra điều đó. Người đàn ông trưởng thành thì không nhớ nhung một phụ nữ chỉ sau có vài giờ. Một người đàn ông như anh không nên có cái cảm giác bệnh hoạn, kỳ quặc trong lòng anh ta khi nghĩ đến việc cô với một người khác.

Tình trạng này không giúp được gì hơn. Anh đã phá hỏng cô – không hoàn toàn, nhưng, Chúa ơi, thế là đủ rồi – và anh sẽ phải cưới cô. Cô là một quý cô – cháu gái một bá tước. Anh lẽ ra phải biết kiềm chế hơn. Anh chắc anh sẽ làm được nếu anh không đặt tay lên người cô.

Một sự thụt lùi, đi theo tiếng gọi của bản năng. Cái tiếng gọi đã suýt nữa hủy hoại một người anh của anh. Và đã giết chết người kia.

Trông Grant thật tội nghiệp, nhưng Tori không thể thấy thất vọng. Cô đang cảm thấy lâng lâng như trên thiên đường, nhớ lại những hình ảnh anh ve vuốt cơ thể cô và hôn lên làn da cô.

Chắc chắn những đêm như đêm qua không xảy ra giữa bất cứ ai. Và giờ anh đang đưa thẳng cô lên phòng. Cô tự trêu mình rằng anh làm vậy không phải vì những người đàn ông ở ngoài kia mà vì anh không muốn rời cô.

Cô tra chìa khóa vào ổ. Không mở cánh cửa ra, cô quay về phía anh. “Anh không muốn hôn tạm biệt em sao?”

Cái vẻ khổ sở đã quay lại. Thế này không ổn. Cô muốn anh nhìn cô cái cách anh đã làm khi anh ở phía trên cô. Như thể anh đã mất hết cả lý trí vì anh cần được hôn cô, vì anh khao khát được đặt môi lên làn da cô.

“Em cần phải thay đồ, và lau khô người.” Anh vớ tay qua cô và mở cánh cửa.

Bên trong, Cammy đã dậy. Tori đỏ mặt. Có phải những gì họ vừa trải qua đêm trước đang lộ rõ hết trên mặt cô không?

“Hai người vừa ở đâu?” Cammy kêu lên. “Tôi vừa định gọi cảnh sát.”

“Chị không thể tin chuyện gì đã xảy ra đâu.” Tori vội nói. “Con ngựa đi lạc mất và bọn em mắc kẹt lại ở bãi biển.” Đây không hẳn là một lời nói dối.

Khi Cammy nhướn mày lên về phía họ, Grant hỏi, “Hôm qua cô thế nào, Cô Scott?”

Tori nhìn khắp hết người này đến người kia và nghĩ có lẽ câu hỏi này còn nhiều ẩn ý hơn thế.

“Ngày hôm qua của tôi khá ổn. Thực tế, tôi có tin rất tuyệt. Tori, chị đã gặp bác sĩ.”

“Nhưng em tưởng ông ta sẽ quay lại sau vài ngày nữa,” Tori thốt lên. “Sao chị không nói với em?”

“Bọn chị không nói với em vì chị lo ngại cái kết quả chẩn đoán sẽ như thế nào. Vị bác sĩ hỏi chị cả loạt câu hỏi và kiểm tra hàng giờ liền.” Cô dừng lại rồi nói, “Chị biết cái gì không ổn rồi.”

Tori ngồi xuống. “Thế rồi sao...”

Cammy nhặt một mảnh giấy lên và đọc. “Bệnh nhân bị thiếu dịch kéo dài – đây là cách văn vẻ để nói rằng chị không uống đủ nước và nó làm chị hay quên và lẫn lộn – và phản ứng bệnh lý có hệ thống với việc tiêu hóa tất cả các loại cá.”

Cá? Tori phát hoảng. “Nh-nhưng đó là tất cả những gì chúng ta ăn.”

“Gần như thế.”

Cứ mỗi lần cô mang cá về cho họ, cô vô tình đã đầu độc bạn cô. “Vậy là chị nghĩ uống nhiều nước và không ăn cá thì chị sẽ khỏe lại?”

“Thực ra nó phức tạp hơn thế một chút. Chị cần đưa khoáng chất vào trong người và lấy lại sức. Cái bệnh này làm cho cơ thể chị phản ứng với thức ăn. Nên chị sẽ phải cố nuốt súp vài tuần nữa. Nhưng cái sự căng trí kinh niên sẽ hết nhanh thôi.”

“Nghĩa là chị sẽ khỏe lại.”

Cô ấy gật đầu. “Chuyển trở về sẽ làm chậm việc đó lại chút vì chị say sóng, nhưng sau đó, chị sẽ khỏe ngay.”

Tori lao đến ôm chầm lấy Cammy. Sau bao năm lo lắng, vì không biết chuyện gì xảy ra, giờ họ đã nhìn thấy kẻ thù để có thể chống lại. Và nếu Camellia Scott là một con người nào đó, cô chính là một chiến sĩ.

Tori nghĩ về cái tin tuyệt vời này và thời gian cô bên Grant và thở dài, “Đây là ngày đẹp nhất của cả đời em.”

Grant nhím chăm chăm vào tách cà phê đen của mình, thậm chí không nhìn lên khi Ian sầm sập bước vào phòng khách của con tàu và ngồi phịch xuống chiếc ghế.

“Nếu anh chỉ thích nhìn nó thôi...,” Ian nói và cầm tách của Grant lên uống một hơi dài. “Tôi thấy anh lên tàu sáng nay.”

“Thì sao?”

“Thì, anh và Tori... Lẽ ra anh đang nên huýt sáo mới phải chứ?”

“Sao anh biết tôi không đến nhà chứa nào đó?” Anh cũng có thể hỏi, “Sao anh biết tôi không ở trên mặt trăng?” Ian vẫn giữ cái nhìn không thay đổi, vẻ biết thừa.

Grant bẻ ngón tay. “Đợi đã, tôi biết rồi. Vì anh không gặp tôi ở đó.”

Ian lắc đầu, tâm trạng phấn chấn của anh ta bị giọng nói gắt gỏng của Grant làm cụt hứng. “Bạn đồng hành với tôi là rượu brandy và xì gà. Tôi đã có một buổi tối rất tuyệt ở trên boong tàu.” Khi Grant không nói gì, Ian hỏi, “Anh có thể thực sự nói anh đã hối tiếc vì việc ấy không?”

Đến mức anh ta phải hỏi sao... “Tất nhiên tôi có thể nói thế,” anh trả lời, giọng thật thấp.

Ian khịt mũi. “Nếu đấy là điều anh tự nói với anh.”

Grant cào tay vào tóc. “Anh không hiểu đâu.”

“Thế thì giải thích đi,” Ian nói, gác đôi ủng của anh ta lên một cái ghế khác.

“Một năm trước, tôi đã hứa với một ông già rằng nếu tôi tìm thấy cháu gái ông ấy, tôi sẽ bảo vệ cô ấy bằng tính mạng của mình. Tôi bảo ông ấy hãy yên tâm về chuyện đó. Và nếu cha mẹ cô ấy mất rồi, tôi thề sẽ là người bảo hộ cho cô ấy đến khi tôi đưa cô ấy trở lại với ông ta. Và ông ấy đã tin tôi, biết rằng tôi không bao giờ nuốt lời.”

“Nhưng cái gì đã xong thì cũng xong rồi – “

“Và anh có biết là nếu ông ấy qua đời trước khi chúng ta trở về, tôi sẽ là người bảo hộ suốt đời của cô ấy? Ông ta tin tưởng tôi đến mức như vậy đó.”

Ian nhìn có vẻ bức xúc. “Thế là anh đã làm rối tung – “

“Và chẳng có lý do gì để ông ấy không tin tưởng tôi. Tôi đã gây dựng được uy tín của mình. Làm việc để có nó. Cố chối từ bản thân để củng cố nó.”

Ian lắc đầu một cách miễn cưỡng. “Cuộc đời quá ngắn để anh có thể bỏ qua hạnh phúc khi anh tìm thấy nó. Đặc biệt khi chẳng ai phải tổn thương vì chuyện đó cả. Hãy cưới cô ấy và cho qua hết những cái sự dằn vặt này đi. Anh biết là anh phải làm thế mà. Anh thậm chí có thể đã là một ông bố tương lai ấy chứ.”

Grant xoa tay sau gáy. “Chẳng có chuyện đó đâu.”

Ian nhú mày, rồi cười với anh như vừa hiểu ra. “Anh đúng là con quỷ láu cá! Grant, anh khó lường thật.”

“Nếu anh giữ kín chuyện này, chúng tôi có thể tránh được cái đám cưới.”

Ian nhướng mày. “Tôi vẫn không hiểu sao anh lại muốn như thế.”

“Anh đã bao giờ nghĩ tôi không phải lựa chọn tốt nhất của ông bá tước để làm chồng cô ấy chưa? Danh hiệu của họ, dù không có của cải, nhưng nó vẫn lâu đời. Tôi chẳng có đất riêng. Tôi già hơn cả chục tuổi-“

“Chẳng là cái gì nếu đem so với thực tế anh là sự lựa chọn của cô ấy. Cô ấy đã chọn anh.”

Grant đứng bật dậy. “Chẳng có sự lựa chọn nào cả. Cô ấy không chọn tôi giữa những người cầu hôn. Cô ấy đã bị lấy mất cha mẹ, mất tuổi thơ, và giờ tôi lại lấy mất của cô ấy một thứ khác mà cô ấy nên chờ đón. Yêu đương, người tình, mùa hẹn hò. Vẫn được trẻ trung và được lựa chọn người đàn ông thích hợp nhất cho mình. Và hãy nhìn cô ấy xem – sẽ vẫn có yêu đương và tình nhân, có điều sẽ là sau khi cô cưới cô ấy.”

“Tôi không nghĩ anh nghĩ đúng về cô ấy.”

Grant đi lại quanh phòng. Có vẻ nó nhỏ hơn bình thường, nhốt chặt anh vào trong. “Anh nghĩ quá tốt về cô ấy.”

Ian thở ra một hơi vẻ mất kiên nhẫn. “Tôi sẽ gặp cô ấy hôm nay. Anh muốn tôi nhắn gì không? Có cần gửi hoa không?”

“Bảo cô ấy tuần này tôi sẽ bận.”

“Có phải sự ngốc nghếch di truyền trong gia đình anh, hay chỉ có anh thôi?” Và với cái nhìn đe dọa của Grant, Ian uống cạn tách cà phê của Grant và đi khỏi.

Grant đấm mạnh tay xuống bàn. Anh muốn quên tất cả mọi thứ ngày hôm qua, quên đi rằng anh đã bỏ qua phép tắc và danh dự, và quên đi những thứ anh đã làm với một cô gái trong trắng trong căn chòi. Anh sợ anh đã đối xử với cô như một cô gái làng chơi, làm cô bầm tím và chỉ cho cô những thứ một người phụ nữ gia giáo không bao giờ có thể mơ tới. Và sự lo lắng giằng xé anh. Anh không được bình thường khi ở gần cô, và họ xa nhau càng sớm càng tốt.

Sau một ngày dài thực sự khốn khổ, anh nằm trên giường, căng cứng như thường lệ và băn khoăn tại sao anh không nhận lấy những gì cô đưa ra. Chính xác mà nói, họ không nhất thiết phải lấy nhau. Nhưng anh là một quý ông chân chính, anh sẽ ngỏ lời với cô. Và nếu anh ngỏ lời, anh có thể có cô. Tất cả cô...

Anh nghe một tiếng gõ nhẹ, và ngay lập tức đứng lên, xỏ chân vào cái quần và giật mở cánh

cửa. Victoria đứng, gần như đang bấn lển, ngay bên ngoài với những cơn gió thổi tạt chiếc váy cô bám chặt đôi chân. Có phải cô không mặc gì bên trong không? Anh tóm lấy tay cô và kéo cô vào trong.

“Làm thế quái nào em xuống đây được thế?”

“Em đi bộ.”

“Em có thể đã bị giết. Em – “

“Ừm, thực ra, em đã mua tấm bản đồ này và nhờ ông chủ khách sạn đánh dấu tất cả những nơi đặc biệt nguy hiểm.” Cô cho anh xem một tấm bản đồ. “Anh có thấy đường đi của em không? Em phải đi vòng vèo một chút, nhưng – “

“Những cái đồ lót khốn kiếp của em đâu?”

“Em không muốn đánh thức Cammy dậy để lấy mấy cái đồ đó ra.” Sự thích thú hiện lên trong giọng cô, và cô nhẹ nhàng thú nhận, “Em nhớ anh. Anh chẳng đến gì cả.”

Anh bóp trán bằng một tay. “Chúng ta gặp rắc rối rồi, em và anh. Những gì mình làm ở bãi biển là sai trái. Và nó không thể xảy ra một lần nữa.”

Cô khoanh tay trước ngực. “Nó đã phải xảy ra. Và nó sẽ phải xảy ra lần nữa.” Bắt gặp ánh mắt của anh, cô nói khẽ, “Em cảm thấy em sẽ phát điên mất. Tất cả những gì em nghĩ đến là anh và bàn tay của anh đặt trên người em.” Cô cầm tay anh và đặt nó lên ngực cô.

Anh rên lên. “Tại sao em lại làm những chuyện này?”

“Bởi vì nó thật tuyệt.”

“Vậy là tất cả những thứ em làm với anh chỉ là do cảm hứng?” anh hỏi với một giọng thật thấp, tàn khốc đồng thời giật tay anh ra.

“Cảm hứng thì có gì sai?”

“Tất cả.” Anh đưa tay lên mặt. “Nếu em lại thấy cảm hứng với người đàn ông khác thì sao?”

“Nhưng em sẽ không. Em chỉ cảm thấy thế này với anh thôi.”

“Sao em biết được?”

“Em biết khi mẹ em lần đầu gặp ba em, bà đã xiêu lòng ngay, không bao giờ nghĩ đến người đàn ông nào khác suốt cả đời. Và em cảm thấy như thế với anh.”

Anh hít mạnh một hơi trong khi cô thú nhận, và khẽ thở ra. “Nếu có chuyện gì nữa lại xảy ra, em sẽ bị buộc phải lấy anh.”

“Chuyện gì nữa? Có nghĩa chúng ta sẽ không phải cưới chỉ với những gì mình đã làm?”

“Chúng ta không cần phải cưới chỉ vì chuyện đó.”

“Thế thì như em thấy, mình có thể lại làm những việc đó lần nữa.”

“Mọi thứ không đơn giản như thế.” Có phải anh đang nói với vẻ hối tiếc vì sự thật đó?

“Nhiều thứ có thể... ra khỏi tầm kiểm soát.” Anh đẩy cô lùi ra một chút. “Và rồi, em có bao giờ nghĩ rằng có thể anh sẽ làm em có mang không?”

Mắt cô mở tròn xoe.

“Rõ ràng là không,” anh nói, giọng anh đầy chua chát. “Em thấy đấy – đây không phải một trò chơi, đây là tương lai của em – “

“Ồ, nhưng mà, Grant, em rất thích có con.”

Anh sững người. Sao lời nói của cô có thể tác động đến anh đến thế này? Có phải vì vẻ phẫn chấn trong giọng nói của cô? Nụ cười ngây thơ, dễ chịu đi kèm theo lời nói đó? “Sẽ không thể có đứa trẻ nào hết.”

“Anh vừa mới nói rằng có thể - “

“Chúng ta chưa lấy nhau. Em phải cưới trước đã.”

“Thế thì mình cưới nhau.” Giọng cô nói như thể việc đó đã được quyết định sẵn. Một cộng hai bằng ba. “Anh bảo em cần phải cưới. Tại sao không phải là anh?”

Anh lắc đầu đầy khổ sở. “Victoria, anh nghĩ cũng dễ hiểu tại sao em lại thấy tò mò về đàn ông, nhưng chỉ thế thôi. Tò mò. Và điều đó tập trung vào anh bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên em gặp từ khi em trưởng thành. Chắc chắn em sẽ không muốn gắn bó với anh suốt cả đời đâu. Chẳng nhẽ em thậm chí không muốn gặp những người đàn ông khác. Hay là được tán tỉnh?”

Cô bỏ qua câu hỏi của anh, nhón chân lên, và hôn vào cổ anh. Sự đụng chạm thật dịu dàng, ngọt ngào, và máu trong của anh lại bốc cháy, thôi thúc anh làm những điều không ngọt ngào gì với thân thể cô.

Nhiệm vụ này có lẽ sẽ kết thúc hoàn toàn khác với kế hoạch của anh. Anh có thể thấy trước điều đó rồi. Victoria sẽ đặt chân lên địa phận Anh quốc như một cô gái đã bị tước bỏ hết tương lai và sự trong trắng, đã có chồng, và nhiều khả năng đang mang trong mình một đứa trẻ - bởi một thằng đàn ông phóng đãng già hơn cô nhiều tuổi và từng là người bảo hộ của cô. Anh sẽ cướp đi, làm cho cô không bao giờ còn có thể lựa chọn.

Những tên khốn ở câu lạc bộ sẽ vỗ lưng anh và nói đầy ẩn ý, “Khá lắm.”

Cô ngồi trên chiếc giường và từ từ kéo dài lụa khỏi cái thân áo. Lốp vải hé ra, và cô kéo nó xuống thấp hơn.

Anh rên lên một tiếng thật trầm trong cổ. Chỉ nháy mắt, anh đã đặt những ngón tay vòng quanh cái mép vải trước ngực cô.

Để kéo nó lên.

Ngay khi anh vừa bỏ tay ra, cô nhìn anh bằng một cái nhướn mày thách thức và lại kéo nó xuống. Anh lại kéo nó lên. Xuống. Lên. Cô lại kéo nó xuống lần nữa. “Thôi đi!” cô kêu lên, khi anh túm lấy mép vải từ tay cô và lại kéo lên lần nữa. “Anh làm rách cái áo của em mất!”

“Anh sẽ không làm rách áo của em – trừ phi em không chịu thả nó ra,” anh gầm gừ thêm vào. “Chúng ta sẽ không làm chuyện đó.”

“Không, chúng ta sẽ làm. Và nếu anh xé rách cái váy mới của em, anh có thể nói lời tạm biệt với cái quần của anh đấy.”

“Hứa chắc chứ?” anh nghiêng rằng, và cảm thấy tức giận chính bản thân.

“Ha! Anh cũng muốn như vậy.” Cô rời mắt khỏi gương mặt anh và nhìn xuống sự căng cứng đang lộ ra chỉ cách cô vài inch. Cô nghiêng người xuống sâu hơn về phía anh, về phía mà, Chúa giúp anh, anh có thể cảm thấy hơi thở cô qua lớp vải quần. Cô hôn anh, một cú lướt nhẹ của đôi môi cô trên làn da anh. “Em chạm vào anh được không?” cô thì thầm.

Hãy tin rằng cô ấy thực sự biết cô ấy muốn gì. Nghĩ khác về cô ấy đi. Tin cô ấy đi.

Anh đã thua cuộc. “Làm theo ý em đi. Victoria.”

Mười bảy

Tori đưa bàn tay xuống đằng trước cái quần của anh rồi lại vuốt lên, cảm thấy anh đang rất cứng, căng ra trong lớp vải. Cô đã nhìn thấy anh hai lần rồi, nhưng khi cô giải phóng cái quần và thấy anh bật ra đằng trước, cô thở hắt, một lần nữa bị mê hoặc.

Biết rằng cô sẽ không bao giờ quen được với cảm giác về anh những lúc như thế này, cô vòng những ngón tay quanh anh, vuốt nhẹ, không như cô đã từng làm, mà đầy âm yếm, chậm chậm khám phá từng thay đổi của thớ thịt. Cô muốn trải nghiệm tất cả mọi thứ và cô cảm thấy anh sắp đầu hàng đến nơi.

Tất cả mọi thứ.

“Grant, hôm qua lúc anh hôn em... kín đáo?”

“Ừ?” anh rít lên khi bàn tay cô xoa lên phần đầu cứng ngắc của anh.

“Em có thể hôn anh kín đáo không?”

“Em đang đùa với những thứ em không hiểu rõ.” Giọng anh thật hoang dại.

“Vậy thì dạy cho em đi.” Cô biết anh đã ở bên vách đá, chỉ một bước nữa là xuống đáy vực. Chỉ một cú đẩy nhẹ nhất... Đêm nay, cô sẽ không khoan nhượng với anh. “Chỉ em cách mang lại sự sung sướng cho anh đi.”

“Victoria, em không biết em đang đòi hỏi cái gì đâu.” Nhìn anh có vẻ khổ sở. Giằng xé.

Nhưng anh không nói không. Ngập ngừng, trước khi cô mất hết can đảm, cô đặt môi lên làn da anh.

Anh rên lên, hai tay nắm chặt vai cô, bật lên tiếng gọi tên cô. “Em không biết em đang làm cái gì với anh đâu.”

Cô ngược lên và thấy anh đang chăm chăm nhìn cô hôn anh. Hơi thở của anh đứt quãng, các

cơ trên người và bộ ngực anh co lại rồi dần ra. Đôi mắt anh tối lại và tò mò, như thể anh đang chứng kiến điều gì đó anh không thể tin nổi.

Chỉ một sự đụng chạm nhỏ đã làm anh ấy trở nên như vậy sao? Cô tăng áp lực, nếm anh bằng lưỡi như anh từng làm với cô. Hồng anh giật lên và cô lùi lại.

“Việc này quái gở lắm sao?” cô hỏi, lại đặt môi lên làn da anh.

“Đúng thế.” Anh đặt hai bàn tay lên tóc cô, và cô nhận ra chúng đang run lên dữ dội. Anh đưa chân lên đặt bên cạnh cô ở trên giường.

“Vì em thích hôn anh ở chỗ này đến thế, chắc em phải quái gở lắm.”

Anh rên lên với lời nói của cô, rồi lại rên sâu hơn khi cô rà lưỡi khắp chiều dài của anh.

“Và vì anh thích thế...”

“Thích thế? Thích không phải từ anh sẽ - “ Anh hít vào một hơi khi cô ngậm cả anh vào miệng. Cô ngược lên, da thịt anh vẫn đang ở giữa môi cô, và nhận thấy đầu anh đã ngửa ra sau, người anh cứng lại cho đến tận cái gốc đàn ông của anh.

“A, Chúa ơi, Victoria.” Ngay lập tức anh nâng cô dậy và đặt cô trước mặt anh. Cú xiết trên cánh tay cô thật chặt. “Em làm anh có cảm giác như một con thú, anh muốn em chết mất thôi.”

Sự cảnh báo trong mắt anh làm cô phấn khích. “Anh hãy làm như anh muốn đi.”

Anh tạo nên một âm thanh dữ dội trong cổ, rồi tháo tung chiếc váy của cô và kéo tuột nó xuống. Khi cô bước ra khỏi chiếc váy, anh kéo chiếc quần ngắn của cô xuống và ném nó sang một bên.

Cô đã háo hức cho anh xem đôi tất dài bằng lụa đen với những đường khâu khiêu khích, nhưng giờ thì sự xấu hổ như nhận chìm cô. Khi những ngón tay anh rà theo những đường thêu ren của đôi tất và rồi kéo kéo hai dải *garter* (tớ biết nó là cái gì nhưng ko biết tiếng Việt dịch ra sao :() bằng sa tanh ở cao trên đùi cô với vẻ như đùa giỡn, cô cúi xuống để tháo chúng ra, nhưng anh đã nắm lấy tay cô.

“Để chúng lại đó đi.” Giọng anh như bị tra tấn. “Vì anh.”

Cô gạt đầu, mắt mở to. Anh ngồi lên rồi nâng cô đặt vào lòng anh, kéo chiếc váy lót qua khỏi đầu cô. Anh di chuyển thân thể cô, đôi chân cô trên chân anh, ngả lưng cô trên cánh tay anh để nhìn ngắm bộ ngực trần của cô. Với một tiếng gầm gừ, anh cúi xuống đặt môi lên đôi nhũ phong, mút chúng đến mức gần như đau đớn. Chúng có cảm giác như tê đi cho đến khi cảm giác từ mỗi cú quét lưỡi của anh như chạy xuống giữa hai chân cô. Cô dang rộng hai đùi, và một bàn tay của anh chạy dọc xuống trên bụng cô. Những ngón tay của anh tách cô ra.

“Thật ướt, để dành cho anh” anh dụi đầu vào ngực cô trong khi vuốt ve cô. “Thật hoàn hảo.”

Khi anh quét ánh mắt xuống thân thể cô, cô uốn lưng, như mời gọi cái miệng của anh trở lại với hai núm vú. Cô không nghĩ có gì có thể làm cô sung sướng hơn khi anh vuốt ve cô, nhưng rồi anh đưa một ngón tay vào trong cô. Cô như hét lên và hồng cô giật lùi trước bàn tay anh. Anh giữ lấy cô, ngo ngoáy ngón tay trong cô, làm cô rên rỉ.

“Grant! Cảm giác này... Làm nó... Giúp em đi.”

“Bằng cách nào, Victoria?” Anh đặt cô nằm xuống giường và đè cô xuống bằng bàn tay to lớn trên bầu ngực. Quỳ xuống giữa hai chân cô để nâng mông cô lên, anh đưa cô về phía miệng mình như thể sắp uống cô.

“Giúp em” anh hôn cô và rên lên trước da thịt cô – “bằng đôi môi anh?”

“Vâng!” Cô đẩy hông lên mời gọi. Đúng thế, đôi môi anh.

“Hay là bằng ngón tay anh?” Anh mơn trớn cô, làm cô khẽ rên rỉ. Đầu cô lắc lư. Khi anh đưa một ngón tay vào sâu, cô kêu lên như đang thút thít, chân cô đang rộng hơn. Vẫn không có sự giải phòng nào tới.

Cô nhìn lên, và thấy anh đã tháo chiếc quần và quay lại. Anh vói tay đặt lên ngực cô và xoa bóp hai đầu vú, và cái đàn ông của anh đã ở bên trên người cô, nằm trên bụng cô. Nó thật to và rõ ràng là đang đập nhịp, cái đầu thật ẩm ướt. Miệng cô há ra vì kinh ngạc. Thật đẹp, thật lạ lùng. Thật mời gọi... Anh nhìn xuống để thấy cô đang ngấm anh, và cô nghĩ hình như môi anh gần như cong lên.

“Làm ơn!” cô kêu lên.

Cả cơ thể anh căng ra, như sắp nổ tung. “Em muốn gì, Victoria?” Rồi anh cúi xuống thì thầm vào tai cô, những lời mà cô biết nên được giữ kín. Cô không thể tin nổi cách nói ấy, thế nhưng thậm chí không phải lời anh nói, mà là cái cách anh nói với cô, sự dữ dội, làm cô rên lên.

Rồi anh lại ấn ngón tay vào trong cô, khiến cô thở dốc và rùng mình. Cô lại ngã ra giường, đôi tay giơ cao trên đầu như thể sự căng thẳng làm cô rã rời. Khi anh rút ra tay rồi lại ấn sâu vào hơn, sự khao khát cuộn lên trong cô, càng tăng thêm mỗi khi anh ấn vào và kéo ra, cho đến khi nó đạt đến đỉnh điểm rồi vỡ vụn. Khi cơ thể cô run rẩy và lưng cô ưỡn lên, anh nghĩ đến những gì anh sắp làm với cô sau khi cô đã đạt đến đỉnh vừa rồi, những chỗ anh sẽ liếm cô, những chỗ ngón tay anh sẽ tìm đến và cọ xát, sao anh muốn cái miệng cô ở trên người anh đến thế, hút anh thật sâu...

“Ồ, đúng rồi,” cô rên khẽ thật dài. Cô có thể cảm thấy cơ thể mình đang xiết chặt quanh những ngón tay ranh mãnh của anh. Anh không dung tha chút nào, tiếp tục khiêu khích cô, trải rộng sự ẩm ướt bằng những cú quệt dài, thật thú vị.

Như thể có một người đàn ông khác ở trong anh, Grant mơn trớn bên trong Victoria, thử thách cô, nói rộng sự chật chội của cô. Và sau khi chứng kiến sự buông xuôi của cô, anh chẳng còn ý định từ chối bản thân trước việc đó. Cô sẽ là của anh. Giờ đây, chẳng có gì làm anh thỏa mãn hơn. Anh thấy cô liếm đôi môi hé mở, nhìn thấy ngực cô nhể nhại trước mặt anh, và những đám cỏ xoắn mượt phủ trên cô... Anh thua rồi.

Nắm chặt đùi cô, anh dang chân cô ra rộng hơn, rồi tự cầm lấy mình và rê đầu trên những lớp da của cô, chắc chắn rằng cô đã sẵn sàng đón nhận anh. Anh rên lên khi cô càng trở nên ướt át hơn.

Cuối cùng, anh tự cho phép mình tiến vào, nhưng chỉ thế thôi. Cô rất trơn ướt, nhưng vẫn

quá chặt. Tất cả các cơ trên cơ thể anh như kêu gào đòi anh đâm vào tận chuôi, để anh vùi sâu trong cô mặc cho cô có nhỏ bé thế nào. Không, anh sẽ không làm cô đau. Anh có thể điều khiển được bản thân mình.

Nhưng cô bắt đầu chuyển động, quần quai để anh tiến vào cô sâu hơn. Anh tóm lấy dưới eo cô để giữ cô đứng yên, rên lên khi cảm nhận thân thể cô qua những ngón tay, rút ra, rồi lại ấn phần đầu vào một lần nữa. Cô quá chặt, đến mức không thể tin được. Anh sợ sẽ làm cô vỡ vụn ra mất. “Anh không muốn làm đau em,” anh nghiêng răng với một giọng thật thấp, gần như không thể nghe thấy.

“Chẳng phải nó sẽ đau sao?” cô nói trong hơi thở. “Một chút?”

Một chút? Không phải lần này. Cứ như cái cách cơ thể cô xiết chặt lấy anh như vậy, anh có thể thề cô sẽ không thể chịu thêm được.

“Sẽ đau đấy, cưng à.”

Cô thở dài. “Em đã lo là anh quá to. Và em không biết mình có được như bình thường – “

Anh cúi xuống để hôn cô, giọng anh khản lại bên môi cô khi anh nói, “Em là tất cả những gì một người đàn ông có thể muốn...” Anh gập lóp rào cản và cô hít một hơi thật sâu. Và anh nhướn hông lên, rồi thúc thẳng vào trong cô. Cô kêu lên – anh cứng người lại.

“Victoria, em ổn chứ?”

“Em – em nghĩ thế,” cô thì thầm.

Grant tin rằng anh nên để nguyên như vậy. Để cơ thể cô điều chỉnh theo kích thích của anh. Chẳng phải đó là việc bạn nên làm với những trinh nữ sao? Trước đây anh chưa bao giờ phải lo về việc này. “Em có muốn anh dừng lại không?” Cứ như là anh có thể vậy. Đây sẽ là thử thách tối hậu, chìm sâu trong cái ấm nóng chặt chội của cô và buộc phải từ bỏ nó...

“Vâng.”

Không. Khỉ thật, không! Tâm trí anh kêu gào. Anh không thể bỏ cuộc được. Anh vừa mới có được thiên đàng. Nhưng khi anh nhìn xuống và thấy đôi mắt ướt đẫm của cô. Cái ý nghĩ cô đang đau đớn làm lòng anh như xé.

Cả cơ thể anh tràn ngập quyết tâm, anh kéo ra, nhưng anh là một con thú dữ, anh rút lui thật chậm, nín kéo từng chút một để cố tận hưởng những gì anh mới được nếm trải.

Cô rên khẽ trong cổ. “Ồ, chờ đã. Em thích như vừa rồi.” Choáng váng, anh lại đẩy vào. “Ồi,” cô bật ra.

Anh lại rút ra một lần nữa, và cô lại rên lên. Anh đang muốn phát điên. “Em yêu, em không thể có cái này mà không có cái kia.”

“Anh có thể đi vào chậm, như lúc anh đi ra không?”

Anh có thể không? Khi mà tất cả bản năng thôi thúc anh đâm thật sâu vào cô? Run rẩy, toát mồ hôi vì cố gắng, anh chậm chậm, chậm chậm tự hành hạ bản thân, vào rồi lại ra, cố tìm thấy

một nhịp điệu thỏa mãn được cô và làm cho anh rung mình. Những giọt mồ hôi của anh rớt xuống bộ ngực khê rung của cô và hòa với mồ hôi cô. Anh cúi xuống ngậm lấy một bên núm phong mẫn mẫn và mút thật mạnh. Cô lại rên lên, dang rộng chân hơn.

“Có thể, nhanh lên một chút,” cô thì thầm vào tai anh. Và một lần nữa, anh lại rung mình.

Như cô muốn, anh thúc vào nhanh hơn. Khi anh nhìn thấy bộ ngực cô rung lên với mỗi cú đẩy, anh biết giờ chỉ còn là vấn đề thời gian, và khi cô rên lên, anh càng dần tới nhanh hơn. Hết lần này đến lần khác, hông anh đẩy sát vào cô, tay anh giữ chặt đùi cô hoặc nhào nắm ngực cô.

“A, Grant, đúng thế.” Anh càng tiến lên mạnh hơn và nhanh hơn, cô càng gọi tên anh nhiều hơn, cho đến khi cô cũng hòa nhịp với những cú nhấp nhô của anh.

Rồi bất thành linh, ngay khi anh trở nên quá to trong cô đến mức không thể cử động được nữa, cô uốn lưng lên, ngực cô áp vào ngực anh. Cô kêu to và anh cảm thấy cô xiết chặt quanh anh, khắp cả chiều dài của anh, như muốn vắt kiệt anh.

Không thể hơn nữa. Anh không thể chịu hơn được nữa. Một cú thúc cuối cùng. Kêu to tên cô, anh nổ tung trong cô, cơn khoái lạc của anh cứ tuôn mãi tuôn mãi, không ngưng nghỉ.

Khi anh đã kiệt sức, anh nhận ra mình đã xiết lấy cô trong hai cánh tay trong khi anh co giật một cách không kìm nổi.

Từ từ, những suy nghĩ dần trở lại trong nhận thức lơ mơ của anh. Mình ôm cô ấy chặt quá, có thể mình làm đau cô ấy... Cô ấy là của mình... Không biết mình có thể buông cô ấy ra không.

Anh lỏng tay và nhồm cao lên phía trên cô. Như thể cố vươn ra khỏi một giấc mơ, Grant nhìn như không tin nổi vào Victoria, đang nằm bên dưới anh, nhìn xuống cơ thể anh vẫn đang từ từ đẩy vào trong cô. Anh nhìn xuống gương mặt hạnh phúc của cô và thấy những giọt nước mắt.

Mình vừa làm gì thế này?

Victoria nằm trong giường anh, cuộn người bên cạnh anh. Cô ngủ nhẹ nhàng, với đôi mắt khê cử động bên dưới hai mí mắt nhắm. Cuộc sống trên đảo hẳn đã đánh thức khả năng đó của cô – trong sâu thẳm, cái bản năng phản ứng với những âm thanh, sàng lọc những âm thanh bình thường với những âm thanh cảnh báo, tiếng những tán lá cọ đập vào nhau khe khẽ dưới cơn gió nhẹ với tiếng rít đầu tiên thật trầm của một cơn bão.

Anh rất thích ngắm cô ngủ, anh nhận ra điều đó, nhưng cô phải quay về. Chỉ có Chúa mới biết anh sẽ làm gì với cô nếu cô ở lại, bởi vì đêm nay anh nhận ra một điều ở anh. Anh càng lúc càng thấy dễ chịu với việc mất tự chủ trước cô.

Anh lắc đầu, vẫn choáng váng vì cách xử sự của mình. Anh chưa bao giờ thoải mái với một người đàn bà, chưa bao giờ được giải phóng mà không phải như chiếu lệ, chắc chắn anh chưa bao giờ làm những gì anh đã làm với Victoria – anh từng luôn sợ sẽ mất tự chủ, sợ rằng sự ham mê của anh sẽ bị những người đàn bà anh biết xì xào đàm tiếu. Có thể đó là lý do anh không bao giờ theo đuổi đàn bà, và không bao giờ ngủ với họ quá một lần. Anh chắc chắn không phải

một tay chơi gái, nhưng anh sợ rằng nếu anh quá thoải mái, sự kiềm chế của anh có thể sẽ trôi tuột đi mất.

Và cứ mỗi lần anh buông lỏng sức ép lên chính mình, những ý nghĩ và trí tưởng tượng lại tràn ngập đầu óc, và chúng chỉ khẳng định lại những gì anh đã biết về mình, những gì anh cố gắng tuyệt vọng để che giấu. Người đàn ông như anh cần phải điều khiển được những thứ tầm thường đó. Nhưng rồi, những người đàn ông trong gia đình anh chưa bao giờ giỏi kiềm chế. Chẳng có ai trừ anh.

Cho đến giờ.

Anh rướn người về phía trước và vặn to cây đèn bão. Khi anh vươn tới bên cạnh cô, anh nhận ra bốn cái vết hình trăng lưỡi liềm trong lòng bàn tay cô nơi những móng tay cô in hằn vào trong cơn khoái lạc. Cô đã nắm chặt bàn tay khi cô đạt đến đỉnh.

Và khi anh đưa cô trở lại khách sạn, cô nắm chặt tay anh như thể cảm ơn. Ký ức về những vết hằn trong lòng bàn tay cô lại thoáng qua trong đầu anh. Một điều quá nhỏ nhặt. Đó thực sự là một chi tiết nhỏ xíu và lẽ ra nó không thể có nhiều ý nghĩa đến như vậy.

Anh lạc lối mất rồi.

Mười tám

Đôi môi Tori cong lên ngay khi mắt cô hé ra trước ánh mặt trời bình minh. Cô đuổi người, sự đau rát càng nụ cười cô càng tươi hơn. Cô đã được ái ân một cách đầy đủ. Ôi, những việc Grant đã làm với cô... Cô chưa bao giờ cảm nhận được những hành động và lời nói lạ lùng và kích thích đến thế.

Cô rùng mình sung sướng. Và giờ thì họ sẽ cưới. Chồng tương lai của cô có một trí tưởng tượng rất phong phú – và một cơ thể mạnh mẽ, giỏi giang. Nhớ lại hai điều tuyệt vời của Grant làm sự thỏa mãn tràn ngập trong cô. Cô có thể tự thú nhận với bản thân rằng mình đã đổ gục trước Grant. Hoàn toàn.

Khi cô cuối cùng cũng thay đồ và gặp Cammy, họ thưởng thức bữa trưa với trứng, cơm, táo và nước quả, hợp với thực đơn đặc biệt mới của Cammy. Cả hai đều rất hào hứng về sức khỏe của chị ấy, họ cười khúc khích về cả những chuyện nhỏ nhất.

Nhưng đến chiều muộn hôm đó, khi Grant vẫn không chịu vác mặt đến, sự thỏa mãn và tự tin của Tori đã lung lay. Sao anh ta dám không đến chứ? Sau một đêm như đêm qua, cô nghĩ lẽ ra cô phải cảm thấy bị lợi dụng, nhưng thế có nghĩa là cô đã phải cho đi cái gì đó. Thay vì thế cô lại cảm thấy mình nhận được một thứ gì đó. Và đó là lý do tại sao cô thấy bực bội. Cô muốn được... nhận một lần nữa!

Đêm đó, chút kiên nhẫn còn lại của cô rốt cục cũng đã tả tơi. Ngay khi Cammy vừa thiếp đi, Tori rón rén ra khỏi cửa và vội vàng tới chỗ chiếc Keveral. Những người canh gác trên boong nhìn liếc qua cô rồi lui đi, cười với vẻ lo lắng khi bóng chiếc váy của cô lướt qua bên họ. Cô tiến thẳng tới cabin của Grant và giật mở cánh cửa. Chẳng thấy anh đâu. Cô lại quay ra chỗ phòng

khách và nghe giọng anh. Tốt. Cô không thể chờ để giải phóng cái cảm giác này trong lồng ngực.

Khi cô đến gần cánh cửa, cô nghe thấy cả tiếng lan.

“Có phải anh định nói với tôi lần nữa là sẽ không có khả năng cô ấy đang mang trong mình đứa trẻ của anh? Bởi vì lần này, tôi không – “

“Không, có quá đủ khả năng.” Lời nói của Grant như nhieu lại.

Tại sao họ lại nói về chuyện này?

“Ian, bỏ qua chuyện này đi.”

“Chỉ bởi vì anh bị cảm sốt? Nó chẳng làm tôi chùn bước đâu. Nghe rõ tôi nói đây, anh họ. Tôi đã để cho anh tự giải quyết việc này, để xem anh có làm cho mọi việc ổn thỏa được không, nhưng anh không làm được. Tori đã trở nên giống như một cô em gái của tôi và tôi sắp hành động như một ông anh trai.”

“Là sao?”

“Tôi sắp dùng cái mặt anh để lau sàn, nếu anh không hứa thu xếp ổn thỏa cho cô ấy. Khi thật, anh giai, tôi cứ nghĩ không biết Emma hay Sadie sẽ cảm thấy thế nào trong tình cảnh của cô ấy. Họ cũng sàn sàn tuổi nhau, Grant. Tôi sẽ hy vọng có ai đó đứng về phía họ như thế này nếu họ cần đến.”

“Anh chẳng có gì phải sợ hết. Mặc dù bài thuyết giảng này thật quái dị vì nó phát ra từ miệng anh, nhưng có vẻ là tôi sẽ làm cái việc xứng đáng với lòng tự trọng và cưới con nhóc đó.” Cô nghe anh gõ cái chai vào một cái ly. “Thế nên, chúc tôi điều tốt lành đi.”

Con nhóc? Ừm, anh ấy đã nói anh sẽ cưới cô. Một nụ cười hiện ra trên gương mặt cô.

Cô có thể thề cô đã nghe thấy Ian thở ra. “Tốt, cuối cùng thì anh cũng tìm lại được lý trí của mình rồi.”

“Không, rất cục chỉ là tôi đã làm một việc mà tôi không thể đảo ngược được, và tôi phải trả giá. Tôi sẽ giải quyết những sai lầm của mình.”

Sai lầm?

Ian như lặp lại ý nghĩ của cô. “Sai lầm? Sao việc này có thể là một sai lầm chứ?”

“Cô ấy không có những thứ tôi cần ở một người vợ. Cô ấy không hề tôn trọng các quy tắc. Tôi muốn một người có ích ở bên mình – sự bừa bãi của cô ấy sẽ luôn là gánh nặng. Tôi rún cả người khi nghĩ đến cách cô ấy sẽ xử sự ở London.”

Tori giật lui đầu ra phía sau như thể vừa bị tát. Sự hổ thẹn nóng bỏng chảy qua người cô, tìm đến mọi góc ngách. Hơi thở của cô gấp gáp. Giờ thì mọi thứ đã rõ ràng rồi. Cô đã làm anh thấy xấu hổ. Anh thấy hổ thẹn vì cô. Ân ái với cô là một sai lầm?

Tất cả những gì cô đã chia sẻ với anh giờ đây sao có vẻ rẻ rúng và bẩn thỉu. Sự bừa bãi của cô? Phải chăng cô đã cư xử không đúng cách với anh? Đã làm gì đó không thể chấp nhận nổi

trên chiếc giường của anh? Ôi, Chúa ơi. Sự nhục nhã thật nặng nề đến mức cô cảm thấy nó đang trôi lên trên cổ. Cô lao ra phía cầu tàu và nôn mửa.

Quệt tay lên mặt, cô dựa người vào thành cầu, úp mặt trong hai bàn tay. Một cô gái thô thiển. Một phụ nữ đáng thương, tội nghiệp, đi theo anh như một con cún lẻo đẹo theo sau gót chủ nhân. Cô chính là người đã không nhìn thấy những gì hiển hiện trước mắt. Cô nhớ lại lời khuyên của Cammy: Đừng nhăm lẩn giữa tình yêu và dục vọng.

Quay lại thành phố, cô quệt những giọt nước mắt bằng mu bàn tay cho đến khi chúng tuôn xối xả và làm việc này trở nên vô ích. Việc này chưa bao giờ thực sự chinh phục được anh, chỉ là cố gắng hơn một chút để lôi kéo sự chú ý của anh. Cô chưa bao giờ có cơ hội.

Đó là lý do anh không muốn làm tình với cô. Đó là lý do anh cảm thấy thật tội lỗi sau đó – bởi vì anh cảm thấy anh đã tự hạ thấp bản thân vì nó.

Ôi, Chúa ơi.

Cô suýt không thể nhận ra đường với đôi mắt đẫm nước mắt, lật bật trở lại khách sạn. Thuyền trưởng Sutherland sẽ không bao giờ còn phải lo cô làm phiền anh ta nữa.

“Grant, anh là thằng ngốc. Sai lầm, gánh nặng? Anh có nghe thấy những gì anh đang – “

“Nếu cô ấy lại muốn một người khác thì sao?” Giọng anh thấp thỏm, vẻ đau đớn.

“Vậy ra tất cả những thứ vừa rồi là vì thế?”

“Không, còn những điều khác” – anh xua tay và cố tìm lời để nói – “ừm, còn nhiều vấn đề nữa.” Anh lẩm bẩm câu cuối. “Khỉ thật, tôi sắp biến cô ấy thành của tôi, cho cô ấy tất cả những gì tôi có, vậy mà có thể tôi lại đang làm cô ấy bị thiệt thòi. Tôi không thể không nghĩ, biết đâu cô ấy nên có cơ hội để tìm một người chồng theo cách tự nhiên, với nhiều lựa chọn hơn. Tôi nghĩ cô ấy quyết định với tôi bởi vì tôi là người đàn ông đầu tiên cô ấy thấy với con mắt của một người đàn bà.”

“Anh thực sự có phải một đám tệ đâu.”

“Về mặt tiền bạc, nhưng tôi không phải người cô ấy thực sự cần. Cô ấy cần ai đó gần với tuổi cô ấy hơn. Một ai đó cũng vui vẻ và vô tư như cô ấy, chứ không phải cái tên hay làm cụt hứng như cô ấy nghĩ về tôi. Nếu tôi không thể làm cô ấy hạnh phúc thì sao?” Grant nhìn chằm chằm xuống cốc nước của anh. “Chúa ơi, nếu cô ấy lại muốn một người khác thì sao?”

Ian lắc đầu rất mạnh. “Anh phải chấp nhận rủi ro đó với tất cả phụ nữ - “

“Không, còn tệ hơn thế,” anh nói, ngẩng mặt lên, không thềm để ý rằng Ian đã thấy sự đau khổ của anh. “Anh biết phụ nữ thường bị đổ lỗi vì đã trói buộc đàn ông bằng hôn nhân? Tôi nghĩ... tôi nghĩ một phần trong tôi cuối cùng đã chịu thua bởi vì tôi muốn cô ấy phải gắn bó với tôi. Tôi không muốn cô ấy được lựa chọn khi trở về.” Lồng ngực Grant như quặn lên khi anh nói ra điều anh đã làm. “Tôi đã trói buộc Victoria.”

“Em không nghĩ chị vẫn còn thức,” Tori nói như hát khi cô bước vào phòng của họ trong

khách sạn.

“Ồ, chị vừa mới uống một chút nươ- Tori, có chuyện gì vậy? Em vừa ở đâu?”

Tori cố xua cái ý muốn nói cho cô ấy biết về điều cô vừa được nghe. Cái tin này vẫn còn quá mới, và nếu cô nói ra câu “Anh ấy thấy hổ thẹn vì em,” cô nghĩ cô sẽ lại sụp xuống mất. Cô chưa bao giờ thấy tủi nhục như thế này, và giờ đây người đàn ông đó đã làm cô cảm nhận điều đó thật sâu sắc, đến mức cô nghĩ cô sẽ ngạt thở vì nó mất.

“Chẳng có gì. Em chỉ hơi ury mị một chút khi nghĩ đến hòn đảo thôi.”

Cammy có vẻ đã bớt căng thẳng. “Có lúc chị cũng thế.”

Họ ngồi cả tiếng sau đó để ôn lại thời gian ở đó, nhắc lại những kỷ niệm đẹp, nhưng sâu trong tâm trí cô, Tori nhận ra một điều cô đã bỏ qua. Anh sắp cầu hôn cô. Ý thức trách nhiệm của anh đòi hỏi điều đó. Cô không nghĩ anh sẽ dễ dàng từ bỏ nếu anh đã quyết và danh dự của anh có thể bị ảnh hưởng. Phải nói gì với anh ta để từ chối đây? Làm thế nào để có thể cứu vãn niềm kiêu hãnh của cô bây giờ? Một ý tưởng đang hình thành.

Mười chín

Đầu Grant như nứt ra bởi cái mà anh cho là vết tích của cơn say đêm qua. Thực tại ập đến với anh như những cơn sóng. Cơn đau đầu của anh thật rõ ràng; cảm xúc của anh đối với Vitoria thật rõ ràng. Cả hai đều là điều hiển nhiên của cuộc sống. Nếu Grant uống quá nhiều, đầu anh sẽ đau. Nếu Grant làm tình với Victoria và nhìn thấy nụ cười của cô, anh sẽ không bao giờ chọn một người đàn bà nào khác. Chẳng có gì có thể thay đổi điều đó.

Nếu sau này Victoria có yêu một người đàn ông khác, thì đó không phải bởi anh đã không cố gắng hết sức để làm cô hạnh phúc. Và, tất nhiên, đó là trừ phi anh chết rồi. Anh sẽ làm chồng cô, và thề có Chúa, anh sẽ làm tốt việc đó.

Ý định đã quyết, anh thấy nhẹ nhõm hơn, thỏa mãn hơn bất cứ lúc nào mà anh có thể nhớ được. Anh không thể phủ nhận rằng việc cưới Victoria cũng khá hấp dẫn ở một số mặt. Cưới cô sẽ mang lại cho anh cái quyền đối với thân thể cô, để làm bất cứ điều gì anh đã từng tưởng tượng ra – tất cả sự đụng chạm, những nụ hôn, mọi cách anh có thể liên kết họ với nhau – bất cứ lúc nào anh thích. Anh có thể nhận lấy những gì cô thoải mái cho anh. Chỉ cho anh thôi.

Và khi cái ý nghĩ có thể cô đang mang đứa con của anh hiện lên, con của anh, anh trở nên vui thích một cách kỳ lạ.

Suốt cả ngày, anh đã lùng khắp thành phố để kiếm một chiếc nhẫn hoàn hảo. Grant đã phải trả một giá cắt cổ, nhưng ngay khi anh nhìn thấy viên ngọc lục bảo đó, anh biết cô phải được sở hữu nó. Màu sắc của nó giống với màu nước xung quanh hòn đảo của cô, nhưng viên đá sáng lên như là có lửa bên trong nó vậy. Anh chưa bao giờ thấy thứ nào như thế.

Anh đến chỗ cô tối hôm đó, tâm trạng rất cao hứng. Anh sẽ quyết định cái vụ cưới xin này rồi đưa cô lên giường ở đâu đó. Sự háo hức được chạm vào cô lần nữa như làm anh phát điên. Nghĩ về những thứ họ sắp làm với nhau... Đôi môi anh cong lên thành một nụ cười mà anh biết là trông rất ranh ma. Anh sẽ dạy cho cô một cái gì đó mới đêm nay...

Cô nhẫn xuống là cô bị ồm.

Sự hoảng hốt chạy xuyên qua anh. Phải chăng anh đã quá dữ dội với cô? Có phải cô ngượng? Victoria đã cười đến tận mang tai khi anh tạm biệt cô đêm hôm trước, và cô không phải dễ ngượng ngùng. Chắc chắn là cô bị ồm rồi. Cảm giác có lỗi bao trùm lên sự hoảng hốt. Anh đã đưa cô ra khỏi vườn địa đàng đến một thành phố bẩn thỉu, đông nghẹt.

Anh không thể nghĩ thế được. Sau khi họ cưới, Grant sẽ đảm bảo cho cô có không gian để thở. Anh sẽ làm cô hạnh phúc với cuộc sống mới. Anh gửi một lời nhắn lên để hỏi xem họ có thể ra khơi vào lúc triều lên sáng mai không. Câu trả lời của cô: tôi thừa sẵn sàng để đi.

Khi họ ra khơi ngày hôm sau, Victoria trông chẳng ốm gì cả. Mắt cô lạnh tanh. Gương mặt cô mất đi vẻ hoạt bát thường ngày. Khi Camellia đá cô ra khỏi cabin của chị ta một lần nữa, cô xin phép vào lại phòng anh. Anh đặt bàn tay lên cánh tay cô kéo cô sang một bên. “Em không khỏe à?”

“Không có gì.”

Thế tại sao em lại nhìn anh cứ như là em ghét anh thế? anh muốn kêu lên. Anh có một nỗi

sợ, anh hy vọng là anh sai. Cô lờm xuống bàn tay anh trên cánh tay cô, và, bối rối, anh thả cô ra.

Đã quá nửa buổi sáng, và Victoria vẫn chưa lên đài chỉ huy. Cô thường mang cho anh cà phê vào giờ này. Rồi anh thấy cô. Mái tóc dài của cô được buộc lại bằng một dải băng, trông cô thật mới mẻ và trẻ trung. Chẳng có dấu hiệu gì là đau ốm cả.

Sự háo hức dâng lên, nhưng cô đi ngang qua chiếc thang và ngồi trên boong tàu với Ian. Cô không một lần nhìn lên phía anh.

Chiều hôm đó trời bắt đầu mưa lâm thâm. Giờ Victoria sẽ mang cho anh cái áo mưa vải dầu như cô vẫn làm mỗi khi trời mưa. Anh đợi một lúc lâu, càng lúc càng ướm nhẹp. Cuối cùng, anh giao phó đài chỉ huy cho Dooley và tìm đến cabin của mình. Cô trả lời tiếng gõ cửa của anh bằng một giọng thấp, vô cảm.

Grant có cảm giác như anh vừa bước vào một chiến trường trong khi anh chẳng biết là vừa có chiến tranh ở đó. Anh kéo một cái ghế, mặc dù anh không được mời.

“Trời đang mưa đấy,” anh nói đầy ngớ ngẩn.

Cô nằm trên giường, nghiêng về một bên trong khi đọc một cuốn sách. Cô ném một cái nhìn chẳng có vẻ quan tâm về phía cái lỗ cửa sổ và nói, “Đúng rồi.” Cô nhắm nhón tay, rồi lật sang trang.

“Thật tốt là em không ở trên boong. Nó sẽ còn mưa to hơn đấy.” Anh đang lảm nhảm cái quý gì thế? Cô không trả lời, chỉ giở tiếp một trang nữa.

“Em vẫn cảm thấy ổn chứ?”

“Tuyệt.” Chẳng nhìn lên, cô vẫy một bàn tay uể oải về phía anh và nói, “Ồ, khi anh khép cánh cửa lại, anh có thể nâng nó lên một chút không? Nước sẽ rò vào nếu nó không nằm đúng rãnh. Cảm ơn nhé.”

Anh vừa bị đuối. Ra khỏi cái cabin của chính anh. Nhưng chẳng phải đây là điều anh từng mong muốn sao? Anh từng muốn cô thôi nhìn anh với cặp mắt xanh đầy ngưỡng mộ đó. Thôi cười với anh sau cái tách mỗi khi cô mang cà phê đến.

Nhưng đó là trước đây. Trước khi anh biến cô thành của anh.

Cái gì đã mang lại sự thay đổi đột ngột này giữa cánh cửa phòng khách sạn cô và đêm hôm sau? Cô đơn giản là chẳng muốn dính dáng gì đến anh cả. Có thể bởi vì cô đã chờ đợi một lời cầu hôn, nhưng điều đó không giải thích cái vẻ chua chát kia.

Nếu bây giờ cô đã hiểu rõ về anh thì sao? Có thể cô đã kể với Camellia chuyện gì đã xảy ra và Camellia nói với cô rằng Grant đã... sai trái đến mức nào, rằng một cô nương không nên bị đối xử như anh đối xử với cô. Anh không thể chịu đựng nổi nếu Tori nhìn anh với ánh mắt ghê tởm. Tâm trí anh bám lấy ý nghĩ là cô đã mong có một lời cầu hôn – chứ không phải là do hành động của anh – và anh bầu chặt lấy ý tưởng đó một cách tuyệt vọng.

“Anh sẽ đi, nhưng trước hết mình phải nói chuyện về một số việc.”

Tori lập tức đặt quyển sách xuống và ngồi dậy. “Đúng thế.”

“Chúng ta cần phải kết hôn.”

Rồi, anh đã hỏi cô rồi. Ừm, đã nói cho cô biết, hoàn tất cái việc cầu hôn mà cô biết nó sẽ đến. Một lần nữa, cô băn khoăn không biết có phải cô đã hiểu nhầm anh khi anh nói chuyện với Ian. Nếu anh chỉ làm bộ với Ian thôi thì sao? Suy nghĩ đó cho cô hy vọng, nhưng cô sẽ không vớ lấy nó một cách mù quáng... “Sao chúng ta lại nên cưới nhau? Anh có yêu em không?” cô hỏi thẳng.

Anh có vẻ ngạc nhiên trước cái ý tưởng này. Chẳng nhẽ anh thậm chí chưa bao giờ tự hỏi anh có yêu cô không? “Anh... mến em.”

“Mến?” Trái tim cô như vỡ ra một chút. “Cái loại hôn nhân gì, lại dựa trên sự yêu mến?”

“Nhiều cuộc hôn nhân bền vững đã được xây dựng từ ít hơn thế nữa.”

“Liệu anh có tự hào có em là vợ? Liệu anh có khoe em với tất cả mọi người?”

Lớp da quanh mắt anh như nhăn lại. “Em sẽ đi bất cứ đâu anh tới.”

Cô đi quanh phòng. “Cái đó không trả lời câu hỏi vừa rồi. Liệu anh có muốn em phải thay đổi?”

“Anh hy vọng em sẽ thích nghi lại được với xã hội.”

Nói một cách khác, thay đổi. Như là, em không giống như em cần phải vậy. “Em không biết anh có thêm quan tâm đến em chút nào không nữa.”

“Anh tôn trọng em. Anh ngưỡng mộ sự kiên cường của em. Anh thích vì em thông minh và tháo vát.”

Cô đứng trước mặt anh, người cô căng ra vì giận dữ. “Anh ngưỡng mộ sự tháo vát của em? Anh không yêu em, anh sẽ không tự hào khi gọi em là vợ anh - ừm, ít nhất là trước mặt những người khác. Mặc dù anh chắc là thích đưa em vào giường.”

Anh đứng dậy, đôi mắt anh như cháy xuyên qua người cô. “Hơn cả em có thể nghĩ.”

Lúc đó cô gần như đánh mất ý chí trước anh. Gần như. Thật không may, anh đã khẳng định tất cả những gì cô nghe lỏm được.

Câu trả lời cô cần biết nhất... “Anh có cảm thấy nghĩa vụ phải cưới em?”

Anh lưỡng lự. “Anh biết các quy tắc, Victoria. Anh tôn trọng các quy tắc. Chúng ta phải cưới.”

Cô sẽ không khóc. Cô không thể. Mạnh mẽ lên. “Đó là vấn đề của các nghĩa vụ đấy. Con người ta rồi sẽ căm ghét chúng. Em sẽ không lấy anh.”

“Gì cơ?”

Cô đến ngồi xuống bên thành giường, rồi bắt đầu bài nói đã được chuẩn bị trước của mình. “Grant, em đã nghĩ rất nhiều về tình cảnh của chúng ta. Và em nghĩ rằng anh đã đúng về chuyện này – tình cảm của em cho anh chỉ đơn thuần là sự say mê nhất thời. Em đã nhận ra là em không thể có nhiều tình cảm hơn với anh khi mà em hầu như không biết gì về anh và hoàn toàn

không biết một chút gì về những người đàn ông khác.”

“Cái gì?” Cả người anh cứng lại.

Cô làm cho giọng mình trở nên quy cách. “Anh đã rất tử tế khi chỉ cho em thấy điều đó, ngay cả khi em chẳng hiểu gì cả.” Em đã nhận ra rồi, thế nên anh sẽ chẳng phải lo gì nữa đâu.”

“Thế cũng hơi muộn rồi. Anh đã ngủ với em,” anh chỉ ra một cách không cần thiết.

Cô duỗi bàn tay và ngắm nghía các móng tay. “Và em tin là chuyện này sẽ không lộ ra đến tai những người cầu hôn tương lai của em khi chúng ta trở về Anh.”

Mắt anh mở to ra, rồi rục lên vì giận dữ. “Em sẽ chẳng có người cầu hôn nào hết. Em chẳng có của hồi môn. Ông của em đã trở nên nghèo túng rồi. Lúc đó em sẽ làm thế nào?”

Lời nói của anh làm cô run lên, nhưng cô cố che giấu nó. “Cammy và em sẽ sống với ông ở gia trang.”

“Em cũng sẽ không làm việc đó.” Giọng anh thật tàn nhẫn.

“Tại sao không?”

“Gia trang là của anh. Đó là thù lao cho việc tìm và đưa em trở về.”

Đầu cô cúi ra phía trước. Có phải cô vừa nghe nhầm anh? “Anh đã lờ đi không nói cho tôi biết rằng tôi sẽ trở về Anh không có tương lai, không một xu dính túi, và không nhà cửa?”

“Cô không cần phải biết lúc đó.”

Sự choáng váng của cô thay thế bằng cơn giận dữ. “Anh đã nói dối tôi.”

“Tôi không bao giờ nói dối.”

“Anh đang đòi quyền sở hữu ngôi nhà tổ tiên của tôi?” cô hỏi với vẻ ghê tởm. Giọng cô gay gắt khi cô thêm, “Thế thì anh đã sai khi ở trên đảo. Anh chỉ là con ngựa thồ để chở tôi thôi.”

“Thế em có muốn nói về cái sự thay đổi gần đây trong lòng em không?” Cammy nói trong bữa tối tại cabin của cô ấy tối hôm sau.

Khi Tori không trả lời, Cammy ngọt ngào, “Làm ơn, nói cho chị biết em đang nghĩ gì đi.”

Tori đặt chiếc bánh mỳ cô vừa phết bơ xuống. “Em không muốn làm phiền chị với những chuyện vặt vãnh – “

Cammy cười lên thật nhanh, chẳng có vẻ gì hài hước. “Chị đang đi trong một cái cabin với thời gian không thể biết trước. Chị cần em làm phiền chị.”

Tori thở một hơi thật sâu. “Em đã làm tình với Grant.”

Cammy ngồi im lặng.

“Chị không định nói gì sao? Tỏ vẻ ngạc nhiên gì đó?”

“Chị có thể ốm, nhưng chị vẫn nhận ra gió thổi chiều nào,” Cammy nói, đẩy cái đĩa của cô ấy ra xa.

“Chị không bức mình với em à?”

Cammy lắc đầu. “Không, bởi vì Grant là một người đàn ông tốt. Chị biết anh ta sẽ không làm điều đó nếu anh ta không có ý định lấy em. Chị nghi anh ta đang lên kế hoạch cho đám cưới ngay lúc này đây.”

“Anh ta đã nói bọn em sẽ làm đám cưới.”

Cammy ngả người ra sau và thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Nhưng em sẽ không làm việc đó đâu.”

“Ý em là gì?” cô ấy chậm rãi hỏi.

“Em nghĩ em có thể ghét anh ta.”

Cammy có một vẻ mặt rất lạ kỳ. “Giải thích đi!”

“Em nghe trộm được Grant nói với Ian rằng anh ta... rằng anh ta thấy phát ngượng vì em. Rằng anh ta xấu hổ vì em.”

“Anh ta nói y như thế hả?”

“Không, nhưng ý nghĩa của chúng rất rõ ràng. Anh ta nói anh ta rùng người khi nghĩ đến lúc em được thả rông ở Anh. Rằng em là một sai lầm.”

Cammy hít vào một hơi. “Không phải anh ta nói điều đó chỉ cho Ian nghe thôi à? Đàn ông đôi khi...” Cô dừng lại khi Tori lắc đầu.

“Khi anh ta nói với em bọn em sẽ cưới, em đã hỏi anh ta có quan tâm đến em không. Liệu anh ta có thể tự hào vì em không. Liệu có phải anh ta cưới em không phải chỉ vì cảm giác nghĩa vụ. Anh ta đã trả lời rất tẻ về tất cả các việc đó.” Tori quệt một giọt nước mắt bằng đuôi bàn tay. “Hơn nữa, nó làm cho việc này trở nên rất có lý. Em nghĩ anh ta thấy em hấp dẫn, và em rõ ràng đã để cho anh ta biết em bị anh ta hấp dẫn, nhưng anh ta lại cứ lẩn tránh em. Và những khi anh ta không như thế - anh ta rõ ràng cảm thấy tội lỗi một cách sâu sắc ngay sau đó.”

“Những khi anh ta không lẩn tránh?” Cammy nói với giọng như ghen lại. “Thế anh ta đã không lẩn tránh bao nhiêu lần rồi?”

Tori phẩy tay như thể cái thông tin này chẳng có gì quan trọng. “Bọn em đã hôn và này nọ một vài lần.”

Cammy ngẩng mặt lên nhìn trời. “Và đây là trước cả khi chúng ta về đến Anh.”

Tori lại lau một giọt nước mắt bức tức nữa. “Vâng, ừm, sự trở về của chúng ta sẽ khác một chút so với những gì được kể. Anh ta đã nói dối về khu gia trang.” Trước cái nhìn trống rỗng của Cammy, cô giải thích, “Anh ta sẽ có nó – khi ông em chết, Grant sẽ sở hữu nó. Anh ta sẽ sở hữu đất đai của gia đình em.”

Cammy gãi gãi thái dương. “Tại sao Belmont lại thỏa thuận như vậy?”

“Ông chẳng có tiền,” cô buồn rầu nói. “Đó là thứ cuối cùng ông có thể đưa ra.”

“Nào mình cùng nghĩ về vụ này,” Cammy mở đầu bằng một giọng am tường. “Grant thực sự đã bỏ hơn một năm cho nhiệm vụ này. Anh ta xứng đáng được trả công cho việc đó.”

Tori lắc đầu. “Em thấy việc này là sai, và anh ta chắc cũng phải thấy thế. Nếu không thì sao anh ta không nói với em về chuyện đó?” Cô đứng dậy nhìn chăm chăm ra ngoài cái cửa sổ nhỏ của cabin. “Cammy, đây là lần đầu tiên từ khi em có thể nhớ được, em cảm thấy an tâm. Nhưng chuyện đó cũng là một sự nhầm lẫn. Chúng ta không biết cái cuộc sống mà chúng ta đang giương buồm tiến tới nó như thế nào. Thật khó tin em từng nghĩ tốt đến thế về anh ta. Anh ta chỉ giả vờ là cái quý ông có thừa danh dự đó.” Cô đặt bàn tay lên tấm kính mát rượi. “Em đã đổ vì gã, nhưng em sẽ không bao giờ mất cảnh giác một lần nữa.”

“Tori, nếu em đang có mang thì sao?” Cammy nhẹ nhàng hỏi.

Cô im lặng một hồi lâu vì cô chẳng biết nên cảm thấy thế nào về điều đó. Cô không tìm được lời để tả cái mớ hỗn độn mà ý nghĩ đó mang lại cho cô, sự hoan hỷ, nỗi buồn, lo lắng, và hối hận. Cô quay nhìn bạn cô. “Em sẽ biết sớm thôi, trong tuần tới, em tin thế.”

Cammy gật đầu, và họ đồng ý sẽ hoãn bàn bạc chuyện này cho đến lúc đó.

Và thế là Cammy dành cả tuần nghỉ ngơi và ăn đồ ăn mới của cô, và Tori với Ian lập chiến lược để tìm cách tốt nhất làm cho cô nương của anh ta tha thứ cho tội anh ta đã biến mất lâu đến vậy. Những cuộc chuyện trò của họ làm vơi đi nỗi khổ sở của cô. Anh ta thích nói về đôi mắt to, xám của Erica, trí thông minh nhạy bén của cô ấy, sự e thẹn của cô ấy. Ít nhất cũng có một người đàn ông trên con tàu này đang yêu.

Ian không thể đợi để cho Tori và các em gái cùng mẹ của anh gặp Erica. Anh đoán tất cả sẽ yêu cô ấy như anh vậy. Khi Tori nói rằng cô rất thích có nhiều anh chị em như thế, Ian hứa là cô sắp sửa có thêm ba chị em gái, bốn nếu thêm cả Erica, và một bà cô Serena trái tính nhưng rất đáng yêu. Đó là lần đầu tiên Tori cười trong vài ngày.

Cô thỉnh thoảng bắt gặp Grant đang quan sát cô và cảm thấy anh làm vậy còn nhiều hơn thế, nhưng anh chẳng nói một câu gì với cô, cho đến chính cái ngày cô đã chắc chắn cô không có mang đứa con của anh, anh tiến về phía cô.

“Victoria, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Cô thở dài như thể rất ngán ngấm và bước về cabin, ngồi lên thành giường. Anh đóng cửa lại phía sau lưng, rồi ngồi xuống đối diện với cô. Cặp mắt xanh của anh nghiêm nghị và cảnh giác, dò xét gương mặt cô – có vẻ anh rất chú ý đến cô. Ý nghĩ đó làm cô khó giữ được thái độ bất cần trước anh. Nhưng hãy nhìn xem mình đã sai lầm về anh ta thế nào trước đây. Rõ ràng, cô đã ngu ngơ một cách đáng thương trước những điều người ta nghĩ và cảm xúc thực sự của họ. Tâm trí cô chợt hiện ra những phi vụ quyến rũ vụng về của mình, và mặt cô đỏ lên.

“Tôi muốn hỏi cô là cô có... đã có?...”

Cô hiểu ra điều anh đang cố để nói. Một phần trong cô muốn làm cho anh không được để

chịu và bắt buộc anh phải hỏi câu hỏi đó. Cuối cùng, cô nói, “Có phải tôi có mang không?”

“Đúng thế.”

Cô vuốt ve tấm trải giường vẻ bực mình. “Tại sao anh lại quan tâm?”

“Tại sao tôi -? Sao cô có thể hỏi vậy được?”

“Thế anh sẽ làm gì nếu tôi có bầu?”

“Tôi sẽ cưới cô.” Có một sự đánh thép trong giọng nói của anh. “Ngay khi có cơ hội.”

Cô mạnh dạn nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi sẽ không cưới anh trong bất cứ hoàn cảnh nào.”

Môi anh mím lại như thể anh đang cố nén cơn giận dữ. “Chuyện này đã kéo dài đủ rồi. Tôi không biết tôi đã làm gì để cô lạnh lùng với tôi, nhưng cô không nên trút nó lên đầu một đứa trẻ vô tội. Cô biến con tôi thành một đứa con hoang để trả thù tôi sao?”

“Anh, anh, anh!” Cô đứng bật dậy. “Sao tất cả mọi thứ lại cứ phải là vì anh thế? Chẳng nhẽ anh nghĩ tôi cứ suốt ngày loay quanh, nghĩ ra những cách tôi có thể trả thù anh à? Anh đang tự tăng bốc mình nếu anh tin rằng tôi thậm chí nghĩ về anh một chút xiu nào đó.”

“Thế thì tại sao?”

“Bởi vì tôi không muốn trói chặt tôi với anh suốt cả đời. Tôi nghĩ anh đã hoàn toàn đúng về tôi ngay từ đầu. Anh không phù hợp với tôi. Trước đây tôi đã không có đủ kinh nghiệm với đàn ông để biết tôi muốn gì. Và giờ, giờ thì tôi đã có cơ hội đó, tôi chắc chắn tôi sẽ tìm được ai đó tốt hơn với tôi. Không, chúng ta sẽ không lấy nhau.”

Hai bàn tay anh thu lại thành nắm đấm. “Cô sẽ không có sự lựa chọn nào cả. Cô nghĩ cô là cô dâu lý tưởng của tôi sao? Tôi đảm bảo với cô là cô không phải, nhưng tôi sẽ lấy cô để tránh cho con chúng ta khỏi bị tổn thương không cần thiết.”

Ồ, cô quá biết cô không phải cô dâu lý tưởng của anh. Cô là một sai lầm. Trước khi cô bắt đầu khóc, cô nói, “Không.”

“Không gì cơ?”

“Tôi không có thai.”

Anh ngồi nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt anh tối lại và... đau đớn? “Tốt thôi, Victoria.” Anh thở ra một hơi dài. “Tôi chỉ muốn biết chắc.”

“Chẳng có đứa trẻ nào cả. Và khi chúng ta về Anh, chúng ta có thể ai đi đường nấy.”

Grant quay lại nhìn cô lần cuối trước khi anh bỏ đi, sự bối rối hiện rõ trên khuôn mặt. Cô tảng lờ sự đau đớn trong tim và tự nhủ lần thứ một trăm rằng đây là cách tốt nhất.

Hai mươi

Tori đứng trên mũi chiếc Keveral, sự hào hứng được nhìn thấy London nhạt đi khi màn

sương mù của thành phố đọng lại thành giọt trên chiếc áo khoác của cô. Cô thở dài trước khung cảnh ảm đạm xung quanh mình, hít thở thứ không khí ẩm ướt có vị như tro bếp, rõ ràng là từ những cái ống khói cao vút ở phía chân trời đang ho lên những đám khói đen kìa.

“Hóa ra đây là cái mà người ta đã cứ phải nặng nề lên,” cô nói đủ to để Grant nghe thấy. Anh đứng gần đó trên mũi tàu, và cô tự bảo với mình như thế là để được gần cô. Chứ không phải để giám sát chiếc xà lan hơi nước đang kéo họ ngược dòng sông Thames.

Cô nghĩ cô vừa thấy anh đỏ mặt. Cái bến cảng đã thể hiện không được tốt cho lắm. Với một cái nhìn đầy ngụ ý về phía những đám rác rưởi dày, nổi lềnh phềnh đang va quệt thành tiếng vào hai mạn tàu, cô nói, “Và thử nghĩ xem tôi suýt nữa đã bỏ lỡ dịp này, nếu không nhờ có anh.”

Grant lườm cô và bỏ đi để ra các chỉ thị cho việc cập cảng. Nghe khi anh vừa đi, cô bỗng thấy trống rỗng. Thế có nghĩa cô là người thế nào đây? Rằng cô thà ở bên anh và giận dữ còn hơn là yên ổn mà không có anh? Cô thật là tội nghiệp, và cô không muốn mình như thế. Không, cô không muốn như thế, nhưng một phần khác trong cô lại khẽ nói, dù sao đi nữa, sự bình yên cũng là một khái niệm tương đối, và nó thôi thúc cô phải dẫn dắt anh thêm nữa.

Suốt tháng vừa qua, cô đã phê phán, đã lầm bầm những lời xỉ nhục anh, lườm anh. Nếu cô có một điều ước, thì đó là anh sẽ ở lại và hứng chịu cơn giận dữ của cô, hứng chịu thật nhiều cho đến khi nó vợi dần trong cô. Và rồi lúc đó anh sẽ, tất nhiên là thế, xin lỗi một cách khổ sở và nói rằng anh yêu cô.

Cô thở dài. Tính cô không nhỏ mọn như thế này. Nhún vai, cô quyết định rằng mình sẽ cố để cư xử lịch sự với anh.

Ngày hôm nay sẽ đánh dấu một sự khởi đầu mới. Cô nheo mắt nhìn lên bầu trời. Cái ngày xám xịt, nhạt nhòa này. Dù sao, nó cũng là sự khởi đầu ở một vùng đất mới và một cuộc sống mới – một cuộc sống khác hẳn với những gì cô đã hình dung, nhưng chửi rửa Grant cũng chẳng giải quyết được gì.

Cô sẽ cố thay đổi và xoay sở một cách tốt nhất có thể từ những thứ này. Giữ những gì của quá khứ ở lại với quá khứ. Cô tự gạt đầu mạnh mẽ với bản thân. Một sự khởi đầu mới –

Một vật gì đó va đánh thịch vào mũi tàu. Dooley kêu lên, “Vừa rồi chắc phải là một cái xác.” Thủy thủ đoàn rống lên cười.

Tori gõ gõ móng tay và đảo tròn mắt. Khởi đầu mới...

Thật là một niềm lành ghê gớm.

Vài giờ sau, khi họ đi sâu vào trong cái nơi Tori gọi là “cái ao của London,” cô nhìn thấy những quang cảnh thật đáng hoang mang, hết lần này đến lần khác. Nó như một khu rừng trên mặt nước, có quá nhiều cột buồm từ các con tàu ken đặc khu cảng. Những đám mây thấp, u ám trôi lơ đãng giữa những cơn gió ào ạt. Âm thanh của những sợi xích xiết vào nhau, tiếng xây dựng, và một loạt tiếng rao của những người bán hàng tấn công vào đôi tai cô.

Cái xà lan hơi nước vẫn xịch xịch tiến lên, kéo họ vào trong một hệ thống cầu cảng với một cái nhà kho khổng lồ nằm bên bờ sông. Chiếc tàu được cập vào bến ở một trong những cầu

cảng to nhất một cách thật nhẹ nhàng như một em bé được đặt vào nôi. Những lá cờ ướt đầm trùng màu với cờ hiệu của chiếc Keveral bay phần phật trên những cột buồm bên bến.

Sau khi thủy thủ đoàn đã neo con tàu chắc chắn, Tori và Cammy nói lời tạm biệt với họ. Tori ôm chặt lấy Dooley với cặp mắt ướt đầm, chúc ông may mắn trong chuyến đi tiếp theo. Khi Dooley cũng bắt đầu chảy nước mắt, Ian nhanh chóng đưa Tori và Cammy vào trong nhà kho. Họ phải đợi ở đó trong khi Grant kiểm tra lại những chi tiết của chuyến cập cảng.

Những hàng hóa ở bên trong được chất cao đến nỗi họ như đi trong một mê cung. Họ ngắm nghía những kiện đá hoa cương, trà, thảo và gia vị kỳ lạ. Trong một phòng riêng biệt, căn phòng màu xanh, họ nhìn thấy những chồng các kiện bột màu chàm được nén chặt. Tori biết những nguyên liệu này rất đắt, ngay cả khi cô không nhận ra những người bảo vệ đi lại quanh khu vực đó. “Thế Grant làm một thuyền trưởng thì làm ăn cũng khá chứ?”

Ian nhìn cô vẻ dò hỏi. “Anh ấy sở hữu một nửa chỗ này.”

Mắt cô mở to ra. “Nhưng tôi tưởng anh ta chỉ là một thuyền trưởng, hay sở hữu cổ phần thôi.”

“Anh em họ cùng sở hữu chỗ này,” Ian nói. “Giàu nứt, cả hai người.”

Tori nhìn Cammy choáng váng, rồi lại nhìn Ian. “Vậy thì tại sao Grant không mua quách một khu điền trang, thay vì làm bản thỏa thuận với ông của tôi?”

Ian ngồi xuống một cuộn thảm. “Đơn giản là không còn khu điền trang lớn nào phù hợp nữa. Không bị đem bán và không gần nhà của gia đình Grant.”

“Rốt cục khu gia trang kia to đến cỡ nào đây?” Cammy hỏi.

“Mênh mông, bởi vì gia đình đó yêu cầu nó không bao giờ được chia nhỏ ra, gần như đó là điều kiện bắt buộc để sở hữu. Thế nên trong cái thời đại các khu điền trang đang lụi dần, gia trang đó vẫn có khu đồng cỏ, rừng, vùng trũng và một ngôi làng của những tá điền.”

“Tại sao anh ta lại muốn một tài sản lớn đến thế?” Tori hỏi khi cô và Cammy ngồi xuống một cặp ghế kiểu cổ được bọc lại, đối diện với Ian.

Anh nhún vai như thể anh không biết nhiều lắm về chủ đề này, nhưng Tori biết Ian đã quan sát và ghi nhận nhiều tin tức hơn bất cứ ai có thể nghi ngờ. Cuối cùng anh giải thích, “Grant thông minh và giàu tham vọng. Anh ấy biết rằng ở Anh, đất đai đồng nghĩa với quyền lực. Là con trai sau, Grant không bao giờ hy vọng có được một điền trang như của gia đình cô, nhưng nếu anh ấy có thể, anh ấy sẽ có một vị thế rất mạnh.”

Khi Tori cười mỉa một cách cay độc, Ian nói, “Tôi muốn nói rõ ràng về chuyện này. Đất đai đồng nghĩa với quyền lực nhưng nó cũng đồng nghĩa với trách nhiệm, và tôi thề Grant là người duy nhất ở cái vương quốc này mong muốn điều thứ hai hơn là cái đầu tiên. Tôi không muốn cô có lúc nào nghi ngờ động cơ của anh ấy trong chuyện này.”

Cô sẽ luôn luôn nghi ngờ động cơ của anh ta. Cô giả vờ nở nụ cười và Ian thả lỏng người ra, rõ ràng đã bị thuyết phục là cô thực sự đã hiểu anh ta.

Trong khi cô đang suy nghĩ về thông tin mới này, Ian đưa bàn tay đã chai lại của anh chỉ một vòng quanh nhà kho và nói, “Gia đình này không cảm thấy phù hợp khi cắt cho chàng Ian một miếng bánh của họ lúc mẹ tôi, Serena, yêu cầu họ nhiều năm trước. Họ nói linh tinh gì đó về ‘những thú vui không tốt’ và ‘sự coi thường trách nhiệm không thể chịu nổi.’” Anh ta lắc lắc đầu. “Khó tính, khó tính thật.”

Cammy nhắc nhở, “Mẹ anh hỏi cho anh là may rồi.”

“Bà chả thèm quan tâm gì đến tiền đâu.” Anh cười khúc khích. “Bà chỉ muốn hai anh em kia phải quan tâm đến tôi như họ vẫn thế, giữ cho tôi đi đúng đường...” Anh đã sắp sửa nói thêm, khi họ nghe thấy giọng Grant vang lên từ đâu đó trong nhà kho. Ian đứng dậy và vươn hai cánh tay dài lên trên đầu. “Tôi sẽ đi gặp Grant để xem anh ấy đã sẵn sàng hộ tống các cô từ đây chưa.”

“Anh có chắc anh không thể đi cùng chúng tôi đến khu gia trang?” Cammy hỏi. “Chúng tôi sẽ nhớ anh, Ian.”

Ian cúi người và hôn tay cô. “Tôi phải tìm Erica trước đã. Tất nhiên, tôi sẽ không bỏ các cô lại nếu tôi không biết rằng Grant sẽ chăm sóc cho cả hai cô.”

Khi anh nâng tay Tori lên, cô nói, “Anh phải viết thư cho chúng tôi và kể tình hình của anh đấy.”

“Viết thư?” Ian cười. “Ngay khi tôi tìm thấy Erica, tôi sẽ giới thiệu cô ấy với Serena và các em gái tôi, rồi lôi cả đám phụ nữ nhà tôi về phía tây để gặp các cô.” Anh trông thật trẻ trung nhưng cũng thật chắc chắn khi nói, “Các cô không rủ bỏ tôi dễ thế đâu, tôi e là vậy.”

Grant đã sẵn sàng để lên đường như mọi người. Anh nghĩ cách tốt nhất anh có thể bình tĩnh trở lại là để Victoria ở lại gia trang. Xa khỏi cô, cảm xúc của anh sẽ phai dần. Họ phải như thế. Anh lo là họ vẫn chưa như vậy. Anh, dù sao, cũng vừa mới tránh được một phát đạn. Anh đã ngủ với cô và không phải cái giá cuối cùng. Thế thì sao anh lại có cảm giác anh muốn bị bắn một lần nữa?

“Anh lo lắng đến thế vì chuyện gì vậy?” Grant hỏi Ian khi anh ta gặp anh bên ngoài văn phòng Peregrine. Hai tuần vừa rồi, Ian có vẻ lo lắng về chuyến cập cảng hơn bất kỳ ai trong bọn họ.

Ian nhún vai. “Chẳng có gì đáng để anh quan tâm đâu.”

“Nếu là vì những tay chủ nợ đó, tôi có thể cho anh vay ít tiền. Một lần nữa.”

“Không phải vì bọn họ,” Ian lạnh lùng nói.

Grant nhướn cặp lông mày, nhưng đổi chủ đề. “Tôi vẫn ngạc nhiên anh không đi cùng các cô nương kia, mặc dù không phải là tôi đang than phiền về vụ đó.”

Ian lườm, rồi nói, “Tôi muốn, đúng thế. Tôi cảm thấy như đang bỏ rơi họ. Đặc biệt là khi Tori có vẻ như căm ghét anh.” Anh ta ném cho Grant một cái nhìn khó hiểu, như thể anh ta sẽ

không thể hiểu nổi. “Nhưng tôi có những việc khác cần phải làm.”

“Như là?”

Ian nhìn Grant chăm chú, như thể xem xem anh ta có thể tin tưởng anh không. Rõ ràng anh ta đã quyết định là anh ta không thể, bởi vì anh ta lờ câu hỏi đi, và hỏi lại, “Anh có định nhắn cho Derek và gia đình không?”

“Không, đến ngay Belmont. Mấy tờ báo sẽ có một ngày hội với câu chuyện này, nên tôi đang cố để giữ kín. Tôi sẽ về thăm Whitestone sau đó.”

Ian gật đầu, rồi nói, “Chúng ta sẽ đưa Cammy trở lại quê hương, nhưng với Tori, chuyện này sẽ như mới, và anh phải kiên nhẫn. Chúng ta thậm chí không thể hiểu chút xíu nào về chuyện cô ấy cảm thấy sao về tất cả những việc này.”

“Tôi không thể tin anh đang thuyết giảng cho tôi về cách chăm sóc một phụ nữ.”

“Bởi vì tôi không thể đi, tôi sẽ phải tin tưởng để anh chăm sóc cô ấy.”

Grant phát ra một tiếng kêu vẻ khó tin, rồi nói gằn, “Tôi đã luôn chăm sóc cô ấy.” Đôi mắt anh nheo lại. “Việc đó đã không kết thúc như đáng ra nó phải thế.”

“Thật không?”

Grant chuyển chủ đề cuộc nói chuyện của họ như thể cố nghĩ ra cách để trả lời. Victoria và Camellia đợi bên kia con phố đông đúc ở bên cạnh cỗ xe của Grant, nhìn sự nhộn nhạo đông đúc của khu cảng London với cặp mắt mở rộng.

Một nhóm thủy thủ nước ngoài cao kều, tóc vàng cắt ngắn dừng lại trên đường khi họ trông thấy Victoria. Bằng ngôn ngữ phương bắc lạ lẫm của mình, họ tán gẫu với cô, đứng quanh cô. Cô cười nửa miệng, không biết nghĩ sao về những người này, một số người đặt tay họ lên trái tim, một số cúi mình đầy nghiêm trang.

Ian cười lên. “Có vẻ họ đã tìm thấy nàng công chúa Scandinavia của họ rồi.”

“Tìm rất là đúng rồi đấy...” Grant tiến về phía họ, chuẩn bị tinh thần đập nát một số cái sọ. Trước khi anh có thể tới gần, Camellia giơ cái ô của cô lên cảnh báo, và nhóm người tản đi, để lại những cái hôn gió phía sau, trong lúc Victoria cười và vẫy tay. Grant không đi chậm lại, mà đến đứng trước Victoria và gầm gừ với đám đàn ông cho đến khi họ khuất khỏi tầm mắt.

Sau khi Ian đến bên họ và chào tạm biệt, Grant đỡ Camellia lên cỗ xe, rồi quay sang Victoria. Cô lờ anh đi và đưa tay cho Ian.

“Tôi ước anh là người đưa chúng tôi về Belmont,” cô nói với một giọng không-đủ-nhỏ.

Ở đây này, Grant muốn kêu lên. Tôi đang ở ngay đây và có thể nghe tất cả những gì cô nói.

“Tôi sẽ không rời các cô trừ khi tôi tin tưởng anh ấy sẽ chăm sóc các cô.”

“Tôi biết,” cô nói, nhưng một giọt nước mắt vẫn rớt xuống.

“Nào, đến đây, Tori.”

Anh ta ôm lấy cô, Grant chắc anh sẽ giết em họ anh ngay trên phố mất.

“Sẽ ổn thôi. Cô sẽ ổn.”

Cuối cùng họ cũng rời ra, và Ian đỡ cô lên xe, đóng cánh cửa sau lưng cô. Anh ta đứng lui lại, trông có vẻ quyết tâm hơn bất cứ lúc nào Grant từng thấy, như thể đang chờ đón một trận đấu mà anh ta bắt buộc phải thắng. Anh ta chào Grant, rồi vẫy tay với hai cô gái lần cuối trước khi lao mình vào cái đám xoáy toàn người là người.

Khi họ bắt đầu chuyển bánh trên đường, Victoria vẫn đang ngoái lại để nhìn Ian. Grant biết họ chỉ là bạn, rằng Ian đã “nhận nuôi cô” như một cô em gái và dự định để cô gặp Emma, Sadie và Charlotte ngay khi cô ổn định ở gia trang. Thế nhưng mà, nếu anh không biết trước, họ sẽ trông giống hệt như đôi tình nhân đang chia tay. Grant ước anh có thể an ủi cô, nói những điều thích hợp, nhưng cơ hội đó đã không còn.

Anh cảm thấy sự không thoải mái của Victoria, nhưng cô đã giấu nó khá kỹ. So với Cape Town, London còn ồn ào và đông đúc hơn cả trăm lần. Những người bán cá đeo tạp dề, những người đánh giày, và một cậu bé đang gào, “Lươn nóng dê!”, tất cả cùng áp đến bên cổ xe, làm cô sững sốt. Cô nhìn về phía Grant vẻ bối rối trước khi quay đi.

Khi cuối cùng xe họ cũng lăn trên con đường dẫn lát đá vào ngôi nhà trong phố của gia đình Sutherland, Victoria thở ra một hơi và vội đi vào trong, kéo Camellia theo. Grant theo sau và cho người quản gia đưa họ lên phòng. Sau khi thu xếp để thức ăn được mang lên cho họ, anh lui vào phòng làm việc của mình để giải quyết những công việc làm ăn cần kíp nhất. Thế mà hai giờ bỏ phí sau đó anh nhận ra anh chẳng thể nào tập trung được khi Victoria đang ở ngay trên lầu, khi mà những ý nghĩ về cô bám đầy trong đầu anh.

Tóm lấy cô ấy. Lôi cô ấy vào phòng mình và đè cô ra ngay trên cái giường của mình. Cho đến khi không ai trong bọn họ có thể đi lại nổi nữa.

Như thể bị đuổi, anh rời ngôi nhà của mình và đến câu lạc bộ để nắm bắt những tin tức mới của vài tháng qua. Anh không ngờ sẽ gặp Ian – càng không ngờ đến một chàng Ian say sưa đến mức khốn khổ.

“Trời ạ.” Grant không thể giấu sự ngạc nhiên của anh trước tình trạng của người em họ. Ian là một tay ham uống, và thường say, nhưng chưa bao giờ Grant thấy anh ta tệ đến thế này.

“Gran’!” mặt Ian sáng lên. “Các cô bé của tui thế nào?”

“Ổn. Camellia đang ngủ và Victoria đang sắp xếp.”

“Những cô bé ngoan.” Mặt Ian xịu xuống.

“Có chuyện gì với anh thế?” Grant hỏi.

“Chẳng thể tìm thấy thứ tôi muốn,” Ian làu bàu.

“Tôi hiểu rồi.” Grant nhìn quanh để kiếm một chỗ khác.

“Hy vọng tôi chưa đánh mất nó.”

Grant khó có thể để tâm đến những than vãn trong cơn say của người em họ. “Tôi có thể nói là nếu anh không tìm thấy nó, anh đã đánh mất nó rồi.” Grant nghe thấy một tiếng thở mạnh. “Ian?” Grant cảm thấy không yên bởi cái nhìn như hoàn toàn mất phương hướng trong mắt em họ anh. Ian trông như vừa sụp xuống, nghĩa là vụ này rất không ổn, bởi vì anh ta hiếm khi đủ quan tâm tới cái gì để có thể thậm chí là hơi buồn lòng. “Có chuyện gì vậy, Ian? Có gì không ổn với anh à?”

“Là cô ấy.”

“Àhh,” Grant nói cứ như thể anh biết Ian đang nói về cái quái gì vậy. “Đến lúc phải về rồi, Em họ.”

Hai mốt

Camellia và Victoria đã ăn sáng xong và cho đưa hành lý của họ lên cỗ xe ngựa bốn bánh khi Grant bước xuống sáng hôm sau. Gương mặt Victoria không sáng lên như cô vẫn từng như vậy. Thay vào đó, cô gật đầu với anh vẻ xã giao, đúng cái kiểu gật đầu Grant làm với một người nào đó tại một bữa tiệc mà anh không thích cho lắm. Camellia lập tức rời khỏi phòng và đợi trong xe ngựa. Tâm trạng của Grant – vốn đã ở mức tồi tệ rồi – càng chùng xuống.

“Anh không cần thiết phải đi cùng chúng tôi về gia trang Belmont,” Victoria ngoái lại khẳng định với anh qua vai khi cô bước về phía Camellia. “Chúng tôi đã được chỉ dẫn chi tiết rồi.”

Vậy thì đây là kết thúc chẳng. Một phần trong anh muốn thử cái giả thiết về chuyện rời xa Victoria, nhưng không đời nào anh để mặc họ với những mối nguy hiểm khi di chuyển bằng xe ngựa. “Tôi không giống buôn hàng ngàn dặm chỉ để rồi lại lạc cô trên đất Anh. Tôi sẽ đi tiếp tới gia trang.”

Anh nghe cô lầm bầm, “Khu đất. Lúc nào cũng là cái khu đất.”

Anh nhăn mặt. “Tôi không muốn cô bị hại.”

Cô xoay người và mỉm cười đầy ẩn ý. “Và tôi nghĩ là tôi biết chính xác tại sao.” Với câu nói đó, cô leo mấy nấc lên xuống rồi chui người vào ngồi xuống chỗ ngồi êm ái của cỗ xe. Grant lắc đầu rồi theo sau cô.

Ba giờ sau khi bắt đầu chuyến đi ra khỏi London, Victoria đã trở nên hoạt bát hơn hẳn. Cảnh vật càng có vẻ thôn quê hay hoang dã, cô càng tỏ ra thích thú. Cô rõ ràng không thích những thành phố đông đúc, và Grant rất mừng là khu gia trang khác xa bất cứ chỗ nào như thế. Nhưng sự vui thích mà anh cảm thấy ở cả hai người phụ nữ càng lúc càng giảm đi khi con đường phủ tuyết càng lúc càng trở nên tệ. “Chúng ta cần phải dừng lại,” anh nói, và chuẩn bị yêu cầu người đánh xe đổi hướng.

“Vớ vẩn. Không thể chỉ vì tôi,” Camellia nói với một giọng cố tỏ ra mạnh mẽ.

“Chị cần nghỉ ngơi,” Victoria nói.

“Chúng ta có thể dừng ở thị trấn tiếp theo,” Grant gợi ý. “Tôi không nghĩ họ có quán trọ,

nhưng chúng ta có thể thử - “

“Không,” Camellia phản đối. “Cái duy nhất giúp tôi vượt qua chuyến đi này là nghĩ đến những đồ ăn nóng và một cái bồn tắm còn nóng hơn.”

“Cammy, chị chắc chứ?”

“Tôi đang yêu cầu cả hai người cứ đi tiếp đi.”

Victoria nhìn Grant. “Được thôi.”

Thế là họ đi tiếp, nhưng khi chiếc xe nghiêng ngả một lần nữa, đôi môi Camellia mím lại.

Quán trọ gần nhất cũng còn khá xa, Grant nghĩ đến việc đổi hướng đi về Whitestone. Chẳng có gì có thể so sánh với sự tiện nghi họ sẽ được hưởng tại tòa nhà của anh trai anh. Anh từng không muốn đến đó và làm gia đình anh phải vướng vào chuyện của anh. Mọi người sẽ hỏi anh những câu mà anh không chuẩn bị hay là không muốn trả lời.

Anh nhìn những hành khách mệt rũ của mình, nhìn Victoria vuốt ve tóc Camellia trong khi cô ấy ngủ, mặt cô đầy lo lắng, và nhận ra rằng việc tránh gặp gia đình anh chẳng còn quan trọng. Tất nhiên không quan trọng bằng việc lo lắng cho Victoria và Camellia. Ý đã quyết, anh yêu cầu người đánh xe đổi sang hướng mới.

“Có phải đó là trang viên của anh trai anh?” Dù cuối cùng thì Victoria cũng nói với anh, cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đúng. Đến đây gần hơn cho Camellia.”

Cô gạt đầu tán thành, rồi áp hai bàn tay lên kính cửa. “Gia đình anh cũng ở đây chứ?”

“Mới qua Giáng sinh chút xíu, tôi đoán họ vẫn còn ở đó.”

“Anh không lo tôi sẽ làm anh xấu hổ à? Cung cách của tôi chẳng hề tiến bộ chút nào mà, đúng không?” cô hỏi.

Anh nhìn mặt với cô, băn khoăn sao cô lại hỏi vậy. Thực lòng mà nói, anh có lo. Anh nói, giọng thật thấp, “Tôi sẽ không xấu hổ nếu như, chẳng hạn, cô có thể cố không nháy chân sáo đến trước mặt anh tôi và hỏi có phải ngực cô đã to ra không.”

Camellia trở mình. Victoria đặt một ngón tay lên môi, rồi quay ra nhìn cửa sổ lần nữa. Grant nhìn chăm chăm cô sau khi cô đã quay đi, biết rằng anh sẽ không bao giờ hiểu được cô.

Vài giờ sau hoàng hôn, sau khi họ đã đi sâu vào giữa những ngọn đồi ở hạt Surrey, cỗ xe của họ lăn bánh trên con đường trải sỏi với đèn đường dẫn vào Whitestone. Grant cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, và khi gia đình anh ào ra để đón họ, anh biết anh đã quyết định đúng.

“Grant! Con về rồi,” mẹ anh kêu lên, ôm chầm lấy anh ngay khi anh vừa bước ra.

“Mẹ trông vẫn tuyệt như mọi khi, mẹ à.”

Derek đứng ngay cạnh bà và đưa tay ra. Grant nhận lấy cái bắt tay nồng nhiệt, gần như phải

nhấn mặt khi ông anh to lớn của anh vỗ vỗ lên lưng anh. “Anh mừng chú đã về,” Derek nói ngắn gọn, nhưng Grant biết rõ những tình cảm nồng hậu trong những lời nói của anh ấy.

“Grant!” Nicole chạy tới và cũng ôm chầm lấy anh. Khi chị ấy lùi lại, sự chú ý chuyển ra phía sau anh và đôi mắt chị mở lớn. Chị ủi qua cả người anh. “Ôi, chúa ơi. Có phải?... Có phải cô ấy?...”

“Vụ này mới đây. Vợ tôi đang không nói nên lời,” Derek đùa, nhưng trở nên nghiêm nghị khi nhận ra cái gì đã thu hút sự chú ý của cô. “Sao em không nhắn tin về? Chúa ơi, em đã tìm thấy cô ấy.”

Victoria chỉ vừa mới xuất hiện, và Grant vội tới để đỡ cô xuống. Khi anh thả tay cô ra, anh lại đưa tay đỡ Camellia. “Em lo là nhắn tin không được an toàn lắm. Em e những tờ báo sẽ rất khoái được dúng mũi vào một câu chuyện về những người dạt lên đảo hoang.”

Tất cả mọi thứ trở nên im ắng. Gia đình anh nhìn chăm chăm vào những vị khách của anh như thể họ là những bóng ma. Ngay khi không khí trở nên khó chịu –

“Người trôi dạt lên đảo!” Nicole kêu lên. “Mọi thứ bắt đầu trở nên hay ho rồi đây!”

“Em không muốn giới thiệu chúng tôi à?” Derek nói khẽ.

Grant cảm thấy anh đỏ mặt khi giới thiệu mọi người.

Nicole hỏi ngay lập tức, “Em bị kẹt trên một hòn đảo?”

Victoria gật đầu, dù cô như có vẻ bị ngợp. Camellia thì nắm chặt lấy cánh tay cô để đứng vững. Grant thấy mẹ anh đã để ý đến chuyện đó, rồi nhìn Camellia như dò hỏi. Phần lớn thời gian, mẹ anh làm như thể bà chẳng quan tâm đến chuyện gì, nhưng thực ra bà không bao giờ bỏ sót chuyện gì hết.

“Cháu à, cháu ổn chứ?”

“Chuyến đi chắc đã bắt đầu ảnh hưởng đến cháu – “

“Grant, đưa cô ấy vào trong!” Giọng bà sắc lẹm, cử động của bà thật nhanh nhẹn. “Mẹ biết chắc thứ để dành cho Cô Scott. Súp gà của Martha.”

Grant nghe thấy Camellia lẩm bẩm, “Gì cũng được trừ cá.”

Mẹ Grant, bà quả phụ, Quý bà Stanhope, đi ngay để gọi thức ăn lên cho Cammy và Tori, trong khi Nicole đưa họ đến phòng. Tori đã thành công trong việc giấu sự kinh ngạc trước căn nhà trong phố của gia đình Sutherland, trước những tấm thảm, tranh vẽ, và vàng, nhưng giờ cô không thể thôi há hốc mồm trước sự lộng lẫy của tòa nhà. Ngay cả Cammy cũng bị những thứ kỳ diệu xung quanh làm cho quên cả mệt mỏi. Tori không thể nhớ mình đã từng nhìn thấy cái trần nhà nào cao đến thế hay là những chi tiết cầu kỳ đến vậy trong thiết kế nhà bao giờ chưa. Cô chỉ muốn dừng lại ở mỗi bộ đồ chạm khắc và vuốt ve những họa tiết nhỏ xíu khắc vào gỗ mềm, hay là đưa ngón tay trên lớp lụa phủ tường.

Nicole dẫn họ lên một cầu thang trải thảm đến phòng, để họ ở trong một khu phòng. “Mình nghĩ hai bạn sẽ muốn được ở gần nhau, nhưng nếu các bạn muốn ở riêng, hãy nói cho mình biết.”

Một khu nhiều phòng, như kiểu một suite trong khách sạn. Tori có cảm giác như một bậc đế vương. “Không, thế này ổn rồi ạ. Với cả, em cũng đã đi lạc mất rồi.”

Nicole cười khúc khích. Tori có thể nói là cô ấy muốn ở lại và hỏi han, nhưng cô ấy nói, “Hai bạn có thể muốn ăn và thu xếp một cách riêng tư. Tôi biết tôi sẽ như thế. Thức ăn sẽ được mang lên ngay thôi, và xin đừng ngại nhấn chuông nếu các bạn cần gì đó.” Khi tới cánh cửa, cô nói thêm, “Và xin xuống với chúng tôi nếu các bạn có hứng.”

Vài phút sau một giúp việc tươi cười bưng lên một cái khay và sắp thức ăn theo một kiểu không quy cách với súp, pho mát, bánh mì và hoa quả được bày trên những cái đĩa sứ mỏng manh như vỏ trứng vậy.

Cammy ăn với một lượng đáng ngạc nhiên, xuýt xoa với món súp và bánh mì giòn tan. “Em có định ăn cái bánh đó không?”

Tori biết trông cô rất sợ sệt khi cô đành phải giao nộp cái bánh. “Chị có muốn ăn nốt chỗ súp luôn không?”

“Ồ, chị không muốn xin, nhưng đúng, chị rất muốn.”

Sau đó, ngay khi Cammy liếc nhìn tấm đệm căng phòng trên chiếc giường kiểu cổ với bốn cột, một người giúp việc gõ cửa để vào làm ấm chăn trong khi một người khác dỡ hành lý của Tori và treo quần áo của cô trong căn phòng bên cạnh.

Cô và Cammy nhìn nhau. “Chuyện này càng ngày càng hay ho,” Tori thì thầm.

Vài phút sau, Cammy kéo tấm chăn thơm lừng lên đến tận cằm. “Ôi, trời ơi, tôi nhớ cái này quá đi. Tori, em phải ngồi đây mà xem. Còn thích hơn cả ở cái nhà trong thành phố nữa.”

Cô ngồi xuống. Mắt cô mở lớn khi cô lún xuống một thứ có cảm giác như một đám mây.

“Chị có thể quen được với những thứ này đây,” Cammy tiếp. “Cái bụng chị no. Chị đang ấm và buồn ngủ trên một cái giường mà chị rất thích giữ lấy khi chúng ta đi.” Mắt cô đang khép lại dần. “Thỉnh thoảng, chị nhớ mọi thứ rất rõ. Anne và ba em sẽ rất hạnh phúc biết rằng em sắp được ở cùng ông em.” Mắt cô nhắm hắn và cô thở ra, “Em đã bao giờ cảm thấy cái gì... mềm mại thế này chưa?” và ngủ thiếp đi.

Tori kéo tấm chăn lên cao hơn, rồi sang phòng mình ở bên cạnh. Nhưng sau khi sẫm soi những đường thêu ren trang nhã của tấm trải giường và mép rèm, rồi vuốt tay trên tấm gỗ đầu giường được bọc nhung sặc sỡ và kiểm tra bên dưới các đồ đạc và lục lọi ngăn tủ - mà việc này mất kha khá thời gian - cô bắt đầu chán.

Cô rửa ráy, búi lại tóc, và thay một bộ váy lụa màu lục bảo, rồi đi xuống lầu, vồ nhẹ trên những dải hoa trang trí cuộn xung quanh tay vịn cầu thang một cách điệu đà. Cô nghe tiếng nói chuyện và đi về phía đó.

Khi cô bước vào căn phòng lớn, cô hít vào thật nhanh trước vẻ đẹp của khung cảnh. Thơm nức mùi thường xuân, cả khu vực sáng bừng với những cây nến Giáng sinh và ngọn lửa phùng phùng trong cái mà chắc hẳn là cái lò sưởi lớn nhất cô từng thấy. Nhưng trọng tâm của căn phòng vẫn là một cây thông sừng sững. Đầy khắp các cành của nó là những cây nến đã tắt sáng, những cái kẹo được treo bằng dây, và các dải băng buộc thành các vòng cung một cách duyên dáng. Cô gần như không rời mắt khỏi nó.

Nicole nhìn thấy cô đầu tiên và đứng dậy với một nụ cười rạng rỡ, những người đàn ông làm theo. “Xin mời, em tham gia với chúng tôi nhé? Chị sẽ rót cho em ít rượu táo ấm với nho khô.”

Tori nhận ra chiếc áo choàng xanh tím của Nicole thật là ấn tượng, nó làm tôn cặp mắt xanh thắm và mái tóc đỏ của cô ấy, đã được điểm xuyết bằng vàng, và bỗng thấy thật biết ơn Grant đã mua cho cô quần áo mới. Có thể cô chưa văn minh, nhưng sẽ thật tệ nếu trông cô cũng như thế. “Dạ, như thế thì tuyệt.”

Nicole đưa cho cô một chiếc cốc bạc, những luồng hơi thơm lừng bốc lên từ thứ chất lỏng đó, và khi cô ấy ra hiệu mọi người ngồi, Tori ngồi xuống một chiếc trường kỷ êm ái.

“Ôi trời, em thật là đẹp. Và thật cao.” Nicole thở dài đắm chiêu. “Nhưng mà rồi, tất cả mọi người đều cao hơn tôi.”

“Không phải tất cả, cưng à,” chồng cô nói từ chỗ ngồi của anh ta bên ngọn lửa. “Em cao hơn hẳn giữa đám trẻ con, chẳng hạn thế,” anh nói thêm vẻ xoa dịu với một ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt.

Khi Nicole nghịch ngợm trên anh ấy, Tori nhấp một chút rượu của cô, chăm chú nhìn Grant và Derek qua thành cốc.

Grant trông rất giống anh trai, cả hai đều to khỏe và cao. Họ cùng có mái tóc dày, đen, nhưng mắt Grant màu xanh trong khi mắt Derek màu xám, và Tori biết rằng đôi mắt xanh kia có thể rất lạnh lùng. Có thể Grant gầy hơn và đẹp trai theo một kiểu cổ điển hơn so với Derek, nhưng thật khó để xác nhận điều này vì anh chưa hề cười lấy một lần từ khi Tori xuống.

“Em biết không, chị đã giong buồm qua gần hòn đảo của em đấy,” Nicole nói với Tori. “Khu vực đó thật tuyệt vời. Chắc rời bỏ nó khó khăn lắm.”

Cô ấy chẳng thể hiểu được đâu. Tori đã có thể thích nghi với chuyến đi nửa vòng trái đất và với tất cả những khung cảnh khó chịu và hỗn loạn, nhưng cô không thể không xoa xuyên khi cô tự để cho mình nhớ rằng cuộc sống của cô vẫn sẽ không chắc chắn, y như cũ. Tori cảm thấy nước mắt chực trào lên trong mắt.

“Ôi, Tori.” Nicole nắm lấy tay cô. “Chị không có ý làm em buồn.”

Nicole gọi cô bằng tên thân mật mà chẳng hề do dự, như thể họ đã là bạn từ lâu lắm rồi. Tori cảm thấy dễ chịu một cách lạ lùng với ý nghĩ đó.

“Amanda – Quý bà Stanhope, đúng rồi – muốn xuống đây tối nay nhưng bà quá mệt vì” – cô xoay lại và cười với Derek – “cả ngày hôm nay rồi. Bà hy vọng em đã quen với chỗ này chứ?”

“Nó thật tuyệt. Em chưa bao giờ thấy Cammy hài lòng đến thế.”

“Tốt. Giờ cả hai người đã ở đây,” Nicole nói, nhìn cô rồi lại nhìn Grant, “Chị muốn giới thiệu bọn em với một người.” Nicole nắm lấy tay Tori, kéo cô dậy. Tori nhìn Grant dò hỏi, nhưng họ cùng theo cô ấy lên lầu. Cô ấy đặt một ngón tay lên môi và nhẹ nhàng kéo cánh cửa mở ra để cho thấy một căn phòng trẻ em trang trí với những tấm khăn xanh nhạt và những cái gối, và những đám mây được vẽ khắp trên bức tường nổi bật.

“Ồ, cố giữ im lặng cũng vậy. Nó dậy rồi!” Nicole bế một em bé lên từ cái cũi. “Tori, Grant, hãy gặp Geoffrey Andrew Sutherland.”

Đôi mắt Grant mở rộng. “Ý chị là em đã có một thằng cháu?”

Cô cười tự hào. “Bọn chị cũng khá bận rộn khi em đi.”

“Thằng bé thật như một báu vật,” Tori khẽ nói, nhận ra đôi mắt xanh rất ấn tượng của chú bé.

“Cu cậu nghịch lắm. Amanda, người đã từng tự xưng là chuyên gia về các bé trai, đã phải van xin để đi ngủ tối nay. Nào, thế ai muốn bế cậu nhóc?”

Grant giơ tay lên. “Em nghĩ Victoria nên làm. Em sẽ chỉ đứng nhìn và học hỏi, nếu cô không phiền.”

“Ồ, không, tôi không thể. Tôi – “

“Em chưa bao giờ bế một em bé sao?”

“Ừm, có, khá lâu rồi – “

“Thế tức là em biết cách đỡ đầu của cậu nhóc” Nicole đưa em bé qua – “và ôm cu cậu thật chặt. Tuyệt. Thấy chưa, em không bao giờ quên cách bế một em bé.”

Cậu bé ngo ngoáy trong tay cô và Tori mỉm cười. Cô không quên cách bế một em bé, nhưng cô đã quên là mình yêu tụi nó đến thế nào.

Cô bắt gặp Grant đang nhìn cô với em bé, mắt anh thật hiền. Cô biết anh thậm chí không nhận ra điều đó. Nicole chắc cũng đã thấy, bởi vì chị ấy nói, “Có phải Derek đang gọi chị không nhỉ? Cái ông này chẳng thể tự ở yên một mình lấy ba phút. Cứ đặt Geoff xuống khi bọn em xong nhé.” Rồi, cô ấy nhẹ nhàng rút khỏi phòng.

Mắt Tori mở to. Chị ấy để mặc họ lại đây với em bé sao?

Cô và Grant nhìn chằm chằm về phía cánh cửa. “Tôi nghĩ cô đang làm tốt,” Grant nói, quay về phía cô. “Tôi nghĩ thế.”

“Chẳng qua là...” Cô ngần ngừ. “Đã lâu lắm rồi.”

Geoffrey túm lấy một lọn tóc và kéo.

“Nó thích cô.”

Cô ghéech cằm lên. “Tôi có nhiều thứ để thích lắm.”

Anh nói, giọng thật thấp, “Ừ, đúng thế,” và đã hoàn toàn đánh bại thách thức của cô

Cô nhớ ra mình đang cố lịch sự với anh. “Anh nên sờ má thằng bé xem. Chẳng có gì sánh được với má em bé.”

Anh làm theo, và Geoff nắm lấy ngón tay anh. Grant nhìn xuống thằng bé theo một cách mà Tori không bao giờ ngờ tới, và trái tim cô thắt lại. Khi bàn tay thằng bé rời ra và cu cậu ngủ thiếp đi, họ đặt nó xuống cái cũi và nhẹ nhàng quay lại căn phòng lớn.

Suốt cả giờ sau đó, Tori quan sát Grant và gia đình anh. Derek rõ ràng đang say đắm vợ anh. Nhìn Nicole, Tori tự hỏi sao anh ấy có thể không như thế được. Ngoài việc có một sắc đẹp đặc biệt, chị ấy còn thông minh với tính hài hước sắc sảo mà chị ấy hay dùng để gây nên những trận cười vui vẻ. Chị ấy làm cho tình cảnh vốn chẳng được thoải mái lắm trở nên dễ chịu. Trừ với Grant. Anh chẳng tham gia nói chuyện, mà chỉ nhìn chăm chăm đồ uống của mình.

Và trước sự ngạc nhiên của Tori – và cho phép – Nicole ném một hạt hồ đào vào người anh. Anh ngẩng đầu lên, gườm gườm, nhưng trước khi anh kịp nói gì, chị ấy kể, “Em vừa lỡ Lassiter và Maria. Họ đến trước Giáng sinh nhưng đi ngay để kịp tuần trắng mặt.”

“Bố chị đã cưới bạn làm ăn của ông ấy ư?” Grant hỏi với một giọng ngạc nhiên.

Nicole gật đầu vẻ hạnh phúc.

“Đúng thế, Grant.” Derek nói vờ ra vẻ thất vọng, “như em có thể tưởng tượng, anh đã rất đau khổ khi bố Nicole không thể ở lại thêm.”

Grant miễn cưỡng giải thích với Tori, “Derek và Lassiter không hợp nhau-“

“Họ căm ghét nhau,” Nicole ngắt lời, “nhưng giờ thì họ chỉ làm ra vẻ họ không thích nhau thôi.”

Derek ho lên đáng ngờ.

Nicole nhìn anh với vẻ giễu cợt, rồi cô chuyển sự chú ý lại phía Tori. “Thế nào, em có thể ở lại bao lâu? Hãy bảo với chị là em ở được đến năm mới đi?”

Tori nhìn Grant. Anh trả lời, “Bọn em phải đưa cô ấy về Belmont. Ngài bá tước đã đợi đủ lâu rồi.”

“Đường đến gia trang khó đi lắm,” Derek nói.

Grant nhú mày. “Vẫn đi được từ đây.”

“Chẳng có mấy người đi lại trên đó.” Derek nhìn Tori như thể đang tính xem nên nói ra mối lo ngại của anh bằng cách. “Đơn giản là các con đường chẳng được sửa sang gì hết.”

“Mất bao lâu?”

“Nếu không có tuyết rơi thêm, anh nghĩ là khoảng một tuần.”

“Một tuần.” Giọng anh kinh ngạc.

Tori đứng dậy trong sự ghê tởm. “Điền trang của anh vẫn ở đó thôi.” Thẳng lưng, cô bước khỏi phòng.

Cô có thể nghe Nicole nói, “Grant! Cô ấy sẽ nghĩ chú sốt ruột bởi vì chú không muốn được ở gần cô ấy.”

“Thế thì cô ấy đúng.”

Tori chạy về phòng, tay ôm mặt trong khi những giọt nước mắt trào ra.

Hai hai

“Em thấy khó chịu về cái gì với sự có mặt của cô ấy vậy, Grant? Sự can đảm và mạnh mẽ của cô ấy? Sắc đẹp của cô ấy?” Hai bàn tay ngửa lên, Nicole hỏi, “Cái gì vậy?” Khi anh không nói gì cả, cô nhìn Derek rồi lại nhìn Grant, lườm cả hai trước khi theo sau Victoria.

Derek nhướn mày lên. “Đến lượt anh. Tại sao chú không muốn ở bên cô ấy?”

“Em hy vọng cuộc sống của em sẽ trở lại bình thường khi cô ấy đã đi. Em hy vọng có thể ngủ yên trong đêm và có thể - “ Anh tự dừng lại. Có thể không để ý nghĩ của anh hướng về cô từng giờ từng phút của một ngày. “Victoria quá hấp dẫn để có thể ở gần.”

Derek cười khẩy, “Chú? Chống lại ham muốn?”

Anh xoa tay lên gáy. “Chống lại nó như một người đàn ông khốn khổ.”

“Anh tưởng chú chả bao giờ để tâm đến những thứ luôn ám ảnh người trần mắt thịt tụi tôi. Ừm, mà sao phải chống lại nó chứ?”

“Cả tỉ lý do,” Grant nói, cố kết thúc mạch câu chuyện.

“Như là...”

“Em nghĩ bọn em không hợp. Em lo chuyện này sẽ kết thúc như anh với Lydia.”

“Trừ phi cô ấy xấu xa.” Và với cái cau mặt của Grant, anh ấy tiếp, “Nicole nói đúng. Cô bé có vẻ dễ thương, và chú không thể nào rời mắt khỏi cô ấy.”

Grant thở ra. “Vâng, đúng thế. Nhưng cô ấy không phải kiểu phụ nữ em sẽ cưới. Em muốn một cô dâu Anh đúng kiểu, một ai đó đỡ” - anh dừng lại trong lúc cố tìm từ - “đỡ...”

Đỡ sao? Hướng ngoại? Grant khá thích cô ở điểm đó. Thẳng thắn? Anh bắt đầu quen rồi và sẽ không muốn cô thay đổi. Bớt tự tin đến mức kiêu căng? Không, anh yêu cái đó. “Em chỉ muốn ai đó đỡ hơn. Ai đó bình thường và dễ chịu. Ai đó, hơn tất cả những điều khác, có thể đoán trước được.” Để cho anh không phải rối lên như mớ bòng bong thế này.

“Em lấy đâu ra cái suy nghĩ quái dị ấy về đàn bà thế hả?”

Grant đứng bật dậy. “Ví dụ từ những ông anh của tôi! Cuộc đời của anh đã bị hủy hoại bởi một người đàn bà. Còn của William thì đã chấm dứt vì nó.”

“Cuộc sống của William chấm dứt vì anh ấy uống quá nhiều và quyết đấu trong khi anh ấy đang bí tỉ.”

“Anh ấy quyết đấu vì một người đàn bà.”

Derek lắc đầu. “Anh ấy đấu vì anh ấy kiêu hãnh và bất cần. Anh ấy đã có thể rút lui. Và anh thì đã có thể xử lý mọi việc khác đi.”

“Tất cả những cách đó đều có thể không cao thượng.” Anh ấn các ngón tay lên trán. “Còn Victoria thì sao? Em e là cô ấy nghĩ cô ấy muốn em vì em là người đàn ông đầu tiên cô ấy nhìn thấy, với con mắt phụ nữ. Nếu sau này cô ấy tìm thấy một người khác thì sao? Một ai đó mà cô ấy muốn hơn cả em?”

“Chuyện đó có thể xảy ra trong bất cứ cuộc hôn nhân nào,” Derek khẳng định. “Nhưng anh cũng đã thấy cô ấy nhìn chú, và anh thấy nhiều hơn là một sự say mê đơn thuần. Hơn nữa, chẳng phải cô ấy cũng ở với Ian vài tháng sao? Vì lý do gì đó, phụ nữ không thể cưỡng lại cậu ấy. Và vì Victoria đã như thế, ừm, lý lẽ của em có vấn đề rồi.”

“Cô ấy và Ian cứ như anh em thân thiết suốt cả chuyến đi. Có sự gắn bó, nhưng không phải theo kiểu lãng mạn.”

“Thì sao?...”

“Thì, chuyện đó chẳng thay đổi thực tế là Victoria đã không có một tuổi thơ thực sự, cô ấy đã bị cướp mất cha mẹ, và giờ em sắp sửa cướp đi cơ hội yêu đương của cô ấy sao? Và cô ấy đã nói rõ với em cô ấy muốn trải qua điều đó với những người đàn ông khác. Một khi em đã cưới, em sẽ không bao giờ ly dị. Em không muốn mỗi sáng thức dậy biết rằng mình có một cuộc hôn nhân tồi tệ, nhưng lại vẫn bị mắc kẹt với nó.” Anh nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Với em, chỉ cần một cô dâu Anh bình thường.”

“Nhưng có một thứ có thể cản trở con đường đến với cuộc hôn nhân lý tưởng của chú đấy.”

Grant nhướn mày lên với anh.

“Chú đang yêu Victoria.”

Khi Tori ngồi thụp xuống lấy cái lược cào mạnh lên tóc, nhìn vào gương tức tối, cô nghe một tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa.

“Em vẫn thức chứ?” Nicole hỏi.

Xấu hổ vì hành động của mình, Tori đã tính không trả lời, nhưng cuối cùng cô mời người bạn mới vào.

“Em đang thức. Chị vào đi.”

Nicole bước vào – lại như thể họ là bạn cũ vậy. Hoặc thậm chí như chị em, khi cô yêu cầu được chải nốt tóc cho Tori. Cô lựa từng lọn và chải chúng từ đầu đến cuối, miệng khẽ ư ư, như thể ru Tori ngủ, và rồi... “Thế nào, em yêu Grant bao lâu rồi?”

Ánh mắt Tori vọt lên tấm gương để gặp ánh mắt Nicole. Nhưng liệu cô có thực sự ngạc nhiên không? Cô yêu anh biết bao, cô băn khoăn không hiểu tại sao mọi người không thể cảm

thấy nó như đang vỡ tung ra từ trong cô. Cô nhún vai như thể chuyện này chẳng có gì quan trọng. “Anh ấy không đáp lại tình cảm đó.”

“Chị nghĩ chú ấy có,” Nicole nói và chải một nhát thật nhanh vào tóc cô.

“Dù sao chuyện đó chẳng quan trọng lắm. Em đã quên anh ấy rồi.”

Chiếc lược chậm lại. “Ừ hừ.”

“Có thể là chưa hoàn toàn, theo đúng nghĩa của nó. Nhưng anh ấy không thích em.” Tori cảm thấy cả loạt câu hỏi như nổi lên lóc bóc trong đầu. Nicole là một phụ nữ gần gần tuổi cô. Một người đã hiểu được tình yêu và hôn nhân. “Em không hiểu lắm. Anh ấy nghĩ em hấp dẫn về mặt thể xác, nhưng anh ấy không thích cách em cư xử.”

“Sao em lại nghĩ thế?”

“Bởi vì em đã nghe được anh ấy nói như thế.”

Nicole nhíu mày và lẩm bẩm, “Grant, đồ ngốc.” Đến bên cạnh Tori, cô ấy nắm lấy tay cô. “Chị chưa bao giờ thấy chú ấy nhìn cái gì như cách chú ấy nhìn em. Chú ấy yêu em,” cô nói với một giọng hài lòng.

Tori lắc đầu. “Nếu sự thật mà được như thế.”

“Em sẽ thấy là đúng như thế. Giờ thì đi ngủ đi.” Nicole vỗ vỗ bàn tay cô, rồi đứng dậy. Ra đến cửa, cô quay lại và nói, “Hãy cho Grant thời gian.”

Sau khi Nicole đi, Tori nằm lăn xuống cái giường mới của cô và nhìn lên trần nhà được trang trí hoa văn, nhưng khác với dự đoán của mình, cô không ngủ được. Như thể cơ thể cô chống lại sự êm ái. Hay là cô đang không yên khi nghĩ về cuộc đời mình đã thay đổi đến mức nào sau vài tháng vừa qua. Cuối cùng cô cũng thiếp đi trong căn phòng lạ, tự hỏi Grant ở đâu và liệu anh có ngủ ngon hơn cô không.

Ngày đầu tiên thực sự của họ ở Whitestone được dành để vui chơi. Tori cùng ăn sáng với Derek và Nicole, và xin lỗi thay cho Cammy, giờ vẫn còn chưa dậy.

Vừa nhai, cô vừa quan sát cặp đôi vợ chồng này. Derek huýt sáo về phía cái bàn để đĩa và nhìn vợ anh với những cái nhìn thật lâu, và cô ấy đỏ mặt và cắn môi. Tori hiểu ra họ là một cặp rất nồng nhiệt. Cô từng luôn tự hỏi liệu có ai giống như bố mẹ cô không – nắm tay, cười đùa, trao nhau những nụ cười ẩn ý mà họ tưởng không ai biết. Cô đã chia sẻ sự mãnh liệt với Grant nhưng họ không bao giờ mỉm cười và trêu ghẹo nhau. Không bao giờ cô cảm thấy bình yên.

Khi Grant xuống, anh bỏ qua thức ăn và chỉ uống cà phê. Tori không hiểu sao anh có thể bỏ qua cái bàn đầy những xúc xích, bánh mì và mứt, trứng, kem, rồi nhận ra anh đang nôn nóng muốn tránh xa cô ra. Sự im lặng của họ trở nên căng thẳng. Derek và Nicole đã tử tế hết mức, và cô không muốn họ thấy không thoải mái chỉ vì sự bất hòa giữa cô và Grant. Tori quyết định sẽ lịch sự. “Anh ngủ ngon chứ?”

Lịch sự cũng bằng thừa. Mắt anh nheo lại, và anh nhìn cô như thể cô đáng ra phải biết là anh

ngủ không ngon. “Không được ngon lắm. Còn cô?”

Không muốn làm những người chủ nhà phiền lòng, cô vươn tay ra phía trước, và nói dối, “Tôi ngủ rất ngon.” Cô không rõ lời nói đó hay cái thở dài thỏa mãn của mình làm anh bực mình đến thế, nhưng anh đẩy cái ghế ra nhanh đến mức nó kêu rít lên, vang vọng trên sàn nhà, rồi anh bước ra khỏi căn phòng. Nicole nhìn cô vẻ thông cảm, còn Derek nhìn về phía cánh cửa như thể anh không nhận ra người đàn ông vừa bước ra khỏi đó.

Lúc sau, khi Derek và Grant cưỡi ngựa ra ngoài để kiểm tra khu đất, Nicole dẫn Tori tham quan một vòng ngôi nhà, cuối cùng là một cái thư viện rộng rãi. Tori quay vòng vòng trong sự thích thú. Sách. Những quyển sách thật đẹp. Quá nhiều. Cô lướt tay trên gáy các cuốn sách, trầm trồ trước những hoa văn và thiết kế tinh xảo.

Tori nhìn những giá sách cao từ sàn đến trần nhà. “Có nhiều sách hơn người ta có thể đọc cả đời.”

“Đúng thế. Thế nên chị sẽ chỉ ra những quyển chị thích mà em có thể thích, đặc biệt là những chuyện khủng khiếp, hồi hộp,” Nicole thêm vào và cười khinh khích.

Sau khi họ đã lựa một chồng sách cho Tori, họ uống trà, ngắm những cái đĩa đẹp đẽ, và ăn những quả cam chín mọng trong vườn cam của Whitestone. Họ chơi với Geoff, đứa bé tuyệt diệu nhất mà Tori từng biết. Cô thấy thất vọng khi vú nuôi của cậu bé, một người bà người Scotland lớn tuổi, đưa bé đi ngủ. Người đàn bà, mà mọi người đều gọi là Bà vú bởi vì bà đã chăm sóc quá nhiều em bé trong bao năm, rõ ràng là đã mê thằng bé như điều đồ. Thực tế, khi Quý bà Stanhope muốn bế chú bé, Bà vú nói rất ngang, “Giờ vẫn chưa đến lượt bà, thưa bà.”

Và khi Cammy thức dậy mỗi lần để xoi ba bữa trưa của chị ấy, Tori và Nicole cùng ngồi với chị. Tối đó, Cammy đã có thể xuống ăn tối được, và không khí trở nên rất vui vẻ. Mặc dù tóc chị ấy vẫn rùng rục như lửa, làn da của chị như trong suốt trong chiếc váy lụa xám thêu kim tuyến. Nhưng có vẻ chị chẳng vội vàng gì phải đứng lên khỏi bàn. Thực tế là, chị ấy ăn nhiều hơn cả Nicole và Bà Stanhope cộng lại.

Tori nhận thấy cô đã tìm kiếm Grant vài lần trong tối đó, nhưng anh không xuất hiện. Cô ghét là cô đã tìm. Tệ hơn, cô bị bắt gặp đang nhìn quanh bởi bà mẹ có cặp mắt tinh như chim ưng của anh.

Sáng hôm sau, Tori đến thẳng phòng Cammy và gặp chị vừa mới ăn xong bữa sáng. Những cái đĩa thức ăn, những cái đĩa sạch trơn, nằm lăn lóc trên cái khay.

“Chào buổi sáng, Tori.”

“Chị cũng thế.” Cô không thể nói liệu Cammy trông đã khá hơn chưa, nhưng rõ ràng chị ấy không có vẻ tệ đi.

Cammy thấy cô liếc cái khay và đỏ mặt. “Tất cả đều quá ngon. Chị không nghĩ chị từng ăn ngon thế bao giờ. Cảm giác của những món ăn này thật là chói lóa.”

“Em tự hào về chị! Hay là mình cùng đặt mục tiêu làm cho Whitestone sạch bách thức ăn,” cô nói và cười khinh khách. “Chị cảm thấy đủ khỏe để đi dạo chưa?”

“Ừ, chị tin là chị đi được.”

“Tốt. Mình sẽ đi quanh ngôi nhà. Căn nhà to như là” – đôi lông mày cô nhíu lại – “ừm, nó to lắm.”

“Chị đang định đi dạo bên ngoài,” Cammy nói.

Tori đã càng lúc càng bồn chồn và bỗng cảm thấy hứng thú với ý kiến đó. Cô đi tới cửa sổ và kéo những tấm rèm gấm nặng trĩu ra. “Có tuyệt kìa.”

“Chị từng rất yêu tuyệt,” Cammy thừa nhận. “Chị nhớ sự tĩnh lặng kỳ lạ, trống trải của nó.”

“Em không biết đây có phải ý kiến hay không.”

Giọng Cammy trở nên lạnh lạnh. “Tori, hoặc nó sẽ làm chị khỏe ra hoặc nó giết chết chị, và nói thẳng là, chị đã xác định sẵn rồi!”

Nửa giờ sau, Nicole chắc chắn họ đã được bọc kỹ trong áo choàng, khăn, và găng tay, chúc họ có một cuộc đi dạo dài thú vị. Họ muốn Nicole cùng đi, lẽ ra đã khẳng khẳng mời cô đi, nhưng cô ấy có vẻ rất thích được ở nhà. Chẳng có gì lạ. Bà Stanhope đang ở chơi với Geoffrey trong phòng. Grant đã biến mất và hai vị khách của Nicole đang chuẩn bị đi sáng nay. Tori có thể cá là Nicole sẽ tìm ngay ông chồng của cô sau khi họ đi.

Thế là Cammy và Tori rảo bước trên đất, Cammy chỉ vài cái cây hoặc mấy con chim trông khá xa lạ với Tori, nhưng cô tự nhận là cô đã quên gần hết mọi thứ rồi. Họ đến một cái đồi nhỏ, nhỏ đối với Tori, nhưng Cammy thì coi nó như một ngọn núi.

“Chị nghĩ chị làm được.”

“Nhưng chị có thể-“

“Quyết định thế đi,” Cammy ngắt lời và tiến lên.

Mình biết kết cục của câu chuyện này. Tori đảo mắt và không còn cách nào khác đành theo sau. Cô có thể nghe thấy Cammy thở nặng nhọc, nhưng Tori biết chị ấy có một lòng quyết tâm không ai sánh nổi. Khi Cammy bước những bước chậm chạp cuối cùng lên đỉnh, trông chị đỏ gay, nhưng chị trông chẳng tệ. Trông chị có vẻ... đặc biệt.

“Ồ, nhìn xem, Grant kìa,” Cammy vừa nói vừa thở.

Đầu Tori quay phát lại. Cô trông thấy một con ngựa khổng lồ, mời hiện ra từ vườn cây phủ đầy tuyết ở xa xa. Anh điều khiển con ngựa tới bờ sông và rồi hình như anh buông lỏng dây cương.

“Nhìn cái vườn cây kìa. Có một khu như thế trên đảo thì tuyệt nhỉ, phải không?”

Tori chỉ nghe loáng thoáng chị ấy nói. Cô đang say sưa, ngắm anh.

“Tori, rõ ràng là tình cảm của em chưa nhạt đi.”

“Hử?” Cô kéo ánh mắt khỏi Grant. “Thế là sao?”

“Tình cảm của em với Grant. Vẫn mạnh mẽ như trước?”

“Đúng hơn là chỉ còn sự nuối tiếc.” Tori thở dài. “Những sự đau đớn không cần thiết.”

Cammy lắc đầu. “Không, anh ta yêu em. Bất cứ ai có mắt đều thấy thế hết.”

Tori cười với chị chẳng có vẻ gì vui. “Anh ấy đã nói quá rõ ràng cảm giác của anh ấy với em.”

“Khi lan đến thăm, em nên hỏi anh ta mà xem,” Cammy gợi ý.

“Em sẽ, nhưng em nghĩ trong vụ này, thực tế hoàn toàn đơn giản như nó vẫn thế,” cô nói buồn bã, rồi quay người để đi xuống.

Trên đường về khu nhà, họ gặp lũ trẻ con của người làm vườn chính đang chơi ném cây với một chú chó trắng đang nhảy tung tung. Tiếng cười và chơi đùa của chúng ăn vào người Tori, dễ dàng làm tâm trạng cô đổi hẳn, và chẳng mấy chốc cô đã lăn tròn trong tuyết cùng với chúng, và học cách làm người tuyết. Cammy vỗ vỗ tay khi con chó cũng lăn tròn với họ, theo cái cách riêng của nó.

Khi Cammy bắt đầu lạnh cóng, Tori đưa chị về. Trời lạnh không ảnh hưởng đến Tori như cô nghĩ. Cô cảm thấy nó làm cô khỏe ra và thích thú khi hơi thở của cô phà ra như khói. Cô có thể vui vẻ chạy giỡn loăng quăng thêm một lúc nữa.

Họ gặp Grant ở cửa trước ngôi nhà, và đôi lông mày anh nhướn lên trước vẻ ngoài của cô. Đến lúc đó cô mới nhận ra cái mũ của cô đang xộc xệch và tóc rũ xuống từ cái từng là một búi tóc. Lưng áo choàng cô thì ướt và những nhúm lông trắng phủ đầy phía trước cái áo sẫm màu của cô. Có cái gì đó rất đáng nghi, như thể nước dãi chó dây ra trên các ống tay áo của cô. Nhưng anh chẳng bình phẩm gì cả. Thay vào đó, anh hỏi lịch sự, “Hai người thích chuyển đi dạo chứ?”

Cammy nhìn Tori chờ cô trả lời.

“Rất thích,” cô nói, cố làm ra giọng lịch thiệp. Cô đang nói gì thế này? Bây giờ nói lịch sự có vẻ dễ hơn, và tỏ ra khó chịu lại bắt đầu khó khăn. “Anh cưỡi ngựa thế nào?”

“Tôi nhớ mảnh đất này,” anh nói đơn giản.

Tori nhớ lại những gì lan đã nói. Có phải Grant nhớ những trách nhiệm của anh, sự đảm bảo cuộc sống cho bấy nhiêu người? Nhìn anh lúc này xem, đôi mắt anh thật trong và bộc trực, cô cảm thấy lan đã đúng – đó là lý do Grant muốn khu điền trang. Không phải để sở hữu một chỗ nào đó, mà là để có một chỗ mình thuộc về nó...

Suy nghĩ của cô bị ngắt quãng bởi tiếng vó ngựa trên con đường trải sỏi khi một cỗ xe oai vệ tiến vào. Nicole và Amanda bước ra ngay sau đó để chào đón những vị khách bất ngờ. Tất nhiên rồi, Tori nghĩ, nhà Sutherland sẽ đón khách ngay khi cô trông như vừa bị tấn công bởi một con chó điên, mà nó lại chảy dãi chứ không cắn.

“Ồ, đây là Lavinia,” Bà Stanhope nói khẽ. “Và Bà Bainbridge. Tôi đã ở cả mười một tháng với mấy con mèo mướp này, và giờ tôi mới về thăm gia đình có mấy tuần, họ đã lần theo tôi đến đây.”

Khi cỗ xe dừng lại, Grant đỡ hai phụ nữ ăn mặc rất lộng lẫy xuống và giới thiệu. Tori và

Cammy được giới thiệu là “em họ xa.”

Cặp đôi mới này há mồm nhìn Tori. Ngay sau khi họ đã hồi lại sau cú shock, họ vẫn nhìn chằm chằm, và Tori suýt nữa đã đỏ mặt vì xấu hổ. Khi Tori nhìn họ trong lúc họ nhìn cô, cô nhận ra một điều cô khó có thể tin được.

Họ đang ghen tị.

Hai người trông giống hệt những người phụ nữ Anh từng nhìn mẹ Tori. Ừm, không hoàn toàn thế. Hầu hết phụ nữ xúm xít lại bên Mẹ - bà là một nữ bá tước tương lai - nhưng đằng sau đó luôn là sự ghen tị vì Anne chẳng mấy bữa lại ra đi cho một chuyến hành trình mới, để du ngoạn, khám phá và sống một cách tự do hoàn toàn.

Để phá vỡ sự im lặng, Tori nói, “Chúng tôi vừa có một thời gian tuyệt vời! Tôi đã học cách làm người tuyết, và Cammy và tôi đã tập những bí quyết để nặn những viên tuyết hoàn hảo. Thật tuyệt, phải không?”

Nụ cười cố gắng, khó khăn của Cammy làm các bà kia dẫn ra một chút, và chị trả lời với sự thành thật thấy rõ, “Chị chả nhớ nổi lần cuối cùng chị từng vui vẻ đến thế.”

Nicole cười với họ, và Bà Stanhope mỉm cười. Chẳng có gì ngạc nhiên, cặp lông mày của Grant nhíu lại rất rõ.

“Ừm, nếu mọi người cho phép,” Tori nói. “Chúng tôi sắp kiếm cái gì đấy ăn. Cười đùa như vậy làm cho người ta thật thèm ăn.” Cô vòng tay qua cánh tay Cammy. “Rất hân hạnh được gặp hai bà!”

Vào trong, cô và Cammy dỡ hàng lớp quần áo và giày ủng ra, cười khúc khích suốt về vẻ mặt căng ra của hai người đàn bà lúc nãy. Họ đồng ý sẽ rửa ráy và thay đồ, rồi gặp nhau ở phòng Cammy để có một bữa trưa muộn.

Khi họ ngồi xuống bên bữa ăn có món thịt săn hầm đang bốc khói và bánh mì phết bơ nóng, Cammy nhắc lại, “Lúc ở dưới kia em làm chị nhớ đến mẹ em.”

Lời khen làm Tori khựng lại. “Em lúc đó đang nghĩ đến mẹ,” cô thừa nhận với một nụ cười, rồi ra hiệu cho Cammy bắt đầu ăn.

“Chuyến đi bộ làm chị đói lả,” Cammy vừa nhai vừa nói. “Chị nghĩ chị có thể nhét thêm ba bát vào ấy chứ. Thế có tệ không?”

“Thế mới tuyệt chứ! Tori nói, và nâng cốc của cô lên với Cammy. “Em không nghĩ em đã nhìn thấy chị ăn như thế này bao giờ.”

“Chị chỉ cảm thấy cơ thể chị đang lớn lên và kêu gào đòi được tắm bồn. Đầu óc chị cũng thế. Cứ như thể sự minh mẫn của chị tỉ lệ thuận với việc sau đó chị đói đến mức nào.”

Làm sao Tori có thể thể hiện sự nhẹ nhõm cô cảm thấy mà không để Cammy biết rằng cô đã lo lắng thế nào? “Thế thì chúng ta sẽ làm cho chị béo tròn trước lễ Phục sinh.”

Sau khi họ kết thúc, Cammy vỗ vỗ bụng, ngáp và nằm xuống, chuẩn bị ngủ vài giờ liền. Quần áo sạch sẽ, khô ráo không ngăn được Tori chạy ngay ra ngoài lần nữa, nhưng cô không tìm thấy

người bạn mới quen nào cả. Cô ngồi xuống một cái ghế dài ở dưới một cây sồi xum xuê gần ngôi nhà, và một lúc sau, Nicole thấy cô vẫn ngồi đó, ngắm nghía các chú chim đã tụm lại xung quanh chân cô hy vọng được cho ăn.

“Ôi trời, có vẻ như em đã chìm vào suy tư rồi,” Nicole nói đùa với một nụ cười.

Tori mỉm cười lại, vui vẻ vì có bạn.

“Chị đến để thông báo là các bà kia đi rồi,” Nicole vừa nói vừa khoa tay trước khi ngồi xuống cạnh cô. “Và nhìn xem chị mang cái gì này.” Cô nâng một cái túi đựng hạt thức ăn cho chim trong tay và một túi kẹo trong tay kia. “Thức ăn cho chim và thức ăn cho quý cô.”

“Em vừa mới quyết định bỏ kẹo,” Tori nói giọng đầy đau khổ. “Em mua một bịch ở Cape Town, ăn sạch trong một ngày, và suýt nữa phát ốm.”

Nicole cười khúc khích và đưa cô cái túi hạt. “Nhân tiện đây, em đã cư xử với họ rất tuyệt hôm nay.”

“Em mừng là em đã tiến bộ,” cô trả lời thành thật.

“Thế nào, ngoài những bà cô kiêu căng, em cảm thấy trở về Anh thế nào?”

Tori gãi gãi tai. “Nó không như những gì em nhớ.”

“Một câu trả lời rất là xã giao. Nhưng em có thể nói thật với chị. Chị không phải gốc ở đây.”

Tori nhú mày. “Nó khiến em khá hoang mang. Đôi chỗ trong thành phố thật đáng sợ, đặc biệt là vì em không quen với tiếng ồn và chỗ đông người.” Tori cúi xuống và rải thức ăn cho cái lũ chim bỗng nhận nhạo hân. “Nhưng Whitestone thì như một thế giới cổ tích người ta hay đọc. Em rất hạnh phúc được thấy nó. Chị có thích nơi này không?”

“Chị yêu nơi này,” Nicole trả lời. “Khi Derek lần đầu tiên đưa chị về đây, chị cảm thấy như được về nhà.”

“Chị có nhớ biển không?”

“Chị nhớ những lúc thủy triều.”

Tori quay nhìn Nicole, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên mặt. “Em cũng thế! Em không nghĩ có ai có thể hiểu được. Em nhớ lúc nước rút xuống và sự đều đặn của nó. Em đã sống cuộc đời em bên những cơn thủy triều, và giờ chúng đã không còn.”

Nicole vỗ lên cánh tay cô. “Chị cũng thế. Nhưng em biết cái gì giúp chị đỡ nhớ hơn không? Chị nhìn ra những đồng cỏ và nhận ra những quả đồi và thung lũng giống như những con sóng. Vào mùa xuân khi cỏ và lá cây trở lại màu xanh, em sẽ muốn phát khóc lên vì cảnh tượng tuyệt vời ấy đấy. Nó sẽ xanh không kém gì nước quanh hòn đảo của em đâu.”

“Thật chứ?”

Cô gật đầu. “Thêm nữa, bọn chị sẽ đưa em ra bờ biển vào mùa hè. Chị sẽ lấy đủ những gì chị cần từ biển cả và rồi trở về đây cảm thấy thỏa mãn.” Cô mỉm cười với ký ức nào đó.

“Em rất muốn đi. Nghe chị kể thật tuyệt.”

“Amanda thường đưa mấy anh con trai ra bờ biển khi họ còn nhỏ.” Nicole thọc tay vào cái túi của cô và đưa ít kẹo lên miệng, nhưng nó dính vào cái găng tay len của cô và cô phải dùng răng kéo nó ra.

Một ý nghĩ chợt đến với Tori. “Grant chắc đã hưởng cái vẻ nghiêm nghị từ cha. Bà Stanhope thật dễ tính.”

Nicole cười và nói, “Trước đây, bà không phải như vậy...”

Tori gần như nghe thấy những gì chị không nói ra ở cuối câu. Nếu Bà Stanhope có thể thay đổi, biết đâu Grant cũng có thể?

Vẻ mặt của Nicole trở nên nghiêm trang. “Thế em đã nói chuyện, thực sự nói chuyện với Grant chưa?”

Tori lắc đầu. “Anh ấy chẳng bao giờ ở gần cả.”

“Chú ấy sẽ phải tự giải quyết chuyện này thôi, chị e là vậy. Với một người đàn ông xem trọng trách nhiệm như Grant, chú ấy sẽ cần thời gian để tiến thêm. Nhưng sau đó, nó sẽ lâu bền mãi mãi.”

“Nếu nó không nên là mãi mãi thì sao?” Tori hỏi.

Lông mày Nicole nhướng lên.

“Ý em là, nếu bọn em thậm chí không nên ở bên nhau thì sao? Bọn em thật khác nhau, và anh ấy muốn em thay đổi. Hôm nay, em đã quyết là em không chỉ không thể thay đổi, mà em còn không muốn thế,” cô nói dứt dõ. “Những chiếc giày sẽ luôn chỉ là một thứ trang trí tùy ý. Và bất cứ lúc nào em chơi với trẻ con, mà em hy vọng là sẽ rất thường xuyên, em sẽ trở về và cũng bần y như tụi nhỏ. Em sẽ không bao giờ có thể tham dự những cuộc đi dạo như các quý cô – em có lẽ cần được chạy nhảy hàng dặm hơn.” Khi một chú chim mổ mổ lên chiếc ủng của cô, Tori rải thức ăn xuống thưởng cho nó vì sự dũng cảm. “Còn Grant. Chị có biết là em chưa bao giờ nghe anh ấy cười to? Chưa bao giờ. Em nghĩ là em có thể muốn sửa cái đó, bởi vì em không bao giờ mơ tới việc cưới một ai đó với vẻ mặt u ám đến vậy.”

Cô muốn Nicole nói rằng Grant sẽ thoải mái hơn và bớt u ám, nhưng chị ấy không nói. Có phải Tori đã dày dạn hơn? Nhận ra rằng tình yêu của cô với Grant không đủ cho cả hai và nó không cần phải như thế? “Em không thể tưởng tượng cuộc sống mà không có tiếng cười.” Tori thở dài. “Và hôm nay. Em tưởng như bộ mặt anh ấy đã đóng băng lại với cái vẻ nhăn nhó đó. Thế mà, em vẫn nhớ anh ấy. Thật lạ phải không?”

“Chẳng có gì lạ bởi vì em yêu chú ấy,” Nicole khẳng định. “Và em sẽ phải ngạc nhiên khi tình yêu có thể làm dịu những chỗ không ổn trong một mối quan hệ.”

“Chẳng phải điều đó cần phải đến từ cả hai phía sao?”

“Nó đã như thế sẵn rồi, ngay cả khi chú ấy chưa nhận ra điều đó. Xem cha chị mà xem. Sau cái chết của mẹ chị, ông ấy phải mất hàng năm trời để nhận ra ông có thể yêu lần nữa. Ông cuối

cùng cũng nhận ra ông yêu Maria. Cô ấy đã chờ đợi ông, và giờ họ đã cưới nhau.”

“Cô ấy đã đợi bao lâu?”

Những chú chim đã thu hút sự say sưa của Nicole.

“Nicole...”

“Khoảng mười sáu năm,” cô lẩm bẩm.

Gương mặt Tori thật căng thẳng. “Em sẽ không đợi quá một tuần. Nếu anh ấy không tới, em sẽ cho anh ấy vào dĩ vãng, và một khi em đã như thế, anh ấy sẽ ra khỏi tâm trí em mãi mãi.

Hai ba

“Grant, chú có nghĩ chị làm tốt công việc của một nữ bá tước mới chứ?” Nicole hỏi giọng ngọt ngào trước khi anh kịp chuồn khỏi phòng ăn sáng với cốc cà phê.

“Tuyệt. Chị làm rất tốt.” Anh kéo cổ áo, ước sao có ai đó khác ở trong phòng. Anh ngờ cuộc nói chuyện này sẽ dẫn đến một nơi nào đấy mà anh không muốn nhắc tới. Thật đáng cảnh giác, vụ này giống như đang ngồi trong một cỗ xe ngựa đang lờng lờng lên và không biết được điểm đến.

“Chú có nghĩ chị là một bà chủ duyên dáng lịch sự không?”

“Duyên dáng hết sức.”

“Chú không nghĩ một bà chủ lịch sự duyên dáng sẽ muốn một vị khách của cô ấy cư xử bất lịch sự với những người khác chứ?”

Aha. Giờ mình thì hiểu rồi – bờ vực càng lúc càng gần với cỗ xe bị nguyên rửa.

“Thế thì bà chủ này sẽ bảo chú thôi làm một thằng ngốc và cư xử như một quý ông như chú vẫn tự nhận. Chú thật bất lịch sự đến mức không thể chịu nổi, cái cách chú đối xử với Victoria. Với một người từng có thái độ không chê vào đâu được, sự thụt lùi này thật khó hiểu. Rất khó hiểu.”

“Em đã rất bận rộn.” Nghe anh nói giống hết một cậu học sinh vừa bị mắng. Anh rất muốn được bảo chị ấy tự lo chuyện của mình đi, nhưng biết rằng nếu anh nói ra, Derek sẽ tấn cho anh một trận trong vòng chưa đầy một giờ nữa.

“Gia đình sẽ chờ đợi sự có mặt của chú. Đặc biệt là hôm nay.”

“Hôm nay là ngày giờ ời gì mà quan trọng thế?”

“Là giao thừa!” Khi chị hăm hăm bước đi, anh nghe thấy chị ấy lẩm bẩm gọi anh là đồ đầu đất.

Anh đã suýt nữa thì đã trốn được. Ngày mai họ định sẽ đi Belmont. Ở gần Victoria giống như là địa ngục với Grant, biết rằng cô không muốn anh, đã ngủ với anh, và lựa chọn khả năng với một người khác hơn là cưới anh. Anh đã tránh cô, nhưng ý nghĩ về cô vẫn ngập cả tâm trí anh. Giờ anh sẽ bị buộc phải tiếp xúc với cô.

Thế nhưng khi anh gặp mọi người vào tối đó, ánh mắt anh ngay lập tức dính vào Victoria và anh bối rối không hiểu tóm lại tại sao anh lại tìm cách tránh cô. Cô mặc một cái váy dài bằng xa tanh màu rượu vang đỏ, cái váy mà anh cũng chẳng chú ý lắm lúc anh mua nó bởi vì nó không tỏa sáng như khi cô mặc nó lúc này. Nó làm đôi môi cô như đỏ thêm, đỏ một cách hấp dẫn. Anh nhận ra cô đang đi đất với đôi tất dài, giày cô đã được quăng đâu đó rồi. Bằng một cái lia mắt quanh phòng, Grant thấy chúng được nhét đằng sau tấm rèm.

Anh ngấm những ngón tay của cô vô tình vuốt ve lên bề mặt của chiếc ly pha lê trong khi cô cười với những câu chuyện của Nicole. Say sưa, anh nghĩ anh chưa từng thấy ai đáng được khao khát và sống động đến thế. Chẳng có gì khó hiểu tại sao các bà cô kia lại ghen tị với Victoria. Hôm cô, anh đã rất ngạc nhiên khi nhận ra cái nhìn phê phán của họ gần như chẳng thể che giấu nổi sự ghen tức. Cuộc chạm chán đó đã mang đến cho anh một câu hỏi thật khó. Có phải anh chỉ trích lối sống dễ dãi của Ian vì anh ghen tị anh ta?

Tiếng chuông báo bữa tối làm ngắt dòng suy nghĩ của anh. Cho đêm giao thừa, gia đình anh ăn một bữa theo kiểu truyền thống. Họ bắt đầu với súp măng tây và sa lát trộn, bỏ qua món cá, rồi thưởng thức kem, nước sốt, vịt non với dâu gai, thịt nai hầm, và ngỗng quay – những thứ mà Grant nghĩ nên để hết trước mặt Camellia để cho cô ấy một mình xoi tất.

Cô ấy xoi tái tất cả các món, rồi tấn công rất nhanh những quả nho trồng trong nhà kính, dứa, và bánh pút đình. Anh biết là có lẽ cô ấy tin rằng các quý cô thì không nên phàm ăn quá như thế, nên khi cô ấy có thể giải quyết chỗ thức ăn mà cô ấy vừa mới... Anh không thể tưởng tượng được cơn đói của cô ấy nó đến cỡ nào. Nhưng chắc chắn cái gì đó đã có ích cho sức khỏe của cô ấy. Rõ ràng là, những chuyến đi bộ trong tuyết và cả chồng đĩa thức ăn đã buộc cô ấy phải phục hồi.

Victoria gần như tỏ vẻ tự hào, cô quá mừng vì Camellia, và anh rất thích được thấy như vậy. Anh không thích thấy mọi người bắt gặp mình đang nhìn Victoria.

Khi họ đã xong bữa tối, tất cả quay về phòng khách và có cả Geoffrey tham gia cho đến khi Bà vú khăng khăng đã đến giờ ngủ của cu cậu, “ngày nghỉ hay không cũng thế.” Sau đó, Nicole, Amanda, và Camellia chơi bài, cười vui vẻ về những trò hề của Geoffrey trước đó. Thằng cu đã được các quý cô ưa thích ngay từ bây giờ rồi.

Victoria xin phép đi ngủ một chốc sau đó, thế là Grant nghĩ sự có mặt của anh không còn là bắt buộc nữa, và anh đi lên căn phòng trẻ em để nói qua Geoffrey. Anh từng không nghĩ mình đặc biệt thích trẻ con, nhưng sau khi anh bế cậu nhóc và thấy nó nhìn anh như nhận ra người thân, có cái gì đó trong anh đã thay đổi.

Anh bắt gặp Victora đang ngồi trong cái ghế đung đưa, nhẹ nhàng hát cho em bé.

“Grant!” cô khẽ nói, về bất ngờ.

“Tôi không định làm phiền cô.”

“Anh không. Tôi chỉ định nói tạm biệt thôi. Tôi không biết bao giờ mới được gặp lại thằng bé.” Cô chỉ một cái ghế gần đó. “Sao anh không ngồi xuống?”

“Tôi, ừm, tôi không-“

“Thật là ngớ ngẩn, Grant. Chúng ta đều là người lớn cả. Sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua, tôi hy vọng mình có thể là bạn.”

Giọng anh thật thấp, anh nói, “Tôi không thể làm bạn với cô.”

“Gì cơ?” Geoff cuộn mình về ngái ngủ trong tay cô, và cô bước tới cái cũi và nhẹ nhàng đặt lại thẳng bé vào đó.

“Quên điều tôi vừa nói đi.”

“Anh không thể nói ra một câu như thế mà không giải thích.”

“Tôi sẽ không tranh cãi với cô trong phòng của thằng cháu tôi,” anh nói qua vai khi anh bước ra.

Cô theo sau, đóng cánh cửa, và đã ở ngay sau lưng anh, suýt nữa thì đâm sầm vào anh khi anh bất ngờ đứng lại và quay về phía cô. “Anh sẽ không làm thế này với tôi.” Cô chỉ tay vào ngực anh. “Nói với tôi là chúng ta không thể làm bạn mà không giải thích tại sao.”

Tâm trạng Grant bắt đầu sôi lên. Làm sao để giải thích rằng anh không thể làm bạn với cô bởi vì đơn giản anh không thể ở gần cô? Không thể khi tất cả những gì anh muốn làm là hôn cô và ve vuốt cơ thể nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, và không thể khi mà anh đã quá mệt mỏi từ chối bản thân mình. Khi cô tiến tới để chỉ ngón tay vào anh lần nữa, anh túm lấy tay cô và đặt nó lên ngực mình, giữ chặt nó ở đó. Đừng giải thích. Hãy cho cô ấy thấy.

Anh đặt tay ra sau gáy cô, bàn tay luồn vào trong tóc cô, mạnh bạo kéo cô về phía anh.

Môi anh trên môi cô. Những ký ức về những lần đụng chạm với cô vẫn thật rõ ràng, nhưng liệu đôi môi cô đã bao giờ căng mọng thế này chưa? Sao anh có thể ngăn nổi bản thân mình làm chuyện này lúc trước nhỉ?

Cô rên lên – chỉ với sự đụng chạm của đôi môi – và sự ham muốn chạy xuyên qua người anh, quá bỏng rát để có thể chống lại. Không suy nghĩ, anh kéo hai tay cô lên trên đầu, ấn dựa vào bức tường của cái hành lang, và đưa miệng xuống chỗ phồng lên phía trên thân áo của cô. Cái cảm giác bộ ngực cô đang ở dưới cặp môi anh, thật đầy đặn, rung lên cùng với sự run rẩy và hơi thở gấp gáp của cô... Giọng anh khản đặc bên da thịt cô, “Em làm anh phát điên.”

Miệng anh trở nên thật ướt khi anh dũi đầu vào đó, cắn nhẹ hai núm qua lần vải của chiếc váy, thích thú trước phản ứng của cô khi tiếng thở dốc của cô trở thành một tiếng kêu khẽ. Cô uốn hông về phía anh, ấn người về phía cái thanh cứng ngắc của anh, và với mỗi cú quét của chiếc lưỡi hay cắn nhẹ của những chiếc răng của anh, cô càng quặn quại dữ dội hơn bên anh. Anh phải có cô, ngay bên cạnh cái tường này, hoặc là anh sẽ chết vì nó mất. “Em đã cho anh thấy một số thứ, Victora, và anh muốn hơn thế.” Anh lại chiếm trọn miệng cô một lần nữa để làm tiếng kêu của cô ngen lại, và sự căng cứng của càng anh giật lên cứng hơn với mỗi lần cô xoắn lưỡi cô vào lưỡi anh. Thả tay cô ra, anh túm một nắm lụa trong tay, và kéo giật nó lên.

Cô thở hắt về phía anh, vội vã vuốt ve và nắm lấy ngực và hông anh.

Rồi bất thành linh, cô khựng người lại. “Chờ đã,” cô thì thầm, tách ra khỏi cặp môi anh. “Em

nghe thấy cái gì đó.”

“Không, cưng à, chẳng có gì cả.” Anh lại hôn cô, vén váy cô lên.

Nhưng từ bên khoe mắt mà anh chỉ lơ mờ nhận thấy bởi sự ham muốn bởi cơ thể đang áp chặt vào anh của Victora, Grant thấy anh trai anh bước lên hành lang. Derek vội che mắt như thể vừa bị một ánh sáng chói lòa chiếu vào. “Khỉ thật, anh xin lỗi, Grant, anh đi đây! Xin lỗi.”

Grant có thể nghe thấy Derek mỉm cười.

Tori ngửa đầu vào tường. “Có bờ vực nào ở gần đây để tôi nhảy xuống không?”

“Tôi chỉ mừng là anh ấy không nhìn chúng ta sau hai phút nữa.” Giọng anh thật trầm và sang sảng.

“Ồ, và anh chắc chắn tôi sẽ làm tiếp chuyện này sao?”

“Không phải cô sẽ như vậy à?”

Cô cong môi lên. “Đó không phải vấn đề. Chỉ bởi vì tôi cảm thấy theo một cách nào đó, không có nghĩa là tôi thích cảm thấy như vậy. Và tại sao anh lại muốn hôn tôi cơ chứ? Anh đã nói rõ ràng cảm giác của anh với tôi rồi mà.”

“Và cô cũng đã nói rõ chẳng kém.” Anh nhăn mặt. “Chờ chút đã, tôi nói rõ cảm giác của tôi bao giờ?”

“Để xem nào... Anh nói làm tình với tôi là một sai lầm” cô bắt đầu bấm ngón tay và kể - “rằng tôi sẽ là một gánh nặng. Và anh rùng cả mình khi nghĩ đến cách tôi sẽ cư xử ở Anh.”

Mặt anh căng ra. “Ian nói với cô thế hả? Tôi sẽ đập – “

“Tôi tình cờ nghe được cuộc nói chuyện.”

“Nghe thấy hết?” Anh đỏ mặt, bỗng chốc trở nên có vẻ rất không thoải mái.

Còn nói cái gì nữa sao? Cô sẫm soi mặt anh, nhưng đôi mắt anh đã nhắm lại. “Tôi đã nghe đủ để biết rằng anh sẽ hỏi cưới tôi vì anh muốn chuộc lại sai lầm của mình.”

Anh nhăn mặt.

“Và rồi khi anh thông báo với tôi là chúng ta phải cưới, anh đã khẳng định tất cả những gì anh nói.” Cô lắc đầu. “Sao một chuyện tôi nghĩ thật là tuyệt diệu lại có thể là một sai lầm với anh chứ?”

“Bởi vì nó đúng như thế. Làm chuyện đó, tức là tôi đã lạm dụng lòng tin của ông cô. Và đó là điều mà tôi từng thề sẽ không làm. Tôi thêm muốn cô tệ đến mức tôi quay lưng lại với cả lời hứa của mình, danh dự của mình.”

“Anh thêm muốn em...tệ?”

“Em không thể biết khi mà tôi hoàn toàn mất tự chủ sao?” Giọng anh thấp xuống. “Hay là

khi tôi cứng lại ngay trong em sau đó?”

Mặt cô nóng lên, nhớ lại. “Em không biết liệu em có phải chỉ như một người đàn bà khác đối với anh,” cô thì thầm. “Làm sao em có thể biết điều đó là đặc biệt với anh khi mà em chưa từng trải qua chuyện đó bao giờ?” Nhưng cô đã từng nghĩ chuyện đó thật đặc biệt, rất rất đặc biệt.

“Victora, không người đàn bà nào có thể kêu gọi anh, từng bao giờ làm anh trở nên ham muốn, như em.”

Một cơn sôi khoái lạc chảy xuyên qua cô với lời nói của anh. Rồi mặt cô lại xịu xuống. “Điều đó chẳng thay đổi những gì anh đã nói.”

“Từ khi anh nhìn thấy em với gia đình anh, anh nhận ra rằng em đã làm nhiều chuyện quái gở trên tàu chỉ để chọc tức anh. Ngay cả nếu anh còn phật lòng với cách cư xử của em, mà thực ra là anh không như thế nữa, anh hiểu tại sao em lại hành động như vậy.”

“Ồ.” Lại có cả vụ đó nữa. Hóa ra là cô đã làm những chuyện đủ để chọc tức anh. “Và những người đàn bà sáng nay thì sao? Anh đã thấy cách họ nhìn em.”

“Họ nhìn em như vậy bởi vì trông em nhếch nhác, thở không ra hơi và lại thật như đang sống. Hơn cả họ có thể mơ được như thế.” Đôi lông mày anh nhíu lại khi một suy nghĩ chợt đến. “Chờ chút, em đã biết là anh sẽ hỏi cưới em?”

Cô ngẩng ngó những nếp gấp trên cái váy của cô.

“Có phải vì thế mà em nói những cái đó với anh? Về chuyện tìm một người khác?”

“Đúng thế.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của em. Anh đã làm em quá đau đớn. Chẳng bao giờ có chuyện em sẽ lấy anh.”

Cô tưởng anh sẽ giận điên lên, nhưng anh chỉ có vẻ như đang chìm vào suy nghĩ. “Em chẳng thể nào nói cái gì làm anh cảm thấy phiền muộn hơn thế. Em đã đùa với một nỗi sợ của anh.”

“Anh đã từng nói về điều đó trước đây và có vẻ khá phiền lòng vì chuyện ấy.”

“Em không thực sự cảm thấy như vậy sao? Em có thể thấy bằng lòng với anh?”

Cô gõ mu bàn tay vào ngực anh. “Tóm lại là còn bao nhiêu cách nữa để em có thể cho anh thấy điều đó?”

Anh nắm lấy tay cô và hôn những đầu ngón tay. “Chúng ta phải cưới. Anh không thể vén váy em và đè em ra ngoài hành lang.”

“Chúng ta phải cưới? Để lúc đó anh có thể làm như vậy?”

“Lúc đó thì anh không cần phải thế nữa.” Môi anh cong lên thành một nụ cười lười biếng, quyến rũ làm cho cô cảm thấy lồng ngực mình quá nhỏ để chứa cả trái tim. “Chúng ta sẽ no nê thỏa mãn vào buổi sáng nếu mình cùng chung một cái giường.” Ngay khi anh vừa nói, anh nhíu mày và tự lẩm bẩm, “Anh không nghĩ anh có thể bao giờ no nê thỏa mãn với em.”

Những từ ngữ sôi lên như để đáp lại, những từ mà cô không thể kìm nén nổi. “Em yêu anh.”

Anh kêu lên khẽ, rồi hôn cô thật sâu, say đắm, nhưng anh không đáp lại những lời đó. Cô đẩy anh ra.

“Em đã nói em yêu anh. Câu nói đó xứng đáng được có một câu trả lời nào đó, nếu nó là một câu hỏi.”

Anh đưa một bàn tay lên tóc mình.

Như một cái tát, cô nhận ra anh không cảm thấy giống như cô. Ừm, cô đã nghĩ về chuyện đó. Nhưng cô cũng trông đợi anh có thể nói rằng tình cảm của anh có thể lớn lên. Rằng anh có thể yêu cô. Hãy cho em cái gì để bầu vịu vào đi, tâm trí cô gào lên. Sự thiếu vắng những lời đó như một cú đánh thật mạnh, và cô băn khoăn không hiểu cô có thể đứng vững nổi không. “Rõ ràng là anh không có cảm xúc giống như vậy.”

“Anh ngưỡng mộ em. Anh tôn trọng em.”

Hãy cho em cái gì đó hơn thế đi! Cô tưởng tượng cả cuộc đời bị buộc phải nói “Em yêu anh” và câu trả lời của anh là “Ừ hứ.” Cô rùng mình. “Cả hai lời tuyên bố vừa rồi quá không thích hợp để đáp lại câu của em.”

“Tại sao em lại cứ phải khẳng khẳng về chuyện này?”

“Bởi vì chúng ta không hợp nhau. Như dầu và nước.” Giống hệt như Nicole từng nói – chẳng có gì có thể xoa dịu những khác biệt như tình yêu. Nhưng không có nó, mối quan hệ của họ sẽ chẳng thể nào sống sót nổi trước những xung đột giữa hai tính cách quá khác nhau của họ.

Anh đợi cô giải thích.

“Em thích vui vẻ - anh thì không. Em lạc quan – anh bi quan. Em hành động bột phát – anh... dễ đoán.” Cô bắt gặp cái lườm của anh. “Em hoan nghênh và đón nhận thực tế là em muốn anh đến chết được, và anh thì chống lại nó với tất cả những thứ anh có.”

Anh lắc đầu, nhưng anh không phủ nhận điều đó.

“Chẳng có sự dung hòa giữa hai chúng ta, chẳng có sự thân thiết gì hết.”

Mặt anh cho thấy anh đã hiểu ra. “Em đã quan sát Derek và Nicole.”

Cô ngênh cằm lên.

“Họ là trường hợp đặc biệt. Họ đã phải trải qua địa ngục để có được những gì họ có.”

“Ừm, em cũng sẽ làm thế. Tất cả những gì có giữa chúng ta là sự đam mê thể xác. Anh không thể xây dựng một cuộc hôn nhân chỉ với cái đó.”

“Vẫn là một sự khởi đầu quá tốt.”

Cô lắc đầu. “Phải có tình yêu giữa một cặp như chúng ta.”

“Tình yêu?” Anh rít lên cái từ đó.

“Đúng thế. Em sẽ không nhượng bộ trong chuyện này.”

“Khỉ thật, Victora, em không thể có tất cả được.”

“Tại sao không?” cô hỏi, giọng chính cô cũng thấy nghe thật giận dữ. “Hơn nữa, em đã bỏ lỡ quá nhiều điều trong cuộc sống rồi, và em sẽ không từ bỏ điều đó.”

“Em không thể có mọi thứ theo cách của em được. Anh đã cầu hôn em sau lần ở Cape Town, và anh đang hỏi em ngay lúc này đây. Nhưng nếu em nói không, anh sẽ không hỏi em một lần nữa đâu.”

“Thế tức là, nó phải là một cuộc hôn nhân theo cách của anh, hoặc không gì cả?”

“Đúng thế,” anh trả lời không hề do dự.

“Em sẽ nói hoặc là cưới nhau theo cách của em, hoặc không gì cả,” cô bật lại.

Mắt anh nheo lại và môi anh mím chặt. “Chúng ta đã phải trầy trật, vất vả qua chuyện này, và giờ em lại muốn nâng cái giá lên nữa sao.” Cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ đến thế. “Không bao giờ nữa đâu, Victora.”

Và anh hăm hăm bước đi, anh đâm thật mạnh vào tường, làm tróc cả mảng thạch cao.

Cuối cùng bọn mình cũng đọc đến cùng một trang và cô ấy lại quăng cha nó cuốn sách đi. (khổ quá, thành ngữ T_T)

Grant chưa bao giờ cảm thấy bức bối, bế tắc đến thế. Anh cảm thấy xấu hổ thay cho cô. Vì đã nói những lời mà anh không thể đáp lại. Cái gì cứ thôi thúc con người ta bày tỏ tình yêu thế trời?

Cô ấy sẽ lại từ chối họ chỉ vì một cái từ vớ vẩn đó, một cái cảm xúc ngớ ngẩn. Khỉ thật, tình yêu là một thứ cảm xúc thật lộn xộn.

Giận điên lên với cô, Grant đã bỏ đi, nhưng những giờ phút lê qua, anh chẳng có chỗ nào để đi trong ngôi nhà yên tĩnh. Khi mọi người đang ngủ, nó nghe thật trống rỗng, giống như cảm giác của anh đây. Anh cố nuôi dưỡng cơn giận. Giận dữ còn hơn là trống trải.

Từ cái ngày anh gặp cô, Grant chưa từng có lấy một đêm được nghỉ ngơi đầy đủ. Đêm nay là tệ nhất. Anh thậm chí còn không thèm đi lại, mà ngồi trong một cái ghế, uống brandy, nhớ lại thời gian ở trên đảo và phân tích. Lúc nào cũng phân tích. Khi bình minh lên, anh chẳng làm gì mà chỉ rửa ráy rồi thay quần áo.

Mất lơ mơ và vẫn đang tức phát điên, anh xuống lầu, định tu ít cà phê. Ngạc nhiên sao, Derek đã dậy và đang đọc báo. Tờ báo trễ xuống lộ ra Nicole đang ngồi trên đùi anh, bàn tay cô thọc vào trong áo sơ mi của Derek qua một cái cúc bị mở, vẽ những đường tròn trên ngực anh một cách lười biếng trong khi họ cùng đọc. Sự bức bối mới lại trỗi lên. “Hai người cứ phải thế sao?”

Nicole và Derek nhìn lên. Nicole nghiêng đầu về phía anh; Derek thì lườm. “Đúng thế. Nhân thế đây, chào buổi sáng chú.”

“Hai vị chẳng bình thường quá gì cả.” Grant nói trong khi rót cà phê một cách lơ đãng. “Là lòng, hai vị đúng là thế đấy. Thậm chí quá đi...”

“Anh thậm chí có cần hỏi không?” Derek hỏi Nicole.

Nicole đứng dậy. “Tôi sẽ để hai người nói chuyện.” Cô hôn lên đỉnh đầu Derek. “Tôi sẽ giải thoát Bà vú khỏi một em bé hay nặng xị vào buổi sáng, và tôi nghĩ tôi sẽ vui hơn là hai người sắp sửa vui vẻ đây đấy.”

Khi Nicole đi rồi, Derek gấp tờ báo lại. “Trông chú như ma.”

“Chẳng khác hơn tâm trạng của em.”

“Anh đoán là chú và Victora đã chẳng giải quyết được vấn đề gì.” Anh tự rót thêm cà phê cho mình, rõ ràng đang chờ đợi một cuộc nói chuyện dài. “Mặc dù cả hai người rõ ràng có vẻ đã làm được như thế đêm qua.”

Grant lườm. “Điều đã được quyết định là em sẽ thả cô ấy xuống gia trang, và rồi lần đầu tiên sau nhiều tháng em sẽ được ngủ yên.”

“Nếu chú nói vậy.”

“Cái đó có ý gì đây?”

“Tại sao chú không hỏi cưới cô ấy?”

“Em đã.”

Derek há mồm và không nói gì cả. Rồi anh cười khanh khách. “Và cô ấy nói không?”

Grant đứng dậy về phần nộ, nhưng Derek đã tóm lấy tay anh. “Xin lỗi. Cô ấy có nói lý do không?”

“Có, cô ấy sẽ không cưới mà không có tình yêu.” Anh phun từ ấy ra. “Cô ấy muốn có cái mà anh và Nicole có.”

“Tôi chẳng hiểu vấn đề ở chỗ nào. Tất cả mọi người trừ chú ra đều biết chú yêu Victora.”

“Em không yêu cô ấy.”

“Cứ tự nói với mình thế đi.”

“Tình yêu đã biến anh thành tên khờ mất rồi.”

Với một nụ cười thỏa mãn, Derek nâng cái cốc lên và nói qua thành cốc, “Thế thì còn khối thứ để nói về sự khờ dại đấy.”

“Cô ấy làm em phát điên. Em chẳng thể nghĩ về cái gì khác! Em chẳng ngủ được tí nào; em chẳng ăn được mấy.” Những ngón tay Grant trắng bệch trên cái cốc. “Em không thể sống thế này được. Nếu đây là tình yêu, thì chắc chắn em có thể sống mà không cần cái cảnh khốn khổ này.”

Derek với lấy cái cốc trong tay Grant và lôi nó ra trước khi anh làm vỡ nó. “Đó là vì chú cứ so

gương với một thứ mà chú không nên chống lại. Hãy đi và nói với cô ấy rằng chú yêu cô ấy.”

“Không. Tình yêu phải làm người ta dễ chịu. Chứ không phải là cái cảm giác hằm hập cứ xoắn lấy ruột gan em mỗi khi em gần cô ấy.”

“Dễ chịu?” Derek cười lên chẳng có vẻ gì hài hước cả. “Nicole và anh đã từng có một thứ, hay đúng hơn là một người, cản trở giữa hai chúng tôi. Yêu nhau là điều không phải bàn. Nhưng chú có được nó quá dễ dàng. Một phụ nữ đáng yêu, thông minh, yêu chú, và tất cả những gì chú phải làm là chấp nhận điều đó.”

“Em đã. Em đã hỏi cưới cô ấy. Và giờ cô ấy lại ra những yêu cầu mới.” Anh bới tay vào tóc. “Đáng ra em chỉ nên nói em yêu cô ấy. Em chắc chắn có thể làm ra vẻ như vậy.” Giọng anh trở nên hưng phấn, như thể anh đã tìm ra cái giải pháp tuyệt hảo. “Cô ấy sẽ chẳng bao giờ biết.”

“Em tự nghe mình nói đi. Nếu em ra vẻ được như vậy...”

Grant nắm tay lên bàn. “Anh nói đúng. Cô ấy không thể nào nghĩ được cách nào tốt hơn để làm em phát điên. Cô ấy biết em là một người lạnh lùng. Thậm chí là vô cảm. Và cô ấy đòi hỏi ở em một thứ mà em chẳng thể nào cho cô ấy được.”

Derek liếc bàn tay vẫn nắm chặt thành nắm đấm của Grant. “Chú có thể nên xem xét lại cái, ừm, cái tính lạnh lùng bình tĩnh của mình đấy. Đúng, ngày xưa, nói chuyện với chú đôi khi cũng giống như nói chuyện với bức tường. Anh nhớ chú đã từng giận dữ đến mức nào khi anh nói anh sẽ không tham gia Cuộc đua Vòng tròn lớn. Anh đã muốn chú quại cho anh một phát. Anh đã cầu chúa để người rút cục cũng cho chú đánh mất kiểm chế.”

“Tại sao?”

“Để chắc chắn rằng chú vẫn còn sống. Không phải một cỗ máy và không chết ở bên trong. Và bây giờ thì anh biết chú đang khốn khổ, nhưng anh không thể không mừng vì cô ấy đã đánh thức cái gì đó trong chú. Tình cảm của chú với cô ấy đã thay đổi cuộc đời chú, và anh không thể không hạnh phúc vì điều đó.”

Chuyện này làm Grant còn tức giận hơn nữa. Chẳng có gì thay đổi cuộc sống của anh hết trừ phi anh muốn thế.

Và cái thứ tình yêu là cái cô ấy muốn...

Anh không phải kẻ hèn nhát, nhưng việc này, việc trao cả trái tim cho người khác, khi họ có thể đâm đạp lên nó và để mặc nó chết dần chết mòn... Cái viễn cảnh thật đáng sợ bởi vì bản năng cho anh biết rằng nếu giả sử Victora đạp lên niềm tin của anh, anh sẽ không bao giờ còn được biết đến hạnh phúc một lần nữa. Bất cứ người đàn ông có đầu óc bình thường nào cũng sẽ e ngại khi phải từ bỏ khả năng kiểm soát hạnh phúc của chính mình. Phải lệ thuộc vào một ai đó lần đầu tiên kể từ khi anh trở thành đàn ông. Anh có cảm giác anh đang nghẹt thở...

“Em sẽ làm gì?”

“Cái việc mà em đã định sẵn từ lâu. Em sẽ đưa cô ấy về cho Belmont, và trong tương lai khi ông ấy qua đời, em sẽ trở lại để lấy khoản thù lao của mình. Còn giờ, em sẽ chịu đựng thêm một đêm nữa ở đó, rồi em sẽ lấy lại được cái cuộc sống khốn kiếp của mình.”

Chỉ trong vòng một giờ, Amanda, Derek, và Nicole với em bé đều đã tập trung bên cạnh cỗ xe để tiễn họ đi. “Em chỉ ở cách đây có nửa ngày đường khi trời đẹp. Bọn chị sẽ đến thăm em sớm,” Nicole hứa khi cô đưa Geoffrey cho Victoria. Victoria ôm cậu bé thật chặt, và để rớt một giọt nước mắt lên chiếc mũ xanh của bé. Khi cô hôn cậu bé và trao lại cho Nicole, Derek bắt gặp ánh mắt Grant, ném cho anh một vẻ mặt như muốn nói, “Thế nào?”

Grant đáp trả với một cái lắc đầu nhanh, thận trọng.

Hai tư

Khi cỗ xe của Grant lăn bánh trên con đường dẫn vào gia trang Belmont, những con chó chăn cừu nhảy tung lên trên lớp tuyết ở hai bên, Victoria và Camellia rất thích thú với tất cả những cảnh vật mới mẻ.

Màu trắng phủ trên tòa trang viên và những quả đồi bao xung quanh nó, vẽ nên một bức tranh thật bình dị - và giấu đi sự đi xuống của gia đình ngài bá tước. Grant đã đến đây trước chuyến đi và đã rất choáng váng vì thấy tòa nhà đá xám này rất cần được sửa sang, với khu vườn khô héo vì bị bỏ quên.

Nhưng, trong ngày hôm nay, khu trang viên trông chẳng khác gì những khu đất lớn khác. Những cái cây oai nghiêm xếp thành hàng bên con đường quanh co dẫn vào nhà. Xa hơn nữa, những quả đồi và thung lũng, được làm mềm mại bởi tuyết, tất cả đều nghiêng xuống phía bờ con sông.

Cánh cửa chính sứt sẹo đưa anh về với hoàn cảnh thực tại. Khu điền trang này đang chết dần và cần được rót vốn để có thể tồn tại. Anh với tay lấy vòng gỗ cửa, và như lần trước, nó vẫn sáng, được lau chùi cẩn thận. Những gì còn lại được người của ngài bá tước chăm chút đến hết mức họ có thể.

Cửa mở và một người đàn ông lớn tuổi xuất hiện. Ông ta có một búi tóc đỏ - đỏ gần gần như màu cam - đang bạc dần ở hai bên và xuống đến tận gần hai chòm râu cong xuống.

“Ôi trời, ôi trời. Đúng là cô thật sao. Chúng tôi gần như không thể tin người đưa tin. Vào đi, vào đi. Tôi là Huckabee, người quản lý của điền trang,” người đàn ông nói và hơi cúi đầu. “Và đây là Bà Huckabee, quản gia chính.” Ông ta vòng tay quanh một người đàn bà tròn trịa, phúc hậu vừa lạch bạch bước đến cạnh ông ta. Tóc bà ta đã muối tiêu hết mặc dù trên mặt chẳng có nếp nhăn nào. “Chắc cô không nhớ chúng tôi đâu nhỉ?”

Victoria nghĩ ngợi một lúc, rồi nói, “Có phải hai bác có rất nhiều con?”

“Cô ấy có nhớ chúng ta,” Bà Huckabee nói, vỗ tay thích thú.

Victoria giới thiệu Camellia - Grant họ đã biết rồi. Trước khi Huckabee đóng cánh cửa lại sau lưng họ, ông ấy chỉ một cậu bé tóc đỏ đang chạy qua sân. “Đó là đứa bé nhất trong chín người nhà Huckabee - nó là thằng cu coi chuồng ngựa, và cũng mới đây thôi.”

Người làng gọi nó là Huck,” Bà Huckabee nói thêm. Rồi, với một cái nhìn vẻ lo lắng với

Camellia, người đang tái xanh tái xám vì chuyển đi xóc nảy vừa rồi, bà nói, “Mọi người chắc đã đau hết cả người vì phải đi quá xa và đường xá quá tệ rồi. Tôi sẽ chuẩn bị bữa tối và Ông Huckabee sẽ dẫn mọi người lên phòng luôn.”

Khi họ đi theo Huckabee lên trên những bậc thang trần trụi, Victoria hỏi, “Chỗ nào xây được bao lâu rồi? Cháu không nhớ là nó lại trông... cũ đến thế này.”

“Khu điền trang được xây dựng giống như bây giờ là vào khoảng đầu những năm một ngàn bảy trăm, nhưng một căn nhà đã tồn tại ở đây từ cuối những năm một ngàn bốn trăm,” Huckabee trả lời.

Thiết kế của khu nhà luôn làm Grant ấn tượng. Bởi vì nó trống ở giữa, được xây quây xung quanh hai cái sân trong, phần lớn các phòng nằm trên ba tầng nhà đều nhìn ra sân trên hoặc sân dưới, như cách họ gọi, hoặc là nhìn ra khung cảnh miền quê ở chung quanh. Nhưng giờ khu nhà chỉ còn là cái vỏ, thậm chí còn trống rỗng hơn cả vùng đất ở bên ngoài. Trong khi Huckabee dẫn họ đi, Grant một lần nữa nhận ra những bức tường trống trải không có thảm tường. Sau khi họ tháp tùng những quý cô lên phòng và đến căn phòng rộng rãi nhưng trống tuếch của Grant, anh nhướn mày lên với Huckabee. Người đàn ông nghênh cằm lên vẻ tự hào và tỏ ra chẳng có gì thiếu hụt ở đây hết.

Grant rửa ráy và gặp lại bốn người kia dưới lầu trong một căn phòng ngay cạnh bếp, có thể là căn phòng ấm nhất trong nhà.

Victoria đã thay váy và chải tóc lại thành một búi to sau gáy. Cô trông thật đẹp – anh thì luôn nghĩ thế rồi – nhưng trông cô cũng có vẻ lo lắng. Grant hy vọng là cô và ông cô, người mà cô sẽ gặp ngay bây giờ, sẽ hợp nhau.

Với nhà Huckabee đang bận rộn trong bếp, Victoria nhìn ra tiền sảnh vắng vẻ. “Chỗ này thật khác với Whitestone,” cô thì thầm với Camellia. “Em nhớ là khu điền trang từng ấm áp và đầy những đồ đạc đẹp đẽ.”

Grant giải thích, “Nó đã không duy trì được như thế. Ngài bá tước đã tiêu hết gia sản để tìm kiếm cả gia đình.”

Victoria nhún vai. “Thế thì tôi sẽ giúp ông làm cho nó đẹp đẽ trở lại.”

Grant phải nhìn đi chỗ khác. Cô ấy không thể hiểu được.

Vừa qua tuổi tám năm, Edward Dearbourne là một người ốm yếu, cơ thể ông lợt thỏm trong cái giường to tướng. Tori biết ông đã nằm liệt giường, biết ông vẫn chưa bao giờ hồi phục từ sau khi gia đình cô biến mất, nên cô hơi lo lắng khi nhìn vào mắt ông. Dù đôi mắt đã mờ đi vì tuổi tác, chúng vẫn ánh lên vẻ thông minh và nghị lực.

“Tori! Có phải cháu không? Đúng cháu rồi!” Ông chỉ hơi rướn người lên trên chiếc gối.

“Cháu đây.” Cô cảm thấy lo lắng với ông, người thân máu mủ cuối cùng của cô.

“Ngồi, ngồi đi.”

Tori kéo một cái ghế lại bên giường ông, ngồi xuống và không biết nên nói gì.

Ông cô không để phí chút thời gian nào. “Cháu có nhớ ông không? Cháu còn quá bé khi cháu về đây thăm lần trước. Lúc đó cháu bao nhiêu tuổi nhỉ? Mười một hay mười hai?”

“Mười một, nhưng cháu vẫn nhớ ông. Ông đã dựng một ngôi nhà cây cho cháu. Chúng ta đã chôn gỗ của ông đầu bếp.”

Tiếng cười sảng khoái của ông bị ngắt khi ông ho lên thật sâu. Tori có thể nói rằng ông đã cố kìm nó lại. “Cháu có nhớ thật,” cuối cùng ông cũng nói được. “Chuyện gì đã xảy ra ở đó vậy, cháu yêu? Ông đã thức không biết bao đêm và tự hỏi.”

Tori hít một hơi thật sâu và kể thật nhanh về vụ đắm tàu. Cô đã nhấn mạnh sự dũng cảm và nhanh trí của cha cùng với sự can đảm của mẹ, và, tất nhiên là, làm giảm nhẹ sự khiếp sợ của cô và Cammy khi họ phải chạt vạt để kiếm nước và thức ăn. Nhưng cô không nghĩ cô đã lừa được người đàn ông trước mặt cô, với cái nhìn thật trong và minh mẫn.

“Cậu bé của tôi. Anne tội nghiệp của tôi...” Giọng ông ngắt quãng, đôi mắt ông nhòe nước. Mặc dù cô từng nghĩ chuyện này đã xa xăm trong quá khứ rồi, đôi mắt Tori cũng ướm nhòe. “Và những gì các cháu đã phải trải qua.”

“Lúc đầu cũng vất vả. Nhưng sau một thời gian thì sống ở đó cũng rất thoải mái.”

Ông nhìn cô như muốn xác định xem cô nói thật đến mức nào. Thỏa mãn, ông nằm xuống sâu hơn giữa những chiếc gối.

“Họ yêu ông lắm,” Tori nói. “Trước khi mẹ chết, mẹ nói với cháu là ông sẽ lần theo chúng cháu và sẽ không dừng lại cho đến khi ông tìm thấy.”

Điều này có vẻ làm ông rất hài lòng. “Mẹ cháu đã nói thế?”

“Nói rằng cháu có thể hoàn toàn trông cậy vào điều đó.”

Cô có thể thề là ngực ông đã ưỡn lên vì tự hào. Nhưng rồi một đám mây phủ lên trên khuôn mặt ông. “Ông sợ là ông đã dùng hết những gì có thể để lại cho cháu và con cái cháu.” Ông nhìn đi chỗ khác. “Gần như là một điều may mắn vì Edward đã không trở về. Việc phải từ bỏ nơi này sẽ làm nó sụp xuống mất. Nó quá yêu nơi này.” Ông trở nên im lặng, một mình với những suy nghĩ cho đến khi ông quay về phía Tori. “Cháu có biết là ông đã hứa cho Sutherland khu trang viên này?”

“Cháu biết,” Tori nói với một nụ cười khô khốc. “Tin cháu đi, cháu biết chuyện đó.”

Ông nhăn mặt nhìn cô, rồi nói, “Khi ông chết, anh ta sẽ lấy nó. Ông sẽ phải nhìn thấy cháu lấy chồng và ổn định trước lúc đó. Ông không đưa cháu về tận đây để rồi bỏ mặc cháu trong một tình cảnh khổ sở.”

Tori cảm thấy trái tim mình chùng xuống. Cô không muốn cưới một người lạ nào đó. Cảm xúc của cô quá mạnh, và cô không thể suy nghĩ nghiêm túc về một người chồng. Cô cố cười và nói, “Chúng ta còn rất nhiều thời gian để lo chuyện đó. Ngay bây giờ thì cháu đang bận khoản không biết cái nhà cây có còn...”

Và thế là hai giờ liền sau đó, Tori và ông cô hỏi và trả lời những câu hỏi, cho đến khi cô nhìn

thấy ông đang cố chống lại giấc ngủ và chịu thua. Cô ngắm nghía người ông già nua của mình trong lúc ông ngủ. Đây là người đàn ông đã cử Grant vào đi làm cái công việc không biết mệt mỏi kia.

Ông đã thay đổi cuộc đời cô, đã hy sinh tất cả vì họ, và cô, lần đầu tiên, cảm thấy phải nghiêng mình vì món quà của ông. Cô mỉm cười, nhớ lại lần họ đồng mưu cùng nhau trồng những bụi cây gai để bảo vệ pháo đài của họ, hay là bàn kế chôm bất cứ cái gì nóng và ngọt đang được để cho nguội lại trên bậu cửa sổ nhà bếp.

Cô cúi xuống và hôn má ông, rồi bước ra để ông lại với những giấc mơ.

Khi cô bước ra sảnh, cô nhận ra cả nhà đã đi ngủ. Cô vẫn còn quá lạ chỗ để có thể ngủ, nên cô đi qua xem Cammy, gặp chị ấy đang ngáy nhẹ nhẹ, rồi đi khám phá phần chính của ngôi nhà trong ánh sáng mờ mờ. Cô thấy một cái lọ sứ mẻ được bày nổi bật chính giữa một cái bàn trong một phòng khách trống.

Nhìn thấy nó làm những ký ức chột ngập tràn. Cô nhớ mẹ cô từng nhắc cô không được chơi đùa trong nhà. Tori đã không vâng lời và làm vỡ một chiếc lọ chắc là rất cổ. Ông đã đến nơi trước – Mẹ và Ba một chút sau đó. Mẹ nhìn miệng há hốc trước cái đồng mảnh vỡ tan hoang. “Victoria Dearbourne! Tôi đã bảo cô không được chơi trong nhà.”

Ông đã ngắt lời, “Anne, đấy là do ba. Già rồi nên ba hay va vào các thứ.” Mẹ nhìn ông vẻ nghi ngờ, nhưng trước khi mẹ kịp nói gì đó, ngài bá tước đã túm lấy tay Tori và kéo cô đi gọi người để dọn dẹp chỗ đó. Tori gần như đã quên cái tối hôm sau khi họ đều đang ngồi trong phòng khách, ông đã nháy mắt với cô và đẩy một cái lọ khác rơi khỏi cái bàn để khẳng định câu chuyện của mình. “Rồi, tôi lại thế nữa rồi...”

Nhưng cô đã cảm thấy rất tệ vì làm vỡ đồ của ông. Để làm cô thôi nước mắt, ngài bá tước đã thu thập tất cả các mảnh vỡ của cái lọ đầu tiên, và suốt mùa hè đó họ bỏ ra tất cả các buổi tối cùng nhau lắp ráp chúng lại, thành một cái bản sao thô kệch của cái lọ ban đầu, nhưng cũng được trở lại liền một khối.

Khi Grant thức dậy, anh nằm đó một lúc dưới tấm chăn cũ kỹ, nhìn lên trần nhà đã bong tróc trên đầu. Ở trong tòa nhà này, đầy tiềm năng, và về cơ bản đã là của anh, thật kỳ quặc. Anh lẽ ra phải cảm thấy mừng vì nhiệm vụ của anh cuối cùng đã hoàn thành, nhưng cũng giống như bình thường từ khi anh gặp Victoria, anh cảm thấy không yên tâm, xáo trộn.

Đó là cách khi mà cô có mặt trong cuộc đời anh.

Đó không phải là cách anh muốn sống cuộc đời anh.

Sau khi mệt mỏi thức dậy và mặc quần áo, anh đến phòng của ngài bá tước và gặp Victoria và Belmont đang chơi cờ, với Camellia ngồi đọc sách bên ngọn lửa. Grant có lẽ đã có thể thấy thỏa mãn khi xem họ chơi, hay là dành cả buổi sáng với họ. Anh phải thừa nhận là anh thích ông bá tước già. Thế nhưng, bản năng tự vệ nào đó kêu gào anh phải rời xa Victoria.

“Ngài Belmont, tôi chuẩn bị phải cáo từ thôi.”

“Không ăn sáng sao, Sutherland?”

“Tôi đã xa nhà hơn một năm rồi. Tôi phải về để sắp xếp các công việc của mình. Tạm biệt, thưa ngài.” Anh cúi mình. “Camellia, Victoria.”

“Thực ra,” Belmont nói, “Tôi đang muốn hỏi Camellia về quê hương của cô ấy ở Kent. Người bạn thân nhất của tôi chui ra từ vùng đó. Tori, sao cháu không tiễn khách hộ ông nhỉ?”

“Tất nhiên rồi. Cháu sẽ tiễn anh ta.” Cô cười với Grant, quá ngọt ngào.

Tại cửa trước, Grant lưỡng lự. “Các cô sẽ ổn ở đây chứ?”

“Vâng, tôi tin thế.” Anh biết cô đủ rõ để đoán được rằng cô không nói thật những gì cô đang nghĩ. Cô đang nghĩ gì đây? Có phải cô đang nuối tiếc đã đẩy anh ra hôm trước? Mặc kệ anh đã hứa chắc, anh quyết định nói về chủ đề đó một lần nữa. “Tôi có thể thuyết phục cô cưới tôi được không?”

“Tôi có thể thuyết phục anh yêu tôi được không?” cô đáp trả.

Anh đặt tay lên bậu cửa. Sao anh có thể mơ giải quyết chuyện này bằng một cuộc nói chuyện chóng vánh cơ chứ? “Chúng ta đã nói về điều đó rồi.”

“Ừm, và tôi không thỏa mãn với những gì chúng ta đã nói.”

“Vậy là thôi hả. Chấm dứt tại đây. Cô đã có quyết định của cô.”

“Và tôi sẽ giữ quyết định đó.”

Anh thẳng người dậy. “Một khi tôi bước đi lúc này, sẽ không còn cơ hội thứ hai nữa đâu. Chuyện này, bất kể là cái gì đã có giữa chúng ta, sẽ kết thúc.”

Mắt cô hé ra. “Tốt. Bởi vì tôi không vui vẻ gì khi phải chịu đựng những tên ngốc. Và tôi không muốn một người chồng cứng đầu đến mức không thể nhận ra cái ở ngay trước mắt anh ta. Và về cái cơ hội thứ hai, chẳng cần thiết đâu. Chúng ta đã nói tất cả những gì cần nói, tôi nghĩ vậy, trừ lời tạm biệt.”

“Tốt thôi, Victoria. Cô sẽ tự sắp xếp lấy chuyện của mình,” anh gằn giọng, nhưng không xoay người để đi.

“Anh không đi à?”

“Tôi sắp.”

“Sao anh không đi?” Trước khi anh kịp, anh đã nhận ra vẻ mặt cô trở nên như thể vừa hiểu ra điều gì đó. “Cái gia trang,” cô lầm bầm. “Làm ơn, anh sẽ phải đợi đến khi ông tôi mất. Có lẽ anh nên đếm cừu đi, để cảm thấy khá hơn.”

Grant rất sửng sốt với câu nói của cô. Mặc dù anh đã mất hàng tháng để quyết định có thực hiện chuyến đi không, chỉ trong nháy mắt anh đã biết rằng anh không thể cướp lấy khu gia trang khỏi cô. “Tôi không,” anh gắt, “muốn nó.”

Cô rõ ràng bị shock, nhưng vẫn vặc lại, “Ừm, và tôi đảm bảo với anh tôi cũng không.”

“Tôi sẽ không đến nhận nó.”

“Tôi sẽ không ở lại.”

Họ nhìn nhau gườm gườm, chẳng ai có định thoái lui cả. Sao với cô tất cả mọi chuyện đều cứ phải rắc rối lung tung lên thế này? Đó là một thử thách thường xuyên mà anh đã phải chuẩn bị tinh thần rồi. “Hãy thôi cái sự ngốc nghếch này đi và cưới tôi.”

Cô ngửa người ra sau, rồi lại cúi về trước vẻ dữ dội. Đôi mắt cô long lên vì giận dữ. “Sự ngốc nghếch?” cô rít lên. Cô đứng thẳng lưng lên và lườm anh với đôi mắt náy lửa, sự kiên quyết như đang ào ạt trào lên trong cô. Cô đã có một quyết định cuối cùng về anh, ngay trên bậc cửa này, và cô sẽ không bao giờ lay chuyển về quyết định đó. Anh gần như thấy sợ những điều cô sắp nói ra.

“Tôi đã phí thời gian với anh. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.”

Cánh cửa to lớn sừng sững và nặng nề, nhưng nó nảy lên trên bản lề khi cô đóng sập nó trước mặt anh.

Grant nhìn chăm chăm vào cánh cửa sứt mẻ một lúc lâu. Khỉ thật, chẳng lẽ cô ấy muốn anh hứa hẹn những điều anh không thực sự cảm thấy? Muốn anh nói dối cô rằng anh yêu cô?

Tôi làm thế quái nào mà biết được tôi có yêu không khi mà tôi chưa bao giờ có cảm giác ấy trước đây?

Anh đã chọn con đường duy nhất anh có thể, vậy mà sao cái kết thúc của họ lại làm anh đau đớn?

Anh chìm trong suy nghĩ khi cỗ xe lăn đi, bỏ lại nơi này mãi mãi. Anh đã thấy ngạc nhiên với bản thân lúc anh từ bỏ khu gia trang, khi mà anh đã mơ ước có nó bao lâu nay, nhưng khi anh nói câu đó ra, anh biết điều đó là sự thật. Anh sẽ không bao giờ đuổi cô ra khỏi ngôi nhà tổ tiên của cô, và anh chắc như đinh đóng cột là anh sẽ không thể sống ở đây với cô.

Sao cô ấy lại cứ phải bướng bỉnh thế cơ chứ? Anh tôn trọng cô và quan tâm đến cô cũng là chưa đủ hay sao? Anh đã rất kinh ngạc trước sự thông minh và đã bị lôi cuốn bởi tính hài hước của cô. Anh có thể làm tình với cô tất cả mọi đêm trong cuộc đời anh và chết trong hạnh phúc. Anh muốn có cả một đàn con với cô – những thằng con trai với sự can đảm và những cô con gái với đôi mắt xanh lục hiếm kỳ. Chẳng phải thế là đủ sao? Nghĩ đến một tương lai mà không có cô làm cho tâm trạng anh càng tối tăm hơn cả trước đó.

Nghĩ về cái gì khác đi. Như là anh sẽ làm gì với cuộc đời anh khi mà giờ đây anh đã từ bỏ đối tượng của cuộc tìm kiếm thật lâu của anh. Anh tính anh sẽ bắt đầu lại ở Peregrine. Anh trai anh và Nicole đã làm cho nó vận hành trơn tru, thậm chí còn có thêm bạn hàng sau khi công ty của cha chị ấy đã rút lui khỏi thị trường.

Nếu anh làm việc tích cực vài năm nữa, anh có thể xây một chỗ giống như gia trang Belmont. Một chỗ của riêng anh. Và rồi đưa vào đó một cô vợ và những đứa con. Khỉ thật, Victoria là người phụ nữ không biết điều nhất mà anh từng biết.

Khi anh trở về Whitestone, anh tránh gia đình và những câu hỏi mà anh biết họ sẽ hỏi, nhưng Amanda thì không hề chùn bước.

“Họ thu xếp thế nào?”

“Cô ấy và Camellia rất hợp với ngài bá tước già.”

“Mẹ rất vui vì tụi nó thấy thoải mái ở đó. Nicole và mẹ đang định đi xem cho chắc chúng ổn cả, nhưng mẹ đoán chúng ta nên cho Tori thời gian để gắn bó hơn với ông của nó.”

“Có thể.”

“Tori rõ ràng là một cô gái trẻ quyến rũ,” bà nói, công khai thăm dò phản ứng của anh.

Grant nhún vai. Đến rồi đây.

“Mẹ biết con đồng ý. Vậy tại sao con không thích nó hơn?”

Biết nói cái gì về chuyện đó bây giờ? Rằng anh thích cô đến mức điên cuồng? Rằng anh tức giận với cô đến mức bây giờ anh khó có thể nói được? “Con muốn một cô dâu theo lối thông thường hơn.”

“Thông thường?” Bà gần như phun từ đó ra, và vẻ lịch sự của bà biến mất. “Mẹ thực sự đã kỳ vọng ở con nhiều hơn thế, nhưng rõ ràng là con chọn làm theo cái cách khó khăn. Như anh trai con vậy,” bà thêm. “Nó từng không biết biết làm thế nào để có được cái nó muốn, nhưng ít ra nó còn biết cái gì đang ở ngay trước mặt mình.”

Khỉ gió thật. Anh đang cố làm theo cách tốt nhất với những gì anh có.

Có cái gì đó trong ánh mắt của anh làm bà hít vào một hơi và nắm lấy cánh tay anh khi anh quay đi. “Ồ, Grant, con thực sự không biết cách giải quyết chuyện này. Con chưa bao giờ yêu, đúng không?”

Chưa bao giờ.

Anh cố xóa mọi biểu lộ trên gương mặt. “Yêu? Chẳng có chút nào hết.”

“Mẹ không mù. Mẹ có thể thấy những gì con cảm thấy với cô ấy. Mẹ hy vọng con không kéo dài cái việc tự lừa dối này quá lâu.”

Anh cúi đầu chào một cách gượng gạo và bước đi. Nhưng sau một bữa trưa muộn, Nicole đã đảm bảo là tất cả các câu chuyện đều tập trung vào Victoria. Lúc đầu Grant cảm thấy không thoải mái, nhưng rồi sự tức giận của anh nhạt dần và nói về cô thôi làm anh bức bối. Anh nhận ra rằng kể cho mọi người về cô vẫn còn hơn là chúm đầu vào nghĩ ngợi về cô một mình. Anh tả những cái bẫy thông minh của cô trên đảo và kể về sự dũng cảm của cô lúc ở trên tàu.

Sau bữa ăn, gia đình vào ngồi trong căn phòng lớn phía trước cái lò sưởi. Mẹ anh và Derek đọc sách, trong khi Nicole ngồi trên một cái chần và chơi với Geoffrey. Cô vỗ vỗ tay và chân chú nhóc, và cu cậu nở một nụ cười toàn lợi là lợi. Cuối cùng thì Derek, người mà này giờ cố ra vẻ anh ấy không phát cuồng lên vì cậu bé, cũng không thể chịu đựng hơn nữa và ngồi xuống chơi cùng với họ luôn.

Grant chưa bao giờ thấy cặp cha mẹ nào mê mẩn con họ đến thế, cứ như thể họ không tin nổi mình đã tạo ra cậu bé đó. Và họ cũng nên hạnh phúc vì cu cậu thật. Grant không tin là anh

thiên vị, nhưng Geoff đúng là đứa bé tuyệt nhất mà anh từng thấy. Anh tự hào một cách lạ lùng vì được làm chú của cậu bé. Một ý nghĩ bất chợt làm anh nhăn mặt. Anh không biết có khi nào Geoff lớn lên và nghĩ về Grant như là một ông chú u ám và nghiêm nghị.

Thế thì thật là đáng buồn.

Victoria đã nói là anh dễ đoán, nhưng anh không thể thôi không nghĩ, là cô đã nghĩ đến những từ như là ù lì và buồn chán, trước khi quyết định dùng cái từ ít gây tổn thương hơn là từ dễ đoán. Với anh chúng nghe đều tệ cả.

Anh cố tìm cái gì khác để nghĩ. Và chẳng mấy chốc, ánh lửa đã thu hút anh, những ngọn lửa làm anh nhớ tới hòn đảo. Về những gì anh cảm thấy với Victoria. Có phải đó là tình yêu không? Anh chưa bao giờ trông đợi cái đó từ phía mình, chưa bao giờ nghĩ sẽ được hưởng những cái mà các anh trai anh đã từng được trải qua.

Anh lắc đầu. Victoria giờ đã có người bảo hộ mới và cô không còn là trách nhiệm của anh nữa. Anh muốn tới tham gia cùng với gia đình mình, chơi với thằng cháu của anh, nhưng anh không tập trung được, chỉ một nửa tâm trí anh đang ở đây. Và mọi người có vẻ như hiểu quá rõ...

Ánh mắt anh chạy lên trên bậc lò sưởi, lên phía cái vỏ sò tinh vi, hình xoắn ốc mà Victoria đã tặng mẹ anh. Victoria đã rất cố gắng giữ nó khỏi vỡ trong suốt chuyến đi. Cô đã nói với anh nó rất đặc biệt trong số những cái mà cô và Camellia từng tìm thấy.

Victoria chẳng có nhiều để giúp cô nhớ đến hòn đảo, vậy nhưng cô vẫn cho đi một phần trong số đó, một phần của chính cô. Cô thật hào phóng. Và tử tế. Đáng yêu vượt xa hơn cả anh có thể mơ tưởng thấy trong sự tưởng tượng nồng nàn nhất.

Một thanh củi cháy sụm xuống trong lò, lôi anh ra khỏi cơn mơ màng. Hơi thở của anh đang gấp gáp. Mình không thể ở đây lâu hơn được. “Ra ngoài chút,” anh lẩm bẩm không hướng về ai cụ thể cả, rồi bước thẳng ra tiền sảnh.

Anh thọc tay vào một cái áo khoác và vội vàng tiến ra cửa – ngay lập tức đâm sầm vào bà cô Serena của anh. Bà nắm lấy cổ áo anh, mắt mở rộng và sừng mọng lên vì nước mắt. “Cháu phải giúp cô,” bà kêu. “Cô cần một con tàu!”

Hai lần

“Cái cậu Sutherland đó đúng là một anh chàng khá,” Belmont nói với Tori và Cammy trong lúc họ chơi bài chiều hôm đó. “Một anh chàng khá.”

Những ngón tay của Tori nắm chặt, gần như làm nhàu các lá bài lại như một miếng giấy. Cả buổi sáng cô đã cố giấu sự tức giận về cuộc cãi cọ giữa cô với Grant và đã rất khó chịu ngay cả khi chủ đề câu chuyện không phải là Grant. Cô không nhìn lên, nhưng cô biết ông cô và Cammy đang nhìn cô dò xét. Cô buộc mình phải nói, “Cháu hiểu tại sao nhiều người lại có ý nghĩ đó.” Cái ý nghĩ sai lầm đó.

Mặc dù Grant khá nhất là trong việc làm cô khổ sở và tức giận và đau đớn. May sao, không ai

có thể làm cô giận như anh, và giờ thì anh ta đã biến khỏi đời cô... Tori nhúu mày vì những lá bài cong queo của cô không chịu duỗi phẳng lại.

“Đúng, đúng, cậu ta có danh tiếng kha khá,” Ông thêm, kết thúc câu nói theo cách khiến cho nó nghe như một câu hỏi.

Tori tránh được phải trả lời nhờ khi đó ông nhận ra mình vừa thắng. “Xem chuyên gia làm việc đây này,” ông nói khi ông xòe phần bài vừa thắng của ông ra. Tori không thể không mỉm cười.

Cammy cười khúc khích, rồi đứng dậy khi Tori yêu cầu chơi thêm một ván nữa. “Hai người sẽ phải chơi không có cháu thôi. Cháu nghĩ cháu sẽ đi dạo, duỗi chân căng ra chút,” cô nói. “Hơn nữa, chị không thể chịu thêm một trận thua tan tác trước ông nữa.” Cô chỉ vào ngài bá tước, người đáp lại bằng một nụ cười ranh mãnh. Cúi xuống, cô hôn lên trán ông. “Ông nhớ nhẹ tay với cô ấy,” Cammy nói với qua vai khi bước đi.

Khi họ đã chia bài mới, ông cô tiếp tục với một giọng băng quơ, “Ông đã hy vọng hai đứa sẽ hợp nhau hơn chút nữa.” Đôi lông mày rậm của ông nhúu lại, cho thấy bài ông có vẻ xấu.

Cô thở dài. “Dầu và nước - chúng cháu giống y như vậy đấy. Hai con người không còn có thể ký nhau hơn thế nữa.”

“Thật tệ.” Ông cố cười thành tiếng. “Ông, ừm, ông đã nghĩ hai đứa có thể lấy nhau. Và sống ở đây tại gia trang.”

“Nếu anh ta không ngoan cố và cứng đầu và không thể cười hay cảm giác, thì đó có thể là một khả năng.”

Ông chăm chú quan sát phản ứng của cô, nhưng cô sẽ không để lộ thêm gì nữa. Biết nói gì bây giờ? Rằng cô yêu anh trên cả mọi thước đo, nhưng anh không đáp lại tình cảm đó? Rằng anh muốn một cuộc hôn nhân mà không có tình yêu? Rằng cô đã bỏ lỡ nhiều thứ đến nỗi cô quyết không từ bỏ khả năng được yêu?

“Thế thì chúng ta phải bắt đầu nghĩ ra ai đó để cưới cháu. Ông không thể chịu được cái suy nghĩ cháu và Camellia sẽ không được ổn định.”

“Anh ta đã nói anh ấy không muốn khu gia trang này nữa.”

“Gì cơ?” Với sự ngạc nhiên, ông hạ tay xuống cho đến khi cô có thể nhìn thấy tất cả các lá bài.

“Đó là điều anh ta đã nói.”

“Tori, ông đã ký một thỏa thuận với cậu ấy. Và nó có hiệu lực.” Ông vội giật bài lên và dấu môi ra với cô. “Hãy hy vọng là những gì anh ta nói và làm là giống nhau.”

Cô không muốn nghĩ về chuyện này bây giờ. Cô muốn nghĩ về chuyện làm sao để cho ông thắng mà không biết là cô đã cố tình thua. Cô muốn nghĩ về sự bồn chồn càng lúc càng tăng của Cammy và cách đối phó với chuyện đó.

Ngoài ra, cô hết việc với Grant rồi. Sự từ chối của anh đã quá đủ gây đau đơn. Cô đã cố kìm

nước mắt sáng nay sau khi cô đóng sập cánh cửa trước mặt anh, bởi vì giờ đây cô biết là nó đã kết thúc mãi mãi. Ngay cả nếu anh có đến và cầu xin sự tha thứ, ngỏ lời yêu, cô cũng không chấp nhận anh. Họ đã có những điều đặc biệt với nhau – cô biết rõ điều đó đến từng ngón chân – vậy mà anh lại quay bước đi?... Anh không còn xứng đáng nữa.

Sau bữa chiều, Tori để ông ngủ thật yên, và đi xung quanh ngôi nhà, xem xét những cái phòng và sảnh trống rỗng. Cô gọi, “A!” trong phòng khiêu vũ, và nghe giọng cô trả lời. Cô tưởng tượng không biết nơi này ra sao lúc cha cô lớn lên tại đây hay lần cha mẹ cô về thăm mà mẹ cô rất nhớ và thích.

Cô quay lại chỗ phòng trẻ em mà bà Huckabee đã chỉ cho cô và một lần nữa phải trầm trồ vì độ rộng của những cửa sổ có song nhìn ra sân trên, để cho tia nắng hình lục lăng lọt vào. Nhưng ngay cả trong ánh mặt trời ấm áp đang chiếu vào, cô vẫn run lên. Căn phòng như khao khát được nghe tiếng trẻ em cười đùa.

Trong lúc đi thăm thú, cô thấy Cammy đang đứng bên một cửa sổ và một lần nữa lại choáng váng vì vẻ sống động của chị ấy. Mái tóc chị dày và bóng, và da chị có ánh như màu kem. “Cammy, chị trông đáng yêu quá.”

Cô ấy quay lại. “Ồ! Em làm chị lo đấy.”

“Em nghĩ là chị như thế khá lâu rồi, chỉ có điều giờ em mới nhận ra.”

Cammy đỏ mặt, làm tăng vẻ hồng hào trên làn da. “Tori, đừng có vớ vẩn,” cô nói, nhưng tay vuốt vuốt tóc như thể muốn tin rằng điều đó ít ra cũng đúng một phần.

Tori nhú mày. Bọn cô đã nhìn ra ngoài cửa sổ suốt. Tori cũng nhận ra mình làm thế hầu như hàng ngày. Liệu có phải Cammy làm thế vì cùng một lý do, bởi vì chị ấy đang đợi chờ khắc khoải?

“Cammy, sao chị nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ thế?”

Cô ấy trả lời với một giọng thật nhẹ, “Chị nhớ vùng quê nước Anh. Tại sao em lại hỏi?”

Tori không trả lời. Chỉ nhìn kỹ gương mặt Cammy.

Nụ cười của chị ấy trở nên buồn bã. “Ngay cả một bà cô già như chị cũng có thể thấy cô đơn.”

“Bà cô già?” Tori bật ra như không thể tin được. “Chị trông chẳng khác gì mới hai mươi! Chúng ta nhìn giống hệt như chị em, mà đúng là mình đã thành như vậy.”

Cammy mỉm cười vì vẻ mặt của Tori, rồi ôm lấy cô. “Rồi. Chị thấy khá hơn rồi. Em là một người bạn và một người em gái tốt, Tori.”

“Chị làm cho việc ấy trở nên thật dễ dàng,” cô trả lời, vẫn còn lo lắng.

Trước khi cô có thể nói thêm, Cammy đổi chủ đề. “Chúng ta nên xem ông đã dậy chưa,” chị khuyên, biết rằng Tori đã quyết dành mọi thời gian ở bên ông mà cô có thể.

Tori miễn cưỡng bỏ qua chủ đề vừa rồi và gật đầu. Họ đều sợ rằng ông không thể kéo dài

hơn được.

“Đã mấy ngày rồi,” Serena nức nở, những lọn tóc cuộn của bà rung lên vì xúc động. “Ian đã bảo dì là nó muốn cho dì gặp ai đó ngày hôm sau, nhưng nó chẳng bao giờ đến. Dì đã cho một người chạy việc đến chỗ căn hộ của nó, nhưng anh ta chẳng tìm thấy Ian. Một người hàng xóm đã bảo anh ta là họ thấy thằng bé của dì bị đưa đi.” Bà than vãn nức nở sau chiếc khăn mùi xoa thêu ren. “Bởi một nhóm bắt cóc!”

Grant thấy Derek đang cố không cười. Và điều này cũng gần như là buồn cười thật. Traywick mà bị bắt cóc – người em họ hoang toàng, phóng túng của anh mà phải làm việc như một thủy thủ bình thường sao. Có khi đấy còn là hình phạt lý tưởng cho cái sự ngông cuồng của anh ta.

Amanda ngồi bên cạnh em gái bà, sát hết mức có thể bởi những cái vòng bên dưới chiếc váy satanh sáng màu của bà dì, và vỗ nhẹ lên bàn tay bà. “Serena, em phải bình tĩnh.”

Grant cảm thấy muốn khịt mũi. Cứ như là bà dì dễ xúc động, hay lo của anh đã bao giờ có thể thực sự giống như cái tên của bà. (Serena – serene: trầm tĩnh, thanh thản)

“Chúng ta tìm ra cách để cứu nó.”

“Ai đó phải làm thế, và nhanh lên! Em sẽ bị tai biến não trước khi chuyện này qua đi mất.”

Grant nói thầm từ tai biến não về phía Derek, và anh trai anh ho vào nắm tay.

“Cháu biết Ian! Nó sẽ không chịu đựng nổi một tuần liền phải nghe lệnh người khác.” Serena nhấn mạnh câu này với một tiếng nức nở.

Khi mọi con mắt đều hướng về Grant, anh thở ra thật chậm. Anh là lựa chọn hợp lý nhất để đi kiếm ông em họ về, vì anh mới ở rất gần với anh ta hơn một năm qua. Và anh đã lờ đi những lần Ian cố gắng tâm sự với anh. Cảm giác tội lỗi dội lên trong ngực anh.

Anh thở ra một hơi dài. “Thực tế là cháu đã thấy cậu ấy ở nhà đêm hôm đó bởi vì cậu ấy, ừm, đã say bí tỉ. Cháu chẳng biết có gì có thể làm cậu ấy ra ngoài trở lại trong tình trạng đó. Dì Serena, cháu sẽ đi tìm cậu ấy. Bọn họ không thể đi quá xa với một tàu hàng đầy.”

“Đúng thế,” Nicole nói. Quay về phía Derek, cô hỏi, “Khi nào thì hai người sẽ đi?”

“Em có thể lo vụ này một mình,” Grant bảo chị. “Em chắc rằng Derek không muốn phải xa cách chị và cháu bé.”

Derek nhìn có vẻ đã giãn ra, rõ ràng nghĩ rằng cuộc tranh luận đã chấm dứt.

“Ian cũng là em họ anh, Derek. Và sẽ tốt hơn nếu anh đi cùng với Grant sau bấy nhiêu lâu. Hơn nữa, cũng chỉ cần vài ngày để anh người có thể lần ra cậu ấy.”

Derek thở ra thật to. “Dì Serena, dì không phải sợ gì đâu.”

“Tori, cháu có thấy hối tiếc vì chuyện này không?”

“Hmm?” cô khẽ nói bên khung cửa sổ căn phòng ông cô. Trán tì vào mặt kính mát lạnh, cô nhìn ra ngoài qua màn mưa mù mịt đã kéo dài hàng tuần liền. Cô cố tưởng tượng cảnh vật giống như Nicole đã tả - với những lớp và dải đất trời lên về phía chân trời như những con sóng biển. Thực ra nó cũng khá giống mặt nước, ít ra là thế. Một con sông toàn bùn. Cô quay về phía ông, người vừa mới tỉnh dậy, và mỉm cười. “Cháu hối tiếc chuyện gì cơ?”

“Bị đưa trở lại đây?”

“Tất nhiên là không rồi.” Cô ngồi xuống bên cạnh và nắm lấy tay ông. Làn da của ông thật mát và nhám. “Cháu rất biết ơn những gì ông đã làm. Ông không bao giờ bỏ cuộc vì chúng cháu. Chúng cháu sẽ luôn yêu ông vì điều đó.”

“Thế nhưng trong cháu có một nỗi buồn, Tori, nó không có ở đó khi cháu còn bé,” ông nói. “Ông có thể hiểu về vụ đắm tàu, tất nhiên. Cháu không biết được rằng ông thật ghét vì đã không thể bảo vệ cháu khỏi chuyện đó-“

“Đó không phải lý do cháu buồn lúc này,” cô ngắt lời, không bao giờ, không bao giờ muốn ông cảm thấy có lỗi vì chuyện đó. Cô khẽ thú nhận, “Cháu đã yêu Grant.”

Ông thở mạnh và xiết tay cô. “Cháu yêu cậu ta? Ông đã lo là cháu quá giận anh ta đến mức cháu không thể nhận ra điều đó.Ồ, đây là một tin tốt, thực sự là tốt.”

Ngạc nhiên với giọng đầy hào hứng của ông, cô nói cho ông biết, “Anh ấy không cảm thấy giống như cháu.”

Ông nhìn cô với vẻ không thể tin được. “Cậu ta phát điên vì cháu,” ông nói, rồi nằm phịch xuống gối. Nhìn thấy ông như vậy, cô nhận ra ông chưa bao giờ thực sự thấy thoải mái cho đến giờ. “Đúng như ông đã hy vọng - cháu sẽ cưới Sutherland trước tháng năm,” ông nói đầy vui vẻ.

Dù Tori biết điều đó không phải sự thật, cô không thể không cười với ông một nụ cười triu mến và đặt tay ông lên má cô. Ông thở ra thỏa mãn và lại chìm vào giấc ngủ.

Đám tang của ông cô so với của mẹ cô khác nhau như ngày với đêm.

Cô chỉ biết có hai lần đó để so sánh. Tori nhớ lại khi họ chôn Mẹ, khi cô và Cammy chỉ có thể nói những lời cầu nguyện đơn giản. Lúc đó cô đã muốn biết những lời cầu nguyện của mục sư biết bao. Cô ước cô đã có thể làm tốt hơn cho mẹ. Cô băn khoăn không biết cô đã làm tất cả những gì có thể cho ông cô chưa.

Ông đã rất được yêu mến. Ngay cả trong cơn mưa không ngớt, vẫn có nhiều người đến viếng để vĩnh biệt ông. Và trong số rất nhiều dân làng có mặt với những bộ quần áo nghiêm chỉnh nhất của họ, chỉ có một hay hai người có thể tìm được nước mắt.

Tori rất biết ơn vì ông đã không phải đau đớn lúc lâm chung. Khi cô nhận ra ông đang yếu dần, cô đã ở bên giường ông, nắm tay ông, hy vọng ông nói lời trăng trối nào đó. Nhưng ông đã

ra đi trong giấc ngủ mà không thì thầm một lời nào. Như thế cuối cùng ông đã được nghỉ ngơi.

Sau tang lễ, Tori quay về phòng, dự định sẽ ở trong đó vài ngày và khóc cho đến khi không còn cảm thấy nổi trống trải chán chường này. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở đây, cô đã nhớ thêm về ông thời cô còn bé và nhớ rằng cha mẹ cô đã kính trọng ông đến thế nào, rằng họ đã yêu ông biết bao. Tori cũng yêu ông. Và giờ thì ông đã đi rồi.

Cô cá là Grant sẽ tiếp quản khu gia trang sớm thôi. Chẳng còn gì ở đây cho cô cả.

Cơn mưa vẫn tiếp tục rơi, tuôn xối xả, như thể cho phép Tori được nằm cuộn tròn trên giường, cảm thấy tội nghiệp chính bản thân mình. Cammy đã rất tích cực, là một nguồn sức mạnh đối với cô, nhưng Tori không muốn làm phiền chị ấy thêm. Một mình là tốt nhất.

Nhưng sau khi cô dùng bữa ba ngày liền ở trong phòng và tránh mặt tất cả mọi người, nhà Huckabee xin phép được nói chuyện với cô và rất kiên quyết. Khi Cammy nói với cô rằng chị cũng muốn một cuộc nói chuyện nghiêm túc, Tori đồng ý gặp ba người vào bữa sáng hôm sau.

“Bà Huckabee và tôi,” ông quản lý bắt đầu nói về ngượng nghịu khi họ đã tập trung quanh bàn ăn sáng, “chúng tôi vẫn băn khoăn không biết các cô có kế hoạch gì cho lúc này không.”

Trước khi ông nội cô chắc chắn rằng Tori sẽ thực sự lấy Sutherland, ông đã luôn lo lắng về tương lai của cô. Cô đã gạt ý nghĩ đó đi, chỉ muốn vui vẻ ở bên ông trong thời gian còn lại. Giờ thì Tori chật vật với ý nghĩ phải làm gì tiếp theo. “Tôi không biết. Tôi biết là tiền chẳng còn nhiều.” Cô lấy một cái bánh nóng trong cái giỏ bà Huckabee vừa đưa cho cô, Cammy đỏ mặt khi chị cũng lấy một cái cho mình.

“Thực ra là, chẳng có tiền gì hết. Ngay đến phút cuối, ngài bá tước vẫn không biết chúng ta đã xuống dốc đến mức nào, bởi vì mọi người đều đồng ý sẽ giấu ông ấy. Nhưng chúng tôi có thể giúp cô bán những đồ đạc còn lại và kiếm một ngôi nhà nhỏ xinh xắn ở trong phố.”

Tori đánh rơi cái bánh. “Thị trấn?” Cô ghét thành thị. Chúng quá ồn ào và đông đúc. “Các bác sẽ làm gì?”

“Chúng tôi đã được nhận vào một gia trang ở gần Bath.”

“Các bác không tiếp tục ở đây sao?” Cammy hỏi.

Bà Huckabee trả lời, “Không, gia đình chúng tôi đã làm việc cho nhà Dearbourne tại Belmont hơn một thế kỷ nay. Không có Cô Victoria và con cái cô ở đây, sẽ chẳng có Huckabee nào cả.”

“Nhưng chúng tôi sẽ không đi trước khi tìm được một chỗ cho cả hai cô.” Huckabee gãi gãi đầu. “Nhưng chúng ta có lẽ phải nhanh lên, bởi vì chủ nợ sẽ lấy khu gia trang sau bốn mươi lăm ngày nếu như Sutherland không tuyên bố sở hữu nó.”

Tori chậm chậm hỏi, “Ý bác là nó không tự động thuộc về anh ta?”

“Không, không. Thỏa thuận của họ là một điều khoản bổ sung vào di chúc của ngài bá tước. Trừ phi anh ta thực hiện theo khoản bổ sung đó trong vòng bốn mươi lăm ngày, còn không thì di chúc sẽ được thực hiện đúng như lúc đầu, tức là cô sẽ thừa kế khu gia trang.”

Grant thường buộc tội Tori hay lừa anh đi. Nhưng cô đã chăm chú nghe từng từ anh nói buổi chiều cuối cùng đó. Tôi sẽ không thừa hưởng nó. “Nếu anh ta không làm thì sao?”

“Thì cô sẽ có một ngày để trả hết nợ cho chủ nợ hoặc là ông ta sẽ lấy nó từ cô.”

Đôi lông mày cô nhíu lại. Nếu thực sự Grant đã từ bỏ thì sao? Ông cô đã rất yêu nơi này. Ông đã bảo cô rằng ông yêu nó với cả tâm hồn. Khi cô nghe những lời đó, cô đã choáng váng vì sự hy sinh quá lớn ông đã làm cho gia đình. Giờ đây cô muốn biết tại sao ông lại yêu nó. Tại sao nó lại có thể làm cha cô sụp đổ nếu ông đánh mất nó. Và tại sao mẹ cô lại kể về sự bình yên bà tìm thấy ở nơi này. Liệu có phải khu gia trang đang lụi tàn này là định mệnh của cô? Liệu nó có phải lý do để cô được đưa về tận đây?

Chỉ có một cách để tìm ra. Cô đứng dậy khỏi bàn, bước về phía cửa, nói với qua vai, “Sẽ quay lại ngay.” Vội vã, cô khoác chiếc áo khoác lên người. Khi cô mở cửa để tiến về phía tàu ngựa, đôi mắt cô vẫn còn nhức vì chói nắng sau bao nhiêu ngày ở trong nhà. Hấp háy, điều tiết, cuối cùng cô cũng mở mắt ra; và chúng mở thật lớn trước sự thay đổi của cảnh vật. Hơi thở của cô phà ra run rẩy.

Xanh. Tất cả đều là một màu xanh kinh ngạc. “Ôi,” cô thở ra trong khi quay vòng để nhìn những ngọn đồi đã được phủ một lớp cỏ mới, những bông hoa vươn lên dũng mãnh giữa những tảng đá. Vậy ra đây là điều Nicole đã nói. Cô bắn khoản. Khi tuyết tan, họ chỉ còn lại những trận mưa và những dòng suối đầy bùn, và Tori đã hoàn toàn chẳng thấy ấn tượng. Giờ đây... Tuyệt vời.

Ngay cả một người cưỡi ngựa nhút nhát như cô cũng không thể đợi để leo lên lưng một con và phóng đi. Để khám phá nơi này như thể một nơi hoàn toàn mới. Quyết tâm, cô nuốt khan và bước tới tàu ngựa để tìm cậu Huck trẻ. “Tôi muốn một con ngựa mà không thích phi,” cô giải thích. “Con nào đó thấp. Với những cái chân bé tí.”

Huck khẳng định với cô, “Cứ theo cách mọi thứ đang diễn ra ở đây, đó là tất cả những gì còn lại trong số những con ngựa của gia trang. Trước kia từng có một tàu ngựa rất hoành tráng, thật đấy. Đây là con Công Chúa.” Và cậu ta dẫn ra một con ngựa cái lùn tịt. Con Công Chúa trông như nó vừa nốc thuốc ngủ. Tuyệt.

Khi Tori đã quen với con ngựa và họ lững thững tiến ra khu đồng cỏ, cô hiểu ra điều gì làm cho Nicole cảm thấy đặc biệt đến vậy. Và cô thực sự có cảm giác tự do mà cô đã rất thích ở trên đảo. Sự trải rộng của mặt đất cũng tuyệt vời như màu nước biển xanh nhất mà cô đã từng ngụp lặn.

Liệu cô có thể ít ra là thử không nhỉ?

Chìm trong suy nghĩ, cô thả lỏng dây cương cho con ngựa tự đi, và họ đi xuống triền đồi đến khu làng. Một ngôi làng nhỏ đẹp như tranh vẽ dưới thung lũng, bao gồm bốn hay năm dãy nhà khung gỗ ở giữa những khu vườn có hàng rào. Những con cừu tha thẩn đó đây hoặc chạy sau những đứa trẻ khi chúng chơi đùa.

Tori đi qua khu đất chung của làng, nơi hầu hết dân làng nghỉ trưa. Và ngay khi người ta vừa thấy cô, một nhóm dân làng xin phép được dành chút thời gian của cô.

Sau vài câu nói chuyện nhả nhặn, họ bắt đầu. “Nếu chúng tôi không có hạt giống cho vụ này, cô sẽ không thể trông chờ gì từ những cánh đồng của chúng ta.”

“Lão Hill già vừa gãy tay – ông ấy sẽ không cạo lông cừu năm nay được rồi. Ai sẽ thay ông ấy?”

“Thằng bé nhà tôi cũng đủ lớn rồi,” một bà xung phong.

“Thôi đi bà! Nó vẫn còn lỏng lỏng – “

“Nó là đứa khá nhất chúng ta có vì đám thanh niên đã đi sang những khu tươi tốt hơn để kiếm việc rồi.”

Tori đã nhận ra chỉ có phụ nữ, trẻ em, và những người đàn ông khá già sống ở làng. Vậy là cánh thanh niên đã buộc phải rời xa gia đình khi mà công việc cứ hết dần? Cô thở dài, nhớ là Huckabee đã nói với cô tám trong số các con của ông ấy đã đi làm trong các thành phố. Cho đến giờ cô đã không nhận ra rằng họ không có lựa chọn nào khác.

Trong khi họ bán tán, người trẻ nhất trong số những ông già giới thiệu ông ta là Gerald Shepherd và nói, “Chúng tôi đã cho để lứa cừu non mùa thu năm ngoái như mọi khi. Nhưng ai sẽ ở đây để giúp việc nuôi cừu con? Và cái mái chuồng cừu cần phải được sửa lại. Lông cừu có thể bị hỏng và không thể để bị ẩm. Bắt buộc phải khô và ẩm, để cho việc cạo lông và chăm sóc.”

Shepherd chợt im lặng – cô tưởng bởi vì ông ta đã nói hết rồi – nhưng ông ta chỉ dừng lại để lấy hơi. “Và mấy mẫu đất cạnh con lạch đã bị ngập mùa thu này rồi. Bây giờ chỗ đó chỉ còn một đầm lầy thôi. Khu đất đó là nơi chúng tôi trồng phần lớn lương thực, bởi vì những cánh đồng khác là chỗ chăn cừu rồi.”

Việc này làm cô lo lắng hơn bất cứ cái gì. Lương thực là ưu tiên số một – bất cứ là bạn ở đâu. “Tức là nếu tôi không cho thoát nước mấy mẫu đất đó, chúng ta sẽ không có thức ăn?”

“Đúng rồi đấy.”

“Chẳng còn khu đất trống nào khác sao?”

“Không trừ phi cô tính những vườn hoa hồng đó,” ông ta nói về châm biếm, và mọi người cười khúc khích.

Cố không tỏ vẻ hoảng hốt như cô đang thực sự cảm thấy, Tori nói, “Tôi sẽ tính ra cách vào ngày mai.”

“Thời gian là một sự phí phạm,” một người đàn ông già nói giọng khàn khàn.

“Thời gian là một sự phí phạm,” Tori lẩm bẩm bắt chước khi cô quay về nhà. Cô tìm nhà Huckabee.

“Tôi đã quyết định là tôi sẽ ở lại đây và tìm cách trả nợ. Thế nên, chúng ta có rất nhiều việc phải làm,” cô bắt đầu, rồi bắt đầu giảng một hồi về những than phiền của dân làng.

Bộ đôi kia nhìn nhau vẻ ngượng ngịu, rồi Huckabee ho lên. “Nói trắng ra, chẳng có gì ở đây để làm nữa. Trừ phi cô có thể vay được tiền ở đâu đó. Và đơn giản là chẳng còn gì để thế chấp

cả. Người chủ nợ vẫn cho ngài bá tước vay, nhưng giờ ông ấy qua đời rồi, sẽ chẳng còn khoản vay nào nữa.”

“Nếu tôi thuyết phục họ thì sao?”

“Công ty tài West London, đấy là tên họ. Họ chặt chẽ hết mức có thể. Khoảng một năm trước, chúng tôi đã viết thư, xin họ kéo dài kỳ hạn, và ngay ngày hôm đó họ đã gửi thông báo yêu cầu trả nợ đúng hạn với đe dọa phong tỏa tài sản.”

Trái tim cô chùng xuống.

“Bà Huckabee và tôi, ừm, chúng tôi muốn làm việc và cần phải theo đuổi công việc. Nhưng như tôi đã nói, chúng tôi sẽ kiếm cho cô một chỗ xinh xắn đâu đó trong phố. Cô sẽ sống ổn, nếu cô tiết kiệm.”

Không có mảnh đất... Một cảm giác đắng ngắt chọt đến trong miệng. Tại sao cứ phải ngay cái lúc cô bắt đầu thấy được những tiềm năng của nơi này, cô lại buộc phải cảm thấy bất lực không thể níu kéo nó lại?

Cô hắng giọng và hỏi ông ta xem ông ta sẽ đi khi nào, nhưng rồi một ý nghĩ ngoan cố xuất hiện. Khi Tori mới đến đây, bà Huckabee đã cho Tori xem căn phòng của cô trên lầu nơi cha cô được sinh ra. Và cha của ông ấy, và cha của ông ấy. Và trong khi Tori đứng đó, cô bỗng có cái ý nghĩ rất lạ lùng. Con cái của tôi sẽ được sinh ra ở đây.

Nhíu mày, cô bỗng hỏi, “Ông Huckabee, thế nếu tôi có thể xoay được tiền để trả đợt thanh toán đầu tiên thì sao?”

Ông ta lắc đầu buồn bã. “Tôi nghĩ nó sẽ chỉ giúp chúng ta có thêm chút thời gian. Ngay cả vài người trong làng đã bắt đầu hỏi tôi khi nào thì Sutherland sẽ tiếp quản khu đất.”

“Ông đã nói gì với họ?” Tori hỏi.

“Sự thật. Rằng tôi chẳng biết cái gì đang diễn ra. Có thể đó là cách tốt nhất. Cái nhà Sutherland đấy có cả đồng tiền.”

Ông bắt đầu nói tiếp, nhưng Tori ngắt lời. “Nghe tôi này. Anh ta sẽ không tiếp quản khu này. Chẳng ai sẽ lấy được khu này cả!” Ngay khi cô vừa nói ra, cô đã biết điều đó là sự thật. Cô sẽ chiến đấu.

Nơi đây là của riêng cô – những kỷ niệm về gia đình cô được dẹt khắp. Cô thích những người ở đây. Người bạn tốt nhất của cô đang tươi tắn lên trên mảnh đất lạnh này...

“Nếu tôi có thể kiếm khoản tiền khá hơn thì sao? Ông cần bao nhiêu để có thể giúp chúng ta qua được giai đoạn này?”

Ông ta lưỡng lự, rồi có vẻ như đang nhẩm tính trong đầu. “Chúng ta phải giao được đợt lên cho McClure, người thu mua len. Chúng ta sẽ cần một đồng tiền chỉ để thu hoạch và chuyển nó đi.”

Tiền. Cô hít một hơi thật sâu. “Giả sử tôi kiếm được?”

“Chúng ta sẽ phải thuê một đội cạo lông.” Ông Huckabee nhướng mày. “Có thể - có thể sẽ được. Nếu chúng ta kiếm được tiền và giao kịp hàng đợt len năm nay, thì chúng ta có thể trả được những khoản nợ gấp hơn với West London. Chúng ta sẽ yên ổn được vài tháng, có thể là ba.”

“Ông có thể tính xem chúng ta cần bao nhiêu không?”

“Vâng, nhưng sẽ rất khó để thực hiện tất cả những việc đó. Ngay cả nếu cô có thể kiếm được tiền.”

“Huckabee, tôi sẽ lo chuyện tiền. Ông chỉ cần tính xem tôi cần phải kiếm bao nhiêu.”

“Vâng, thưa cô!” ông cúi đầu chào trước khi vội vã quay ra văn phòng, rõ ràng rất hài lòng vì đã có việc gì đó ý nghĩa để làm.

Sau đó, khi Tori gặp Cammy trong phòng làm việc để giải thích kế hoạch của cô, Cammy nói, “Cho chị tham gia luôn. Chị có thể làm việc. Nhưng em sẽ kiếm tiền ở đâu đây?”

“Thực ra vẫn còn một số đồ đạc trong nhà – nhà Huckabee muốn giấu không cho ông nội biết sự thực về tình cảnh của ông, nên phòng ông hầu như không đổi. Vẫn còn mấy bức tranh.” Cô đứng dậy khỏi cái ghế da đã sờn của ông và bước tới một cái kệ, lôi ra một cái hộp chứa những cái hộp và cuộn vải. “Và một số đồ trang sức của bà nội mà ông không thể chịu đựng nổi nếu bán đi.” Khi Cammy đến bên cô, cô mở một cái túi nữ trang bằng nhung, để lộ ra những viên đá lấp lánh sắp xếp theo một cách rất cổ điển. “Và em cũng có một tài sản nữa.”

Cô nghĩ về chiếc nhẫn được cất kỹ trong một ngăn kéo trong phòng cô.

Cammy há hốc miệng. “Em không thể,” chị bật ra. “Chắc chắn em sẽ không.”

“Em sẽ không làm sao? Làm cái việc chắc chắn phải làm? Nếu chiếc nhẫn đó đồng nghĩa với thức ăn cho chúng ta vào một trong những ngày đầu tiên đó, liệu chị có hy sinh nó không đây?”

Sau vài giây, Cammy gật đầu. “Nhưng lần này không như thế.”

“Nó có giống!” Tori kiên quyết.

“Em có thể viết cho Sutherland. Anh ta sẽ không muốn chuyện này xảy ra với em.”

“Thế tại sao anh ta không ở đây, để chắc chắn chúng ta vẫn ổn? Bởi vì anh ta không quan tâm. Cách duy nhất mà anh ta trở lại đây là để tiếp quản gia trang. Chị biết anh ta muốn nó thế nào mà. Tại sao anh ta lại từ bỏ nó khi mà nó đã nằm trong tay anh ta chứ?”

“Có thể vì anh ta làm thế vì anh ta yêu em.”

Cô cuộn món nữ trang lại trong miếng vải. “Anh ta đã nói rất ngắn gọn và rõ ràng là anh ta không, trong lần cuối cùng em gặp anh ta, nhưng anh ta đã nói rằng chuyện đó đã kết thúc và sẽ chẳng có cơ hội thứ hai nào nữa.”

“Gia đình anh ta thì sao?”

“Họ sẽ giúp chúng ta, em không hề nghi ngờ điều đó. Nhưng họ sẽ nói cho Grant biết. Em không muốn anh ta trở lại đây cho đến khi em có thể đủ sức chiến đấu ra trò. Đã có một hợp đồng được ký, Cammy.”

“Ừm, chúng ta chỉ chưa nghĩ thật kỹ về chuyện đó thôi. Phải có cách nào đó để em sống được mà không có nơi này – “

“London làm em phát sợ, nhưng em có thể chịu được nó bởi vì em biết em sẽ rời đi sớm. Cái ý nghĩ bị mắc kẹt trong một thành phố, ngay cả chỉ lớn bằng một phần ba London thôi...”
Tori rùng mình. “Em phải thành công vụ này. Em đã bị dồn vào chân tường giống như lúc trên đảo rồi. Nếu chị xem xét nó theo cách đó, mọi chuyện trở nên thật rõ ràng. Em thấy tiềm năng trong tất cả mọi thứ. Em phải làm việc này.” Cô vuốt ve những miếng nằng nặng trong cuộn vải. “Em sẽ cho Huckabee đi London ngày mai với tất cả những gì em có.”

Đôi mắt Cammy trở nên ướt. “Ôi, Tori, em có thể làm được không?”

“Vâng. Đây là nghĩa vụ của em.” Cô nghĩ về nó lòng nặng trĩu, nhưng cô sẽ chấp nhận nó với tất cả quyết tâm. “Em phải làm được.”

Khi người khách đầu tiên gõ cánh cửa trước, Cammy vội ra trả lời, nhưng Tori đã nhanh hơn. “Để em đoán xem nào,” cô gọi với vào trong tiền sảnh, “một tin mới về cái bom hồng, hoặc một ít hạt giống đã thối, hoặc là mấy ông già tám mươi tuổi đang phát cuồng – “ Cô mở cửa và thấy một người đàn ông họ không quen. “Vâng?”

Cammy nhìn chằm chằm người lạ mặt, nhìn người đàn ông cao sáu feet mạnh mẽ đang ở ngay đó, như thể lấp kín cả khung cửa. Tóc muối tiêu, đôi mắt màu xám gợi cảm. Anh ta có thể độ với vẻ đẹp trai của Grant.

Anh ta giải thích rằng anh ta là Stephen Winfield, người hàng xóm ở phía bắc. “Tôi rất tiếc đã lỡ đám tang của ông cô. Tôi đã đi vắng.”

Winfield? Anh ta chắc hẳn là vị nam tước mà nhà Huckabee đã nói rất tốt. Cammy nghiêng người lại gần hơn để nghe giọng anh ta, trầm và vang...

“Tôi mang một số đồ dự trữ từ bên khu đất của tôi sang.”

Cuộc nói chuyện đúng là thứ lạ lùng nhất Cammy có thể nhớ, Tori cư xử như thể đây chỉ là một người đàn ông bình thường, sử dụng giọng điệu và từ ngữ cô có thể dùng với Huckabee. Cammy trầm trồ, biết rằng bản thân cô sẽ chỉ có thể bập bẹ nhát gừng nếu anh ta nhìn xuống cô. Không, những từ ngữ thực sự phát ra từ môi Tori: “Chúng tôi không cần lòng thương của ông. Chúng tôi ổn.”

Lông mày anh nhăn lại. “Tôi sẽ hy vọng gia trang của cô sẽ giúp tôi khi tôi cần.”

Em sẽ giúp, đầu óc Cammy như kêu lên.

Như thể anh ta nghe thấy cô, anh quay về phía cô. Mắt anh mở lớn, rồi nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Tôi có giúp ông hay không cũng không quan trọng,” Tori trả lời. “Chúng tôi không cần sự trợ giúp của ông lúc này.”

Anh ta mở miệng định nói, rồi lại ngậm lại, có vẻ không biết phải nói gì. Cuối cùng, bằng một giọng thấp, anh ta nói, “Dù sao, tôi cũng sẽ trở lại.” Anh ta không nhìn Tori khi nói câu đó, mắt vẫn không rời khỏi Cammy.

Hai bảy

“Bán những quyển sách sao, thưa cô?” Bà Huckabee hỏi với giọng như nhen lại. “Rất nhiều cuốn là sách cổ ấn bản đầu tiên.”

Tori thở dài. “Thế thì bán chúng đi, nhưng nhớ đòi thêm tiền. Tất cả những cuốn không liên quan gì đến kinh doanh hay thương mại. Tôi nghĩ tôi sẽ cần chúng ngay đấy.”

Thực tế là, khi Huckabee trở về sau khi bán nữ trang, Tori đã chúi vào những quyển sách dày cộm đó, học về kinh doanh và đàm phán chăm chỉ như một quý cô chuẩn bị cho mùa cưới đầu tiên của mình. Nhà Huckabee cũng đã khuyên cô học thêm cả chăn nuôi cừu bởi vì, như khi họ kể trong sự hoảng sợ của cô, họ không kiếm được ai đảm nhiệm quá trình thu hoạch len.

“Khi ông ta nghỉ, chúng tôi chẳng tìm được ai để thuê cả,” Huckabee giải thích. “Tôi đã đọc mấy quyển sách, nhưng thực tế là – tôi chẳng thể hiểu nổi cừu. Vụ mùa, có. Cừu, không.”

“Tức là không ai ở đây hiểu về chăn nuôi cừu?”

“Dân làng thì biết, nhưng họ không biết về chuyện kinh doanh.”

“Chúng ta phải tìm ai đó. Đăng quảng cáo hay gì đó. Kiếm tôi một ông cừu!”

Và trong thời gian này, những khi cô không bắt Huckabee chỉ ra tất cả mọi thứ - bất cứ thứ gì – có thể biến được thành tiền mà không ảnh hưởng đến việc sản xuất sau này, thì cô lại theo sau Gerald Shepherd đi loanh quanh. Khi ông ta cho ăn và kiểm tra những con cừu non sơ sinh, cô đi lại xung quanh trong đôi ủng nặng trĩu mượn được và hỏi ông ta cả loạt câu hỏi. Một điều đặc biệt làm cô ngạc nhiên là lũ cừu thực ra không... cừu non cho lắm.

Thực ra, cô có thể thề cô đã nghe thấy một con gầm gừ.

Khi cô hỏi về chúng, Gerald trả lời, “Nghe tôi nè, tôi chẳng biết cái từ đó ở đâu ra. Ngay cả lũ cừu non cũng có thể làm mấy con chó nhỡ nhỡ phát khiếp. Làm lũ chó tội nghiệp dùm đó.”

Gerald gãi gãi cái đầu bòm xòm của ông ta và Tori há mồm khi họ nhìn ra cánh đồng ngay cạnh – cả một tá cừu đang trèo lên lên những cái tường đá đáng ra để rào chúng vào trong, và sử dụng chúng như thể đường đi vậy.

“Nicole!” Amanda gọi, vẫy vẫy một lá thư trong không khí. “Ngài bá tước Belmont đã qua đời một tuần trước.” Bà chạy xuống bãi cỏ nơi Nicole và bà Vú đang trải một tấm chăn để chơi với Geoff sau bữa sáng.

“Gì cơ?” Nicole nhảy dựng dậy. “Sao họ không nói gì cả?” Tuần trước, họ nhận được một lá thư nói rằng Tori và Cammy đang thích nghi rất tốt.

“Mẹ không biết, nhưng mẹ sắp đi tìm hiểu.”

Nicole quay về phía bà Vú. “Bác sẽ ổn chứ?” Amanda nghe thấy bà người Scot lao xào trong một giọng đầy thích thú nào là trông cu nhóc này sẽ là một việc dễ ợt nên không có cần phải lo gì cả.

Amanda rất ngạc nhiên khi thấy Nicole gật đầu như hiểu bà ta nói gì. Cô hôn Geoff thật nhanh trước khi cô và Amanda vội bước đến nhà để xe. Amanda hỏi, “Con hay mẹ?”

“Con. Xe!”

Khi xe hai người lăn bánh vào con đường dẫn trải đá dăm cỏ mọc um tùm của khu gia trang, họ thấy một việc lạ lùng nhất đời. Tori đào đất, rồi chạy quanh góc khu nhà, tôi quay lại khu đào bới. Với một cái liếc nhau thật nhanh, Amanda và Nicole bước xuống khỏi cỗ xe vừa dừng lại của họ và đi theo.

“Tôi chẳng quan tâm các anh phải làm thế nào, cứ làm đi!” Tori quát. “Tảng đá chẳng quan trọng. Cứ lấy chỗ sắt đó ra. Nhìn tôi có giống như là tôi thêm quan tâm chỗ này trông sẽ như thế nào không?” cô hỏi và phẩy tay, chỉ khu vườn hoa hồng có tường bao của khu trang viên giờ đây đã bị đào lên, cuốc, và đang chuẩn bị để được gieo hạt. Với cây ngũ cốc.

Cô bé, người mà trước đây chỉ biết có Grant, giờ đã là một phụ nữ rất tự tin.

Và một bạo chúa.

“E hèm.”

Tori quay người lại. “Nicole! Bà Stanhope!” Cô chào những người bạn, rồi thở dài. “Cháu đoán mọi người đã nghe tin rồi?” Khi họ gật đầu, cô chỉ nói, “Đó là một câu chuyện dài.” Cô không cần phải giải thích thêm khi Cammy bước tới đón họ.

“Cammy, chị đưa mọi người lên dùng trà nhé?” Tori hỏi lơ đãng. “Em cần phải lấy chỗ sắt này đi trong hôm nay không chúng ta sẽ không được trả tiền.”

“Tất nhiên,” chị nói với một nụ cười phớt, nhưng rõ ràng Cammy đang lo lắng.

Amanda và Nicole hỏi chuyện phiếm trong khi Cammy dẫn họ vào trong đến một phòng khách. Chỉ có bốn cái ghế, một hộp trà, và một cái bàn nhỏ chiếm chỗ trong căn phòng trống hoác, vang vọng âm thanh, và những hình vuông chưa bạc màu nổi bật lên trên giấy dán tường, cho thấy những bức tranh đã phải chịu hy sinh.

Ba người ngồi xuống ghế để họ có thể nhìn Tori đang dẫn con ngựa kéo cánh cổng bằng sắt

luyện.

“Làm ơn kể cho chúng tôi nghe chuyện gì đang xảy ra ở đây,” Amanda nói.

Cammy nhìn chăm chăm nước trà trong một cái tách mẻ. “Cũng không tệ như –“

“Đừng cố, Cammy,” Nicole xen vào với một giọng không khoan nhượng.

“Được rồi. Mọi chuyện rất tệ.” Chiếc tách và đĩa cô đưa cho Amanda rung lên trong tay. “Mấy ngày liền sau đám tang, Tori khóc, khóc đủ làm tan nát trái tim người ta. Nó đã mất ông và chuẩn bị mất luôn căn nhà mới cho người chủ nợ tệ hại kia, ngay cả nếu Grant không quay lại tiếp quản chỗ này. Nó cảm thấy bị phản bội vì Gr-“ cô dừng lại. “Bởi vì nó đã được đưa trở lại đây, rồi, như trong đầu nó nghĩ, bị bỏ mặc.”

Amanda nhìn nhanh Nicole.

Rồi cả ba người cũng nhìn ra và thấy Tori đang quát gì đó, lông mày nhăn lại vì tập trung. Bất thành hình, đồng sắt bật ra, hất cô về phía sau trong đồng váy áo. Mấy người đàn bà cứng người chuẩn bị chạy xuống với cô, nhưng rồi Tori bật dậy cười ré lên, cổ rung lắc từ tóc và lưng váy cô. Cô nhảy chân sáo đến phía Huckabee và vỗ vỗ lưng ông ta.

“Dù sao.” Cammy lại quay lại nhìn họ. “Đêm đó, nó bỗng dứt hẳn. Nó không còn buồn nữa. Chỉ rất rất là tức giận. Nó cho Huckabee đi bán đồ nữ trang của bà nội mà ông nó từng không thể rời tay ra. Nó đã bán cả yên ngựa. Nó bán tất cả những gì không được ghim chặt xuống đất.”

Khi Cammy dừng lại, họ lại nhìn ra xem Tori đang chỉ đạo người làm với những động tác mạnh mẽ của cánh tay.

“Như thế vẫn chưa đủ. Thế nên nó...” Cammy cắn môi.

“Tiếp đi,” Nicole khuyến khích.

“Nó bán cả nhẫn cưới của mẹ nó.”

“Ôi, Chúa ơi,” Nicole thì thầm trong khi Amanda há hốc miệng.

“Sao cô ấy không liên lạc với chúng tôi?” Amanda hỏi. “Sao cô không?”

“Bởi vì nó biết mọi người sẽ đưa nó tiền,” Cammy nói ngắn gọn. “Tori rất kiêu hãnh. Thêm nữa, nó không muốn Grant biết ngài bá tước đã mất. Nó muốn chuẩn bị để có thể chống lại việc tiếp quản của anh ấy – “

“Nhưng Grant đã bảo với chúng tôi nó từ bỏ rồi mà,” Amada nói.

“Anh ấy cũng nói với Tori như thế, nhưng đã có một hợp đồng,” Cammy chỉ ra. “Tori không thể hiểu sao anh ấy chỉ đơn giản từ bỏ một thứ mà anh ấy đã làm việc để có sau bao nhiêu lâu. Cháu tin Grant, nhưng hành vi của anh ấy rất khó hiểu.”

“Trừ phi chú ấy đang yêu,” Nicole nói. “Chú ấy có thể thậm chí không biết điều đó.”

Trong bữa trưa, Nicole giải thích sự vắng mặt của Grant cho Tori và Cammy. “Grant đi tìm Ian. Có vẻ như cậu ấy bị đưa đi bởi một nhóm bắt cóc.”

Mắt Tori mở lớn. “Tội nghiệp Ian! Em không thể tin anh ấy lại phải quay lại biển ngay. Em có thể làm gì?”

“Chắc chắn, Grant sẽ tìm được cậu ấy và đưa cậu ấy trở về,” Nicole khẳng định với cô. “Và em biết tính Grant tỉ mỉ đến thế nào.”

“Tức là anh ấy có lý do để không đến đây?” Tori hỏi.

Nicole gật đầu vẻ hạnh phúc.

“Thế tại sao anh ấy không nhắn tin? Tại sao anh ấy không nói cho em biết về Ian?”

Cái gật đầu của Nicole dừng lại. “Có thể chú ấy không muốn làm em lo. Như chị biết, em và Ian đã thành bạn tốt?”

“Vâng, bọn em đúng như thế.”

“Và rõ ràng Ian đã dính phải phiền phức. Đôi khi cũng có những chuyện đáng xấu hổ mà Grant luôn có thể giữ kín.”

Tori cố không tỏ vẻ hy vọng khi cô hỏi, “Grant có bảo chị nhắn với em cái gì khi anh ấy đi không?”

Nicole gãi gãi khuỷu tay. “Không hẳn thế. Nhưng ẩn ý thì đã quá rõ rồi.”

Tori nhìn mặt với cô.

“Được rồi. Chú ấy đã đi rất vội và mọi thứ rất khẩn trương. Có thể chú ấy đã nói gì đó. Chị quá bận bịu chia tay với Derek lúc đó.”

Có thể anh đã nói gì đó hoặc có thể anh chẳng nghĩ gì đến cô hết. Cô dám bỏ tiền ra cá điều thứ hai, dù tiền cô có ít – mặc dù sẽ không như thế nếu theo ý hai phụ nữ nhà Sutherland.

Suốt bữa ăn, Tori đã phải từ chối những đề nghị giúp đỡ tiền – vài lần đầy kín đáo, vài lần rất thông minh, vài lần như ép buộc – tổng cộng mười lăm lần.

Và khi Tori và Cammy tiễn họ ra cửa, Nicole chống tay lên hông và thông báo, “Bọn chị sẽ không đi cho đến khi em đồng ý để bọn chị giúp.”

“Em suýt nữa,” Tori nói. “Bọn em đang ngay ở điểm quyết định rồi. Nếu mọi thứ suôn sẻ, bọn em có thể giữ chân họ khỏi nơi này.” Cô nhìn hết Nicole đến Bà Stanhope. “Cháu muốn làm việc này.”

Bà Stanhope hắng giọng. “Cháu đã trở thành một... nhà tư bản rất khá, Tori. Nhưng chúng tôi không thể ngồi đó và nhìn cháu mất ngôi nhà của mình.”

“Làm ơn, nghe cháu. Cháu đã đọc vài câu chuyện trong đó có người anh hùng không thể nhận tiền của bạn, ngay cả trong sự khốn cùng của anh ta, bởi vì lòng kiêu hãnh của anh ta không cho phép. Khi cháu đọc cháu chẳng hiểu có gì mà quan trọng thế. Cháu nghĩ, ‘Ờ, nếu anh

nói thế - thì tôi biết thế,” và cháu lật sang trang khác. Giờ thì điều đó rõ ràng hơn với cháu rồi. Cháu biết cháu chẳng phải anh hùng, nhưng cháu nghĩ cháu có lòng kiêu hãnh giống như vậy.”

“Ôi, Tori, vay tiền chẳng có gì là xấu hổ cả,” Nicole chỉ ra.

Cô thở dài. “Có xấu hổ đấy, nếu em không thể trả lại.”

Hai tám

Dấu vết biến mất ở Pháp.

Hai anh em kéo cao cổ áo của họ trong cơn gió dữ dội từ Đại Tây Dương, nhấp nháy mắt trước những chiếc lá khô bay vù vù trong gió. Họ bước nhanh vào một con ngõ hẹp, rồi lách vào trong một quán trọ.

Cả ngày lẫn đêm, Derek và Grant đã lần theo từng đầu mối, bèn bĩ theo dấu vết người em họ. Và giờ trong cái đêm gió ào ào này, họ cay đắng kết luận họ chẳng còn hướng nào mới để theo nữa.

Khi họ ngồi xuống và lăm bằm gọi đồ ăn, Derek nói, “Chúng ta phải nhìn theo hướng tích cực. Khỉ thật, việc này có thể tốt cho Ian.”

“Có thể,” Grant nhắc lại, lơ đãng. Trong một đêm như đêm nay, anh đáng ra nên đang cuộn mình trên giường bên Victoria.

Derek búng ngón tay ngay trước mặt Grant. “Khỉ thật, Grant, chú cứ thế này suốt từ khi chúng ta rời Whitestone. Tôi biết chú đang giữ cái gì trong lòng, thế nên sao không nói quách ra đi.”

Grant gãi gãi chóp mũi. “Em bỏ lại vài chuyện... không hay với Victoria.”

“Sao chuyện đó lại ảnh hưởng đến chú?” Derek hỏi với giọng vừa phải. “Chú không có cảm xúc, không thể yêu, vân vân.”

“Điều đó không có nghĩa là em không muốn cưới cô ấy,” Grant trả lời. “Nhưng cô ấy đã ra cái tối hậu thư ‘tình yêu’ chết tiệt đó.” Lông mày anh nhăn lại. “Làm thế nào anh biết anh yêu Nicole?”

Derek chẳng cần phải suy nghĩ. “Anh biết khi anh nhận ra mình sẵn sàng dành cả cuộc đời mình cho cô ấy.”

“Nhưng một quý ông sẽ phải dành cả đời anh cho một cô nương – “

“Hạnh phúc. Anh hạnh phúc khi được làm thế. Thêm nữa, khi anh biết anh sẽ mất cô ấy, anh không thể dự tính gì cho tương lai cả, và anh cũng không muốn. ‘Cô ấy không phải của mi, hãy sống tiếp đi,’ anh đã tự bảo mình hàng trăm lần. Và ngay khi anh quyết định cần phải về lại Whitestone, việc đầu tiên anh nghĩ đến là Nicole sẽ thích chỗ đó lắm.”

Grant chắc chắn không thể dự tính cho một tương lai không có Victoria. Như thể tâm trí anh nổi dậy chống lại cái ý nghĩ đó. Anh nghĩ thật lâu về việc này cho đến khi thức ăn được mang ra.

Như hầu hết các quán ven đường mà họ đã qua, thức ăn dở đến tức cười. Cái cần nóng thì nguội ngắt. Đồ ăn cần mềm thì cứng quèo.

Derek khều một miếng đồ ăn gì đó không thể biết được, nhả mặt, rồi nói, “Anh vẫn nghĩ chúng ta nên thuê thám tử.”

“Em đã không nghĩ cậu ấy thực sự biến mất,” Grant nói. “Em nghĩ em có thể đưa cậu ấy về nhà như vài lần trước đây.”

“Cho đến hôm nay, chúng ta có thể chắc chắn cậu ấy đã biến mất. Chúng ta sẽ phải cho những người chạy việc lo vụ này.”

Grant thở ra đầu hàng và gật đầu. “Ian giống như một kẻ rất đáng ghét – cậu ấy lẽ ra phải như thế rồi. Cậu ấy đã cư xử khá lạ trong suốt chuyến đi.”

Một cô hầu bàn béo tốt lượn đến bên bàn của họ và cúi xuống. “Các quý ông đây có cần thêm gì không?” cô nói giọng khàn khàn.

Chẳng ai nhìn lên. Cả hai cùng nói, “Không.”

Khi cô ta bước đi, Derek nói, “Anh sẽ quay về, ngày mai.”

“Em hiểu,” Grant nói thành thực. “Em cần lần lại vài đầu mối, cố moi thêm thông tin gì đó.”

“Thế thì anh sẽ về và đối diện với Dì Serena.” Derek làm vẻ khổ sở. “Một mình.”

Grant kinh ngạc. “Anh sẽ làm thế?”

Derek gật đầu. “Anh phải gặp vợ anh. Anh nhớ Nicole và em bé. Anh nhớ cô ấy như thể anh nhớ không khí vậy,” anh khẽ thú nhận.

Grant băn khoăn không biết Victoria có nhớ anh chút nào không. Anh chắc chắn cô sẽ bận bịu với nào là chơi cờ, khám phá khu đất, có thể học cưỡi ngựa lại vì mùa xuân đến rồi. Khi anh đi, trông cô khá thoải mái và an toàn với Camellia và ngài bá tước, cùng chơi trò chơi bên lò sưởi. Nhưng Grant biết ngài bá tước già sẽ không còn được lâu nữa. Khi ông mất, Grant sẽ đảm bảo Victoria có tất cả những gì cô cần.

Grant nảy ra một ý tưởng. “Anh có thể gửi cho Victoria một con ngựa khi anh về không? Và cả dụng cụ cưỡi nữa. Đừng ngại phí tổn.”

“Anh sẽ làm, nhưng anh nghĩ cô ấy thích chú đến hơn là quà.”

Đôi lông mày anh nhíu lại. “Em thấy có trách nhiệm với Ian. Cậu ấy đã cố nói chuyện với em vài lần trong chuyến đi và em ngăn cậu ấy lại tất cả các lần. Em sẽ về ngay khi em có thể, nhưng giúp cho cô ấy nhớ đến em thì cũng chẳng tệ lắm.” Anh khoanh tay trước ngực. “Và em nghĩ đi xa sẽ có lợi cho em hơn. Cô ấy sẽ mất vài tuần để qua cơn hờn dỗi. Cô ấy cần có thời gian để biết thêm về ông mình. Quan trọng nhất là” – Grant cười, một nụ cười tự tin trên môi anh – “cô ấy sẽ nhận ra cô ấy nhớ em đến mức nào.”

“Em căm ghét hẳn ta!” Tori lầm bầm, khi Huckabee đưa món quà của Grant đến.

Cammy chặc lưỡi. “Em không thực sự nghĩ như vậy”

“Ồ, nhưng em nghĩ đúng như thế.” Một con ngựa cái bóng mượt. Anh ta nghĩ gì vậy, gửi cho cô một thứ đắt tiền đến thế? Có phải anh ta gửi quà vì cảm thấy tội lỗi? Đôi lông mày cô nhíu vào nhau và cô lắc đầu. Cô không thể hiểu mục đích và điều đó làm cô bức bối. Đây là một lời nhắn nhủ gì đó mà nếu cô hiểu được thì cô chắc bị nguyên rửa rồi.

Anh ta chẳng gửi lời nhắn, chẳng thư, chẳng hỏi han – chỉ là một con ngựa.

Cammy đã vuốt ngón tay dọc theo cái cổ nâu của con vật. Nhưng nó đúng là một con ngựa thật đẹp, Tori nghĩ, khi cô nhìn vào đôi mắt khôn ngoan của nó. Con ngựa hí nhẹ và dụi đầu vào Tori, và cô không thể không cười. “Em nghĩ nó thích chúng ta,” cô khe khẽ nói, “Tao biết bọn tao thích mày.” Nhưng cô cần một con ngựa kéo, không phải một con ngựa đua duyên dáng. Cô thẳng lưng và quay nhìn đi chỗ khác.

“Huckabee, bán nó với giá tốt nhất ông có thể. Và cả bộ dụng cụ nữa.”

Cammy nhìn mòn mỏi theo con ngựa khi ông ta dẫn nó đi. “Em vẫn nghĩ chúng ta có thể làm được chứ?”

“Hơn bao giờ hết, Cammy.”

Giọng cô nói với bạn nghe có vẻ rất tự tin, nhưng đêm đó khi cô nằm trần trọc trong bóng tối, sự lo lắng lại hiện đến. Cô không biết mình có thể cố thêm đến mức nào nữa.

Sau mỗi ngày, khi cô đặt mình xuống giường, có những lúc cơ thể cô còn đau đớn hơn khi nằm nghỉ. Cô quá mệt mỏi để có thể đứng dậy lần nữa, hay thậm chí là khóc. Ít nhất sự mệt mỏi của cô làm giảm đi sự ham muốn Grant.

Mặc dù nó không thể bị dập tắt hoàn toàn. Cô vẫn mơ thấy anh hằng đêm, những cảnh tượng gợi cảm xuyên qua tâm trí lơ mơ của cô.

Cô bắt đầu băn khoăn không biết cô có thể đẩy anh lui vào quá khứ không. Nơi mà anh thuộc về đó.

Camellia Ellen Scott là nữ kỵ sĩ giỏi nhất thế giới.

Cammy chắc chắn như vậy khi cô và con ngựa cái mới phi qua đồng cỏ và các hàng rào, bờ dậu và dòng suối. Cô có thể cảm thấy máu cô đang chảy mạnh, làm cho đầu óc cô thật sắc bén.

Những cái móng của con ngựa nện xuống đất, và âm thanh gợi cô nhớ lại thời thơ ấu hồi cô hay cưỡi ngựa bất cứ khi nào có thể. Cô rất mừng họ có thể giữ nó thêm hai ngày nữa trước khi người chủ mới đến mang nó đi. Cammy đã dự định sẽ ở trên lưng nó mọi giờ mọi phút trong hai ngày đó.

Cô đã từng nghĩ cô sắp chết, nhưng hôm nay, bây giờ, cô biết cô vẫn sống và sẽ vẫn như thế kha khá lâu nữa. Cammy cảm thấy... mạnh mẽ và như được hồi sinh. Tiếng cười cô phá ra khi họ nhảy qua một bờ dậu cao hơn và tiến về phía một cái khác.

Cô đang bay. Thực sự đang bay. Về phía sau.

Con ngựa đã chậm lại, lồng lên trên hai chân sau, và lui lại, làm cô lộn nhào, một chân mắc vào bàn đạp cái yên ngựa một bên của cô (yên ngựa cho phụ nữ). Khi nó tuột ra, cô rơi phịch xuống. Sau một giây choáng váng, cô rón rén bò dậy, rồi đứng lên. Sự đau đớn chạy xuyên qua đùi trong của cô và bàn tay cô đưa lên để xoa xoa cái mông đang đau nhức.

“Tôi có thể giúp cô cái đó không?” một giọng trầm trầm hỏi.

Cammy bỏ phắt tay ra và xoay người lại, môi cong lên vì bức tức. Hơi thở của cô bỗng biến mất cái vụt.

Đó là ngài nam tước.

“Ý tôi là con ngựa.” Đôi mắt xám của anh ta sáng lên vì cười. Cười với cô. “Tôi có thể giúp cô với nó không?” Anh ta xuống ngựa và dắt ngựa của anh ta, nhưng ngựa của cô thì chẳng thấy đâu cả.

Nói đi, Cammy. Giờ đến lượt mày phải nói rồi. “Tôi, ồ, vâng. Nó đã phát hoảng.”

“Chúng ta có thể đi bộ một chút xem có thấy nó không.”

Khi cô bước một bước và nhăn mặt, mắt anh mở lớn. “Chỗ nào bị thương sao?” người đàn ông kêu lên.

Chỗ nào bị thương à, đúng thế. Một chỗ trên người cô mà cô ghét phải nói với cả bác sĩ, chứ đừng nói là một vị nam tước hấp dẫn.

Cô sẽ phải nói dối thôi. “Mất cá chân tôi.” Chẳng phải các quý cô rất hay bị treo chân sao? Trước khi cô kịp nghĩ xong, anh đã quỳ xuống phía trước cô, vén váy cô lên! “Tôi – gì cơ? Dừng lại ngay!”

“Ừm, rõ ràng cô chẳng đau đớn lắm, nhưng tôi cần phải xem cô có bị gãy xương hay bong gân không.”

“Thả váy tôi xuống, thưa ngài!”

Anh ngước lên, nhìn như thể đang cố nén cười.

Mặt cô như bốc cháy. Anh ta có thể trông rất tuyệt, nhưng cô không thích anh ta thấy cô buồn cười. Cầm nghếch lên, cô nói, “Tôi sẽ tự kiểm tra.” Để chứng minh ý kiến của mình, cô tập tễnh đến bên một gốc cây đã đổ và ngồi xoay lưng về phía anh. Cô nghĩ cô đã nghe thấy anh ta cười khúc khích.

Trong khi cô giả vờ nắn nắn mắt cá chân, anh ta nói, “Tôi đang ở trên đồi và thấy cô vút qua vùng đất. Cô rất có tài cưỡi ngựa.”

Cô ngoái nhìn qua vai. “Có tài cưỡi ngựa không làm cho người ta để ngựa chạy mất và đi tập tễnh.”

Giờ thì anh thực sự cười khúc khích. Anh bước tới và cúi xuống nhìn vào mắt cô. “Rồi, thế kết luận thế nào?”

Cô nhìn vào anh trống rỗng. Kết luận? Mê tí rồi chứ sao.

“Kheo chân cô? Bong gân?”

“Ồ! Vâng, chỉ là bong gân thôi.”

“Tôi là Stephen Winfield. Tôi có thể được biết tên cô gái gặp nạn của tôi không?”

Cô thực sự cười rồi đây. Anh ta chẳng thể biết được. “Thưa ngài, ngài không thể hiểu được gặp nạn là thế nào với tôi. Chuyện này, tôi đảm bảo với ngài, chỉ như một cái nấc cụt.”

“A, thế tên cô gái của tôi là gì?...”

Ôi, anh ta quá quyến rũ. Cô cảm thấy như lao đao, như thể cơ thể cô đã tan chảy ra ở bên trong, làm cô chẳng thể nhớ nổi người ta hay nói chuyện phiếm như thế nào, đặc biệt là chuyện phiếm với một người đàn ông mà người ta thấy đặc biệt hấp dẫn. “Tôi là Camellia Scott.”

Anh cầm lấy hai bàn tay lấm lem của cô, chùi chúng vào cái áo khoác của anh, rồi hôn một bàn tay. “Rất vinh hạnh.”

Họ nhìn nhau một lúc dường như là rất lâu cho đến khi cô nghe thấy một tiếng hí cao vút. “C-con ngựa của tôi! Tạ ơn chúa.”

Cammy đứng dậy, định sẽ tập tễnh đến bên và lên ngựa. Cô có thể làm được, mặc cho cái cơ vừa bị dẫn và cái lưng đang đau, nhưng cô sẽ trông như một anh hề. Cô quay về phía Winfield. “Cám ơn anh đã giúp đỡ, nhưng anh có thể thấy là tôi đã có tất cả những thứ tôi cần.”

Anh nhìn cô vẻ thích thú. “Tôi sẽ đưa cô về.”

“Tôi không cần hộ tống đâu.” Anh nhướn đôi mày lên với cô. Cammy, một người bướng bỉnh, nhận ra ngay sự bướng bỉnh của anh. Cô sẽ không thắng được vụ này. “Được rồi!”

Anh lên ngựa, gò cương tiến về phía cô. Trước khi cô kịp bắt đầu phản đối, anh đã bế cô lên và nhẹ nhàng đặt cô vào lòng.

“Ch-chuyện này không hợp phép tắc. Tôi tưởng anh sẽ hộ tống tôi, chứ không phải mang tôi về.”

“Việc này có vẻ khá phù hợp, nếu xem xét đến hoàn cảnh thực tế.”

Cô thở ra bực bội và quay đầu. “Thế thì về gia trang Belmont!”

“Tôi biết cô sống ở đâu. Tôi đã thấy cô hôm nọ, nhớ không?”

Tất nhiên là cô nhớ! Nhưng sao anh ta lại nhớ được cô?

“Cô là họ hàng của cháu gái Belmont à?” anh hỏi.

“Không, tôi là người trông nom cô ấy khi còn nhỏ.”

Anh hít vào thật mạnh. “Cô là một trong những người bị kẹt trên đảo?”

Cô thẳng người và cầm cô nghênh lên.

“Đúng cô rồi. Thật là một vinh dự được gặp cô, Cô Scott.”

Cô xoay người trong lòng anh để nhìn anh rõ hơn. “Anh không nghĩ tôi kỳ cục sao?”

Anh lắc đầu. “Tôi nghĩ cô đã đúng. Một cú ngã ngựa chỉ như trò chơi hàng này của cô. Tôi cũng nghĩ cô chắc chắn phải là một phụ nữ ác chiến.”

Cô bối rối. Cái cách anh nói những từ cuối, thật thấp và mãnh liệt, gần như làm cô run lên. Cô biết trả lời anh thế nào bây giờ? Biết nói gì?

Cô cố tự kiềm chế mình. Anh làm cho cô muốn nói ra những thứ còn ngốc nghếch hơn nữa, nên cô phải mím chặt môi lại, quyết im lặng suốt quãng đường về. Khi họ đến ngay bên cửa vào, anh giúp cô xuống, nhưng không phải xuống đất. Anh bế cô ngay trong cánh tay anh, làm cô không còn lựa chọn nào khác là vòng tay bám lấy cổ anh.

“Anh không thể bế tôi vào trong!” Ôi, anh ấy thật mạnh mẽ. Cô có thể cảm thấy các cơ bắp của anh đang vận động. “Anh không thể vào nhà!” Chúa ơi, mùi hương của anh ấy thật không thể tin được. “Làm ơn, đặt tôi xuống!”

Anh đá cánh cửa bằng chiếc ủng. Cô rên lên. Cô chỉ muốn đi cưỡi ngựa một chút thôi mà. Huckabee mở cửa, và hàm dưới ông ta như rút xuống, làm mặt cô lại bốc cháy.

“Ông có thể đưa tôi đến một cái ghế?”

“Tất nhiên, thưa ngài.”

Winfield xốc cô trong cánh tay. Cô tưởng anh chỉ muốn một vị trí thoải mái hơn, nhưng thực tế là anh ôm cô chặt hơn. Liệu tình trạng này còn có thể trở nên không thể chịu nổi hơn nữa?

Hình như. Tori bước vào, nhìn thấy cô bị thương, và chạy về phía họ, như thể sắp đánh Winfield. “Chị đau à? Có chuyện gì thế? Tại sao anh ta lại ôm chị?”

Anh trả lời với giọng nhẩn nại, “Cô Scott hơi bị bầm dập một chút. Cô ấy ngã ngựa. Tôi đang ôm cô ấy vì tôi không muốn cô ấy đi bộ.”

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống một cái ghế trong phòng khách và yêu cầu lấy đá, mấy cái gối và trà. Tori lưỡng lự, mắt nhìn vị nam tước, nhưng khi cô thấy Huckabee đi về phía nhà chứa đá, cô lườm Winfield cảnh cáo rồi đi kiểm gối.

Anh kê cái mắt cá tội nghiệp chẳng hề sưng của Cammy lên những cái gối nhỏ kiếm được. Cô phủ váy lên trên ra vẻ e lệ.

“Liệu tôi có thể đến thăm và xem cô bình phục thế nào không?”

Anh đã giúp cô quá nhiều. “Chuyện đó không cần thiết đâu.”

“Tôi nhất quyết thế.”

Cô lắc đầu. Cô không muốn anh cảm thấy có nghĩa vụ phải đến gặp cô và tất nhiên là không muốn anh biết cô đã nói dối về cái mắt cá chân. “Tôi không nghĩ đó là một ý hay.”

Lần đầu tiên, mặt anh chùng xuống. “Tất nhiên rồi.” Anh nói gần như với chính mình, “Tôi hay quên mất là mình đã già thế nào rồi.”

“Già,” cô cười khẩy, xoa xoa một vết bầm trên bàn tay. “Anh chỉ mới khoảng cuối ba mươi, nếu đúng thế, và vẫn còn sung sức lắm.” Cô ngược nhìn lên đúng lúc cô há hốc miệng vì lời nói của mình. Mặt đất sẽ nuốt chửng cô, nếu nó làm đúng như cô cầu xin lúc này.

Mắt anh có vẻ rất vui, vẻ mặt hài lòng. “Đầu bốn mươi. Nhưng tôi sợ cô quá trẻ với tôi.”

“Tôi không quá trẻ với anh.”

Nụ cười của anh mở rộng hơn.

“Ý tôi là, nếu hai người ở tuổi chúng ta...” cô ngó lơ và nhăn mặt. “Tôi chỉ nói là nếu hoàn cảnh...” Mặt cô đang bốc khói. “Tôi gần ba mươi rồi!” Có thể anh không chỉ thích thú với cô. Có thể nói rằng anh vui vì cô. Hoặc cả hai. Cô cũng chẳng biết nữa.

“Tôi không hiểu sao có thể như thế được, nhưng vì như thế thì càng tốt cho tôi –”

Tori trở lại với những cái chần, gối, và bà Huckabee đang mang thứ trà ưa thích của Cammy đến. Tori chăm chú nhìn Winfield đang ngắm Cammy và có vẻ không hài lòng lắm với hoàn cảnh đó. Anh có thể đã cảm thấy sự thù địch từ phía Tori bởi vì, với một nụ hôn thật lâu trên tay Cammy, anh quay người và xin phép ra về. Nhưng chỉ sau khi anh nói với qua vai, “Thứ sáu, cô Scott.”

Cả cô và Tori cùng nhìn cánh cửa một lúc lâu sau khi anh đã đi.

“Kể cho em mọi chuyện đi nào,” cuối cùng Tori nói.

Cammy giải thích cú ngã của cô và kể tỉ mỉ sự tử tế của anh. Và cô không bỏ qua những thứ ngốc nghếch cô đã nói. Cuối cùng, cả cô và Tori đều cười phá lên.

“Ôi, Cammy, em thật bất lịch sự với anh ấy. Một lần nữa. Em chỉ quá lo lắng cho chị thôi. Và cái cách anh ấy ôm chị. Như muốn chiếm hữu.”

“Thật hả?”

Tori gật đầu. “Chắc chắn.”

“Chị không thể tin chị đã bảo anh ấy sung sức. Và đó chỉ là một trong những thứ ngớ ngẩn chỉ nói với anh ấy. Chị rất sợ vì biết rằng mình không thể nói chuyện.”

“Em nghĩ chị nói chuyện rất tuyệt nếu như cái cách anh ấy nhìn chị là một dấu hiệu. Rồi, thế chị sẽ mặc gì cho Thứ sáu đây?”

“Đừng có ngớ ngẩn,” Cammy kêu. “Em nói cứ như anh ấy sắp đến để tán chị vậy.”

“Đó chính xác là việc anh ấy đang làm. Bà Huckabee đã nói anh ấy góa vợ hơn mười năm rồi.”

Cammy gần như chẳng biết anh và cô vẫn cảm thấy buồn cho sự mất mát của anh. “Anh ấy chỉ lịch sự thôi. Đàn ông đẹp trai, mạnh mẽ như anh ấy không tán tỉnh những con bé đầu đỏ gầy

nhằng, nhọt nhọt, và từng có đầu óc ngơ ngẩn.”

“Chẳng có gì đúng cả trừ cái vụ tóc đỏ,” Tori khẳng định. “Nhưng em có cảm giác ngay cả nếu tất cả những điều trên đều đúng, anh ấy vẫn làm.”

Winfield trở lại vào Thứ tư.

Sau khi vội vàng lên phòng và thử tất cả các bộ váy cô có, Cammy chọn một bộ váy đi dạo màu xanh hoàng gia, vuốt lại tóc, và từ từ bước xuống cầu thang. Sự đau đớn ở chân và lưng cô mà cô vừa mới than phiền sáng nay đã biến mất.

Anh hít vào một hơi khi thấy cô và có vẻ ngưỡng mộ đến mức cô quả quyết rằng anh chàng tội nghiệp đã mù mất rồi.

“Tôi đã chuẩn bị sẵn một lý do, rằng tôi nghĩ cô không thể đi lại dễ dàng và hôm nay thật là một ngày đẹp trời, và tôi rất ghét để cô phải ở trong nhà. Nhưng sự thực là, tôi không muốn phải đợi đến thứ sáu. Và tôi thích cái ý nghĩ được bế cô lần nữa.”

“Ồ,” là câu trả lời của cô. Cô gần như không thể thở nổi.

“Thế nào, tôi có một cái khăn, một ít rượu, một chút thức ăn, và một cây anh đào nở sớm để chúng ta có thể thưởng thức những thứ kia bên dưới gốc.”

Cô suýt thở dài, nghe thật tuyệt vời. “Tôi sẽ đi với anh, nhưng tôi phải kiên quyết là tôi sẽ tự đi. Vết thương của tôi khá hơn sau khi đi loanh quanh một chút rồi.”

“Nhưng mắt cá của cô...”

“Gần như chỉ hơi nhức. Như tôi đã nói, chỉ như một cái nấc.”

Cô thấy anh chần chừ và biết anh đang nghi ngờ, nhưng cô ghéech cằm lên thách anh dám nói gì đó. Đương nhiên, là một người bướng bỉnh, anh nhận ra sự bướng bỉnh của cô.

“Như ý cô thôi.”

Họ đi dạo, chậm hơn là cô muốn, lên những ngọn đồi đến một chỗ có thể nhìn khắp thung lũng và bày bữa trưa ra. Dù cô cố gắng hạn chế với vài quả nho, anh thỉnh thoảng lại rót rượu và mời cô những thức ăn thật tuyệt, mơ bọc đường và táo rán, pho mát ngon đến nỗi cô muốn đảo mắt vì sung sướng, và những chiếc bánh mì nâu và trắng bọc trong vải vẫn còn ấm.

Càng nhiều rượu cô uống, cô càng nói nhiều hơn. Cái tên xấu xa kia cứ lợi dụng tình trạng đó của cô để hỏi cô về hòn đảo. Làm sao cô có thể nói với anh rằng cô từng đầu óc lộn xộn, không thể ăn cá – một món chính trong thực đơn của nước Anh – và không nhớ nhiều lắm về vài năm gần đây? Sao cô có thể tâm sự với anh rằng có những thứ cô ước mình không thể nhớ lại? Cô làm anh tiu nghỉu bằng cách kể về thực vật và động vật ở đó.

Cuối ngày, một ngày thật đáng yêu, anh nói với cô, “Thời gian trôi quá nhanh khi tôi ở bên cô.” Anh vội lấy tay cô. “Tôi muốn gặp cô ngày mai.”

Cammy nhìn anh chăm chăm, bối rối vì anh thực sự có vẻ thích cô. Người ta rất dễ quen với

việc có một người đàn ông rất ổn cười với cô như thể cô quá tuyệt diệu.

Nhưng cô vẫn lo lắng. Sao cô có thể tìm được ai đó, được tán tỉnh, trong khi Tori đang để tang ông của cô ấy? Và cả tình yêu của cô ấy nữa?

Như đã hứa, Winfield đến một lần nữa vào thứ Năm. Nhưng khi anh nói về những việc họ sẽ làm ngày hôm sau nữa, như thể sẽ rất khó hiểu nếu họ không ở cùng nhau hôm sau, cô nói, “Em rất muốn gặp anh ngày mai, nhưng tình hình ở gia trang rất nhạy cảm vào lúc này.”

“Như thế nào?”

“Cô Victoria đang phải chịu một áp lực khủng khiếp. Em không biết việc này có làm cô ấy thêm lo lắng không.”

“Chẳng phải cô ấy sẽ hạnh phúc vì một người đàn ông, một anh chàng tốt và đứng đắn, anh phải nói thêm như thế, đã say vì em?”

Cô nghĩ anh trêu cô. “Anh say à?” cô hỏi khế.

Vẻ mặt của anh thật nghiêm túc. “Từ lần đầu tiên anh thấy em.”

Miệng cô há ra như không tin nổi. Cô muốn che dấu sự ngạc nhiên của mình, để nói cái gì đó hay ho. Nhưng đôi môi anh đã phủ kín môi cô và giúp cô khỏi phải làm cái việc phiền phức đó. Chậm rãi, nhẹ nhàng nhưng vẫn thật gấp gáp. Anh đã nói nhiều trong giây phút ngắn ngủi đó hơn cả cô có thể mơ thấy. Anh lui ra, ánh mắt anh gặp mắt cô. “Hãy nói với anh em cũng cảm thấy như thế.”

“Em có,” cô trả lời, rồi lại đặt môi trở lại trên môi anh, nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt anh như thể đáp lại.

Hai chín

Dù cảnh bờ biển Đại Tây Dương rất ấn tượng mấy ngày qua, Grant vẫn không thể thưởng thức nó được. Tối nay anh đã được thấy mặt trời lặn xuống mặt biển xanh lam, những đám mây trải dài được tô màu đỏ tía. Grant ghìim ngựa chậm lại, và cảm thấy sự đau đớn anh phải chịu mỗi khi nhìn thấy cái gì đó thật đẹp. Ý nghĩ đầu tiên của anh là Victoria đáng ra cũng nên được nhìn thấy nó.

Đêm trước khi Derek quay về nhà, anh ấy đã nói anh nhớ chị Nicole như thể anh ấy nhớ không khí vậy. Grant giờ đã hoàn toàn hiểu rõ tâm trạng đó. Victoria nên ở bất cứ đâu có mặt anh. Thế thôi.

Sao mà tôi biết tôi đang yêu nếu tôi chưa bao giờ yêu cơ chứ?

Mặt trời như xì khói khi nó gặp mặt biển. Bầu trời cháy lên với ráng chiều.

“A, khỉ thật.” Anh nhăn mặt, rồi úp tay lên trán.

Bởi vì anh chưa bao giờ cảm thấy thế này nên anh biết. Anh lắc lắc cái đầu đang cúi. “Mình yêu cô ấy,” anh tự lẩm bẩm, nhận ra giọng anh thật lạ lùng. Lại nhìn lên bầu trời, anh nói giọng

rõ ràng hơn, “Mình yêu Victoria.”

Sự phát hiện của anh làm anh gần như phát cuồng lên muốn trở về để nói với cô, nhưng anh cố kìm mình lại, nhẫn nại lần theo một đầu mối cho đến cùng. Khi anh kết luận rằng anh đã không bỏ lỡ cái gì có thể giúp họ về vụ Ian biến mất, anh cho phép mình quay trở về Anh, cưỡi ngựa cả ngày lẫn đêm đến eo biển (eo biển giữa Pháp và Anh), và đi đi lại lại trong suốt chuyến đi ngắn qua đó. Cứ thêm mỗi dặm gần đến nhà, cảm giác có lỗi vì đã không tìm được người em họ càng trở nên nặng nề hơn, nhưng đơn giản là anh không thể tìm được hướng nào khác để điều tra.

Khi anh đã về đến Whitesonte, anh dẫn con ngựa đã sùi cả bọt mép đến tàu ngựa và yêu cầu cho nó ăn và đóng yên một con khác. Anh vội đi vượt qua cả Amanda trong vườn và chào bà thật nhanh.

“Grant,” bà trả lời cụt lủn.

Ngạc nhiên vì cách cư xử lạnh lùng của bà, anh bước vào nhà, đói gần chết, người phủ đầy bụi đường, và nôn nóng hơn bao giờ hết. Anh nhón hai quả táo làm bữa tối, rồi suýt nữa thì đâm sầm vào Derek. Grant nhận ra vẻ mặt của ông anh trai và nheo mắt lại. “Anh đã báo tin cho Serena chưa?”

Derek gật đầu lơ đãng. “Dì ấy đang chắc chắn dì sắp chết vì một căn bệnh của vùng nhiệt đới mà dì ấy vừa đọc được trên tờ Times, và đang tập trung mấy cô con gái để đi cùng dì đến Bath đấy.”

“Mấy con nhóc tội nghiệp.”

“Nhưng anh đã thả tội chạy việc ra rồi,” Derek nói thêm. “Họ nói họ sẽ có tin sớm.”

“Tốt lắm, bởi vì em chẳng tìm thấy cái gì mới cả.” Grant vẫy một quả táo về phía Amanda. “Tại sao mẹ không nói chuyện với em?”

“Anh sợ là không chỉ có mẹ thôi đâu,” Derek thú thật. Và như để chứng minh cho ý kiến của anh, Nicole bước vào, nhìn thấy Grant, và ra khỏi phòng ngay lập tức.

“Chuyện này là thế nào đây?” Grant hỏi.

“Anh... đó là về Victoria –”

Grant thả quả táo rớt xuống để nắm lấy áo Derek. “Cô ấy bị sao à? Cô ấy gặp phiền phức gì sao?”

“Cô ấy không sao cả,” anh vội vàng khẳng định với Grant. “Nhưng ngài bá tước già đã qua đời khi chúng ta đi.”

“Ông ấy chết rồi?”

“Đúng, ông ấy chết rồi.” Câu này là của mẹ anh, người vừa bước vào phòng. “Chẳng để lại cho nó được cái gì. Còn tệ hơn là không có gì. Nó đã làm việc như một người làm công và phải bán tất cả những thứ không được gắn chặt xuống đất chỉ để ngăn các chủ nợ lấy mất khu gia trang. Và thực ra, cái chuyện về những thứ không được gắn chặt xuống cũng không còn hoàn

toàn đúng nữa.”

Grant ngồi phịch xuống một cái ghế trong phòng khách và thở ra thật mạnh.

“Nó đã phải bán cả chiếc nhẫn cưới của mẹ mà Camellia đã tháo ra từ ngón tay Bà Anne trước khi họ chôn bà ấy.” Bà lườm Grant. “Con đưa Victoria về đây. Rồi con bỏ mặc nó.”

Ngay lập tức, anh đứng lên. “Mẹ biết tại sao con phải đi – “

“VẬY TẠI SAO CON KHÔNG ĐẢM BẢO NÓ CÓ ĐỦ TIỀN TRƯỚC KHI CON ĐI? CHO AI ĐÓ TRÔNG NOM NÓ? CHỈ MÌNH CON BIẾT BELMONT THỰC SỰ NGHÈO Túng ĐẾN THẾ NÀO MÀ. CHÚNG TA CHẴNG BIẾT GÌ CẢ. CON ĐÃ THẤY CHỖ ĐÓ NHƯ RỤNG RA TỪNG MẢNG XUNG QUANH HỌ CÒN GÌ.”

“Trong trường hợp mọi người chưa nhận ra, con suy nghĩ không được ổn cho lắm khi có cô ấy dính vào. Con chỉ không nghĩ ông ấy lại chết sớm thế.”

“Ông ấy đã mất, và con đã bỏ nó mắc kẹt – đó là cách nó nghĩ về chuyện này, một lần nữa mắc kẹt. Và cũng giống như lần trước, nó làm tất cả những gì phải làm để tồn tại. Con có tin hay không cũng vậy, nó đang cố thực hiện việc đó đấy. Nhưng rồi nó phải – “

Grant đã ra khỏi cửa trước khi bà kịp nói thêm một từ nào.

Anh đến được khu gia trang trong chưa đầy nửa ngày. Không khi hăng say ở khắp nơi, và đã có những sự thay đổi, nhưng anh không chần chừ để ngắm nghía bất cứ cái gì, chỉ vội chạy về phía lối vào. Cái vòng gỗ cửa không còn nữa. Lông mày Grant nhíu lại. Chắc chắn Victoria không đến nỗi phải bán cái đó luôn.

Lo lắng một cách kỳ lạ, anh dầm của ầm ầm, nhưng chẳng ai trả lời. Nhận ra nó không khóa, anh tự bước vào và tìm khắp ngôi nhà cho đến khi anh thấy cô trong phòng làm việc. Grant tưởng anh đã chuẩn bị sẵn sàng để gặp Victoria, nhưng ngực anh như thắt lại khi anh thấy cô xoa xoa trán, mặt cô thật trầm ngâm khi cô kiểm tra các sổ sách trước mặt.

Anh không muốn cô phải trầm tư. Đặc biệt là vì những thứ sổ sách. Nếu có một thứ Grant có thể giúp cô được, thì đó là về tài chính. Anh tự nhắc mình rằng cô không cần anh chăm sóc cô.

Khỉ thật, anh cần được chăm sóc cô.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu làm cho sự căng thẳng của anh tăng lên chục lần. Có một khả năng – dù rất nhỏ - anh có thể hàn gắn sự rạn nứt giữa họ và có cô trong vòng tay anh trong một chốc nữa.

Thật có quá nhiều việc phải làm, và đầu Tori đã đau như thể hai thái dương cô đang bị kẹp chặt. Ngay cả tiếng chim hót ngoài kia – nơi cô đã đặt một hộp thức ăn để thu hút – cũng như xiết vào trong đầu cô.

Cô vươn tay lên, cố hoạt động những cơ bị căng ra ở lưng và cổ. Hơi thở của cô bỗng ngừng lại và cánh tay cô như rút ra. Grant? Anh đang dựa vào khung cửa nhìn cô chăm chăm. Anh ấy đã ở đó bao lâu rồi? Cô nhăn mặt. Người đàn ông đó không thể chọn một ngày tệ hơn.

Không cần được mời, anh bước vào phòng làm việc của cô.

Anh ta nghĩ anh ta là ai, tự tiện bước vào ngôi nhà của cô như thế này?

Như thể anh ta là chủ nhân của nó.

Anh đứng một lúc lâu cạnh bàn, rõ ràng choáng váng vì trông cô thật mệt mỏi hoặc vì vẻ mặt dữ dội của cô khi cô nhìn anh. Nếu cô trông có vẻ mệt mỏi, thì trông anh còn mệt rũ ra, mặt anh dường như có một biểu hiện nào đó. Quần áo của anh phủ đầy bụi, đôi ủng của anh mòn vẹt. Anh đã cưỡi ngựa đến đây mà không còn cả thời gian cạo râu. Đôi lông mày cô nhíu lại về chú ý, cho đến khi anh đặt cái mũ băng quơ trên bàn cô và ngồi xuống. Hành động đó làm cô điên tiết và làm dậy lên trong cô một cảm giác chiếm hữu đối với khu gia trang.

“Chúng ta cần phải nói chuyện.”

Làm ơn, đừng đến đây vì khu gia trang. Đừng có muốn nó như tôi muốn...

“Tôi cần giải thích những gì đã xảy ra mấy tuần qua – “

“Anh có tìm thấy lan không?” cô ngắt lời.

Mặt anh căng ra. “Không, tôi không.”

Cô nhìn xuống, không muốn chia sẻ nỗi buồn của mình cho anh. Cô tưởng Grant sẽ tìm thấy lan như Grant đã tìm thấy cô, và rất thất vọng vì không phải như vậy. “Có phải vì thế mà anh đến đây không?” Cô lại nhìn anh. “Để nói với tôi rằng anh không tìm thấy anh ấy?”

“Không. Không hoàn toàn như vậy.”

“Anh còn muốn nói chuyện gì nữa? Tôi e tôi không có thời gian hay là ý thích được bàn luận chuyện thế sự lúc này,” cô nói, giọng cô thật lạnh lùng và điềm tĩnh.

Mắt anh mở lớn hơn một chút. “Chúng ta đã không gặp nhau mấy tuần rồi. Cô không thể dành thời gian cho tôi?”

“Đó có phải lý do anh đến đây? Chỉ đến thăm? Anh nên để danh thiếp lại.”

“Em biết đó không phải lý do anh đến đây – chỉ đơn giản là đến thăm.”

“Làm sao tôi có thể biết được anh muốn gì ở đây?” Cô ngửa tay lên trong sự bức bối thực sự. “Lần cuối anh đến đây, anh đã thề không trở lại – “

“Anh đã cư xử như một thằng khốn, và anh rất hối tiếc về chuyện đó.”

Anh hối tiếc về chuyện đó? Anh xin lỗi, tâm trí cô như kêu lên. Hãy nói là anh xin lỗi đi. Cơn đau đầu của cô đã lan ra khắp cả đầu. Cô nhớ rằng cô đã thề sẽ không chấp nhận anh ngay cả nếu anh có thề sẽ yêu cô mãi mãi và cầu xin tha thứ. Anh thậm chí còn không được gần đến mức đó với cuộc nói chuyện quái gở, gượng gạo này.

“Tôi không có thời gian cho chuyện này,” cô nói, xếp các tờ giấy lại bằng những động tác dứt khoát. “Anh phải đi thôi.”

“Anh chưa muốn đi.” Anh cào ngón tay vào trong tóc với vẻ bức bối. “Anh phải nói chuyện với em.”

Cô đứng dậy. “Tôi không phải nói chuyện với anh. Và như tôi tính toán, anh bao giờ cũng được làm theo ý anh mỗi khi chúng ta tranh cãi, với tôi thế là đủ rồi. Tạm biệt, Grant.”

Anh nhìn cô vẻ khó tin.

“Chấm dứt rồi. Tôi đã nói tạm biệt.” Cô bước ra cửa trước để tiễn anh đi, và nghe thấy anh đi theo. Khi cô mở cửa, anh bước ra, và thềm kín bên trong, cô hơi thất vọng. Cô đã muốn một lời van nài xin lỗi. Không hề báo trước, tay anh vươn ra kéo cô về phía anh. Môi anh trên môi cô, sự đụng chạm ấy vẫn bùng nổ như mọi lần. Cô không tát anh mà cũng không chống lại, chỉ hoàn toàn bất động. Một lúc sau, cô không thể cưỡng lại và bắt đầu cử động đôi môi một cách nhẹ nhàng bên dưới môi anh. Anh rên lên, cô thở hắt ra. Tay họ chạm vào nhau khi cả hai vươn ra để ôm lấy người kia.

Nhưng anh đang ngừng hôn, như thể cố tự tách mình ra. Cô nghe thấy chính cô kêu lên khê phản đối. Khi cô mở mắt ra và họ rời nhau ra, cô thẳng người dậy.

Anh xoa tay lên mặt. “Nó chưa hề chấm dứt.”

“Chuyện này chẳng có nghĩa gì cả,” cô quát lên. “Chúng ta vẫn luôn như thế. Nếu anh chịu nghe bất cứ điều gì tôi nói trước đây, anh sẽ biết là tôi muốn nhiều hơn.”

“Anh đã sẵn sàng để cho em nhiều hơn,” anh nói, câu nói như một lời hứa.

Cô lắc đầu, giận dữ. “Anh đừng có đùa với tôi. Tôi hy vọng là anh đủ hiểu bản thân mình để không chuyển từ ‘một cuộc hôn nhân chỉ có nhục dục’ thành ‘bất cứ cái gì em muốn’ trong vòng có vài tuần. Vài tuần đó chúng ta không ở gần nhau và không cùng nhau giải quyết chuyện đó, tôi phải nói thêm.” Cô ấn ngón tay vào thái dương. “Anh đã nói rất rõ ràng lần trước chúng ta gặp nhau, và mặc dù tôi không đồng ý với anh lúc đó, tôi đã hiểu ra là anh đúng về tất cả mọi chuyện.”

“Không. Không, anh không đúng. Anh đã là một – “

“Tôi muốn anh biết là tôi chúc cho anh được hạnh phúc,” cô lạnh lùng ngắt lời, và đóng cánh cửa ngay trước khuôn mặt đẹp trai đến đau đớn của anh.

Nhưng nó chỉ giúp cô được một ngày. Ngày hôm sau, anh lại đến như một con chó theo khúc xương, tiếp tục theo đuổi. Chỉ còn vài tuần nữa là khu gia trang thành của cô, cô quyết tránh mặt anh bằng mọi giá.

Trốn anh cũng dễ như hời ở trên đảo vậy. Mỗi khi những con chó sủa, cô rời nhà hoặc vào đọc sách trong nhà kho với ánh nến. Một lần, cô và bà Huckabee đang trong bếp và nghe tiếng anh bước trong nhà. Bà ta đã hích mông vào cô, làm cô bắn vào trong kho thức ăn ngay trước khi Grant bước vào. Một lần khác, Huck đã giấu cô vào trong đồng rơm nơi cô đã bị lũ mèo con trong nhà kho thải rác rưởi lên một cách kín đáo.

Số ngày cô trốn anh càng tăng lên thì càng làm cô thỏa mãn.

Khỉ thật, đúng là thế.

Victoria đã chấp nhận cuộc sống không có anh, điều đó thật không thể chấp nhận được.

Khi Grant gõ cánh cửa ngôi nhà, anh nhớ lại đến lần thứ một trăm ánh mắt không hề nao núng của Victoria ngày đầu tiên anh trở lại. Grant đã chuẩn bị tinh thần cho cơn giận dữ của cô. Sự nhẫn nhịn của cô còn tệ hơn nhiều. Nhưng cô đã từng chiến đấu để có anh; anh sẽ không làm kém hơn vì cô.

Lập kế hoạch, chuẩn bị, chiến đấu, chinh phục. Nó có hiệu quả trong kinh doanh. Sau bao lần đổ dành, cuối cùng anh đã có được sự ủng hộ của mẹ anh và Nicole, và nếu anh không thể tìm thấy Victoria, anh sẽ sẵn lòng cho được Camellia và tuyển mộ cô ấy luôn.

Nhưng Camellia có vẻ không hài lòng khi thấy anh. Thực tế là, ngay tại cửa trước, cô ấy nói, “Tôi không thể nói là tôi hài lòng khi thấy anh.” Cô dẫn anh vào nhà, ít nhất là thế.

Sự khác biệt trong vẻ ngoài của cô làm Grant muốn ngã ngửa. Chẳng còn người phụ nữ gầy gò, ốm yếu, thay vào đó là một cô gái duyên dáng, mạnh mẽ. “Cô Scott, trông cô rất ổn.”

Anh tưởng cô sẽ cười hoặc cảm ơn anh. Thay vào đó, cô lườm. “Tại sao tôi lại phải nói chuyện với anh chứ? Anh đã làm tổn thương Tori một cách tệ hại.”

“Tôi biết – tôi có thể giải thích chuyện đó. Tôi phải đi tìm Ian – “

“Nó biết tại sao anh đi. Nhưng thậm chí không một lời nhắn? Để biết tình hình nó?”

“Tôi nghĩ cô ấy đã phát ngán với tôi. Nhất là khi tôi bỏ đi buổi sáng cuối cùng đó.”

Bằng một giọng ngang ngạnh, Camellia tự lẩm bẩm, “Bây giờ thì nó đang cảm thấy đúng như thế.”

“Khỉ thật, Camellia. Tôi nghĩ thời gian xa nhau sẽ làm dịu cơn giận của cô ấy với tôi. Và lẽ ra sẽ như thế nếu ngài bá tước không chết trước khi tôi trở về.”

“Lý do duy nhất tôi đang nói chuyện với anh là bởi vì mẹ anh và chị dâu anh đã viết thư xin tôi làm thế,” Camellia nói khi cô dẫn anh vào phòng khách. “May cho anh là Tori ra ngoài cả ngày hôm nay.”

Khi cô ngồi xuống một trong vài cái ghế còn lại, Grant cũng ngồi theo. “Chắc sẽ không dễ để tôi hỏi nhờ cô giúp đỡ.”

“Tôi phải giúp anh vì cái quái gì chứ? Anh đã làm tan vỡ trái tim nó.”

Anh nhăn mặt, nghĩ đến những câu nói lạnh lùng của Victoria với anh. “Cô ấy không cư xử như thể trái tim cô ấy đã tan vỡ.”

“Không, nhưng trông anh thì đúng như thế.”

Anh gật đầu, biết rằng cô ấy nói đúng.

“Đáng đời lắm.” Giọng cô thật sắc sảo, thế mới sợ chứ.

“Chúa ơi, tôi thích cô ngơ ngẩn hơn.”

Cô nheo mắt.

Anh gãi gãi chóp mũi. “Tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn cưới cô ấy, chiều chuộng cô ấy –”

“Yêu cô ấy?”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Hơn bất cứ cái gì.”

“Vậy ra đó là lý do tại sao Amanda và Nicole lại cương quyết đến thế. Tôi ngạc nhiên là anh đã nói với họ.”

Anh vung tay lên. “Tôi sẽ nói về chuyện đó với bất cứ ai chịu nghe. Cả cái cậu ở chuồng ngựa cũng biết tôi đang yêu say đắm.”

“Rồi, thế anh định thế nào?”

“Cô ấy đã nói trước đây rằng chẳng có sự đảm thắm, chẳng có sự hòa thuận giữa chúng tôi. Tôi biết chẳng ai có thể lừa cô ấy gạt tôi. Thế thì tôi có thể làm gì? Tôi muốn cho cô ấy thấy rằng có thể có sự ấm áp giữa hai chúng tôi, nhưng tôi không thể làm được nếu tôi cứ phải săn lùng cô ấy. Và cuộc gặp gỡ duy nhất giữa chúng tôi sau khi tôi trở về lại quá vội vàng.”

“Và, tất nhiên, là anh đã căng thẳng.”

“Tôi không căng thẳng.” Trước vẻ không tin của cô, anh bực bội, “Có quá nhiều thứ phụ thuộc vào chuyện này.” Trở lại chủ đề, anh nói, “Tôi muốn được ở riêng với cô ấy và không bị quấy rầy ít ra là cho đến hết tháng.”

Cô lắc đầu. “Tori sẽ không đi đâu, và nếu nó có đi, nó sẽ sao lãng vì mãi nghĩ đến tất cả công việc cần phải làm, và thế thì cũng chẳng khác gì nó vẫn ở lại gia trang.”

“Thế thì tôi sẽ phải ở đây. Với riêng cô ấy.”

“Anh sẽ làm hỏng thanh danh nó,” Camellia chỉ ra. “Anh không thể cứ sống với nó được.”

Grant đã tính sẵn cho cuộc tranh luận này. “Gia trang này biệt lập. Tôi biết các cô chẳng có khách đến thăm. Người làng và nhà Huckabee thì trung thành hết mức. Thử nghĩ xem – nếu họ không như vậy, các tờ báo đã đổ đến đây để theo đuổi câu chuyện về những người lạc trên đảo. Và tôi quen người hàng xóm gần nhất của các cô, ngài nam tước. Anh ấy là một người tốt, không bao giờ đưa chuyện.”

Camellia im lặng một lúc, rõ ràng đang lưỡng lự.

Grant thấy cô lay chuyển, và bồi thêm. “Nếu việc trở nên tệ, mẹ tôi đã đồng ý nói là bà đã ở cùng cô ấy trong suốt thời gian.”

Cuối cùng, Camellia nói, “Tori đã thảo một số giấy tờ. Nó muốn anh ký vào đó và từ bỏ quyền thừa hưởng.” Cô chăm chú nhìn anh. “Sẽ tốt hơn nếu anh ký chúng –”

“Xong.”

“- và đưa chúng cho tôi giữ.” Camellia nhướn mày. “Nếu anh không làm cho nó chịu anh trong vòng hai tuần, anh sẽ mất nó và gia trang. Anh có sẵn sàng làm việc đó không?”

“Tôi muốn cô ấy.” Tay anh nắm chặt. “Kệ xác những thứ khác.”

Camellia ho khẽ trước ngôn ngữ của anh, rồi nói, “Tôi sẽ tin anh trong chuyện này, nhưng chỉ vì tôi biết nó yêu anh. Nhưng nếu anh làm nó tổn thương...”

“Tôi sẽ không.”

Cô chỉ một ngón tay vào người anh. “Và cấm anh không được đề nghị đưa tiền hay giải quyết vụ này. Nó muốn – nó cần – được tự làm chuyện này.”

Một cái gật đầu thật nhanh. “Đồng ý.”

“Rồi, một mình, phải không?”

“Nếu có thể.”

Đôi lông mày cô nhíu lại suy nghĩ. “Nhà Huckabee mới đây đã chuyển ra lại căn nhà của họ. Họ chỉ ở trong tòa nhà để chăm sóc ngài bá tước. Và tôi thì...”

“Có lẽ cô có thể đến chơi Whitestone?”

“Ồ, tôi sẽ nói với nó tôi đang có một cuộc tình nóng bỏng với ngài nam tước kia và sẽ đi chơi ở cái chòi săn của anh ta vài tuần.”

Grant thẳng người dậy. “Tôi sẽ không nhờ cô nói dối.”

Cô nháy mắt với anh. “Đó không phải một lời nói dối.”

Ba mươi

“Mái chuồng cừu?” Tori hỏi Huckabee ở buổi họp một tuần ba lần của họ trong văn phòng.

“Chúng tôi vẫn đang ước tính giá vật liệu.”

“Việc cạo lông?”

“Chúng tôi đã thuê một đội thợ đến đây cuối mùa xuân này. Nhưng họ sẽ muốn một nửa tiền công trả trước.”

Cô thở dài thật mạnh. “Tôi sẽ kiếm ra. Mấy mẫu đất trũng?”

“Chúng tôi đã hợp đồng với họ để khơi hết nước cuối tháng này.”

Mắt cô nheo lại. “Có kịp để gieo hạt không?”

Ông nở một nụ cười. “Vâng, thưa cô.”

“Vậy hãy gặp nhau ngày mai ở chuồng cừu và xem việc sửa chữa thế nào.”

“Ngay sau bữa sáng hả cô?”

Cô gật đầu, ngạc nhiên trước sự hăng hái không biết mệt mỏi của ông. Vì lý do nào đó, Huckabee rất vui trước cách cô đang làm việc. Bà Huckabee đã kể rằng ông nói ông chưa bao giờ làm việc với một người đã trở nên tận tâm và hiểu biết như cô. Ông bước nhanh ra ngoài

như thể có lò xo ở dưới chân và vai thì ngửa ra sau.

Cô đang chìm trong suy nghĩ xem cô phải làm gì tiếp theo ngày hôm đó vừa lúc Cammy bước qua cửa một lúc sau đó. “Thế ngày hôm nay của em thế nào?” cô ấy hỏi, ngồi xuống một cái ghế trước bàn làm việc.

“Cũng đủ tốt, em nghĩ thế.”

“Huckabee rõ ràng trông rất hài lòng với tiến triển của công việc.”

Tori gật đầu lơ đãng. Cái chuồng sẽ là cú chí tử của chúng ta và gỗ lúc này thật là đắt...

“Chị muốn em biết là chị sắp đi chơi một chuyến.”

Điều này kéo sự chú ý của Tori lại ngay. “Gì cơ? Đi đâu?”

“Chị đã định nói với em sớm hơn, nhưng Winfield và chị đã gặp nhau. Rất nhiều.”

“Em đoán được cái đó rồi. Và nếu cái kiểu chị hay hát ư ử và đôi mà hồng hào kia là dấu hiệu nào đó, thì rõ ràng vụ này còn hơn là sự mê say thông thường?”

Cammy gật đầu. “Anh ấy muốn chị đi cùng đến chòi săn của anh ấy ở Devonshire nửa cuối tháng này. Chị nghĩ ở đó sẽ rất đẹp.”

Tori đang quá choáng để có thể nói thêm cái gì, mặc dù cô rất muốn tỏ ra hạnh phúc. Hai tuần ở một vùng rất đẹp của Anh, chẳng làm gì cả mà chỉ thoải mái bên người cô yêu... Một phần trong cô cảm thấy ghen tị. Nhưng Cammy xứng đáng được như vậy hơn bất kỳ ai. “Chị sẽ có thời gian tuyệt vời ở đó.”

Cammy nghiêng người về phía trước thì thầm, “Chị đã nói với anh ấy tất cả rồi, Tori. Tất cả những gì đã xảy ra trên đảo. Và anh ấy nói anh ấy tự hào về việc chị đã làm.”

“Anh ấy nên như thế,” Tori nói một cách dữ dội. “Chị đã cứu sống em.”

“Ừm, em đã bắt đầu việc đó bằng cách cứu chị.” Khi Tori cười rưng rưng với cô, Cammy hỏi, “Em sẽ ổn trong hai tuần chứ?”

Cô chưa nghĩ về chuyện đó. Hai tuần một mình. “Em sẽ ổn.”

“Thế thì quyết định nhé. Anh ấy sẽ đón chị chiều mai.”

“Ngày mai?” Tori nuốt khan.

“Ổn chứ?”

“Tất nhiên,” cô nói vẻ tự nhiên. Nhưng khi cô tiễn Cammy đi ngày hôm sau, cô đã nghĩ đến việc bảo nhà Huckabee chuyển lại vào trong. Việc này sẽ thật ngốc nghếch. Cô là bà chủ của ngôi nhà của cô, một phụ nữ đã trưởng thành từng chinh phục cả một khu rừng chết tiệt, và có thể ở đây mà không cần ai chăm sóc. Thế nhưng, khi chiều đến, cô bắt đầu sợ đêm đến một mình trong ngôi nhà cô lập.

“Con đã đi chỗ quái nào thế, Grant?” Amandakêu lên khi Grant chạy vào cửa trước sau đột vắng mặt ba ngày. “Lẽ ra con đã phải ở gia trang vào chiều nay.”

“Con biết,” Grant nói, rồi gần như rên lên khi Nicole cũng bước vào phòng. Anh không cần chuyện này bây giờ. Anh đã đủ mệt vì đi lại và đang bị muộn. “Em không có thời gian bây giờ-“

Anh cố vượt qua Nicole ở ngưỡng cửa, nhưng cô khoanh tay trước ngực và chặn anh lại. “Đúng, và sao chú không nói cho chúng tôi biết chú vừa ở đâu? Chúng tôi đang quan tâm đây.”

Anh giả đồ nghiêng sang trái, cô chặn anh lại. Anh gãi những ngón tay lên mái tóc bù xù. “Thật khỉ, giá mà em thích cuộc sống không có một bà chị hơn.”

Điều này có vẻ làm cô hài lòng, nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

“Nếu mọi người vẫn cần phải biết, thì em đã cưỡi ngựa khắp cả vùng” anh dừng lại và giọng anh có vẻ ngượng ngập – “cố mua lại tất cả những gì Victoria đã bán.”

Họ cười với anh như với một con chó vừa làm được trò hay. Anh nhìn mặt với cả hai người, rồi bước đi thay cái áo và một con ngựa mới cho chuyển đi về gia trang.

Chìm đắm trong suy nghĩ, đầu óc như bị che phủ bởi cả đồng mối lo, Tori gần như va vào người đàn ông lạ mặt đang mang những thanh giát giường vào nhà cô.

“Gì thế này?” Cô không thích sự ngạc nhiên. Quá nhiều sự ngạc nhiên chào đón cô mỗi ngày ở gia trang.

“Ồ đặc chúng tôi đang chuyển vào trong.”

Cô nhận ra một người đàn ông đi vượt qua họ với tấm ghép đầu giường. “Chúng ở đâu ra?”

Ông ta chỉ cùi chỏ về một cỗ xe đang đi đến trên con đường dẫn. “Sutherland.”

Giờ thì anh ta mua cho cô đồ đặc? Thật xấu hổ vì anh ta đã nhận ra sự thiếu thốn của họ và định giải quyết vụ đó.

“Làm ơn mang hết đi ngay và nói với anh ta rằng tôi không nhận những món quà này.” Mặc dù cái tủ mà cô thấy ở đằng sau kia sẽ trông rất tuyệt...

“Đó không phải là quà. Anh ta đang dọn vào.”

Một cái tát cũng không thể làm cô choáng hơn. “Dừng lại. Dừng việc các anh đang làm lại ngay! Di chuyển cái đàn kiến là các anh theo hướng ngược lại.” Cô cứng người khi nghe một tiếng cười sau lưng.

“Đàn kiến?” Cô không cần phải quay lại cũng biết đó là Grant.

Victoria quay phắt người lại với một cái nhìn kỳ quặc. “Anh nghĩ anh đang làm cái gì thế hả?”

“Dọn vào.”

“Chỗ này là của tôi.” Cô chỉ một ngón tay vào ngực mình. “Của tôi. Anh không thể cứ đến đây như thế này.”

“Bản hợp đồng nói nó là của tôi,” Grant nói giọng ngang phè.

“Nh-nhưng anh đã nói anh không muốn nó. Rằng anh sẽ không tiếp quản nó.”

Anh nhướn mày. “Cô cũng nói cô không muốn nó.”

Cố phun ra từng chữ một, cô nói, “Tôi đổi ý rồi.”

“Tôi cũng thế.”

Anh bước về phía căn phòng mới của mình. Cô ở ngay bên cạnh anh. “Không! Anh không thể làm thế này. Anh có biết tôi đã làm việc vất vả thế nào không? Tôi đã làm việc đến rũ cả người. Tôi xứng đáng có chỗ này.”

Anh chậm lại. Anh không thể làm việc này được. Anh không thể làm cô đau đớn. Và một phần trong anh vẫn muốn ở gần cô. “Tôi cũng thế. Tôi đã bỏ hơn một năm cuộc đời tôi vì nó. Tôi sẽ ở lại.”

“Anh đá chúng tôi ra sao?” Giọng cô như vỡ ra.

Anh dừng lại, vội vàng đảm bảo với cô, “Ai nói gì về chuyện đá các cô ra đâu? Cô và Camellia luôn được chào đón ở lại đây đến khi nào các cô muốn.”

Cô nhìn như thể đang mắc nghẹn vì lời nói của mình. “Anh trông đợi tôi sống ở đây với anh sao?”

“Theo những gì tôi hiểu, chỗ này cần ai đó để giám sát và mở rộng việc chăn nuôi cừu. Tôi đang định tự làm đây.”

Cô đang giận điên lên. Tốt. Nếu cô mà khóc, nếu chiếc môi dưới của cô rung lên chỉ một chút thôi, anh sẽ không thể làm điều này được.

“Tôi sẽ làm cho anh hối tiếc cái ngày anh nghĩ ra mưu mô này. Tôi sẽ cho anh ra khỏi đây trong vòng một tuần.”

Anh lờ cô đi và yêu cầu người khuân vác, “Mang cái đó lên tầng hai, phòng thứ năm ở bên phải.”

“Nó ngay cạnh phòng tôi!”

Anh nhìn cô vẻ tức cười. “Thế hả?”

Cô phải rất cố gắng để không khóc. Nhưng sau đó khi về phòng, trong khi cô đi đi lại lại, sự cố gắng càng phải mạnh hơn. Nguyên rửa anh cũng đỡ được chút. Đá vào các thứ còn đỡ hơn. Sao anh ta có thể làm thế với cô? Nghe thấy anh ở phòng bên, đi lại trong cái phòng “của anh ta”, cô tưởng cô không thể giận dữ hơn nữa.

Nếu cô từng bao giờ nghi ngờ về quyết định ở lại của mình, thì cô lại càng quyết tâm hơn. Ý

chí chiếm hữu lãnh địa của cô đang cao ngất. Thế mà anh lại dám xen vào ngay lúc này, lòng khùng rồi mới đòi tiếp quản – thật không thể chịu nổi. Và chúa ơi, cô có thể nghe anh đang tắm rửa. Không được rồi, cái ý nghĩ anh ta không mặc quần áo, ướt sũng...

Cô lắc đầu. Cô có thể chuyển sang phòng khác! Nhưng cô loại bỏ ngay ý nghĩ đó. Đầu tiên là căn phòng, rồi tiếp theo sẽ là gia trang. Cô phải đứng vững. Hơn nữa, chẳng có gì ngăn cản anh ta lại chuyển ngay đến bên cạnh cô.

Một tiếng gõ cửa vang lên. Ở cánh cửa thông hai phòng. Góm thật!

Cô giật mở cánh cửa, tất cả ý chí của cô được dùng để ngăn mình không đá anh ta.

Sự hờ hững của anh ta chẳng giúp ích tí nào. Anh ta dựa cái cơ thể cao lớn vào khung cửa, và đưa mắt nhìn khắp mặt cô, rồi ngực cô, quét khắp cơ thể cô từ trên xuống dưới và lại lên trên. Mắt anh tối lại như những lúc anh ham muốn cô.

Một cái nhìn như thế có thể làm một phụ nữ quên mất tại sao cô ta đang giận dữ....

“Chúng ta làm gì để có thức ăn ở đây?”

Chúng ta? Chúng ta! “Anh không hy vọng là tôi sẽ giúp anh chứ? Hoặc là thậm chí nói chuyện với anh, nếu chuyện đó làm anh quan tâm?”

“Em có thể từ chối một người đang chết đói sao?”

“Nếu anh là người đó? Rất sẵn sàng.” Cô chuyển người để đóng sập cánh cửa. Anh đã chèn chiếc ủng vào.

“Nghe này, Victoria. Em tin rằng em sẽ kiếm ra cách khiến anh bỏ đi sao?”

Cô ghếch cằm lên. “Cứ tin thế đi.”

“Thế thì sao em không dùng anh khi anh ở đây? Anh khỏe mạnh – anh có thể giúp em. Anh có thể làm việc.”

Cô biết chuyện này đang dẫn đến đâu. “Nhưng nếu anh làm việc ở đây, nó sẽ cho anh thêm lợi thế với quyền tiếp quản.”

“Nếu anh thề anh sẽ không dùng cái đó chống lại em thì sao?”

“Anh cũng từng nói anh không muốn chỗ này. Lạ thật, chẳng phải anh đang ở đây vì anh đã đổi ý sao?”

“Anh hứa với em.”

Cô nhăn mặt nhìn anh, bối rối vì thực tế là cô biết cô có thể tin anh trong vụ này. Cô không biết tại sao, nhưng cô biết vậy. Và sự giúp đỡ thật cần thiết lúc này.

Cô thở ra và nói, “Chúng tôi nghỉ sớm ở gia trang và đã ăn tối một lúc trước rồi. Và anh sẽ không kiếm được thức ăn chỉ với một cái rung chuông ở đây đâu.”

“Anh hiểu.” Anh gật đầu thật nhanh với cô. “Có phải thế nghĩa là em sẽ giúp anh tối nay đúng không?”

“Một cách miễn cưỡng. Nhưng cứ tin chắc rằng tôi sẽ được trả công.”

Nụ cười của anh thật như muốn làm cho tim người ta ngừng đập. Kiêu ngạo và hấp dẫn và thật mạnh mẽ như một thứ vũ khí.

Cô cố rời anh mắt khỏi anh và bước về phía bếp, cho anh ăn món hầm và bánh mì, mà anh rõ ràng là thấy rất ngon. “Chúng ta sẽ làm gì ngày mai?” anh hỏi

Cô lưỡng lự, cảm thấy rằng cô sắp đầu hàng nhanh hơn cô tưởng. Giọng có vẻ đau khổ, cô nói, “Hãy đến chỗ hàng rào phía bắc sáng mai.”

Mặc dù Grant đến nơi sau khi mặt trời mọc chẳng lâu lắm, Victoria, Huckabee, và một ông nông dân già đã ở sẵn dưới khu hàng rào đợi anh. Victoria trông vẫn tuyệt vời với đôi ủng lao động và cái mũ rơm. Đôi găng tay xù xì cô đeo như nuốt chửng hai bàn tay cô.

Anh cười với cô, cô lườm anh.

Xoay người quan sát công việc, ánh mắt anh chạy theo cái hàng rào hồng kéo dài. Dài mãi. Anh nhìn khắp mọi hướng để xem có thêm nhân công không. Sự cáu giận bắt đầu bùng lên trong anh.

Chẳng có gì khó hiểu tại sao cô phải làm việc như một người làm. Cô thực sự là một người làm, và lẽ ra không cần thiết phải thế. Victoria đã trải qua quá nhiều chuyện trong vài tháng rồi, và anh sẽ bị nghiền rửa nếu anh để cho cô kiệt sức.

Anh nắm lấy cánh tay cô và kéo cô sang một bên. “Việc này sẽ mất cả vài ngày. Sao em không thuê thêm người?”

Cô lườm bàn tay anh.

“Tại sao?” anh nhắc lại, trước khi miễn cưỡng thả cô ra.

“Chúng ta chưa bắt đầu được sao?” cô nói.

“Em sẽ mất cừ. Tiết kiệm vài xu và mất cả đồng tiền.”

Mắt cô nheo lại. “Chơi tục ngữ hả? Anh không thể lấy máu từ hòn đá được. Và ngay cả nếu chúng tôi có tiền, chẳng có ai để thuê cả. Tất cả thanh niên vùng này đã ra đi tìm việc khi mà chẳng có tiền nào được rót vào khu đất.” Giọng cô thấp xuống. “Sao anh dám thắc mắc với quyết định của tôi?”

Khởi đầu tuyệt vời đấy, Grant. “Anh” – anh nuốt vào – “xin lỗi. Chỉ là anh lo lắng khi thấy em phải làm việc tay chân như thế này mà không có ai giúp đỡ.”

Miệng cô há ra trước lời xin lỗi của anh. Cô quay người đi và lăm bắm cái gì đó về một ngày dài đang chờ đón.

Thế là vài giờ tiếp đó, Grant làm việc như thể bị ma nhập, cái chính là để mọi người khác không phải làm. Ông già, Gerald Shepherd trông như thể ông ta sắp đổ xuống bất cứ lúc nào,

Victoria thì lão đảo mỗi khi cô đứng lên quá nhanh, và mặt Huckabee thì luôn thường trực một màu đỏ báo động.

Một chuyện khác làm anh càng cố gắng hơn: Victoria có vẻ rất khoái được ở bên cạnh anh và giám sát anh làm việc. Một lần, khi anh kéo vạt áo lên để lau trán, anh bắt gặp cô đang nhìn chăm chăm vào ngực anh và xuống dưới thấp hơn. Trước khi cô vội vàng ngược lên nhìn anh, cô đã vô tình liếm môi, làm cho anh lại làm việc như phát khùng. Và rồi khi cô nhận ra họ sẽ hoàn tất công việc trong ngày hôm đó, trông cô thật tự hào, đôi mắt cô long lanh vì điều đó, và thế là anh sẵn sàng làm việc đến chết.

Ngay sau hoàng hôn, khi anh đã cắm xong cái trụ cuối cùng, Grant gần như đã quá mệt để có thể nghĩ đến chuyện ngủ với cô. Gần như. Bởi vì sự thèm khát được kéo cô vào trong vòng tay và ngủ là không thể chống lại nổi. Chỉ nằm đó với cô. Chỉ vuốt ve mái tóc cô cho đến khi cô thiếp đi. Anh lau trán và cổ rồi bước về phía cô đang ngồi bên mép một cái xe thồ ngựa kéo. “Chúng ta làm việc với nhau rất ổn.”

“Anh có vẻ khá hài lòng với bản thân.”

“Anh đúng là như thế.”

“Như tôi hiểu, việc cạo lông cừu sẽ làm cho cái hàng rào trông như trò trẻ con. Tất nhiên, anh sẽ không ở đây đủ lâu để biết việc đó.”

“Anh rất quen thuộc với cừu,” Grant nhắc nhở cô. “Anh đã quản lý Whitestone bốn năm.”

Cô nhún vai với anh, cố ngăn một cái ngáp vì sự mệt mỏi đã phủ khắp người cô.

“Chúng ta cần phải về,” Grant nói, rồi chúc hai người đàn ông buổi tối tốt đẹp. Anh cười, biết rằng Huckabee và Shepherd sắp đâm mình vào vại bia mà bà vợ Shepherd đã mang cho họ lúc ăn trưa. Họ xứng đáng được như thế.

Một thứ mà Grant nhận ra là Victoria không phải là người duy nhất làm việc quá sức. Nhà Huckabee đóng quá nhiều vai trò trong khu gia trang. Huckabee không chỉ là người quản lý mà còn làm việc tay chân và nhân công. Bà Huckabee vừa làm việc vắt sữa và dọn phòng, vừa là quản gia, và giặt đồ.

Khi Victoria lại ngáp lần nữa, anh tóm lấy đầu gối cô, và trước khi cô kịp phản đối, đẩy cô lên lưng con ngựa của anh.

Mắt cô mở lớn. “C-cao quá,” cô lật bật. “To quá!”

“Anh sẽ dắt nó. Em đã quá mệt để đi bộ hết cả quãng đường về.”

Cô đã thoải mái hơn hẳn khi nhìn thấy anh không thả sợi dây cương ra, nhưng vẫn nắm chặt một đám lông bờm con ngựa trong bàn tay. “Sao anh phải quan tâm?”

“Anh rất quan tâm.”

Cô nhìn mặt với anh như thể anh làm cô khó hiểu. Anh cũng khó hiểu với chính mình. Giờ thì anh đã nhận ra tình cảm của mình với cô, và anh ngạc nhiên tại sao anh đã mất nhiều thời gian đến thế. Anh im lặng suốt quãng đường còn lại và cũng chẳng có gì hơn khi anh đưa cô

xuống ngựa.

Sau khi Victoria đã đi nghỉ, Grant viết thư cho Nicole về chuyện gửi những người có khả năng đến để làm việc ở đây. Anh biết Victoria sẽ tức điên khi cô biết chuyện anh đã làm, nhưng sáng hôm sau, Grant vẫn huyết sáo gọi cậu coi tàu ngựa đến để gửi lá thư đi.

Trong hai đêm tiếp theo, Tori đã đảm bảo âm thanh khủng khiếp nào đó sẽ đánh thức Grant dậy. Cô đẩy những đồ đạc hiếm hoi còn lại của cô quanh phòng hoặc sửa cái cửa sổ mắc kẹt của cô với những cái bản lề cứ kêu rít lên. Rồi sáng sớm cô lại đá vào cửa phòng anh để đánh thức anh dậy, nhưng cuối cùng, chiến thuật của cô chỉ tổ làm cô mệt rũ người. Anh chẳng bao giờ lay chuyển khỏi cách cư xử dễ chịu và luôn miêng khen ngợi khi anh đi theo cô hàng ngày, học cách cô làm việc, và anh chẳng bao giờ chỉ trở gì nữa từ sau cái vụ hàng rào đó, mặc dù cô có thể thấy rằng việc phải kìm chế những lời nói đang làm anh muốn chết quách. Tốt.

Thế nhưng vẫn thật là dễ chịu khi có ai đó ở đó để mở những thứ cô chẳng thể nào làm cho nó lung lay hoặc lấy những thứ cô không với tới. Cô chỉ cần cho thấy hơi khó khăn, là anh đã ở đó để giúp.

“Anh biết em có động cơ,” anh nói một buổi chiều khi họ chuyển những cái chuồng cừu đi động đi từng cái một. “Nhưng anh chưa bao giờ thấy ai theo đuổi cái gì đó với duy nhất một mục tiêu trong đầu.”

Tôi đã theo đuổi anh như vậy, cô nghĩ. Và xem nó đã làm cho tôi thành thế nào. Đau đớn. “Thế người ta còn theo đuổi cái gì đó theo cách nào nữa? Và sao lại theo đuổi một phần thưởng nếu anh không nghĩ anh sẽ lấy được nó?”

“Đúng là tại sao nhỉ?” Trông anh như thể anh vừa nói theo một ý khác. Có phải anh đã đọc được suy nghĩ của cô không?

Lúc nào cũng ở bên anh, nhìn thấy cái cơ thể cao lớn, cơ bắp đó làm việc suốt ngày đã thật không chịu nổi, nhưng giờ thì có một thứ còn tệ, tệ hơn nhiều đang diễn ra.

Anh bắt đầu cho thấy anh có tính hài hước.

Khi một con cừu đực húc và xông anh, cô phá lên cười, và anh cũng cười theo. Cô khựng lại, choáng váng. Tiếng cười của anh thật sâu và nồng nhiệt, và nụ cười của anh – cô há hốc cả miệng, chữi thẳm, biết rằng chẳng có cách nào chống lại một thứ thật hấp dẫn và dễ chịu.

Rồi khi cái váy của cô vướng vào một cái đinh và cô suýt ngã lộn vào trong chuồng cừu, anh lại cười. Đúng ra là, anh đã nhìn lên mặt cô rồi cố nén cười, quệt nước mắt trong khi gỡ cô ra và đưa lại cho cô mẫu váy. Sau đó, cô nhận ra, tiên sư nhà anh ta, là anh đã nhổ cái đinh láo toét đi.

Tối đó trước khi trời quá tối, cô đến chuồng ngựa để mang thức ăn thừa cho mấy con mèo, và buộc phải đi vượt qua Grant và Huckabee ở ngoài lan can. Trong khi đợi bữa tối, hai người hút xì gà và uống bia, nói chuyện về hạt giống và thu hoạch. Cô thậm chí không nghĩ Grant nhìn thấy cô đi qua, nhưng ngay khi cô vừa gọi “Đây nào, meo, meo,” anh đã ở ngay sau lưng cô.

Đặt cái đĩa xuống, cô quay lại và cười khẩy trước vẻ mặt của anh. Grant Sutherland đang

say. Cô nhướn mày lên. “Tôi thấy là Gerald đã chia một ít bia tự làm cho anh và Huckabee.”

“Ngon cực, cái đó.” Anh xoa xoa cằm, lời sự chú ý của cô đến hàm râu lờm xờm anh để.

“Tôi tưởng anh cạo râu hàng ngày.”

“Anh quá mệt để có thể thậm chí nghĩ đến chuyện đó. Vì lý do nào đó,” anh nói với một nụ cười thách thức, “ở đây anh ngủ rất kém.”

Cô trả lại anh một nụ cười tự mãn. “Ngay cả con vật cũng biết rời khỏi cái nơi làm cho nó không thoải mái.” Anh bật cười – đồ khốn – trông có vẻ dễ chịu và như ở nhà và chẳng hề giống cái ông Grant u ám mà cô đã quyết không chịu cưới.

Tiến đến gần cô, anh nói khẽ vào tai cô, “Điều duy nhất có thể làm anh cạo râu là nếu anh nghĩ anh có thể hôn em.” Anh vuốt ngón tay lên má cô. “Anh không muốn làm gương mặt mềm mại của em bị xước. Hoặc là đùi em.”

Hơi thở của cô biến mất như một lời thì thầm. Em không phiền đâu, cô nghĩ, rồi lại thầm tự chửi rửa mình. Cô lùi lại, lấp bắp một lý do nào đấy về bữa tối, và chuồn.

Grant xuất hiện ở bữa tối nửa giờ sau đó. Đã cạo râu sạch sẽ.

Cô biết anh đang làm trò gì. Anh không thể yêu cô, thế nên anh định sẽ quyến rũ cô. Và chúa giúp cô, mỗi khi cô liếc nhìn khuôn mặt anh, nhìn cái cằm mạnh mẽ và gò má đẹp như tạc đã được cạo sạch, sự rung động bùng lên trong cô. Có phải anh đã dự định hôn cô ngay tối nay? Cô lắc đầu. Cô sẽ không hứng lên chỉ vì ngắm khuôn mặt anh! Thế nhưng, bữa tối đúng là một thử thách, và cô xin phép trước khi kịp ăn xong, lờ đi sự thất vọng thấy rõ của anh, và lui về phòng làm việc.

Ngả người trong cái ghế dựa, cô phân tích chiến lược của anh. Cô đã nói với anh cô cần nhiều hơn là sự ham muốn, và anh đã nói với cô anh không thể cho nhiều hơn. Bế tắc. Và ai sắp được theo như ý mình đây, như mọi lần họ lâm vào bế tắc trước đó?

Anh đang hòa lẫn cuộc sống của họ với nhau, cuộn xoắn chúng lại cho đến khi cô không còn biết cuộc sống của cô bắt đầu từ đâu. Và không chỉ trong công việc. Anh thậm chí đã dự định đi dự cái đám cưới trong làng vào Thứ bảy tuần sau mà cô đã từng rất mong được đi. Cô chưa bao giờ nhìn thấy người ta trong đám cưới ở tuổi tám mươi của họ, và giờ thì cô có thể không đến dự.

Cô làm bầm nguyên rửa. Dân làng đã coi họ như đồng chủ nhân, tất cả mọi người đều nhìn họ như thể họ làm việc như một. Chẳng có một nào hết. Cô chẳng phải là một nửa. Cô sở hữu chỗ này. Nó sẽ là của cô theo luật chỉ trong chưa đầy một tuần nữa. Cô sẽ tổng khứ được anh và sẽ không sống một cuộc sống không có tình yêu, và nhượng bộ hết lần này đến lần khác mà không được đáp lại. Cô muốn anh đi, trước khi sự ham muốn của cô đối với anh làm cho cô thậm chí quên mất tại sao tình yêu lại quan trọng.

Đó không phải lý do duy nhất làm cô lo lắng. Cô biết sẽ không công bằng nếu giữ quyền điều hành khu đất khi mà một người chủ tốt hơn, tốt hơn về mặt tiền bạc, đang đợi để tiếp quản. Cô cần phải moi ra tiền cho đoàn thợ cạo lông đó. Tori rà khắp sổ sách cho đến khi mắt cô như

muốn đảo lên. Cô xem xét lại các hợp đồng dày câu chữ, dài dằng dặc với McClure, người thu mua len, nhưng chẳng thể hiểu gì cả.

Sau rất nhiều giờ, cô ngủ thiếp đi, đầu gục xuống cái bàn rải rác những đơn giá len gốc, hợp đồng, và báo cáo mà cô đã cho Huckabee thu thập, nêu chi tiết về tất cả các tài sản của nông trại – họ sản xuất cái gì, lúc nào, và bằng cách nào.

Tori mơ thấy cừu, dù những ngày gần đây cô phát ghét với mấy cái đồ ăn xin nhỏ bé cứ kêu be be đó. Cô bật tỉnh dậy, dụi mắt, và xoay xoay đầu trên cổ. Cô chẳng thể nghĩ gì. Cô không phải nhà kinh doanh và đã cho thấy thực tế đó mỗi ngày.

Nhưng khi thật, mình phải như thế. Trán cô nhăn tít, cô cố sắp xếp mọi thứ để bắt đầu lại. Đã nửa đêm, khi mắt cô mờ đi, và rồi cô nhìn thấy nó.

Một sai sót tuyệt vời nhất.

Cô lục lợi khắp đồng hợp đồng dày cộp, chỉ chú tâm đến cái dòng đó. Tất cả đều có chung một lỗi; sao cô có thể bỏ qua nó nhỉ? Bao nhiêu năm liền, McClure đã trả tiền cho nông trại của ông cô để lấy len cheviot. Họ không sản xuất len cheviot, mà là một thứ đắt hơn rất rất nhiều.

Họ sản xuất len... merino Anh.

Ba mốt

Tori triệu tập một buổi họp kín với nhà Huckabee ngay lúc rạng sáng để nói với họ về khám phá của cô, nhưng cô đã phải đánh vật với sự bối rối và cả cảm giác tội lỗi vì đã không mời Grant. Tại sao cô lại muốn chia sẻ cái tin này với anh? Bởi vì cô muốn anh biết cô cũng không ngoan lắm chứ, vì cô đã tìm ra cái mà chưa ai nhìn thấy?

Không, không phải thế. Cô chỉ muốn nhìn thấy anh cười vì tin đó. Và anh sẽ như vậy. Những nụ cười hút hồn của anh dạo này đến thật dễ dàng. Anh đã trở thành một phần của gia trang. Và của cô. Thế nhưng ngay cả lúc anh say tối hôm trước, anh vẫn không thổ lộ những tình cảm êm ái, chưa nói đến cái tình yêu mà cô muốn. Bế tắc. Thông tin mới này là cách để cô có thể hoàn toàn làm chủ sở hữu, và cô sẽ giữ quân bài này thật chặt.

Sau khi cô đã giải thích cặn kẽ cho hai người, cô nói, “Tôi sẽ viết thư cho McClure và nói với ông ta về sự nhầm lẫn đó. Ông ta nợ chúng ta hàng ngàn bảng chưa trả.” Cô cười ranh mãnh với bà Huckabee. “Tôi mới biết điều khoản đó hôm trước.”

Họ vỗ tay, rất vui vẻ với phát hiện này. Rồi vẻ mặt của Huckabee lại tối lại. “Nếu ông ta cố tình lừa ngài bá tước thì sao? Nghĩ mà xem – người quản lý len của nông trại đã đi, ngài bá tước thì ốm và không điều hành việc kinh doanh nữa, và tôi thì cố lắm cũng chỉ giữ cho mọi việc không rời ra từng mảng. Theo tôi thì có ít khả năng ông ta thực sự nhầm lẫn suốt bốn năm trời, ngay cái lúc nông trại dễ bị tổn thương nhất.”

Tori ngồi phịch xuống cái ghế của cô. “Bác nói đúng. Bác hoàn toàn đúng. Thế chúng ta làm gì đây? Chúng ta có báo cho nhà chức trách không?”

“Nếu cô đi theo lối tòa án,” Bà Huckabee bắt đầu, “cô sẽ không thấy được tiền ít ra trong vài năm.”

Huckabee vỗ tay lên đùi. “Tôi biết rồi. Chúng ta có thể theo cách ‘đe dọa kiểu quý ông’.” Khi cô nhú mày, ông giải thích, “Sao chép lại tất cả mọi thứ và gửi chứng cứ cho ông ta, rồi viết ‘Tự tìm cách giải quyết đi.’”

“Đe dọa kiểu quý ông.” Cô gõ gõ cằm. “Hãy thử làm đi. Chúng ta có gì để mất đâu?”

Và cô bỏ gần hết ngày chép lại các hợp đồng, rồi giao gói bưu phẩm để đưa đi. Nếu Huck có thể bắt kịp chuyến xe thư, các giấy tờ sẽ đến được chỗ McClure vào buổi sáng.

Ngày hôm sau, lo lắng và căng thẳng về kết quả, Tori quyết định làm việc cho đến khi quên sạch, nhưng một sự ồn ào ngoài con đường dẫn vào làm gián đoạn công việc của cô.

Cô gặp nhà Huckabee, và ba người bước ra cửa. Grant đã ở đó, đón những chiếc xe từ Whitestone đến mang theo một cô thợ giặt, một đầu bếp, một cô giúp việc, cũng như một ông thợ mộc để sửa cái mái chuồng cừu. Nhà Huckabee cảm thấy quá sung sướng – Bà Huckabee gần như ngã lăn ra vì nhẹ nhõm – và tất cả mọi người đều cười với Grant.

Tori hăm hăm bỏ đi, thoát khỏi tầm mắt những người giúp việc mới và nhà Huckabee, nhưng Grant đã theo cô vào phòng khách. Khi cô quay lại, anh đã ở rất gần, vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt cánh tay cô.

“Trông em có vẻ mệt mỏi.”

Cô lùi lại. “Làm như là tôi cần anh nói cho tôi biết điều đó.”

“Em nên cho đun một bồn nước tắm cho mình,” anh gợi ý, giọng anh thật trầm, như ru cô. Tâm trí cô thật mơ hồ. Chúa tha thứ cho cô, nhưng được tắm trong cái bồn tắm cẩm thạch sâu hút trong phòng cô nghe thật tuyệt diệu. Trầm mình đến tận cảm trong làn nước bốc khói, tỏa hương... Điểm yếu của cô làm cô càng tức giận hơn. “Tôi không muốn tắm, và tôi không muốn người phục vụ. Tôi còn chẳng biết nên để họ ở đâu.”

“Họ có thể ở tầng ba khu nhà dưới.”

Cô đưa ngón tay lên hai thái dương. “Chúng ta không thể sưởi ấm chỗ đó.”

“Hè sắp đến rồi.”

“Nhưng mà, lương của họ -”

“Anh sẽ trả mọi chi phí kèm theo.”

Cô thẳng người. “Tôi không muốn thế.” Trông anh thật biết điều, và cử chỉ này thật hợp lý, nhưng cô vẫn muốn rít lên giận dữ với anh. Thay vào đó, cô nói, “Grant thông minh, đang tìm cách khác để vào gia trang. Anh nghĩ tôi không nhận ra anh đang làm gì hả?”

Mặt anh lộ vẻ không thể tin nổi. “Em tin rằng anh đưa họ tới đây để phá em, trước khi em có thể tin rằng anh đưa họ tới đây để làm cho cuộc sống của em dễ thở hơn.” Giọng anh thật gay gắt. “Em có biết gì về anh không đây?”

“Tôi đã phải nhớ rằng anh sẽ làm bất cứ chuyện gì để có được cái anh muốn. Và giờ, với chiều này, mọi người sẽ nhìn đến anh khi họ cần một người đưa ra quyết định.”

“Chắc là em thực sự muốn anh đi,” anh nói, rồi lắc đầu. “Khỉ thật, Victoria, phủ nhận điều đó đi.”

Cô không nói gì.

“Anh tưởng em đã bắt đầu nhận ra mình làm việc với nhau rất tốt, rằng chúng ta có thể làm được chuyện này.” Sự thất vọng tràn ngập giọng nói của anh. “Anh đã lầm.”

Grant bước ra tàu ngựa để chuẩn bị sẵn sàng con ngựa của anh. Anh thấy cô bên cửa sổ, đang cắn môi và vuốt vuốt mép tấm rèm kiểu cổ vẻ lo lắng, và anh băn khoăn không hiểu có phải cô nghĩ anh sẽ đi luôn. Những gì anh nói là thật – anh đã nghĩ cô sắp hợp tác với anh đến nơi. Anh bước ra, giận dữ và đầy hối hận, nhưng anh giận mình hơn. Anh chắc hẳn đã làm cô đau đớn lắm để đến nỗi cô giữ mãi sự thù địch này. Cái ý nghĩ anh đã làm cô đau đớn khiến anh phát điên.

Không, anh sẽ không bỏ cô. Không phải hôm nay, không bao giờ cả. Anh móc một xe kéo đồ nghề và cưỡi ngựa đến một dãy hàng rào khác. Cái hàng rào này chưa bị đổ, nhưng nó có thể đổ sớm thôi, và anh thì cần công việc.

Cho đến khi anh làm cho Victoria chịu lấy anh, cô sẽ có những cái hàng rào khỉ gió tốt nhất vùng.

Khi hết vật liệu và trời đã sắp hoàng hôn, anh thông thả đến dòng suối để rửa ráy. Anh ném những viên đá trên nước, nhận ra mình đang nhìn chăm chăm chúng cho đến khi chúng chìm xuống tận đáy.

Khi đêm xuống, anh nằm trên một tảng đá trên bờ và nhìn lên những ngôi sao. Vị trí của chúng trên trời thật quen thuộc với anh; anh đang ở nước Anh, nghe những âm thanh vùng thôn quê thật như mời gọi giấc ngủ, cơ thể anh mệt mỏi vì làm việc. Trái tim anh lẽ ra phải vui, nhưng anh biết chỉ cần anh phải xa và không lấy được người phụ nữ duy nhất anh từng yêu, thì sẽ chẳng có gì ổn hết.

Khỉ thật, anh nhớ cô.

Anh đứng dậy vươn cái lưng đau nhức, băn khoăn không biết có thể nào cô cũng nhớ anh không. Anh không biết liệu cô có mạnh mẽ và tự tin đến mức cô có thể đẩy những gì đã có giữa họ vào dĩ vãng, không bao giờ nhớ đến nữa.

Anh quay về phía khu gia trang, như thể để nhìn cô. Thứ anh thấy từ bên đuôi mắt làm anh hít một hơi thật nhanh. Anh xoay mình về phía thứ ánh sáng kỳ lạ, xoa tay lên mặt, không thể tin nổi.

Lửa sáng rực cả thung lũng.

Ba hai

Tori nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào lớp giấy dán tường bong tróc. Cô giống hệt căn phòng cũ này, xơ xác và bị bỏ mặc. Sau khi Grant đi, cô đã bán khoản hàng giờ không biết cô có thể cảm thấy trống trải hơn thế này không, và mỗi giờ, cô lại càng cảm thấy như thế. Nỗi buồn của cô đang tăng lên, và cô lo sợ không biết nó sẽ dừng lại ở đâu.

Anh đã bỏ cô? Đi luôn? Cô đã chẳng cho anh lý do nào để ở lại. Khỉ thật! Anh không thể bỏ cuộc – không thể sau khi anh đã cho cô thấy thứ mà cô không thể sống thiếu được.

Anh.

Cái tên khốn kiếp đó.

Nhận ra cô sẽ không bao giờ xua được anh ra khỏi đầu, cô dậy và đi sang phòng anh, vớ lấy cái gối của anh. Cô lại nằm xuống, đưa nó lên ngực và ôm ghì lấy. Cũng chẳng phải là mùi hương của anh sẽ mang đến nhiều giấc mơ trong đêm. Chẳng thể nào có nhiều giấc mơ về anh hơn nữa.

Cô nghe thấy những tiếng động ở dưới lầu và nhảy ra khỏi giường lần nữa, hy vọng anh đã trở lại. Nhưng khi cô nâng cửa sổ lên và nhìn ra lối vào, một ánh sáng ở đằng xa thu hút sự chú ý của cô.

Sự hoảng loạn nghẹn lại trong cổ. Cái chuồng cừ đang cháy rừng rực.

Lao xuống cầu thang, hét gọi người đến giúp, Tori chạy ra chỗ cái chuồng. Họ có những con cừ non ốm ở trong đó và sắp khỏi rồi, những con cừ cái có mang đang cần thêm thức ăn và được chăm sóc.

Khi cô chạy và thở không ra hơi xuống dưới thung lũng, vài người dân làng đã làm thành một đội cứu hỏa, mặc dù mọi người đều phải biết là lửa quá mạnh và lan quá nhanh để có thể kịp làm cái gì đó. Đầu gối cô như muốn sụm xuống. Nhưng cô vẫn cố tiến sát đến ngọn lửa hơn để xem có thể giúp được gì không, và rồi mắt cô nhấp nháy vì khó hiểu.

Nhìn qua ngọn lửa bên trong chuồng, cô thấy Grant ở phía bên kia. Cô gào tên anh – anh không thể nghe thấy cô. Cô chạy về phía anh nhưng hơi nóng hắt cô trở lại. Anh đã cởi áo khoác ra, lừa vài con cừ non còn lại, buộc những con vật đang hoảng loạn phải thoát ra ngoài. Như thể bị một cú giáng, cô nhìn thấy anh sụp xuống và biến mất đằng sau một bức tường lửa. Rồi anh lại đứng lên – chỉ để rồi lại biến mất lần nữa.

Xách váy ngủ lên, cô chạy vòng quanh cả chiều dài chuồng cừ, qua những ngọn cỏ cao và ướt, vấp ngã trong khi chạy. Khi cô đã đến cửa phía nam, cô nhòm vào, nhưng không thể thấy anh đâu cả. Không khí biến mất khỏi lồng ngực cô như thể cô vừa bị đánh. Cô hít một luồng không khí đầy khói và hét tên anh, nhưng vẫn không có câu trả lời. Không, cô không thể hoảng loạn được. Tìm anh và kéo anh ra.

Quyết định, cô bước tới lối vào đang cháy rừng rực.

Một cánh tay cứng như thép vòng quanh eo cô và giật cô ra ngoài, cả người cô bị đẩy xa khỏi căn chuồng và ấn dúi xuống đất. Cô tiếp đất, thở khò khè, Grant ngã lên trên người cô đúng lúc

mái chuồng sập xuống với một tiếng ầm rung chuyển và một cột tàn lửa bốc lên trời.

Khi cô đã bình tĩnh lại, cô lăn lên trên người anh, ngồi dậy cười lên anh, không biết nên đánh vào đâu trước. Sao anh dám mạo hiểm như vậy chứ! Anh không biết là cô không thể sống thiếu anh sao?

“Chúa ơi, Victoria,” anh kêu lên khi bàn tay anh đặt lên hông cô. “Nếu anh biết kết cục sẽ như thế này, thì anh sẽ tự tay châm lửa-“

“Anh là cái đồ ngốc, đồ ngốc,” cô nói với một cái tát. “Đồ khó bảo! Anh đúng là như thế đấy.” Đấm. “Tôi thà tự mình giết anh còn hơn.” Cô đánh vào ngực anh như đánh trống.

Khi cô cẩu anh – thật mạnh – anh lăn người đè lên cô, giữ tay cô bên trên đầu.

“Không!” Cô cố giải phóng hai cánh tay. “Tôi chưa đánh xong!”

“Anh bị đánh đủ rồi.”

Cô ưỡn hông lên bên dưới anh, làm anh rên. “Cưng à, cái đó không có hiệu quả như là anh nghĩ em đã định đâu.”

Nước mắt ngập tràn trong đôi mắt cô, thật nhanh. “Tại sao anh lại ở lại đó? Sao anh không chạy đi lần đầu tiên anh ngã xuống?”

Anh thả tay cô ra và nghiêng người xuống bên cạnh cô. “Anh không ngã.”

“Em thấy anh ngã xuống hai lần.”

Anh nhăn mặt. “Anh đoán là trông nó giống như là anh ngã. Nhưng thực ra anh cúi xuống nhặt vài thứ.”

“Thứ gì?”

Mặt anh căng ra. “Chỉ là vài thứ thôi.”

Đúng lúc đó cô nghe tiếng meo meo. “Mấy con mèo con!” Cô ngoái đầu về phía tiếng kêu và nhìn thấy mấy cuộn lông đang run rẩy bò ra từ dưới cái áo khoác của anh, về phía mẹ chúng. “Em tưởng chúng đã chết chắc rồi – chúng ở trên đồng rơm.”

“Con mèo đã chuyển chúng từng con một xuống đất. Nhưng rồi ngọn lửa lan ra. Cái con xám nhất – “

“Chúng bây giờ đều xám cả rồi.”

“Thế thì cái con nhỏ nhỏ vẫn đang kêu xì xì đó... nó không chịu hợp tác với anh.”

Giờ thì Tori đang cười. “Thế tại sao anh lại hụp xuống lần thứ hai? Để cứu con mèo con cuối cùng à?”

“Đã làm thì làm đến nơi,” anh lẩm bẩm.

Tori nhìn thấy con mèo mẹ nháy mắt với họ với một con mèo con trên miệng, đã sẵn sàng để di chuyển, “Em nghĩ anh vừa trở thành người hùng của em. Vị cứu tinh mèo con của em.”

“Đủ rồi,” anh rên rỉ.

Cô hôn lên mặt anh. “Em đã không biết làm thế nào để tìm được anh.”

“Khỉ thật, Victoria. Em phải hứa em sẽ không bao giờ làm việc gì nguy hiểm để giúp anh.”

“Không thể,” cô lầm bầm.

Anh đặt tay lên má cô, và lau giọt nước mắt còn đọng trên đó. “Tại sao?”

Cô bắt gặp ánh mắt anh. Bởi vì em yêu anh. Hơn bao giờ hết... Cô biết cô không thể chịu đựng nổi nếu sống thiếu anh – bất kể trong hoàn cảnh nào – và hít một hơi chuẩn bị nói –

“Thưa cô!” Huckabee gọi khi ông ấy vừa bước vội đến. “Cô ổn chứ?”

Grant rên lên và nằm lăn ra như thể vừa bị choáng váng bởi sự tiếp xúc gần gũi với cô.

“Chúng tôi ổn,” cô nói, nhưng giờ cô và Grant đã rời nhau ra, cô bắt đầu run lên giữa đám cỏ lạnh.

Grant đứng bật dậy. “Huckabee, đun một bồn nước tắm,” anh quát.

“Cô bé mới đến đang đun cả đồng nước.”

“Tốt.” Grant kéo cô dậy và nhặt cái áo của anh dưới đất, rồi choàng nó quanh vai cô, kéo cô lại gần bên anh. Dù cho mùi khói và tro, cô tưởng như có thể ngửi thấy làn da anh.

Nửa đường lên thung lũng, cô vấp ngã, và anh bế cô lên trên tay. Khi cô nhúc nhích một chút cho thoải mái hơn, anh tưởng lầm cô đang phản đối.

“Hãy để anh làm việc này,” anh nói giọng khàn khàn.

Cô duỗi người trên tay anh. Chẳng nhẽ anh nghĩ đó là tất cả những gì cô sẽ cho anh đêm nay sao?

Anh bế cô lên phòng cô, đá bật cánh cửa vào phòng tắm, rồi nhướn mày lên khi anh thấy chiếc bồn tắm đặt ngay trước một lò sưởi đang cháy lung linh. Hơi nóng bốc lên từ bồn nước.

Anh đặt cô bên cạnh cái bồn. “Em tự lo được chứ?” Giọng anh thật thấp và khàn.

Không, cô không muốn tự làm. Cô không muốn để anh rời khỏi tầm mắt và cô biết một cách rất tuyệt để giữ anh lại. Cô nhìn xuống với vẻ ngượng ngùng, rê rê ngón tay trên mặt nước. “Cả hai chúng ta đều ám mùi khói, và có một bồn tắm đủ to cho cả hai. Và bồn nước nóng mời gọi này...”

Cô cắn môi bồn chồn, không biết anh sẽ làm gì, nhưng trước khi cô ngược lên nhìn anh, anh đã hất tung đôi ủng ra rồi. Cô nhảy lên để giúp anh cởi áo, rồi giơ tay lên để anh lột cái áo ngủ khỏi người cô.

Những ngón tay của cô lần xuống chiếc quần của anh và cọ trên làn da của anh, xuống thấp khi cô tháo những cái nút, sự đụng chạm nhẹ nhàng nhất cũng làm hơi thở của anh như rít lên.

“Vào bồn nước đi, Victoria.” Giọng anh dứt quăng. “Em cần phải làm ấm người.”

Cô không muốn làm thế, để xem anh có yêu cô ngay tại đó không. Khi cô lưỡng lự, anh túm vai cô, xoay người cô, và vỗ nhẹ vào mông cô để đẩy cô về phía trước. Với những bước chân run rẩy, cô bước lên những bậc dẫn lên mép bồn. Khi cô trầm mình trong làn nước đến tận ngực, cô thở dài thỏa mãn trong lúc giờ tay ra gọi anh.

Anh từ từ ngồi vào, rồi kéo cô ngồi giữa hai chân anh. Cô tưởng anh sẽ hôn cô, nhưng anh xoay cô để lưng cô dựa vào ngực anh. Anh lấy một cục xà phòng và nhẹ nhàng gội tóc cô, rồi túm nó thành búi trên đầu để anh có thể cọ lưng và vai cô trước khi tiến đến phần ngực trên. Anh hầu như không chạm vào vú cô. Chuyện này giống như công việc vậy. Anh xối nước lên tóc và lưng cô, xối cô thật sạch.

“Đến lượt anh.” Cô chuyển mình trong cái bồn để ngồi sau lưng anh. Sau khi đã cọ xong cho anh, cô xối nước lên người anh, xoa bóp những cơ bắp căng cứng trên lưng anh, gội rửa anh thật sạch. Để với tới ngực anh, cô tựa người trên lưng anh, để cho vú cô trượt trên làn da anh. Ngay lập tức, anh quay về phía cô, quỳ lên, vươn tay ra để tóm lấy thành bồn ngay sau cô. Cả cơ thể anh áp sát vào cô.

Anh cúi xuống để hôn và cắn nhẹ từ cổ cô xuống đến ngực. Cô cong lưng ra sau để anh có thể nếm hai đầu vú. Khi anh rà lưỡi lên một bên, tay anh duỗi ra và vòng quanh người cô. Tay cô đặt lên cánh tay anh, bám chặt khi anh nâng người cô lên. Anh liếm và nút không một chút khoan dung, và rồi ngay khi cô tưởng cô có thể đạt đến đỉnh điểm chỉ với đôi môi của anh trên ngực cô, anh rên lên bên nhũ phong cứng ngắc của cô, “Anh không thể chịu đựng hơn nữa. Anh đã muốn em lâu quá rồi.”

“Vậy hãy đưa em về giường đi,” cô thì thầm.

Anh hít vào một hơi và đứng lên, nhưng cô chậm hơn, đặc biệt chậm khi mà chỗ đó của anh đang ở ngay trước mặt cô, buộc cô phải chú ý. Anh đưa tay xuống để nâng cô dậy, nhưng cô lờ bàn tay anh đi và túm lấy anh. Anh rên lên như thể bị đau, nhưng cô không thể thả ra ngay cả nếu cô muốn thế. Thật trơn và thật cứng, những giọt nước chảy xuống những chỗ vào và những đường cong cơ bắp trên cái bụng rắn chắc của anh, chạy xuống theo dải lông tới cái vật đang căng cứng của anh.

“Em nhớ cái này...” Trước khi anh kịp ngăn cô, cô đã hôn anh đầy âu yếm, cho anh thấy cô nhớ biết bao. Da thịt anh nóng rực bên môi cô và đập từng nhịp cạnh lưỡi cô làm cô khao khát muốn ngậm anh vào như anh đã từng kể những đêm trước.

Với một tiếng gầm hoang dại, anh vùi tay vào mái tóc cô. Cô không thể nói được anh đang kéo cô vào hay đẩy cô ra xa và nghĩ có lẽ chính anh cũng không biết. “Em không biết em đang làm gì với anh đâu. Nhìn thấy đôi môi em trên người anh và biết rằng em muốn làm anh sung sướng với cái miệng của em. Anh đã mơ thấy nó biết bao nhiêu đêm rồi.”

“Anh còn mơ thấy gì nữa?” cô hỏi ngay bên chỗ đó, ngay trước khi lưỡi cô lướt trên nó.

“Chúa ơi.” Anh bật ngửa đầu ra và cô ngược lên nhìn những cơ bắp căng ra trên bộ ngực và cánh tay anh. Cơ thể anh là cả một khối sức mạnh.

Anh không trả lời câu hỏi của cô, mà kéo cô ra khỏi bồn, vớ lấy một cái khăn, rồi vội vã liếm và lau sạch từng inch trên người cô. Cô định cũng làm vậy với anh nhưng anh đã kéo cô vào trong ngực mình, để nhìn xuống đôi mắt cô. “Anh có làm em sợ lúc mình yêu nhau lần trước không? Anh có làm em đau không?”

“Không, chưa bao giờ.”

“Vậy thì để anh cho em thấy anh đã mơ điều gì.” Lời nói của anh làm cô run lên, dọc theo sống lưng.

Anh dẫn cô về giường, kéo cô về phía anh khi anh ngồi xuống, cặp chân dài duỗi ra, lưng tựa vào đầu giường. Anh quá mạnh mẽ và có thể dễ dàng đặt cô ở chỗ anh muốn, chân choãi ra trên người anh, cưỡi lên anh giống như lúc này.

Họ sẽ ân ái như thế này sao? Cô ở trên anh? Trước khi cô kịp hỏi, anh đã đặt hai bàn tay lên hông cô, kéo cô về phía cái miệng đang chờ đợi của anh. Khi lưỡi anh chạm vào cô lần đầu tiên, anh rên lên bên da thịt cô, làm cô rùng mình. Cô cảm giác mình trở nên ướt hơn, biết rằng anh cũng nhận ra như vậy khi anh gầm gừ, “Ngọt như mật vậy.”

Phó mặc hoàn toàn, cô luồn những ngón tay vào trong tóc anh, kéo anh lại gần hơn. Và thế là, anh lại rên lên và chuyển người cô dần xuống phía dưới cơ thể anh, đặt cô lên chỗ đó của anh, rồi hạ cô xuống. Cử động đó thật chậm và thật như tra tấn đối với cô. Với cả anh nữa, vì cô có thể nhận thấy anh đang xiết tay lại và nắm rất chặt, nhận thấy các cơ đang căng ra ở trên cổ và ngực anh.

Cô thở ra một hơi mà cô không biết mình đã kìm lại bao lâu. Quá mãnh liệt... Anh tiến vào sâu hơn trước, đâm thật sâu vào trong, và cô vẫn chưa thể đón nhận anh hoàn toàn.

“Em gần lắm rồi,” cô thở dốc.

Ngay lập tức anh rút khỏi cô, đưa cô trở lại cái miệng ham muốn của anh và ngồi đó ngẫu nhiên cô.

“Ôi, Chúa ơi,” cô kêu lên, lưng ngửa ra, ấn người vào cái lưỡi nóng bỏng đang mơn trớn cô của anh. Đỉnh điểm của cô lại đến gần một lần nữa, nhưng giờ nó gấp gáp hơn nhiều, gấp gáp gần như đến mức đáng sợ.

Khi cô đặt hai tay lên bức tường trên đầu anh, chuẩn bị để cho hạnh phúc chiếm lấy cô, anh lại đẩy cô ra, lần này đặt cô thật mạnh xuống anh, và hẩy hông lên.

Cô bắt gặp ánh mắt của anh. Trông anh như điên dại, khổ sở, sự tự chủ của anh đã biến mất, và điều đó làm cô không thể kìm được nữa. Cô hét lên, run lấy bầy bên anh, hỗn hển, quần quai trong khi anh đâm mạnh vào cô, làm cho khoái cảm trở nên quá mạnh mẽ... Anh nhìn cô lên đến đỉnh, mắt anh tối lại và hoang dại nhìn khi vào mắt cô, dữ dội vì ham muốn.

Cô vẫn đang xiết chặt quanh anh khi anh ghì chặt cô vào ngực, thật rắn chắc và cộm lên dưới hai bàn tay cô, cho đến khi anh kêu tên cô và hạt giống nóng bỏng của anh tuôn xối xả vào trong cô.

Ba ba

Ánh nắng tỏa ra xuyên qua tấm rèm trong phòng Victoria, đánh thức Grant. Khi anh nhìn xuống ngực mình, anh ngạc nhiên khi thấy những sóng tóc vàng óng đang phủ trên người anh. Liệu anh có thể may mắn đến thế sao? Liệu có thể nào anh đã thực sự ân ái với cô đến gần sáng chứ không phải chỉ lại mơ thấy chuyện đó? Đúng thế, đêm qua là có thật – thật khó tin, thật một cách sống động.

Anh vẫn đang phát sốt vì ham muốn cô. Đôi khi anh cảm thấy đã muốn đầu hàng nó. Nhưng giờ, với hình hài cô đang nằm ngủ trên ngực anh, tay anh đang ôm cô, anh chỉ muốn ghì lấy cô, xiết cô thật chặt vào người anh để cô có thể hiểu được những cảm xúc của anh với cô, để biết anh đã quần quai đến mức nào bởi sự mãnh liệt của chúng. Anh chưa bao giờ nghĩ anh có thể cảm thấy điều này, và chợt nhận mặt khi nhớ suýt nữa anh đã đánh mất nó.

Anh muốn chìm đắm, chỉ ôm chặt cô, nhưng biết rằng anh phải kiểm tra thiệt hại của chuồng cừu và tiến hành các công việc, và với một hơi thở dài mệt mỏi, anh ngồi dậy, mặc quần áo. Cẩn thận không làm cô thức giấc sau một đêm dài, anh hôn cô trước khi đi ra.

Khi anh tới thung lũng, anh nhận ra chẳng phần nào của cái chuồng là còn sót lại. Thay vào chỗ nó là một núi tro đang bốc khói. Grant gặp Huckabee ở đó và nói chuyện với ông ta, và họ cho một số người ở đó dọn dẹp cái đồng tan hoang.

Công việc đầu tiên của Grant là tìm thêm nhân công. Việc thứ hai là tìm ra ai đã chơi họ vố này.

Choáng váng vì những sự kiện đêm qua, Tori ngồi trong cái ghế của ông cô, cảm xúc của cô chuyển từ hưng phấn vì cô và Grant đã yêu nhau lần nữa, chuyển sang suy sụp vì vụ cháy. Khi Grant bước qua cửa, cô thậm chí không hỏi xem nó tệ đến mức nào. Cô có thể thấy qua sự căng thẳng trong mắt anh.

Anh thở ra, rồi lắc đầu.

“Ngay trước lúc cạo lông và cho đẻ lứa mới,” cô nói với giọng như đã chết. “Chẳng có gì có thể gây thiệt hại cho chúng ta hơn thế.”

Khi Grant nhướn đôi lông mày của anh lên, cô nhận ra cô đã nói “chúng ta.” Chẳng có gì quan trọng. Sớm hay muộn anh cũng sẽ nhận ra cô sẽ không để anh đi.

Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô và kể lại những gì anh và ông Huckabee đã quyết định cho việc xây dựng lại. “Anh hy vọng là anh không làm quá trớn.”

“Không, em đồng ý với tất cả những gì anh nói,” Tori đảm bảo với anh. “Em cũng sẽ xử lý không khác chút nào.”

Anh nghiêng người về phía trước chống khuỷu tay lên đùi. “Victoria, chúng ta phải nói chuyện về đám cháy. Đó là một vụ phóng hỏa cố ý.”

“Không thể thế được –“

“Anh đã ngủ thấy kerosen. Đã có một vũng nước thực sự cháy rùng rục, và một khoảng đất sét ướt sũng cũng cháy nữa. Như thế ai đó đã rải kerosen khắp trên đất.”

Cô bóp trán. “Tại sao?”

“Để cảnh cáo em, anh nghi thế. Hoặc để làm em bị thiệt hại.”

“Ai? Ai có thể -” Cô dừng lại vì một mối nghi ngờ hiện ra. “Em đã viết thư cho người thu mua vài ngày trước. Ông ta đã trả thiếu tiền chúng ta hàng năm trời. Ông ta nợ chúng ta một khoản khổng lồ.”

“McClure?”

Với cái gật đầu của cô, anh nói, “Anh muốn danh sách của tất cả các chủ nợ.”

Một giờ sau, sau khi đã soi kỹ các hợp đồng, Grant lẩm bẩm, “Ồ chó đẻ.”

“Gì cơ?”

“Công ty cho vay nợ này – Tài chính West London. Đó là công ty của tay thu mua. M. McClure.” Anh ngồi lên mép bàn và đưa những giấy tờ cho cô.

“Không thể được. Chẳng phải như thế sẽ có tranh chấp lợi ích sao?”

“Đúng, nhưng cái công ty này rất mờ ám. Chúng chào mời với lãi suất hấp dẫn, nhưng trong tất cả các hợp đồng chúng giữ lại quyền được nâng lãi suất. Ngay khi người vay tiền gặp khó khăn, McClure sẽ xiết chặt sợi dây thòng lọng.”

“Làm sao anh biết tất cả những chuyện này?”

“Bởi vì vài năm trước, lan đã vay của chúng mấy ngàn bảng. Cậu ấy đã phải vay tiền chỉ để trả cho tay chân của McClure.”

“Ôi, chúa ơi.”

“Người đàn ông này đã cho ngài bá tước vay tiền mà thực ra là tiền của chính ông. Hắn ta đã lừa Belmont rồi lại làm phòng khoản nợ của ông ấy lên. Rõ ràng hắn muốn chỗ này, không nghi ngờ gì nữa.”

Cô im lặng một lúc. “Giờ thì em biết tại sao anh lại xem trọng danh dự của mình đến thế.” Đôi mắt cô thật buồn. “Bởi vì anh đã phải đối phó với những kẻ chẳng có chút danh dự nào.”

Anh không nói gì.

“Grant, em phải làm gì?” cô hỏi. “Đi gặp cảnh sát? Để luật pháp vào cuộc?”

“Nó sẽ không ngăn được một vụ tấn công khác.”

Đôi mắt cô mở lớn. “Anh nghĩ chuyện như thế này sẽ lại xảy ra sao?”

Anh nhìn cô với vẻ u ám. “Không nghi ngờ gì hết.”

Cô bỗng dưng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. “Vậy anh nghĩ nên làm sao?”

“Anh đã quyết định sẽ trực tiếp đối mặt với McClure.” Mắt anh nheo lại. “Cho thằng con hoang đó ăn đòn nếu cần thiết.”

Tori vô cùng ngạc nhiên. Trông anh thật cay độc và nguy hiểm.

“Nếu anh phải làm, thì anh sẽ chơi đúng trò của hắn để bảo vệ những gì thuộc về...” Anh ngừng lời.

“Những gì thuộc về anh,” cô nói khẽ. “Như là khu gia trang chẳng hạn.”

Anh kéo cô về phía anh và áp trán vào trán cô. “Anh không nói về gia trang. Anh đang nói về em.”

“Sao mà em biết được?” cô thì thầm.

“Bởi vì em là cái làm anh quay lại đây để giành lấy.”

Cô ngửa ra sau, lắc đầu. “Anh không cần phải nói những điều này. Anh quay lại vì gia trang, và em hiểu tại sao-“

“Bản kế ước đứng tên em.”

“G-gì cơ?” cô bật ra.

Anh vuốt má cô. “Nó đã như thế từ trước khi anh trở lại.”

“Thế tại sao?...”

“Anh không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn để ở gần em.”

“Vậy là anh quay lại vì em?” Trái tim cô đập điên cuồng. Vì em?

Anh gật đầu một cách nghiêm nghị.

“Đó là kế hoạch của anh à?”

“Có kế hoạch thì bao giờ cũng tốt hơn.”

Cô ném cho anh một nụ cười hóm hỉnh. “Thế nó tiến triển thế nào?”

Một bên mép anh nhếch lên. “Anh khá lạc quan sau đêm qua.”

“Em không thể tin anh đã từ bỏ nó vì em.”

Anh quay đi chỗ khác và mặt anh đanh lại. “Điều đó sẽ chẳng có ý nghĩa gì nếu McClure đốt trụ ngôi nhà của em. Đó là lý do tại sao anh sẽ đi hôm nay-“

“Em sẽ đi với anh,” cô xem vào.

Anh mỉm cười rầu rĩ. “Sao anh lại đoán được em sẽ nói vậy nhỉ? Anh đã định sẽ để em ở lại Whitestone.”

Cô nhướn mày lên với anh.

“Ở đây không an toàn, và em sẽ không đi London.”

“Em chắc chắn là sẽ đi, với anh. Hoặc là không với anh,” cô thêm vào đầy đe dọa.

“Việc này rất nguy hiểm. Không đời nào anh mạo hiểm để em có thể bị tổn thương. Em sẽ ở lại Whitestone và đó là quyết định cuối cùng.”

Cô gõ gõ vào má và ra vẻ suy nghĩ. “Em từng không nghĩ gia đình anh là kiểu sẽ trói người ta lại hoặc nhốt ai đó vào trong phòng ngủ.”

Trông anh có vẻ ngỡ ngàng.

“Đó là cách duy nhất họ giữ em ở lại đó.”

“Quên chuyện đó đi, Victoria. Đơn giản là không bao giờ anh cho phép.”

“Em không thể tin anh vẫn còn dối,” Victoria nói vui vẻ khi họ bước tay khoác tay trên lề một con phố của London.

Anh nhăn mày với cô, cố lờ đi vẻ thích thú – và hấp dẫn – của cô với những dải rua trên mũ phát phơ bên má. Anh muốn hôn cô và kéo cô lại thật gần. Thay vào đó, anh gầm gừ, “Anh không thể tin là em đã khiến cho anh phải đưa em theo.”

Cô mỉm cười với anh, đôi mắt tha thiết. Mỗi khi cô nhìn anh như vậy, anh không thể từ chối cô điều gì. Tệ hơn, anh sợ là cô cũng nhận ra điều đó rồi.

“Grant, em chỉ nói theo lý lẽ thôi. Nếu anh để em lại Whitestone, em vẫn sẽ đi theo. Chỉ là lúc đó em sẽ không được nằm trong tầm mắt canh chừng và sự bảo vệ của anh. Thử tưởng tượng em – “ cô đặt tay lên ngực – “trên đường phố London, cô đơn, sợ hãi...”

Đôi môi anh cong lên. Cô cười đáp trả, và nhìn qua người anh. “Đợi đã, đây rồi.”

Anh ngăn cô lại, xoay cô đối diện với anh. “Anh muốn em không nói gì cả. Anh sẽ lo chuyện này.”

Cô đảo mắt. “Như anh đã nói với em hai mươi lần rồi.”

Grant phát ra một âm thanh gầm gừ với cô và mở cánh cửa để họ vào. “Chúng tôi đến đây gặp ông McClure,” anh nói với người trực văn phòng.

Cậu thanh niên trông có vẻ bối rối nhưng vẫn đi tìm người chủ của cậu ta. Vài phút sau, cậu ta quay lại dẫn họ vào trong văn phòng.

Chỉ nhìn người thu mua một cái và Grant đã nhướng mày lên và cầm Victoria thì rút phịch xuống.

M. McClure là một người đàn bà.

Ba tư

Tori như muốn rên lên khi người đàn bà ngắm nghía Grant vẻ trầm trồ. Cô ta vuốt ve mái

tóc vàng sẫm, bóng mượt và tiến về phía anh với một bàn tay chìa ra. “Miranda McClure,” cô ta nói. Anh khẽ nắm lấy tay cô ta, nhưng cô ta dúi tay vào tay anh và họ bắt tay như những người đàn ông.

“Grant Sutherland,” anh trả lời với một giọng không hề lúng túng. Trẻ trung và quyến rũ, Miranda có lẽ là thứ cuối cùng anh có thể nghĩ tới.

Ánh mắt Miranda bay về phía Tori, đôi mắt xanh như băng của cô ta nheo lại với một cái nhìn vẻ phê bình. “Cô chắc hẳn là quý cô Victoria. Lạ thật, tôi không biết cô lại có liên hệ với một người nhà Sutherland.”

Grant đến sát bên Tori hơn. “Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi.”

Một nụ cười khổ sở hiện lên trên đôi môi đỏ sẫm. “Tuyệt làm sao.”

“Ông McClure đâu?”

“Cha tôi đã qua đời vài tháng trước,” cô ta nói với một tiếng thở dài, trông có vẻ rất đau khổ. “Bây giờ tôi xử lý công việc của ông.”

Tori sắp sửa bày tỏ sự chia buồn, nhưng Grant đã nói, “Chúng ta không cần phí thời gian của nhau. Chúng tôi biết cha cô đã lừa của ông bá tước cả một gia tài rồi lại cho ông ấy vay lại với lãi suất trên trời.”

Tori há miệng khi vẻ mặt đau buồn của người đàn bà biến mất như thể nó chưa từng ở đó. Miranda nhún vai duyên dáng. “Tôi e đó là tính chất của việc kinh doanh. Và tôi tin rằng những lá thư đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp.”

“Có phải vì thế mà cô cho phóng hỏa?”

“Anh không chờ đợi tôi sẽ mắc bẫy chứ, có phải không?” Cô ta giả vờ làm bộ sợ hãi. “Phóng hỏa? Chúa ơi!” Vẻ mặt của cô ta lại trở ra như gỗ. “Nếu đúng là tôi gây ra, thì tôi cũng chẳng bao giờ thừa nhận cả.”

“Đó không phải là vấn đề. Tôi nói đơn giản thôi. Cô biết là ở London, tiền đồng nghĩa với công lý, và tôi có nhiều hơn cô.”

“Ồ, đúng, những cái rương không đầy nhà Sutherland. Tôi đã nghe đồn các anh tự chế được vàng ở Surrey.” Cô ta nở một nụ cười lóa mắt với anh. “Thực ra, tôi đã xem xét việc lấy anh khi anh trở về.”

Tori thẳng người lên. Cái nhìn vẻ ghê tởm trên gương mặt Grant là lý do duy nhất Tori không tát cô ta.

Miranda liếc Tori thích thú. “Thu móng vuốt lại đi, cưng. Rõ ràng là em đã trói được anh chàng này rồi.”

“Đủ rồi,” Grant nói, giọng anh thô bạo. “Tôi đã nghĩ cách thử giải quyết chuyện này, nhưng rõ ràng là cô thuộc về Newgate.” (một nhà tù ở London)

Lần đầu tiên, da cô ta tái đi và mắt mở to. “Anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với một phụ nữ như

tôi ở trong đó?”

Tori trả lời, “Tôi nghĩ cô sẽ bị thối ra ở trong đó.” Cô bật ngón tay như thể vừa nhớ ra cái gì đó. “Ờ, mà quá muộn rồi.”

Khi cô ta ném một cái nhìn hằn học về phía Tori, Grant nói, “Tôi sẽ chuẩn bị đây,” rồi anh quay người để đưa Tori ra.

“Đợi đã!” Minrada tóm lấy cánh tay kia của Grant. “Nếu tôi trả lại... một nửa chỗ nợ?”

Anh nhìn cô ta vẻ khó tin. “Quá muộn. Và chúng tôi sẽ lấy lại đủ khoản bồi thường và vẫn được thỏa mãn vì biết cô đang thối thây trong một xà lim.”

“Nếu tôi trả lại tất cả thì sao?” Khi cô ta thấy họ không lay chuyển, cô ta thêm vào với một giọng quyến rũ, “Nếu tôi có thông tin thì sao?...”

“Về cái gì?”

“Về chuyện người em họ yêu quý của anh đã biến đi đâu?” Cô ta gõ gõ má. “Chẳng phải đẹp đẽ gì lắm, và tôi đoán lúc này anh ta đang cầu chúa có người đến cứu anh ta.”

Grant tóm lấy khuỷu tay cô ta. “Nói đi.”

Cô ta cố ra vẻ cứng cỏi và lườm bàn tay anh.

“Nói!”

“Thỏa thuận?”

Anh thả cô ta ra. “Sao tôi biết được là cô sẽ không dở trò với chúng tôi lần nữa?”

“Tôi sẽ không bao giờ cố ý” – cô ta liếc nhìn Tori – “giở trò với một người nhà Sutherland.” Cô ta đặt bàn tay lên ve áo anh, nhưng với cái nhìn lạnh như băng của anh, cô ta vỗ vỗ vào đó rồi rút tay lại. “Miranda đủ khôn ngoan để không túm đuôi hổ.”

“Tôi muốn thông tin đó ngay. Và, tất nhiên, cô sẽ theo chúng tôi tới ngân hàng.”

Cô ta dứm người lại với từ “ngân hàng. “Được rồi. Nhưng tôi muốn tiếp tục làm người thu mua của anh chị.”

“Cô điên à? Chúng tôi sẽ phải suốt ngày kiểm tra để chắc cô không ăn cướp của chúng tôi lần nữa.”

“Chẳng phải đằng nào thì anh chị cũng làm thế sao, bất cứ anh chị đi đâu? Tôi biết tôi không thể thoát được chuyện đó, nhưng người khác sẽ thử đấy.”

“Quên chuyện đó đi.”

Tori gõ gõ vai anh. “Grant, nghe thông tin của cô ta đã. Cô ta nói cũng hơi có lý.”

Cô ta mỉm cười sung sướng với Tori. Và Tori có cảm giác kỳ lạ là Miranda đang cố ghi nhớ để trả ơn cô. Kỳ lạ hơn nữa, Tori trông đợi điều đó.

“Anh ta đã lên một con tàu tên là Dominion, bến gốc tại Liverpool.”

Tori run lên. Ngay cả tên con tàu cũng có vẻ không lành.

Grant nhìn Miranda đầy nghi ngờ. “Chúng tôi đã lần theo cậu ấy đến Pháp.”

“Nó đổ lại lần cuối ở St. Nazaire, rồi đến Foochow,” cô ta giải thích.

Tori lắc đầu. “Foochow, ở Trung Quốc?”

Grant chậm rãi gật đầu. Về phía Miranda, anh hỏi, “Sao cô biết chuyện này?”

“Tôi biết gần như tất cả những việc xấu xí xảy ra trong thành phố này.”

“Ai làm chuyện này với cậu ta?” Grant hỏi.

“Một lần nữa, chỉ gần như tất cả mọi việc... Tôi không biết gì hơn những gì tôi đã nói với anh.” Miranda chặc lưỡi trước cái nhìn vẫn rần rần căng của Grant và vớ lấy cái mũ của cô ta. “Rồi, cuộc viếng thăm này đã rất vui vẻ, giờ tôi có thể đi trả anh chị một đồng tiền và giải quyết xong chuyện với hai người không? Cho ngày hôm nay,” cô ta thêm, nhấn mạnh hy vọng muốn làm ăn với họ trong tương lai.

Khi Miranda vào Ngân hàng Cunliffe, vị giám đốc như muốn liếm giày cô ta, dù trông ông ta có vẻ rất khổ sở khi cô ta nói với ông ta khoản tiền cần rút ra. Tori há miệng ngạc nhiên khi người đàn bà gãi gãi cằm ông ta và nói, “Tôi sẽ trở lại và làm đầy nó lại cho anh ngay, cung à.”

Tori ngoái nhìn qua vai khi họ rời Cunliffe. “Anh có nghĩ chúng ta nên hỏi thêm cô ta không?”

Grant lắc đầu. “Anh nghĩ mình đã có mọi thông tin của cô ta. Nếu anh dồn thêm, cô ta sẽ phải bắt đầu bịa chuyện. Nhưng lúc em đang làm thủ tục với khoản bồi thường, anh đã thảo tin nhắn cho những người chạy việc của bọn anh, kể về phát hiện mới này. Họ sẽ trông chừng cả Miranda luôn.”

Tori gật đầu, không biết nên nói gì. Cô đau đớn khi nghĩ đến Ian đang ở ngoài kia một mình, có thể đang chịu đau đớn.

Grant chậm lại và quay nhìn cô. “Victoria, nghe anh. Chúng ta sẽ tìm thấy Ian.” Giọng anh không một chút nghi ngờ.

Cô nhớ rằng Bà Stanhope đã tả về Grant trước khi anh ra đi tìm kiếm gia đình Tori. Anh đã nói với bà, “Nếu họ còn ở ngoài kia, con sẽ trở về với họ.” Bà Stanhope đã nói bà không thể nghi ngờ điều đó, dù mọi cơ may đều chống lại anh. Giờ thì Tori đã hiểu bà nói gì. Một cái nhìn về phía Grant, thật to lớn và mạnh mẽ, đôi mắt xanh của anh trong vắt, và mọi lo lắng trong cô biến mất. Họ sẽ tìm thấy Ian. Chấm hết.

“Em tin anh,” cô trả lời khi họ lại bắt đầu bước đi. Thế nhưng dù sự lo lắng của cô đã được giải quyết, cô vẫn cảm thấy họ đang ở trong một hoàn cảnh thật kỳ cục, như thể họ vừa làm được một công việc lớn lao như một đội, nhưng giờ họ sẽ đi mỗi người một đường.

“Cô ta thật đáng sợ.” Grant lấp đầy sự yên lặng.

“Em đồng ý,” cô nói, mừng vì được nói chuyện về cái gì đó, ngay cả là về McClure. “Nhưng

dù cô ta có kỳ quặc và ba phải và phức tạp, em nghĩ vẫn có một trái tim phụ nữ ẩn dưới những lớp băng đó. Thực ra, khi em thấy cô ta, em còn lo là anh có thể thích cô ta.”

Anh đứng lại, trông như thể vừa bị xúc phạm. “Đó không phải tuýp của anh.”

Cô quay người nhìn anh. “Thế thì em xin lỗi.”

“Chưa sao cả.”

Cuộc nói chuyện bắt đầu trở nên gượng gạo. Họ sẽ đi về đâu đây? Anh nghĩ gì sau cái đêm họ ở bên nhau? Cô biết cô nghĩ gì – rằng đó sẽ chỉ là đêm đầu tiên của rất nhiều đêm nếu như họ có thể sống sót qua cuộc nói chuyện này. Cô kéo kéo cái váy của cô; anh dậm dậm gót giày.

“Em chắc rất háo hức muốn được tiêu một chút tiền từ chỗ đó.”

“Ồ, vâng, đặc biệt là sau khi phải tiết kiệm – “ Cô ngừng lại. Cô không muốn nhắc lại bất cứ phần nào của những tuần vừa qua. Cái thời gian đó giờ đã qua rồi, đã ở trong quá khứ. Cô lôi một mảnh giấy từ trong túi váy ra và đọc. “Em cần mua cho Cammy ít vải để may váy mới – chị ấy to ra và không vừa bất cứ thứ gì – và mua cho bà Huckabee một cái mũ nhẹ hơn.” Tori lắc đầu và thở ra. “Bác ấy sẽ hết hơi hè này với cái mũ mùa đông mà bác ấy vẫn đội suốt. Và ông Huckabee thì cần một cái gậy chống. Huck cần ủng.” Cô lật tờ giấy. “Ồ, đúng rồi. Em có cỡ của nó ở đây. Và một thứ đồ chơi gì đó...”

Cô ngược lên, nhận ra anh đang nhìn cô vẻ kỳ lạ. Cầm cô ghéech lên cao hơn. “Em có thể giải thích các khoản chi này – cậu bé đã làm việc chăm chỉ chẳng kém bất cứ ai trong chúng ta và xứng đáng được thưởng.”

Anh mỉm cười. “Anh nghĩ em nên mang về cho Huck cả đồng đồ chơi nếu điều đó làm em vui. Đó không phải là cái anh đang nghĩ đến.”

Cô nghiêng đầu và chờ đợi.

“Vậy là em đã ghi lại những thứ mọi người cần?”

“Bởi vì có khả năng em có thể được bồi thường. Và ai đó đã nhắc nhở em về sự quan trọng của việc lập kế hoạch trước.”

Nụ cười của anh mở rộng hơn. “Anh ta hẳn là một người rất thông minh.” Cô bật cười, nhưng rồi vẻ mặt của anh trở nên nghiêm trang. “Victoria, anh cũng có một kế hoạch. Cả gia đình anh sẽ tới ngôi nhà trong phố trước buổi trưa, cũng như Camellia và ngài nam tước nếu họ kịp giờ.”

Cô nhíu mày với anh, với vẻ... căng thẳng của anh?

Anh bắt đầu bước tới bước lui. “Anh tin chúng ta có thể có một cuộc sống tốt đẹp ở bên nhau. Anh muốn em lấy anh. Và hãy tin chắc rằng anh sẽ - “

“Vâng, mình lấy nhau đi!”

“ – tiếp tục hỏi cưới em cho đến khi em nói...” Anh ngừng lại. “Em vừa nói gì?”

“Em nói vâng.”

Đôi lông mày anh nhíu lại. “Nhưng anh tưởng em sẽ không lấy anh mà không có tình yêu.”
Cô thu hẹp khoảng cách giữa họ và vuốt ve bàn tay trên cánh tay anh. “Ồ, anh yêu em mà.”
“Tự tin quá nhỉ?”

Cô nở một nụ cười hóm hỉnh với anh. “Khá tự tin sau đêm qua.”

Anh bắt đầu quay người đi. “Thế thì anh đoán là em cũng chẳng cần nghe nữa...”

Cô lao vào người anh, quàng tay quanh cổ anh, đu người lên ngang ngực anh, mặc kệ dòng người đang hối hả quanh họ. “Em lúc nào cũng có thể nghe câu đó.”

Anh dịu dàng gạt một lọn tóc trên gương mặt cô. “Anh có yêu em. Anh nghĩ anh yêu em hơn cả có thể.” Giọng anh thật thấp và trầm tĩnh.

Cô biết ngay mà không cần nghi ngờ gì đây là lần đầu tiên anh nói câu đó. Cô cảm nhận được bằng trực giác rằng đây cũng là lần đầu tiên anh biết yêu.

Điều đó tác động đến cô thật nhiều. Cô có thể tha thứ thời gian anh đã cần để nhận ra tình yêu của mình, bởi vì anh đã phải dẫn mình vào một con đường mới.

Khi cô ngược lên nhìn anh và thở dài, anh nói, “Còn em? Đừng có để anh lơ ngơ thế này chứ -“

“Tất nhiên là em yêu anh – em yêu anh tha thiết. Em nghĩ em đã luôn như thế rồi, ngay cả khi em muốn quăng anh khỏi boong tàu xuống biển.” Rồi một ý nghĩ hiện ra trong óc cô. “Chúng ta có thể ở gia trang không?”

“Chúng ta có thể ở bất cứ đâu em muốn.”

“Ý em là ở đó và quản lý trang trại nuôi cừu.”

“Em cần một ông cừu. Anh là ông cừu của em.” Anh lại nở nụ cười mê hồn đó.

“Thế còn công ty Hàng hải Peregrine thì sao?”

“Nicole và Derek điều hành nó rất trơn tru. Và nếu họ muốn tập trung quản lý Whitestone, kệ xác, bọn anh sẽ để lan điều hành nó khi mình tìm thấy cậu ta.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh ngạc nhiên. Người ông rãnh mảnh của cô đã đoán trước được chuyện này hơn một năm trước và đã tin chắc điều đó khi cô trở về. “Anh có sẵn sàng cho một cuộc sống với em và một ngôi làng toàn người già tám mươi, và nhiều cừu hơn cả mình có thể đếm được – những con cừu rất láo toét – và một đoàn quân tóc đỏ nhà Huckabee chạy lăng xăng?”

“Chỉ cần em ở đó với anh.”

“Thật chứ?” cô hỏi trong hơi thở hỗn hển.

“Bất cứ điều gì,” anh nói bên má tóc cô.

Nhưng cô đẩy anh ra, rồi chìa tay. “Cộng sự?”

Anh bắt tay cô.

Rồi cô ghì anh xuống, và nhón chân lên để thì thầm vào tai anh. “Sau khi chúng ta xong xuôi với đám cưới này, chúng ta cần phải củng cố sự cộng tác. Hết lần này đến lần khác...”

Ba lăm

Cả gia đình Grant đúng là đã ở ngôi nhà trong phố, và Camellia cùng ngài nam tước kịp chạy tới ngay trước lúc vị linh mục đến. Cammy kéo Tori ra một bên trong khi Grant được gia đình và ngài nam tước vỗ lưng chúc mừng.

Cammy hỏi, “Em có chắc em muốn làm việc này không?”

“Nhìn em đi,” Tori nói và cười. “Em đang yêu – em không thể ngừng cười được!”

Cammy rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm. “Vậy thì chị phải nói với em, em sẽ rất thích cuộc sống hôn nhân đấy.” Cammy giơ bàn tay lên để khoe chiếc vòng cưới chế tác cầu kỳ với những viên kim cương nạm vòng quanh.

Hàm Tori muốn rớt xuống đất. “Chị cưới rồi?” Cammy cắn môi, rõ ràng đã lo lắng về phản ứng của cô, nhưng Tori ôm chầm lấy chị. “Ôi, thật tuyệt vời! Chị sẽ là hàng xóm của bọn em!”

“Chị tưởng em sẽ giận vì bọn chị cưới quá đột ngột.” Cô hạ giọng. “Nhưng sự thật là, anh ấy không chịu ngủ với chị nữa cho đến khi chị chịu lấy anh ấy, cái tên quỷ ranh ma. Khi chị thấy anh ấy không thêm nhúc nhích, chị nghĩ thôi thì càng sớm càng tốt.”

“Em thật hạnh phúc cho chị!”

Bà Stanhope ho khẽ để họ chú ý. “Vậy thì hãy làm cho Cammy cũng hạnh phúc vì con, được không? Ngài linh mục đang đợi.”

Grant nắm tay cô nhẹ nhàng và dẫn đến trước vị linh mục.

Khi được yêu cầu lấy nhẫn ra, Grant vỗ vỗ các túi áo khoác. Tất cả mọi người trong phòng đều có vẻ lo lắng. Derek rên lên ở phía sau và nói gì đó với Nicole về cái hay của việc cưới chui.

Cuối cùng, Grant lôi ra một cái hộp nhỏ, bọc nhung. Anh lấy chiếc nhẫn ra, chuẩn bị đeo nó vào ngón tay cô. Tori nhìn xuống; cô không thể dừng được. Cô dâu nào cũng muốn biết cô ta sẽ đeo cái gì trong suốt –

Một tiếng nức nở vang lên trước khi cô kịp đưa tay lên che miệng.

Anh cần cái tay đó lại ngay, Grant nghĩ với vẻ báo động. Hay ít nhất là cái ngón tay đeo nhẫn đó. Bằng một giọng run run, anh nói, “Victoria, anh có thể kiếm cho em một cái khác.”

“Nhưng a-anh đã tìm được cái nhẫn của mẹ em.”

Mắt anh mở lớn và vội nhìn xuống. Anh khẽ chửi thầm. “Cái đó đáng ra là để sau.”

Một giọt nước mắt lăn trên má cô, và anh có thể thề anh cảm thấy sự nhẹ nhõm của cô như

của anh. Anh lau giọt nước mắt đi bằng ngón tay cái.

“Em không thể tin anh đã tìm thấy nó.” Cô cuối cùng cũng rời mắt khỏi chiếc nhẫn và nhìn anh với cả tình yêu, với cảm xúc thật chân thật trong đôi mắt, anh choáng váng vì nó.

Anh hít một hơi thật sâu, nhận ra anh đã bắt đầu nói, anh không biết anh đang nói gì khi anh nhìn sâu vào đôi mắt cô. “Tìm nó khó hơn những thứ khác một chút, nhưng anh biết nó có ý nghĩa với em đến mức nào.”

“Những thứ khác?” cô hỏi vẻ ngờ ngác.

Giờ thì anh đang mỉm cười. “Đúng thế, anh đã chạy khắp vùng cổ mua lại cánh cổng sắt của gia trang, một loạt các bức tranh rất cổ, một cái vòng gỗ cửa đồng thau, con ngựa anh đã tặng em” – anh nhìn mặt với cô – “mà anh biết là đã bị bán một cách không cố ý, và một bộ sưu tập nữ trang cổ.”

“Nữ trang của bà em?”

Cái cách cô cười với anh, như thể anh là một người hùng, làm anh sửa lại cổ áo mình. “Đã làm thì làm cho trót...,” anh lẩm bẩm.

Derek hắng giọng. “Grant, đưa cho cô ấy cái nhẫn chết tiệt còn lại đi.” Vị linh mục liếc anh ấy vẻ nghiêm khắc, và Nicole chuyển cu Geoff đang ngủ sang tay khác để cô có thể đấm một phát vào bụng Derek.

Grant lại vỗ vỗ vài túi áo trước khi lấy ra một hộp nữ trang khác. Anh mở ra cho cô xem, vui sướng trước phản ứng của cô. Chiếc nhẫn của mẹ cô đã làm cô khóc vì sung sướng – viên ngọc lục bảo làm cô thở hắt ra.

Sau lễ cưới, tất cả mọi người đến chúc mừng họ nhưng đều rút lui sớm, gia đình muốn dành cho cặp vợ chồng mới cưới sự riêng tư của họ - hoặc, như trường hợp của Cammy và ngài nam tước, một cặp vợ chồng mới cưới khác, cũng muốn có sự riêng tư của riêng họ.

Khi Grant đóng cánh cửa lại phía sau người khách cuối cùng, anh quay về phía vợ anh. Vợ anh. Anh thích cái tiếng đó. Cô đã trở lại với vẻ tự tin vốn có, tươi cười với anh như thể họ vừa làm được một trò mạo hiểm. Cô thả tóc xõa xuống thay vì kiểu cách cổ điển lúc nãy, và đá tung đôi giày ra khỏi chân, chạy khắp nơi với đôi tất dài, và cười nói vui vẻ. Anh thật khó hiểu sao người phụ nữ đặc biệt này lại chọn anh để lấy, và cảm thấy vinh hạnh khi trông cô thật sung sướng vì điều đó.

Cảm xúc như muốn nhận chìm anh. Anh chặn cô lại và ôm cô vào lòng, đặt một tay sau đầu cô và ôm cô thật chặt. Khi anh cúi xuống để hôn cô, cô cầm lấy tay anh và kéo anh qua phòng khách. Bước lên chiếc ghế dài để mắt cô ngang tầm với mắt anh, cô vòng tay quanh cổ anh rồi hôn và dụi khắp mặt anh.

“Anh yêu em, Victoria.”

“Chứng minh cho em thấy đi,” cô thì thầm với đôi môi anh.

Đêm đó và cả ngày hôm sau, Grant và Victoria “củng cố sự hợp tác” của họ thật nhiều lần và

theo thật nhiều cách, đến nỗi Grant biết nó sẽ không bao giờ bị phá vỡ.

Ba sáu

Ba tháng sau...

Khu chuồng cừu mới đã được hoàn tất chỉ vài tuần trước khi đội thợ cạo lông tới. Mùa xuân đã nở ra dưới những vùng đất trũng, và Tori và Grant gần như không có thời gian để thở trước khi len bay lên.

Việc cạo lông vừa mới chỉ hoàn thành đúng hôm nay, và cả làng ăn mừng như họ vẫn làm hàng năm vào thời gian này. Vụ mùa này, cùng với bia, có nhiều thành viên của các gia đình, những người đã nghe về đám cưới nhà Sutherland và việc đồng sở hữu khu gia trang, cuối cùng cũng trở về nhà.

Tori và Grant tham gia cùng với mọi người trong lễ hội, nhưng sau một ngày dài như thế, họ quyết định trở về nhà.

Nhà. Thật là một từ đáng yêu. Và gia trang đã trở thành một nơi đáng yêu, đặc biệt khi Grant khẳng khái đổ tiền vào đó. Nếu cô mỉm cười với cái gì đó đã được sửa sang, hoặc đẹp, hoặc mới được lắp thêm, anh lại cố gắng gấp đôi. Khi cô muốn anh không dùng nhiều tiền quá như thế, anh lại đùa, “Chúng ta đã tiết kiệm được khối vì mình không phải xây một tòa nhà cho Camellia.”

Không, đúng thế. Camellia đang sống với ngài nam tước cách đây có vài con dốc tại khu điền trang của riêng họ. Hai người chẳng vội vàng làm tăng dân số chỗ đó với những đứa nhóc, thay vào đó họ cưỡi ngựa mỗi ngày qua vùng đồng quê.

Đến gần gia trang, Tori và Grant lên đến ngọn đồi cuối cùng và dừng lại để ngắm khung cảnh trước mặt họ. Anh ôm cô phía trước khi họ ngắm nhìn ra thung lũng. Những ánh sáng lung linh đằng xa, và họ vẫn có thể nghe tiếng chè chén vui vẻ và tiếng nhạc bay xuyên qua vùng đất thấp. Sự hài lòng tràn ngập trong lòng cô. Sau khi cho cừu đẻ, họ sẽ ra bờ biển, nơi Grant đã mua cho cô một căn nhà nhỏ ngay trên bãi biển, gần nơi gia đình anh đã ở khi anh còn nhỏ. Cô không thể đợi để thấy nó, và vô cùng tò mò tại sao ai cũng cười khúc khích khi cô nói đến từ căn nhà nhỏ hoặc bản khoản không biết nó có xinh xắn không.

Cô thở dài. Sự mất tích của Ian là bóng tối duy nhất trong hạnh phúc của họ.

Đọc được suy nghĩ của cô, Grant nói, “Cuộc phiêu lưu này có thể sẽ tốt cho cậu ấy.”

Cô dụi người sâu hơn vào ngực anh. Thực ra, họ mới nhận được tin rằng Ian không chỉ đã trốn thoát khỏi những kẻ bắt cóc, anh còn mở đầu cuộc bạo loạn và chiếm được con tàu của chúng, giương buồm đến đâu đó không ai biết. Có tin đồn về một tên quý cướp biển mặt sẹo, tóc đen với trái tim cũng đen, đang làm mưa làm gió vùng Biển Nam, nhưng Tori kiên quyết không tin rằng cái thời điểm hân hoan hoành hành và Ian trốn thoát có gì đó nhiều hơn là sự ngẫu nhiên đơn thuần.

“Ian luôn sống sót được, và bởi vì những người chạy việc đã có những đầu mối chắc chắn,

chúng ta sẽ tìm thấy cậu ấy sớm thôi.”

“Em biết,” cô thở dài. “Anh đã tìm thấy em.”

Grant dụi mặt vào cổ cô và cười bên làn da cô khi cô run lên vì sung sướng. “Thế nên đừng có lo, em yêu.” Anh nhẹ nhàng đặt bàn tay lên cái bụng mới hơi tròn tròn của cô. “Lo lắng không tốt cho em bé đâu.”

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>